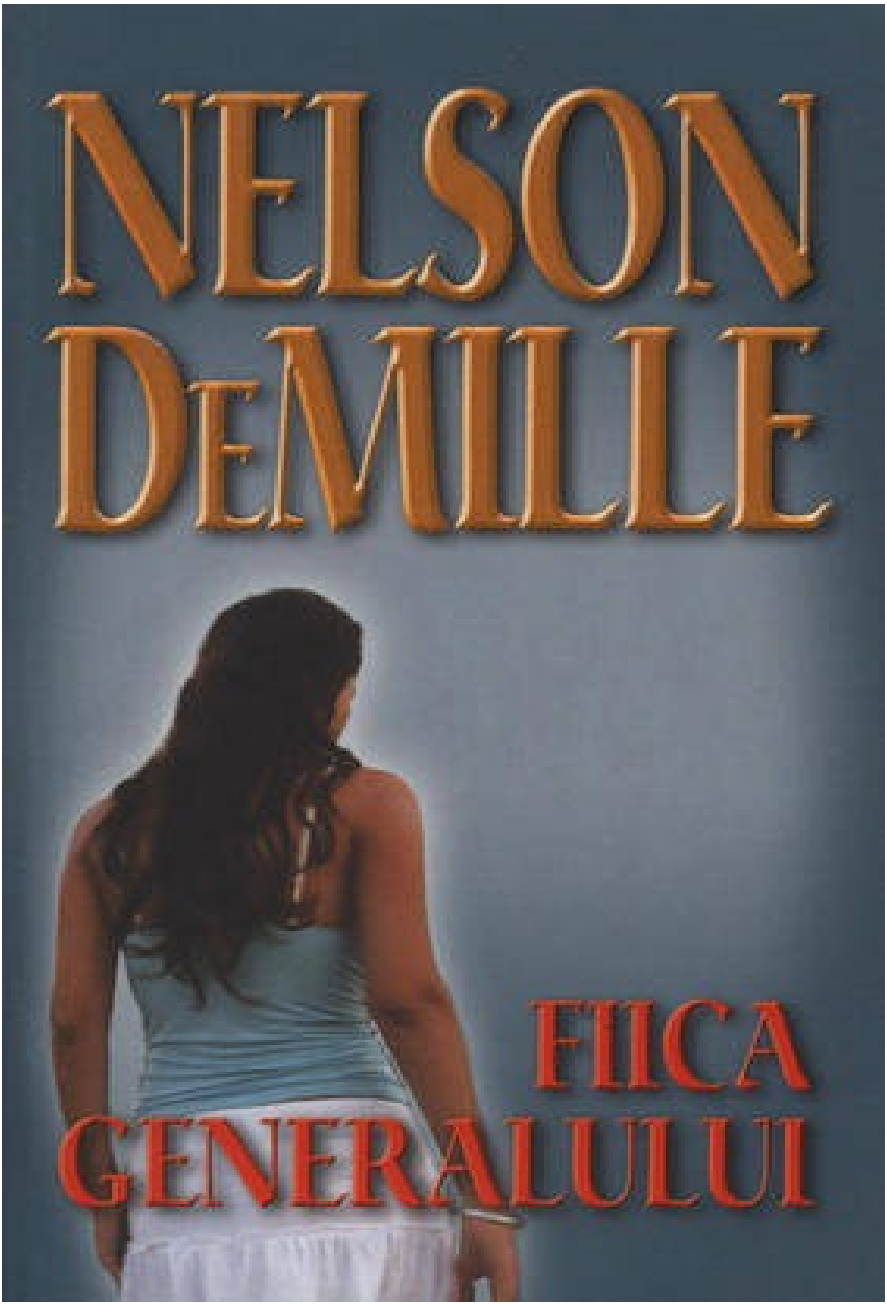

NELSON
DEMILLE
FIICA
GENERALULUI

Nelson Demille

Fiica Generalului

The General's Daugther
1992

Traducator: Maria Duţă

EDITURA RAO
2007

Versiune electronică v2.0

1

– Locul ăsta e liber? am întrebat-o pe frumoasa tânără care stătea singură în hol.

Ea a ridicat ochii din ziar, dar nu a răspuns.

M-am aşezat de cealaltă parte a mesei de cocteil şi am pus jos berea. Ea şi-a coborât privirea în ziar şi a sorbit din băutură, whisky şi cola.

– Vii des aici? am insistat.

– Pleacă!

– Deviza preferată?

– „Trecerea oprită.”

– Te cunosc de undeva?

– Nu.

– Ba da. Cartierul General al NATO, de la Bruxelles. Ne-am întâlnit la un cocteil.

– Poate ai dreptate, a fost ea de acord. Te-ai îmbătat şi ai vomitat în castronul de punci.

– Mică e lumea! am zis.

Şi aşa era. Cynthia Sunhill, femeia care stătea vizavi de mine, era mai mult decât o cunoştinţă întâmplătoare. De fapt, fuseserăm încurcaţi, cum se spune. Se părea că prefera să nu-şi amintească prea multe.

– Tu ai vomitat! Şi ţi-am spus că whisky-ul cu cola nu-ţi face bine la stomac.

– *Tu* nu-mi faci bine la stomac.

După atitudinea ei, ai fi crezut că eu o părăsisem, nu invers.

Stăteam în holul pentru cocteiluri al Clubului Ofiţerilor de la Fortul Hadley, Georgia. Era ora dinaintea cinei şi toată lumea părea fericită, în afară de noi doi. Eu purtam un costum civil, albastru, iar ea, o rochie tricotată roz, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată, părul castaniu, ochii căprui şi rotunjimile de care îmi aminteam cu drag.

– Eşti aici în misiune? am întrebat-o.

– Nu am voie să discut despre asta.

– Unde stai?

Niciun răspuns.

– Cât ai să rămâi aici?

S-a întors la ziarul ei.

– Te-ai măritat cu tipul cu care te întâlneai pe ascuns?

A lăsat ziarul şi s-a uitat la mine.

– Cu tine mă întâlneam pe ascuns! Cu el eram *logodită*.

– Aşa e. Mai eşti logodită?

– Nu e treaba ta.

– Ar putea să fie.

– Nici să nu te gândeşti! m-a informat şi s-a ascuns din nou în spatele ziarului.

N-am văzut niciun inel de logodnă sau verighetă, dar, în meseria noastră, asta nu înseamnă mare lucru, după cum aflasem la Bruxelles.

Cynthia Sunhill avea spre treizeci de ani, iar eu, puţin peste patruzeci, aşa că, între noi, nu fusese o poveste de dragoste dintre un babalâc şi o adolescentă sau dintre un tip copticel şi o tânără, ci, mai curând, o relaţie între un bărbat matur şi o tânără.

A durat un an, în timpul cât am fost amândoi în Europa, iar logodnicul ei, maior în Forţele Speciale, era la post, în Panama. Viaţa de militar e grea pentru relaţiile de orice fel, iar apărarea civilizaţiei vestice duce la încornorarea bărbaţilor.

Cynthia şi cu mine ne despărţiserăm cu mai mult de un an înaintea acestei întâlniri întâmplătoare, în împrejurări care pot fi descrise mai degrabă ca fiind extrem de neplăcute. Se părea că nici eu, nici ea nu eram vindecaţi. Pe mine mă durea încă, iar ea era tot furioasă. Logodnicul trădat părea şi el puţin supărat când l-am văzut ultima oară la Bruxelles, cu un pistol în mână.

Clubul Ofiţerilor de la Hadley are o arhitectură vag spaniolă, poate maură, probabil de aceea mi-am amintit de *Casablanca* şi am mârâit printre dinţi: „Dintre toate cârciumile din lume, intră tocmai în a mea”.

Fie că nu a priceput, fie că nu era bine dispusă, cert este că a continuat să-şi citească ziarul, *Stars and Stripes,* pe care nu-l citeşte nimeni, cel puţin nu în public. Dar Cynthia e un soldat virtuos, devotat, loial şi entuziast, cu niciun pic din cinismul şi plictiseala pe care o afişează majoritatea bărbaţilor după câţiva ani în această slujbă.

– Inimi pline de pasiune, gelozie şi ură, am rostit.

– Pleacă, Paul!

– Îmi pare rău că ţi-am distrus viaţa, am spus sincer.

– N-ai fi putut să-mi strici nici măcar ziua.

– Mi-ai frânt inima, am reluat, cu mai multă sinceritate.

– Mi-ar plăcea să-ţi frâng gâtul, a răspuns cu un entuziasm neprefăcut.

Vedeam că-i trezesc sentimente, dar nu cred că era vorba de pasiune.

Mi-am amintit un poem pe care i-l spuneam în şoaptă în clipele noastre mai intime, aşa că m-am aplecat spre ea şoptindu-i:

– „Ochilor mei nu le-a plăcut decât Cynthia, nimic nu mi-a încântat urechea precum vocea Cynthiei, nimeni nu mi-a răpit inima, afară de Cynthia. Am părăsit totul pentru a o urma pe Cynthia şi, iată-mă, gata să mor ca să-i fiu ei pe plac”.

– Bun. Las-o moartă!

S-a ridicat în picioare şi a plecat.

– Mai cântă-l o dată, Sam.

Mi-am terminat berea şi m-am ridicat.

M-am strecurat spre barul la care stăteau bărbaţi care văzuseră multe în viață; bărbaţi cu piepturile pline de medalii şi insigne ale Infanteriei de Luptă, bărbaţi cu distincţii primite în Coreea, Vietnam, Granada, Panama şi în Golf. Tipul din dreapta mea, un colonel plin, cu părul cărunt, a spus:

– Fiule, războiul e un iad, dar nici iadul nu se compară cu o femeie sarcastică!

– Amin!

– Am văzut totul în oglinda de la bar, m-a informat el.

– Interesante chestii sunt oglinzile astea, am răspuns.

– Da.

De fapt, acum mă studia în oglinda de la bar.

– Lăsat la vatră? m-a întrebat, văzându-mă în civil.

– Da.

De fapt, nu eram.

Mi-a împărtăşit părerea lui despre femeile din armată.

– Trebuie să stea pe vine ca să facă pipi. Încearcă să faci asta cu treizeci de kilograme de echipament de război în spate. Apoi m-a anunţat: Mă duc să-mi uşurez balaurul.

S-a dus încet la toaleta bărbaţilor, unde cred că s-a postat în faţa pisoarului.

Am ieşit din club în noaptea fierbinte de august şi am urcat în maşina mea, un Chevy Blazer. Am luat-o prin mijlocul garnizoanei, care e un fel de centru de oraş, fără zone interzise,

şi care cuprinde totul, începând de la cantină şi magazie de efecte, şi terminând cu cazărmi şi o hală pustie pentru întreţinerea tancurilor.

Fortul Hadley e o garnizoană mică din Georgia de Sud, înfiinţată în 1917, pentru antrenamentul trupelor ce urmau să fie trimise în maşina de tocat carne, care era frontul de vest. Suprafaţa rezervaţiei este totuşi destul de mare, peste o sută de mii de pogoane de teren, în mare parte împădurit, foarte potrivit pentru jocuri războinice, probe de supravieţuire, lupte de gherilă şi aşa mai departe.

Acum, Şcoala de Infanterie s-a restrâns şi majoritatea cazărmilor par părăsite. Dar, aici, se află o Şcoală de Operaţiuni Speciale, al cărei scop nu e prea limpede sau, ca să fiu îngăduitor, pare să fie experimental. Din câte pot să-mi dau seama, şcoala e un amestec de război psihologic, studii de psihologie a trupelor, studii asupra izolării şi lipsurilor, cursuri de management al stresului şi alte jocuri ale minţii. Pare ceva cam sinistru, dar, în armată, orice idee strălucită şi originală a devenit instrucţie, paradă şi cizme lustruite lună.

La nord de Fortul Hadley, se ridică oraşul de mărime mijlocie, Midland, în unele privinţe oraş militar tipic, populat cu soldaţi lăsaţi la vatră, angajaţi civili ai bazei, oameni care vând fel de fel de lucruri militarilor şi, de asemenea, cu oameni care nu au nicio legătură cu armata, dar cărora le place să locuiască aici.

Midland a fost un punct comercial al englezilor încă din 1710, iar înainte fusese avanpostul coloniei spaniole din St. Augustine, Florida. Mai înainte, fusese un oraş indian, centrul civilizaţiei Upatoi. Spaniolii au ars oraşul indian, englezii au dat foc avanpostului spaniol, francezii au ars punctul comercial englez, iar armata engleză i-a dat foc şi şi-a abandonat propriul fort în timpul revoluţiei. În cele din urmă, yankeii l-au ars în 1864. Astăzi, când priveşti locul, te întrebi de ce şi-au dat cu toţii atâta osteneală. Oricum, azi, în oraş există o formaţie bună de pompieri voluntari.

Am luat-o spre nord pe şoseaua care ocoleşte Fortul Hadley şi Midland, şi m-am îndreptat către o parcare pustie, pentru rulote, aflată în câmp deschis. Acolo stăteam temporar, iar pustietatea îmi convenea, din cauza muncii mele.

Munca mea. Sunt ofiţer în Armata Statelor Unite. Nu am un grad important, dar, în branşa mea, e secret. Lucrez la Divizia de Investigaţii şi Criminalistică – DIC, iar în armată, unde gradele

sunt foarte importante, cel mai bine e să nu le ai. De fapt, ca majoritatea celor de la DIC, sunt ofiţer specialist, inferior ofiţerilor înaintaţi în grad prin ordin prezidenţial. E un grad destul de bun, pentru că ai cele mai multe dintre privilegiile unui ofiţer, dar nu prea multe dintre răspunderile celui care comandă sau dintre obligaţiile acestuia. Ofiţerilor specialişti li se spune „Mister” şi adesea anchetatorii DIC poartă haine civile, aşa cum purtam şi eu în seara aceea. Uneori, chiar am iluzia că sunt civil.

Totuşi, câteodată port uniformă. În aceste ocazii, mi se remit ordine pe un nume nou, un grad potrivit cu cazul şi uniforma respectivă. Raportez de îndeplinire la unitatea unde îmi fac ancheta şi-mi văd de treburile ce-mi revin, în timp ce adun probe pentru procurorul general al Curţii Marţiale.

Când lucrezi sub acoperire, trebuie să te pricepi la toate. Am fost chiar şi bucătar, şi specialist în arme chimice – deşi, în armată, nu-i mare diferenţă între ele. Uneori, e destul de greu s-o scoţi la capăt cu unele dintre roluri, dar mizez pe farmecul meu. Oricum, totul e o iluzie. Ca şi farmecul meu.

Sunt patru grade de ofiţeri specialişti, iar eu am ajuns la gradul patru. Toţi cei care avem gradul patru ne ţinem răsuflarea aşteptând Congresul care să aprobe gradele cinci şi şase. Unii dintre noi au murit de asfixie de când aşteaptă.

Oricum, fac parte dintr-o echipă specială a DIC, un soi de unitate de elită, deşi parcă nu-mi vine să folosesc acest cuvânt. Ceea ce ne face mai deosebiţi e faptul că suntem cu toţii veterani, având palmaresuri bogate de arestări şi condamnări. De asemenea, avem extraordinara autoritate de a răzbi prin birocraţia din armată, lucru care echivalează cu un as în mânecă. Aceasta ne conferă dreptul de a putea aresta orice militar, oriunde în lume, indiferent de grad. Nu aş împinge lucrurile până acolo, încât să arestez unul dintre ştabii din Comitetul întrunit al Şefilor de State-Majore pentru exces de viteză, dar întotdeauna mi-am dorit să văd până unde pot să merg. Eram pe drumul cel bun.

Baza mea permanentă se află la Cartierul General al DIC, la Falls Church, Virginia, dar cazurile pe care le anchetez mă poartă prin toată lumea. Călătorii, aventuri, timp liber, competiţii sportive, intelectuale şi şefi care mă lasă în pace. Ce şi-ar putea dori mai mult un bărbat? A, da, femei. Mai sunt şi din astea. Bruxelles nu a fost ultimul loc în care am avut o femeie, dar a fost ultima dată când a contat.

Din nefericire, sunt bărbaţi care-şi găsesc în alt fel distracţiile. Atac sexual. Crimă. Exact ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea caldă de august la Fortul Hadley, Georgia. Victima era căpitanul Ann Campbell, fiica generalului-locotenent Joseph, „Luptătorul Joseph" Campbell. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, era tânără, frumoasă, talentată, inteligentă şi absolvise West Point. Era mândria Fortului Hadley, favorita celor de la serviciul de relaţii cu publicul, fata de pe afişele birourilor de recrutare, reprezentanta noii armate, lipsite de prejudecăţi în ceea ce priveşte femeile, veterană a Războiului din Golf şi multe altele. De aceea, nu am fost deosebit de surprins când am auzit că a violat-o cineva şi a ucis-o. O căutase cu lumânarea. Am dreptate? N-am!

Dar nu ştiam nimic din toate acestea în timp ce stăteam la Clubul Ofiţerilor. De fapt, în vreme ce vorbeam cu Cynthia, apoi discutam, ca între bărbaţi, cu colonelul de la bar, căpitanul Ann Campbell era încă în viață la aproximativ cincisprezece metri de mine, în restaurantul Clubului Ofiţerilor, unde îşi termina cina, alcătuită din salată, pui, vin alb şi cafea, după cum am aflat ulterior, în cursul anchetei.

Am ajuns la parcarea pentru rulote, aflată printre pini, şi mi-am lăsat maşina la oarecare distanţă de casa mea mobilă. Prin întuneric, am păşit pe o cărare podită cu scânduri putrede. Câteva rulote neocupate erau amplasate în jurul luminişului, dar majoritatea spaţiilor erau goale – suprafeţe de ciment pe care se aflau cândva cam o sută de case mobile.

Existau încă electricitate şi telefon, precum şi o fântână care furniza apă curentă, pe care o făceam potabilă îndoind-o cu whisky scoţian.

Am descuiat uşa rulotei, am intrat şi am aprins lumina, care a dezvăluit o combinaţie de bucătărie, sufragerie şi cameră de zi.

Mă gândeam la rulotă ca la o capsulă a timpului, în care nimic nu se schimbase din 1970. Mobila era din plastic, de un verde avocado, iar accesoriile din bucătărie erau de culoarea muştarului şi cred că fuseseră cândva galben-pai. Pereţii erau acoperiţi cu placaj de culoare închisă, iar podeaua era în carouri roşu cu negru. Unei persoane sensibile la culori, locul putea să-i inspire gânduri sinucigaşe.

Mi-am scos haina şi cravata, am deschis radioul, am luat o bere din frigider şi m-am aşezat în fotoliul care era fixat de podea. De pereţi erau prinse trei gravuri înrămate – un toreador,

un peisaj marin şi o reproducere după tabloul lui Rembrandt *Aristotel privind bustul lui Homer.* Am sorbit din bere şi l-am contemplat pe Aristotel care se uita la Homer.

Această parcare neobişnuită, numită Pinii Şoptitori, dacă interesează pe cineva, fusese înfiinţată de câţiva sergenţi întreprinzători, în ultimii ani ai deceniului şapte, când se părea că războiul din Asia va dura veşnic. Fortul Hadley, centru de antrenament pentru infanterişti, era pe atunci înţesat de militari şi familiile lor, şi îmi amintesc că, la parcare, erau mulţi soldaţi proaspăt căsătoriţi care erau autorizaţi, de fapt încurajaţi, să locuiască în afara fortului. Piscina gemea de copii şi de soţiile tinere ale militarilor, care beau prea mult, se plictiseau prea tare şi aveau prea puţini bani, iar viitorul era întunecat de fumul războiului.

Nu aşa ar fi trebuit să arate visul american şi, atunci când bărbaţii plecau la război, deseori alţi bărbaţi veneau, noaptea, în dormitoarele de la spatele rulotelor lungi şi înguste. De fapt, şi eu locuisem aici, plecasem la război şi altcineva îmi luase locul în pat şi-mi furase tânăra soţie. Dar, de atunci, au mai fost câteva războaie şi s-au întâmplat atâtea, încât singura mea amărăciune este faptul că ticălosul mi-a luat şi câinele.

Am citit câteva reviste, am băut câteva beri, m-am gândit la Cynthia şi nu m-am gândit la Cynthia.

În mod obişnuit, mă distrez ceva mai bine decât acum, dar trebuia să fiu la depozitul de arme la ora 05.00, altfel spus, la ora 5 în zori.

2

Depozitul de arme. Un corn al abundenţei cu articole militare de înaltă tehnicitate – chestii care fac bum noaptea.

Lucram, sub acoperire, la depozit, în primele ore ale zilei, cam în timpul când Ann Campbell a fost omorâtă, de aceea eu am înregistrat apelul, cum ar zice omologii mei civili. Cu câteva săptămâni înainte, îmi asumasem sarcinile şi înfăţişarea unui sergent de intendenţă cam jegos, numit Franklin White şi, împreună cu un sergent adevărat de intendenţă, numit Dalbert

Elkins, urma să încheiem o afacere pentru vânzarea câtorva sute de puşti M-16, aruncătoare de grenade şi diferite alte materiale periculoase, din depozit, unui grup de luptători cubanezi pentru libertate, care voiau să-l răstoarne pe domnul Fidel Castro – Antichristul. De fapt, domnii hispanici erau traficanţi columbieni de droguri, dar doreau să ne facă să nu avem remuşcări în legătură cu tranzacţia. Deci, la ora 06.00, stăteam în depozit şi discutam cu tovarăşul meu de conspiraţie, sergentul Elkins. Plănuiam ce o să facem cu cei 200 000 de dolari pe care aveam să-i împărţim. Sergentul Elkins urma, de fapt, să înfunde puşcăria pentru tot restul vieţii, dar nu ştia asta, iar oamenii trebuie lăsaţi să viseze. Mie îmi revine neplăcuta datorie să devin coşmarul vieţii lor.

A sunat telefonul şi l-am ridicat înainte ca noul meu prieten să-l apuce. Am zis:

– Depozitul de arme, la telefon sergentul White.

– În sfârşit, a spus colonelul William Kent, şeful poliției militare din Fort. Îmi pare bine că te-am găsit.

– Nu ştiam că m-am pierdut, am răspuns.

Înainte de întâlnirea mea întâmplătoare cu Cynthia, numai colonelul Kent ştia cine sunt şi ar fi putut să mă caute doar ca să-mi spună că eram în pericol să fiu deconspirat. Cu un ochi îl supravegheam pe sergentul Elkins, cu celălalt, uşa.

Dar, din nefericire, nu era chiar aşa simplu. Colonelul Kent m-a informat:

– A avut loc o crimă. O femeie-căpitan. Poate că a fost şi violată. Poţi să vorbeşti?

– Nu.

– Poţi să te întâlneşti cu mine?

– Poate.

Kent era un tip cumsecade, dar, ca majoritatea celor din poliția militară, nu era peste măsură de deştept, iar DIC îl făcea nervos.

– Lucrez, evident, i-am spus.

– Afacerea asta va avea prioritate, domnule Brenner. E ceva important.

– Ca şi asta. Am aruncat o privire spre sergentul Elkins care se uita îngrijorat la mine.

– E fiica generalului Campbell, a spus Kent.

– Dumnezeule!

M-am gândit o clipă. Toate instinctele mele mă avertizau să

evit orice caz care implica violul şi asasinarea fiicei unui general. Nu aveam nicio şansă. Simţul datoriei, al onoarei şi dragostea mea pentru dreptate mă asigurau că acest caz va fi luat de vreun alt fraier din unitatea specială a DIC. Cineva a cărui carieră era, oricum, la pământ. M-am gândit la câţiva candidaţi. Dar, lăsând datoria şi onoarea la o parte, curiozitatea mea naturală era stârnită. L-am întrebat pe colonelul Kent:

– Unde putem să ne întâlnim?

– În parcarea poliției militare, apoi te conduc la locul crimei.

Deoarece lucram sub acoperire, nu puteam să mă apropii de biroul şefului poliției militare cu niciun chip, dar Kent este groaznic de tâmp.

– Nu la tine, i-am spus.

– Atunci… ce-ai zice de cazărmile infanteriei? Statul-major al batalionului trei. E în drum.

Elkins era deja încordat şi paranoic, nu-şi mai găsea locul.

– Bine, scumpo, în zece minute, l-am asigurat pe Kent.

Am închis telefonul şi i-am spus sergentului Elkins:

– Iubita mea. Tânjeşte după dragoste. El s-a uitat la ceas.

– Cam târziu… sau prea devreme…

– Nu şi pentru fetiţa asta.

Elkins a zâmbit.

Conform regulamentului depozitului, purtam armă şi, mulţumit că Elkins se liniştise, am scos pistolul şi l-am lăsat acolo, aşa cum cereau regulamentele garnizoanei. Atunci, nu ştiam că, mai târziu, voi avea nevoie de el. I-am spus lui Elkins:

– Poate mă întorc.

– Bine. Pup-o şi pentru mine.

– Sigur.

Îmi lăsasem maşina în parcarea pentru rulote şi, pentru a completa imaginea personajului, aveam acum o camionetă Ford, un VPP – vehicul proprietate personală, cum se zice în armată. Era dotat cu rastel pentru armă, o sticlă cu băutură pe scaunul din faţă şi o pereche de cizme înalte pe bancheta din spate.

Am plecat, aşadar, străbătând garnizoana. În câteva minute, mă aflam în zona Brigăzii de Instrucţie a Infanteriei, cazărmi lungi, din lemn, de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea pustii acum şi părând întunecoase şi bântuite de fantome. Războiul rece s-a terminat, iar armata, deşi nu dispare de tot, e clar că se restrânge, ramurile combatante, ca infanteria, blindatele şi artileria – raţiunea de a fi a armatei – sunt mereu

reduse. Totuşi, DIC, având de-a face cu crima, e o organizaţie în plină creştere.

Ca tânăr elev, am terminat Şcoala Superioară de Infanterie aici, la Fortul Hadley, cu mulţi ani în urmă, apoi m-am dus la Airborne School şi la Ranger School de la Fortul Benning, nu departe de aici. Deci, sunt ranger de la Airborne, o armă superioară, sunt o maşină de ucis, ticălos, eficient, moartea coborâtă din ceruri şi aşa mai departe. Dar sunt cam bătrân acum, aşa că îmi convine de minune la DIC.

În ultima vreme, chiar şi instituţiile guvernamentale trebuie să-şi justifice existenţa, iar armata făcea treabă bună găsindu-şi un nou rol – acela de a hărţui ţările neînsemnate care nu se aliniază. Dar am observat o oarecare dezorientare la ofiţerii şi bărbaţii care simţiseră întotdeauna că sunt un obstacol între hoardele ruseşti şi cei dragi. E exact situaţia unui boxer, care s-a antrenat ani de zile pentru meciul decisiv şi a aflat că adversarul lui a murit. Eşti un pic uşurat, dar şi dezamăgit, rămâne un loc gol acolo unde se afla pompa de adrenalină.

Oricum, era acea oră a zilei care, în armată se numeşte zorii zilei, când cerul Georgiei devenea roz, aerul era încărcat de umezeală şi-ţi puteai închipui că, în timpul zilei, vor fi 32° C. Simţeam mirosul pământului umed al Georgiei, al pinilor şi aroma cafelei venind dinspre o sală de mese apropiată.

Am tras pe dreapta, pe pajiştea din faţa vechiului stat-major. Colonelul Kent a ieşit din maşina lui oficială oliv, iar eu am coborât din camionetă.

Kent are cam cincizeci de ani, e înalt, nu foarte solid, cu faţa mâncată de vărsat şi ochi albaştri, reci. Uneori, e cam băţos, nu-i deştept, cum am mai spus, dar e foarte muncitor şi eficient. E echivalentul militar al unui şerif, comandantul tuturor purtătorilor de uniformă de poliție militară din Fortul Hadley. E maniac în privinţa legilor şi a regulamentelor, şi, câtă vreme nu ţi-e antipatic, e cel mai bun prieten din lume.

Arăta foarte spilcuit în uniforma lui de şef de poliţie, cu cascheta albă, centironul alb şi cizmele lustruite.

– Am pus şase oameni să păzească locul. Nu a fost atins nimic, a spus el.

– E un început.

Kent şi cu mine ne cunoşteam cam de zece ani şi aveam o bună relaţie de muncă, deşi nu-l vedeam decât o dată pe an, atunci când veneam la Fortul Hadley pentru vreun caz. Kent este

mai mare în grad decât mine, dar pot să fiu familiar cu el, de fapt, chiar să-i fac viaţa grea, câtă vreme eu sunt anchetatorul cazului. L-am văzut depunând mărturie la Curtea Marţială şi întruchipează tot ce-şi poate dori un procuror în materie de poliţişti: credibil, logic, lipsit de emoţii şi organizat. Totuşi, avea ceva care nu era în regulă, şi întotdeauna am simţit că procurorii erau fericiţi să scape de el. Poate că e prea rigid şi lipsit de sentimente. Când armata judecă la Curtea Marţială un om de-al ei, de obicei, există puţină simpatie sau un mic interes pentru acuzat. Dar Kent e unul dintre acei ofiţeri care vede totul numai în alb şi negru, şi oricine încalcă legea la Fortul Hadley aduce un afront personal colonelului Kent. De fapt, l-am văzut zâmbind o singură dată, când un tânăr recrut care dăduse foc, la beţie, unei cazărmi părăsite, a luat zece ani pentru incendiere premeditată. Dar legea e lege, cred, şi o personalitate atât de dificilă ca William Kent şi-a găsit locul în viaţă. De aceea, am fost puţin surprins când mi-am dat seama că era cam zguduit de cele întâmplate în dimineaţa aceea.

– L-ai informat pe generalul Campbell? l-am întrebat.

– Nu.

– Poate ar fi mai bine să te duci la el acasă.

A dat din cap nu prea entuziasmat. De fapt, era descompus la faţă, şi am dedus că fusese chiar el la faţa locului.

– Generalul o să te jupoaie, pentru că ai întârziat să-i aduci la cunoştinţă faptele.

– Nu am avut o identificare sigură până nu am văzut chiar eu cadavrul, mi-a explicat el. Adică, nu puteam să mă duc la el acasă şi să-i spun că fiica lui…

– Cine a făcut identificarea provizorie?

– Sergentul St John. El a găsit-o.

– Şi o cunoştea?

– Erau împreună de serviciu.

– Deci, e o identificare pozitivă. Şi tu o cunoşteai?

– Bineînţeles. Am identificat-o.

– Fără a mai vorbi de plăcuţa de identificare şi de numele de pe uniformă.

– Au dispărut.

– Au dispărut?

– Da… cine a făcut asta i-a luat şi uniforma, şi plăcuţa.

Capeţi un simţ special pentru soiul ăsta de lucruri şi, poate, chiar ai un fișier cu cazuri în minte, iar când auzi declaraţiile şi

vezi scena, te întrebi: „Ce e greşit în tabloul ăsta?”

– Lenjeria de corp? l-am întrebat pe colonel.

– Ce? A... e acolo... De obicei, iau lenjeria, nu-i aşa? E ciudat, a adăugat.

– Sergentul St John e suspect?

A ridicat din umeri.

– Asta e treaba ta.

– Ei bine, pentru că-l cheamă St John, o să-i acordăm, deocamdată, prezumţia de nevinovăţie.

M-am uitat în jur, la cazărmile pustii, la statul-major, la sala de mese şi la locurile de adunare ale companiei, acoperite acum cu ierburi şi, în lumina cenuşie a zorilor, mi i-am închipuit pe tinerii soldaţi adunându-se pentru apel. Îmi amintesc că eram întotdeauna obosit, înfrigurat şi înfometat înaintea micului dejun. De asemenea, eram speriat, ştiind că nouăzeci la sută dintre noi, cei care stăteam acolo aliniaţi, urmau să plece în Vietnam şi că rata mortalităţii în trupele de pe front era destul de mare, aşa că niciun agent de pariuri nu ţi-ar fi dat mai mult de doi la unu şanse să te întorci la fel cum ai plecat.

– Aici era compania mea, i-am spus lui Kent. Compania Delta.

– Nu ştiam ca ai fost la infanterie.

– Asta a fost demult. Înainte sa devin poliţist. Dar tu?

– Întotdeauna am fost în poliția militară. Dar am fost şi în Vietnam. Eram la ambasada americană atunci când vietnamezii au sărit zidul. Era în ianuarie 1968. Am omorât unul dintre ei, a adăugat.

Am încuviinţat din cap.

– Uneori, cred ca la infanterie era mai bine. Băieţii răi nu erau niciodată dintre ai noştri. Porcăria asta e altfel.

– Băieţii răi sunt băieţi răi, m-a informat Kent. Armata e armată. Ordinele sunt ordine.

– Da.

Aici se află esenţa mentalităţii militare. Nu trebuie să-ţi pui întrebări şi nu există scuze pentru greşeli. Asta merge destul de bine în luptă şi în majoritatea celorlalte situaţii de tip militar, dar nu la DIC. Aici, trebuie, de fapt, să nu asculţi de ordine, să te gândeşti singur, să-i ignori pe ştabi şi, mai ales, să descoperi adevărul. Asta nu prea merge în armată, care se consideră o mare familie, unde oamenilor încă le mai place să creadă „că toţi fraţii sunt viteji şi toate surorile virtuoase”.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, colonelul Kent a spus:

– Ştiu că s-ar putea să fie un caz împuţit. Dar poate că nu va fi aşa. Poate a fost asasinată de un civil. Poate vom reuşi să muşamalizăm totul.

– Sunt sigur că o să putem, Bill. Tu şi cu mine vom fi lăudaţi, şi asta se va înregistra în dosarele noastre, iar generalul Campbell ne va invita la cocteiluri.

Kent părea foarte tulburat.

– Aici, eu îmi pun fundul la bătaie, a spus. E garnizoana mea, cazul e de competenţa mea. Tu poţi să ceri, dacă vrei, să fie trimis alt anchetator. Dar, din întâmplare, eşti aici şi, tot din întâmplare, eşti de la unitatea specială şi, cum am mai lucrat împreună, mi-ar plăcea să-mi pun numele alături de-al tău, în raportul preliminar.

– Şi nici măcar nu mi-ai adus o cană cu cafea.

– Cafea? a zâmbit el strâmb. Pe dracu', am nevoie să beau ceva. A adăugat: Cazul ăsta poate să-ţi aducă o tresă.

– Dacă vrei să spui o scădere în grad, poate ai dreptate. Dacă te referi la o promovare, am gradul cel mai mare.

– Scuză-mă, am uitat. Prost sistem.

– Aştepţi o stea? l-am întrebat.

– Poate.

Era puţin îngrijorat, ca şi cum sclipitoarea stea de general, pe care o văzuse în visele lui, tocmai dispăruse.

– I-ai anunţat pe cei de la DIC, de aici? l-am întrebat.

– Nu.

– De ce naiba nu?

– Păi… oricum, nu va fi anchetat de ei… Isuse, vreau să zic că e vorba de fata comandantului garnizoanei, iar comandantul DIC de aici, maiorul Bowes, o cunoaşte, ca şi toţi cei de aici, de aceea trebuie să arătăm generalului că l-am adus pe tipul cel mai bun de la Falls Church…

– Te gândeai, de fapt, la un ţap ispăşitor. Dar, e în regulă, o să spun şefului meu de la Falls Church că e mai bine să ancheteze un specialist, deşi nu ştiu dacă eu sunt individul care vrea să o facă.

– Hai să vedem cadavrul şi te hotărăşti pe urmă.

În timp ce mergeam spre maşina lui, am auzit tunul garnizoanei – de fapt, o înregistrare a unei piese de artilerie de mult ajunsă la fier vechi – şi ne-am oprit, îndreptându-ne cu faţa în direcţia sunetului. Din difuzoarele montate pe cazărmile pustii, se revărsa sunetul înregistrat al goarnei care suna deşteptarea,

iar noi am salutat, doi bărbaţi singuri, în picioare, în lumina zorilor, răspunzând condiţionării de o viaţă, obiceiurilor şi ceremoniei militare de secole.

Chemarea goarnei, veche încă din vremea cruciadelor, s-a făcut auzită pe aleile dintre cazărmi şi peste terenurile de adunare năpădite de iarbă, şi, pe undeva, se ridicau steagurile.

Erau mulţi ani de când nu mai fusesem prins afară de ora deşteptării, dar mă bucuram, într-un fel, de ceremonia aceasta, de comuniunea cu cei vii şi cu cei morţi, de ideea că există ceva mai mare şi mai important decât mine şi că eu fac parte din acest ceva.

În viaţa civilă, nu există niciun echivalent pentru asta, dacă nu cumva urmărirea emisiunii *Good Morning America* n-a devenit o tradiţie şi, deşi sunt la periferia vieţii din armată, nu ştiu dacă sunt gata să trec la viaţa civilă. Dar această decizie s-ar putea să se ia acum. Uneori, simţi când a început ultimul act.

Ecourile goarnei s-au stins, iar Kent şi cu mine ne-am continuat drumul spre maşina lui.

– La Fortul Hadley începe încă o zi, dar unul dintre soldaţi nu o va vedea, a remarcat el.

3

Ne-am îndreptat cu maşina lui Kent spre sud, către hotarele rezervaţiei militare.

– Căpitanul Ann Campbell şi sergentul Harold St John erau de gardă la statul-major al garnizoanei, a început colonelul Kent. Ea era ofiţer de serviciu, iar el, sergent de serviciu.

– Se cunoşteau?

– Poate din vedere, a ridicat din umeri Kent. Nu lucrează împreună. El e la Blindate. Ea este instructor la Şcoala de Operaţiuni Speciale. Au executat un ordin şi s-au trezit împreună.

– Ce predă ea?

– Psihologia operaţională. Are… avea doctoratul în psihologie, a adăugat el.

– Încă îl mai are.

Întotdeauna există probleme cu timpurile verbelor atunci

când e vorba de persoane recent decedate.

– Instructorii îndeplinesc, de obicei, astfel de sarcini? l-am întrebat.

– Nu, de obicei, nu. Dar Ann Campbell se trecea pe mai multe liste de corvezi pe care nu era obligată să figureze, încerca să dea exemplu, a adăugat. Fiica generalului.

– Înţeleg.

Armata alcătuieşte liste de corvezi pentru ofiţeri şi gradaţi, bărbaţi şi femei. Sunt liste complet întâmplătoare, care asigură, pe cât posibil, îndeplinirea de către fiecare a unei sarcini scârboase. Era o vreme când personalul feminin nu se afla pe toate listele, ca, de exemplu, pe cea de gărzi, dar vremurile se schimbă. Ce nu se schimbă e faptul că tinerele care umblă singure noaptea îşi asumă unele riscuri.

Inimile bărbaţilor răi rămân la fel; dorinţa nestăpânită de a-şi depune sămânţa în orice vagin disponibil înlocuieşte regulile armatei.

– Era înarmată? am întrebat.

– Sigur. Avea pistolul.

– Continuă.

– Ei bine, pe la ora 01.00, Campbell i-a comunicat lui St John că se duce să-şi ia jeepul, ca să controleze posturile de gardă…

– De ce? Asta nu intră în sarcina sergentului sau a comandantului gărzii? Ofiţerul de serviciu trebuie să stea la telefoane.

– St John spune că garda era comandată de un locotenent tânăr, abia venit de la West Point. Şi, aşa cum am arătat, Campbell este *gung ho* şi voia să se ducă să controleze ea însăşi posturile. Cunoştea parola, deci s-a dus. Kent a cotit pe Rifle Range Road. A continuat: Cam pe la ora 03.00, St John zice că a devenit puţin îngrijorat.

– De ce?

– Nu ştiu… Ştii, era femeie şi… ei bine, probabil că pe el îl agasa gândul că ea pierdea vremea pe undeva, poate că trebuia să se ducă la privată şi nu voia să plece de lângă telefoane.

– Câţi ani are individul? am întrebat.

– Cincizeci şi ceva. Căsătorit. Dosar bun.

– Unde e acum?

– În clădirea poliției, pe un pat de campanie. I-am spus să stea acolo.

Am trecut de poligoanele de tragere unu, doi, trei şi patru,

toate aflate pe dreapta drumului, o risipă uriaşă de teren plat, deschis, care se termina cu un val continuu de pământ. Nu mai fusesem acolo de peste douăzeci de ani, dar îmi aminteam locul.

Colonelul a continuat.

– Deci, St John cheamă postul de gardă, dar căpitanul Campbell nu e acolo. Îl roagă pe sergentul de gardă să sune posturile şi să vadă dacă ea a trecut pe acolo. Ceva mai târziu, sergentul raportează că nu a fost văzută. Aşa că St John îl roagă pe sergent să trimită o persoană competentă la statul-major, să stea la telefon şi, când a apărut unul dintre soldaţii de gardă, St John şi-a luat VPP-ul şi a plecat. A început să controleze posturile în ordine – Clubul Gradaţilor, Clubul Ofiţerilor şi aşa mai departe dar niciunul dintre oameni nu o văzuse pe Campbell. Deci, pe la ora 04.00, se îndreaptă spre ultimul post de gardă, care este un depozit de muniţii, şi, în drum, la poligonul de tragere şase, îi vede jeepul… de fapt, uite-l.

În faţă, pe dreapta drumului strâmt, se afla o maşină, pe care noi, cei bătrâni, o numim încă jeep, în care se presupunea că Ann Campbell mersese la întâlnirea ei cu moartea. Lângă maşină, era un Mustang roşu, VPP.

– Unde sunt postul de gardă şi garda?

– Depozitul de muniţii e mai încolo, pe drum. Garda, elevul clasa întâi Robbins, nu a auzit nimic, dar a văzut farurile.

– L-ai interogat?

– E vorba de o femeie, Mary Robbins. Kent a zâmbit pentru prima dată. Elev clasa întâi, ECI, e un termen neutru, Paul.

– Mulţumesc. Unde este ECI Robbins acum?

– Pe un pat de campanie, în clădirea poliției.

– E cam aglomerat acolo. Dar te-ai gândit bine.

Colonelul a oprit lângă cele două maşini. Acum era aproape lumină şi am văzut şase poliţişti militari – patru bărbaţi şi două femei – postaţi în diferite puncte ale locului. Pe partea stângă a drumului, cu faţa la poligoane, se afla o tribună cu scaune, unde trupele primeau instrucţiuni teoretice înainte de a începe tragerile. În stânga mea, pe scaunul cel mai apropiat, stătea o femeie în blugi şi hanorac, care scria într-un carnet. Kent şi cu mine am ieşit din maşină.

– Iat-o pe doamna Sunhill. E femeie, mi-a spus el.

Ştiam asta.

– Ce caută aici? l-am întrebat.

– Eu am chemat-o.

– De ce?

– E consilier în probleme de violuri.

– Victima nu are nevoie de consilier. A murit.

– Da, a fost de acord Kent, dar doamna Sunhill anchetează şi cazurile de viol.

– Zău? Şi ce caută la Hadley?

– Infirmiera aceea, locotenent Neely. Ştii de ea?

– Numai ce am citit în ziare. S-ar putea să fie vreo legătură între cazuri?

– Nu. Ieri a fost arestat.

– La ce oră?

– Pe la 14.00, doamna Sunhill l-a arestat, şi pe la 17.00, a mărturisit tot.

Am dat din cap. Pe la 18.00, doamna Sunhill sărbătorea în tăcere succesul ei, bând la Clubul Ofiţerilor, iar Ann Campbell, asta urma să descopăr, era în viață şi-şi lua cina tot acolo, iar eu eram la bar şi mă uitam la Cynthia, încercând să-mi adun curajul şi să-i spun bună ziua sau să fac o retragere strategică.

Kent a adăugat:

– Sunhill trebuia să plece azi pentru un alt caz. Dar zice că o să rămână aici pentru ăsta.

– Norocul nostru.

– Da, e bine că avem o femeie pentru astfel de cazuri. Şi e capabilă. Am văzut-o la treabă.

– Aşa e.

Am remarcat că Mustangul roşu, care era, probabil, maşina Cynthiei, avea un număr de Virginia, ca şi maşina mea, demonstrând că ţinea de Falls Church, ca şi mine. Dar soarta nu ne încrucişase drumurile la Falls Church, ci făcuse să ne întâlnim în aceste împrejurări. Oricum, era inevitabil.

M-am uitat peste poligonul care era acoperit de ceata dimineţii. În faţa valului de pământ, se aflau ţintele, la diferite distanţe, zeci de bărbaţi cu chipuri antipatice şi cu puşti, toţi din scândură. Aceste ţinte înlocuiesc vechile siluete negre, cu scopul, cred eu, ca atunci când te antrenezi să ucizi oameni, ţinta să se uite în ochii tăi. Totuşi, din experienţă, pot să vă spun că nimic nu te pregăteşte mai bine să ucizi oameni decât să ucizi oameni. În orice caz, păsările stăteau pe mulţi dintre aceşti aşa-zişi oameni, ceea ce cam strica efectul, cel puţin până când trăgea primul pluton din ziua aceea.

Pe vremea când făceam eu instrucţie la infanterie,

poligoanele nu aveau vegetaţie, erau suprafeţe mari de pământ neroditor, care nu semănau deloc cu condiţiile de pe niciun câmp de luptă, poate cu excepţia deşertului. Acum, multe poligoane, ca şi acesta, erau cultivate cu diferite tipuri de plante care acopereau parţial câmpul de tragere. Cam la cincizeci de metri depărtare de locul unde stăteam, se afla o siluetă puţin ascunsă de iarba înaltă şi tufişurile veşnic verzi, în jurul acestei ţinte şi a tufişurilor, stăteau doi poliţişti militari, un bărbat şi o femeie. La picioarele ţintei, pe pământ, era ceva care nu se potrivea cu locul acela.

– Individul e bolnav, a spus colonelul Kent. Vreau să zic că a adus-o chiar aici, pe poligon, lângă tipul ăsta care parcă se uită la ea, a adăugat el, ca şi cum eu nu-mi dădeam seama.

Ce bine ar fi fost ca ţinta să poată vorbi! M-am întors şi m-am uitat în jur. La o oarecare distanţă, în spatele scaunelor şi a turnurilor de control, era o perdea de copaci între care zăream latrinele.

– Te-ai uitat în jur dacă nu mai sunt şi alte victime? l-am întrebat pe colonelul Kent.

– Nu… nu am vrut să distrugem urmele.

– Dar poate că a mai murit cineva sau e în viață şi are nevoie de ajutor. Te ocupi de urme abia după ce ai ajutat victimele. Aşa zice manualul.

– Adevărat…

S-a uitat în jur şi a chemat un sergent.

– Du-te şi cheamă-l pe locotenentul Fullham, cu plutonul şi cu câinii.

Înainte ca sergentul să răspundă, s-a auzit o voce:

– Am şi făcut-o.

M-am uitat la doamna Sunhill.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Voiam să o ignor, dar ştiam că nu va fi posibil. M-am întors şi m-am dus spre poligon. Kent m-a urmat.

În timp ce mergeam, el a tot scurtat pasul, aşa că a rămas în urmă. Cei doi poliţişti stăteau pe loc repaus, evitând să privească în jos, unde zăcea căpitanul Ann Campbell.

M-am oprit la câţiva paşi de cadavrul care stătea pe spate. Era goală, aşa cum spusese Kent, dar avea ceasul la mâna stângă. Nu departe de trup, am văzut un articol de lenjerie, achiziţionat din comerţ – sutienul. Aşa cum spusese Kent,

uniforma nu se vedea. Nu se vedeau nici bocancii, ciorapii, cascheta, centironul, tocul pistolului şi arma. Mult mai interesant, poate, era faptul că Ann Campbell stătea pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute, întinse şi legate cu frânghie de nişte ţăruşi de cort. Ţăruşii erau de plastic verde, frânghia de nailon verde, ambele din dotarea armatei.

Ann Campbell avea cam treizeci de ani, era bine făcută, genul de trup pe care-l vezi la instructoarele de gimnastică aerobică, cu muşchii de la mâini şi de la picioare bine conturaţi şi fără niciun fir de grăsime. În ciuda stării ei prezente, am recunoscut chipul de pe afişele armatei. Un chip atrăgător, cu trăsături bine desenate, cu părul blond, pieptănat simplu, lung până la umăr, poate cu câţiva centimetri mai lung decât cerea regulamentul, dar era ultimul lucru care o preocupa în clipa aceea.

În jurul gâtului, avea o bucată lungă din aceeaşi frânghie de nailon care-i imobiliza mâinile şi picioarele, şi sub frânghie, erau chiloţii care-i fuseseră traşi peste cap, aşa că frânghia nu atingea pielea. Ştiam ce înseamnă asta, dar nu cred că mai ştia şi altcineva.

Cynthia a venit lângă mine, dar nu a spus nimic.

Am îngenuncheat lângă trup şi am observat că pielea era ca de ceară şi translucidă, aşa că fardul de pe obraz ieşea mult în evidenţă. Unghiile de la mâini şi de la picioare, lăcuite cu o ojă transparentă, îşi pierduseră culoarea roz. Pe faţă nu avea nicio vânătaie, zgârietură, tăietură sau urme de muşcături, şi nici pe părţile vizibile ale trupului. În afară de poziţia obscenă a corpului, nu erau semne exterioare de viol, nu avea spermă în jurul organelor genitale, pe coapse sau pe părul pubian, nu existau semne de luptă în jur, nici iarbă sau urme de pământ pe piele, şi nici nu avea, sub unghii, sânge, murdărie sau piele, iar părul aproape că nu era deranjat.

M-am aplecat şi am pipăit faţa şi gâtul, acolo unde se instalează întâi *rigor mortis.* Nu era ţeapănă, iar la subsuoară era caldă încă. În schimb, apăruse *livor mortis,* mai ales pe coapse şi fese care aveau o culoare roşu-închis, caracteristică pentru asfixie, o concluzie logică dacă priveam frânghia din jurul gâtului. Am apăsat cu degetul pielea roşie de pe fese, acolo unde acestea atingeau pământul, iar locul apăsat s-a albit. Când am luat degetul, culoarea a revenit. Eram sigur că moartea intervenise în ultimele patru ore.

Cu mult timp în urmă, am învăţat un lucru – să nu iau niciodată spusele unui martor drept literă de evanghelie. Până acum, cronologia sergentului St John rezista.

M-am aplecat mai mult şi am privit în ochii mari şi albaştri ai lui Ann Campbell, care acum se uitau la soare fără să clipească. Corneea era încă transparentă, întărindu-mi convingerea că murise de curând. Am tras de una din pleoape şi am văzut, în partea ei dinăuntru, mici pete de hemoragie care sunt dovada unei morţi prin asfixie. Deocamdată, tot ce îmi spusese Kent, scena însăşi, aşa cum se înfăţişa, păreau să se potrivească cu ceea ce descopeream.

Am slăbit frânghia din jurul gâtului şi am examinat chiloţii de sub ea. Nu erau rupţi şi nici murdăriţi de trup sau de vreo substanţă străină de el. Sub chiloţi, nu avea nicio plăcuţă de identificare, deci şi aceasta lipsea. Acolo, unde frânghia înconjurase gâtul, se vedea o linie slabă, vânătă, abia vizibilă, dacă nu o căutai bine. Totuşi, moartea venise prin strangulare, dar chiloţii împiedicaseră frânghia să lase prea multe semne pe gât.

M-am ridicat, i-am înconjurat corpul şi am observat pe tălpile picioarelor pete de iarbă şi pământ, ceea ce însemna că mersese cu picioarele goale cel puţin câţiva paşi. M-am aplecat şi am examinat vârfurile degetelor şi am descoperit, pe piciorul drept, pe pielea moale de la degetul mare, o pată mică de gudron sau de ceva negru, ceea ce putea să însemne că îşi scosese hainele, sau cel puţin bocancii şi ciorapii, lângă maşină, şi că fusese obligată să vină aici, la cincizeci de metri de maşină, desculţă, poate chiar goală, deşi avea sutienul şi chiloţii cu ea. Am examinat sutienul şi am văzut că agrafa din faţă era intactă, nu fusese îndoită şi nici ruptă, şi nu existau semne de murdărie sau ruptură pe material.

În tot acest timp, nu a scos nimeni o vorbă, puteai auzi păsările în copaci, soarele se ridicase deasupra perdelei de pini albi, dincolo de valul de pământ, iar umbrele lungi ale dimineţii se întindeau pe terenul de tragere.

– Cine a venit primul aici? l-am întrebat pe colonelul Kent.

Kent a chemat poliţista din apropiere, o tânără elev clasa întâi, şi i-a spus:

– Dă-i raportul acestui om.

Tânăra poliţistă, al cărei nume, Casey, era scris pe plăcuţa de identificare, s-a uitat la mine şi a raportat.

– Am primit o chemare prin radio la 04.52, prin care eram anunţată că, în poligonul şase, a fost găsit cadavrul unei femei, aproximativ la cincizeci de metri de un jeep parcat pe drum. Eram în apropiere şi m-am îndreptat încoace. Am ajuns la ora 05.01 şi am văzut jeepul. Am parcat şi am încuiat maşina, mi-am luat puşca M-16 şi m-am dus la poligon, unde am găsit trupul. I-am luat pulsul, am ascultat inima, am încercat să-mi dau seama dacă respiră, i-am pus lumina lanternei în ochi, dar nu a avut nicio reacţie. Am tras concluzia că e moartă.

– Pe urmă ce-ai făcut? am întrebat-o eu.

– M-am întors la maşina mea şi am cerut ajutor.

– Ai plecat tot pe acolo pe unde ai venit la cadavru?

– Da, domnule.

– Ai mai atins altceva în afară de cadavru? Frânghiile, ţăruşii, lenjeria?

– Nu, domnule.

– Ai atins maşina victimei?

– Nu, domnule. Nu am atins nimic după ce am constatat că victima e moartă.

– Mai ai ceva de spus?

– Nu, domnule.

– Mulţumesc.

Elevul clasa întâi, Casey, a salutat, s-a întors şi şi-a reluat locul.

Kent, Cynthia şi cu mine ne-am uitat de la unul la altul, încercând parcă să vedem ce credeau sau ce simţeau ceilalţi. Momente, ca acesta, îţi încearcă sufletul şi ţi se întipăresc pentru totdeauna în minte. Nu am uitat niciodată scena unei morţi şi nici nu vreau să uit.

M-am uitat în jos, la Ann Campbell, un minut întreg, ştiind că nu o voi mai vedea niciodată. E un lucru important, cred eu, pentru că stabileşte o comuniune între cel care trăieşte şi cel mort, între anchetator şi victimă. Ceva care nu o ajuta pe ea, ci pe mine.

Ne-am întors pe drum şi am dat ocol jeepului pe care-l condusese Ann Campbell, apoi ne-am uitat înăuntru, pe geamul şoferului, care era deschis. Multe maşini militare nu au cheie de pornire, ci numai un demaror, iar butonul acestuia era în poziţia oprit. Pe locul din faţă al pasagerului, se afla o geantă neagră de piele, civilă.

– M-aş fi uitat prin geantă, dar nu am vrut să o fac fără

permisiunea ta, mi-a spus Cynthia.

– Am început bine. Scoate geanta.

A înconjurat maşina şi, folosind o batistă, a deschis uşa, a luat geanta, apoi s-a aşezat pe rândul cel mai de jos de scaune şi a început să-i scoată conţinutul.

M-am întins pe jos şi m-am strecurat sub maşină, dar nu am văzut nimic neobişnuit. Am atins ţeava de eşapament şi diferite alte puncte; în unele locuri era caldă. M-am ridicat.

– Ai vreo idee? m-a întrebat colonelul Kent.

– Mi-au venit în minte câteva scenarii posibile. Dar trebuie să aştept până se face autopsia. Cred că i-ai chemat.

– Bineînţeles. Vin de la Gillem.

– Bun.

Fortul Gillem e în afara Atlantei, cam la trei sute de kilometri la nord de Hadley, iar laboratorul DIC de acolo este ultramodern şi serveşte tot nordul Americii. Oamenii care lucrează acolo sunt buni şi, ca şi mine, se duc oriunde e nevoie de ei. Marile crime sunt încă relativ rare în armată, aşa că laboratorul poate să-şi pună la bătaie toate resursele când are loc una. În acest caz, probabil că vor veni cu o caravană.

– Când ajung aici, spune-le să fie foarte curioşi în privinţa unei pete negre de pe talpa piciorului drept. Vreau să ştiu ce este, am spus colonelului Kent.

Kent a aprobat din cap, gândind, probabil, în sinea lui: „Prostii tipice pentru DIC”. Şi s-ar putea să aibă dreptate.

– De asemenea, oamenii tăi să pieptene terenul. Să zicem, pe o rază de două sute de metri în toate direcţiile, cu excepţia a cincizeci de metri în jurul corpului.

Sigur că vor strica urmele de picioare, dar acolo erau sute de urme de bocanci, şi pe mine nu mă interesau decât cele de pe o rază de cincizeci de metri în jurul cadavrului.

– Vreau ca oamenii tăi să adune orice nu aparţine florei naturale – mucuri de ţigări, nasturi, hârtii, sticle, şi să însemneze locul unde au fost găsite. Bine?

– Nicio problemă. Dar cred că tipul a intrat şi a ieşit fără să lase urme. Probabil cu maşina, ca şi victima.

– Cred că ai dreptate, dar noi facem dosare.

– Ne găsim acoperiri.

– Aşa e. Ne ţinem de litera cărţii.

Lucru care era sigur şi, uneori, eficient. Dar, în acest caz, important era faptul că trebuia să fiu cu adevărat inventiv şi că

urma să scot din fire o mulţime de oameni importanţi. Asta-i partea veselă a lucrurilor.

I-am spus lui Kent:

– Am nevoie de dosarul personal şi cel medical al căpitanului Campbell; să fie până la amiază în biroul tău, sigilate.

– Bine.

– Mai am nevoie de un birou şi un secretar.

– Un birou sau două?

M-am uitat spre Cynthia.

– Cred că două birouri. Dar încă nu ştiu dacă mă angajez în cazul ăsta.

– Nu mă scoate din fire, Paul. Da sau nu?

– Să văd ce zic cei de la Falls Church. Bun, nu-l anunţa pe ofiţerul cu informaţiile pentru public până pe la ora 10.00. Trimite doi tipi la biroul căpitanului Campbell şi mută-i biroul, mobila şi toate lucrurile personale, şi încuie totul în camera pentru probe. Reţine-i pe sergentul St John şi pe elevul clasa întâi, Robbins, în biroul comandantului poliției militare, până când pot eu să-i văd. Să nu discute cu nimeni până nu stau de vorbă cu mine. Colonele, vei avea neplăcuta datorie să te duci, în calitate oficială, acasă la generalul şi doamna Campbell. Du-te neanunţat, cu un preot militar şi un medic, pentru cazul în care are cineva nevoie de un sedativ sau altceva. Nu au voie să vadă corpul la locul crimei. Bine?

Kent a dat din cap şi a oftat.

– Isuse Hristoase…

– Amin! Între timp, instruieşte-ţi oamenii să nu spună o vorbă despre ce am găsit aici şi dă celor de la laborator un set din amprentele lui Casey, precum şi amprentele bocancilor tuturor celor de faţă, inclusiv pe ale tale.

– Bine.

– De asemenea, sigilează latrinele, ca să nu fie folosite de nimeni. Nu vor fi văzute de tipii de la laborator până când nu le controlez eu.

– Bine.

M-am dus la Cynthia, care acum punea totul înapoi în geantă, tot cu mâna protejată de batistă.

– Ceva interesant?

– Nu. Articolele obişnuite. Portofel, bani, chei, totul pare intact. Are şi o notă de plată de la Clubul Ofiţerilor. Acolo a luat masa aseară. Salată, pui, vin alb şi cafea. Probabil că era în

restaurant cam în acelaşi timp în care noi beam alături.

Kent se apropiase de noi.

– Aţi băut împreună? Vă cunoaşteţi? ne-a întrebat Kent.

– Am băut separat, i-am răspuns. Ne cunoaştem din vedere. Care e adresa lui Campbell? am întrebat-o pe Cynthia.

– Din nefericire, nu stă în fort. Victory Gardens, pe Victory Drive, în Midland. Apartamentul 45. Cred că ştiu locul, a adăugat ea, un complex de locuinţe.

– O să-l chem pe Yardley, şeful poliției din Midland. El o să scoată un ordin al Curţii. Putem să ne întâlnim acolo.

– Nu, vom ţine totul în familie, Bill.

– Nu poţi să-i faci percheziţie în locuinţa din afara fortului, fără un mandat…

Cynthia mi-a întins cheile din geanta lui Ann Campbell, spunând:

– Conduc eu.

Kent a protestat:

– Nu puteţi să lucraţi în oraş, fără un însoţitor din partea autorităţii civile.

Am desprins cheile maşinii lui Ann Campbell din legătura lor şi i le-am dat lui Kent, împreună cu geanta victimei.

– Află unde e maşina ei şi confisc-o.

În timp ce mergeam spre Mustangul Cynthiei, i-am spus lui Kent:

– Rămâi aici, să conduci ancheta. Când ai să-ţi faci raportul, poţi să scrii că am zis că mă duc la poliția din Midland. Îmi asum responsabilitatea pentru faptul că m-am răzgândit.

– Yardley este un ticălos dur şi grosolan, m-a informat Kent. O să-ţi pună pielea pe băţ, Paul.

– Va trebui să stea la coadă şi să-şi aştepte rândul.

Pentru a-l pune la punct pe Kent, ca să nu facă vreo prostie, i-am spus:

– Ascultă, Bill, trebuie să mă uit primul prin locuinţa lui Ann Campbell. Trebuie să iau de acolo orice ar putea să-i pună familia în încurcătură sau pe ea, armata, colegii ei militari şi prietenii. Bine? După aceea îl voi lăsa pe Yardley să se uite prin casă. De acord?

A părut să prelucreze corect informaţia şi a încuviinţat.

Cynthia s-a aşezat la volanul Mustangului ei, iar eu, pe locul de lângă şofer.

– S-ar putea să te sun de acolo, i-am spus lui Kent. Fii

optimist.

Cynthia a băgat Mustangul în viteza întâi, a făcut o întoarcere de 180° şi în şase secunde am ajuns la 60 de kilometri pe oră, pe drumul pustiu dintre poligoane.

O vreme am ascultat tăcuţi motorul, apoi Cynthia a spus:

– Mă simt scârbită.

– Destul de oribil, am fost eu de acord.

– Dezgustător. Mi-a aruncat o privire. Eşti obişnuit cu asta?

– Nu, Dumnezeule! Nu văd chiar atât de multe crime şi nu prea multe ca asta, am adăugat.

A dat din cap şi a inspirat adânc.

– Cred că pot să te ajut. Dar nu vreau să fie stânjenitor.

– Nicio problemă, am spus. Ne vom gândi întotdeauna la Bruxelles.

– Unde?

– În Belgia. Capitala. *Fir-ai să fii!*

Am rămas tăcuţi, apoi Cynthia m-a întrebat:

– De ce?

– De ce e Bruxelles capitală? Sau de ce să ne gândim la el?

– Nu, Paul, de ce a fost *omorâtă?*

– În cazurile de omucidere, motivaţiile pot fi profitul, răzbunarea, gelozia, tăinuirea unei crime, evitarea unei umilinţe sau a unei ruşini şi mania omuciderii. Aşa zice în manual.

– Tu ce crezi?

– Atunci când violul precede omuciderea, de obicei este vorba de răzbunare, gelozie sau, poate, ascunderea identităţii violatorului. Poate îl cunoştea sau ar fi putut să-l identifice după aceea, dacă nu purta o mască sau nu era deghizat. Pe de altă parte, de data asta se pare că e vorba de o crimă legată de sex, comisă de un violator ucigaş... o persoană care obţine satisfacţie sexuală numai omorând, şi e foarte posibil ca nici să nu se fi consumat actul în sine. Aşa se pare, dar încă nu ştim.

Cynthia a dat din cap, dar nu a răspuns.

– *Tu* ce crezi? am întrebat-o.

A lăsat câteva secunde să treacă înainte de a răspunde.

– E limpede premeditare. Făptaşul avea o adevărată trusă cu el – ţăruşi de cort, frânghie şi, probabil, ceva cu care să bată ţăruşii în pământ. Trebuie să fi fost şi înarmat, pentru a face inutilă arma victimei.

– Continuă.

– Făptaşul a surprins-o, apoi a obligat-o să-şi arunce arma, să

se dezbrace şi să meargă la poligon.

– Bine. Încerc să-mi închipui cum a reuşit să o stăpânească. Nu cred că era genul de femeie supusă.

– Nici eu nu cred asta, a răspuns Cynthia. Dar poate că erau doi. Şi nu aş face afirmaţia că făptaşul – sau făptaşii – era un bărbat, până când nu avem confirmarea laboratorului.

– În regulă.

Era clar că, în dimineaţa aceea, aveam probleme cu genurile.

– De ce nu erau semne de luptă din partea ei sau semne de brutalizam de către făptaş… sau făptaşă?

A dat din cap.

– Nu ştiu. De obicei, intervine brutalitatea… Faptul că a legat-o nu mi se pare ceva prietenesc, totuşi.

– Nu, am răspuns, dar tipul nici nu o ura.

– Nici nu o plăcea prea tare.

– Se poate. Ascultă, Cynthia, cu treaba asta îţi câştigi pâinea. Seamănă cu vreun viol pe care l-ai văzut sau de care ai auzit?

A meditat o clipă, apoi a răspuns:

– Sunt unele elemente din ceea ce putem numi viol organizat. Atacatorul a pus la cale un viol. Dar nu ştiu dacă o cunoştea sau dacă stătea la pândă şi ea a fost victima întâmplării.

– Atacatorul era, poate, în uniformă, de aceea a surprins-o şi nu s-a apărat.

– Se poate.

M-am uitat pe fereastra deschisă, am adulmecat umezeala dimineţii dintre pinii deşi şi am simţit soarele pe faţă. Am ridicat geamul şi m-am lăsat pe spate, încercând să-mi închipui ce se petrecuse înaintea scenei pe care o văzusem, ca atunci când dai filmul înapoi. Ann Campbell, legată la pământ, apoi în picioare, goală, plecând de lângă jeep şi aşa mai departe. Multe detalii nu se legau.

Cynthia mi-a întrerupt şirul gândurilor.

– Paul, uniforma avea numele ei pe ea, ca şi plăcuţele de identificare şi, probabil, cascheta şi cizmele aveau numele ei imprimat pe partea dinăuntru. Deci, ce au în comun obiectele care lipsesc? Numele ei. Corect?

– Corect.

Femeile au întotdeauna ceva interesant de spus. Şi asta e foarte bine. Sincer.

– Deci tipul ăsta ce face? Adună trofee? Dovezi? Suveniruri?

Ar corespunde personalităţii şi tipului de agresor sexual, a completat ea.

– Dar nu a luat lenjeria şi geanta, am spus eu. De fapt, toate lucrurile care lipsesc au în comun faptul că fac parte din echipamentul ei militar, inclusiv teaca pistolului şi arma, care însă nu poartă numele ei. Nu a luat obiectele *civile*, nici ceasul şi nici geanta, care are tot felul de lucruri cu numele ei. Corect?

– Ne luăm la întrecere?

– Nu, Cynthia. Anchetăm o omucidere. Ne stoarcem creierii împreună.

– Bine. Iartă-mă. Asta trebuie să facă partenerii într-o anchetă.

– Aşa e. *Partenerii?*

Cynthia a rămas tăcută o clipă, apoi a zis:

– Te pricepi.

– Sper.

– Bun, de ce i-a luat doar echipamentul militar?

– Vechii războinici luau armele şi armurile de la inamicii lor morţi. Le lăsau lenjeria.

– De aceea i-a luat echipamentul?

– Poate. E doar o presupunere. Poate e o diversiune. Sau vreo boală mintală de care nu ştiu eu.

Mi-a aruncat o privire.

– Poate nu a violat-o, am adăugat. Dar a legat-o aşa, ca să atragă atenţia asupra naturii sexuale a actului sau poate ca să-i batjocorească trupul, arătându-l gol lumii.

– De ce?

– Nu ştiu încă.

– Poate că ştii.

– Trebuie să mă mai gândesc. Încep să cred că o cunoştea.

De fapt, *ştiam* că o cunoştea. Am mers în tăcere încă o vreme, apoi i-am spus Cynthiei:

– Nu ştiu de ce s-a întâmplat, dar cum ţi se pare următoarea versiune asupra celor întâmplate: Ann Campbell pleacă de la statul-major şi se duce direct la poligon, oprindu-se la o distanţă bună de postul de gardă al lui Robbins. Avea o întâlnire, stabilită dinainte, cu un iubit. Făceau des asta. El se joacă de-a banditul înarmat şi pune mâna pe ea, o obligă să se dezbrace şi începe un joc pervers de-a robia sado-masochistă. M-am uitat la Cynthia. Înţelegi ce vreau să spun?

– Nu ştiu nimic despre perversiunile sexuale. Asta e

specialitatea ta.

– Bine spus.

– Scenariul tău seamănă cu o fantezie masculină. Ce femeie ar suporta toate astea, să fie legată pe pământul rece şi să numească asta distracţie?

Mi-am dat seama că va fi o zi lungă şi nici măcar nu-mi luasem micul dejun.

– Ştii de ce i-a tras chiloţii în jurul gâtului, sub frânghie?

– Nu, de ce?

– Uită-te în manualul de omucideri, la capitolul asfixie sexuală.

– Bine.

– De asemenea, ai observat că părea să aibă o pată de asfalt pe talpa piciorului drept?

– Nu.

– Dacă era de pe drum, ce a căutat cu picioarele goale acolo?

– S-a dezbrăcat în sau lângă jeep.

– Atunci, de ce era sutienul în poligon?

– Poate a fost obligată să-şi scoată hainele în/sau lângă jeep, apoi ea sau atacatorul le-a dus acolo unde a fost legată.

– De ce?

– Făcea parte din scenariu, Paul. Atacatorii au fantezii teribil de încurcate pe care le pun la punct în mintea lor, lucruri care au o puternică semnificaţie sexuală, dar numai pentru ei şi pentru nimeni altcineva. Să oblige o femeie să se dezbrace, apoi să-şi care singură hainele la locul unde are intenţia să o violeze poate să fie singura sa fantezie.

– Deci te pricepi? Nu e numai specialitatea mea.

– Cunosc actele sexuale patologice şi deviaţiile criminale. Nu ştiu prea multe despre perversiunile sexuale consimţite.

– Linia dintre cele două e cam subţire şi, uneori, chiar invizibilă, am subliniat eu, renunţând să-i răspund la ironie.

– Nu cred că Ann Campbell a consimţit. În mod sigur, nu a fost de acord să fie strangulată până la moarte.

– Sunt multe posibilităţi, am zis gânditor, e mai bine să nu ne cramponăm de niciuna.

– Ne trebuie raportul laboratorului, rezultatele autopsiei şi trebuie să punem oamenilor întrebări.

Vorbise la plural? Am privit peisajul de afară, în tăcere. Am încercat să-mi amintesc ce ştiam despre Cynthia. Era dintr-o regiune rurală din Iowa, absolvise universitatea de stat, avea un

doctorat în criminologie, pe care şi-l luase la o universitate civilă, prin Programul de îmbunătăţiri Tehnologice al Armatei. Multe alte femei şi minorităţi, pe care le avem în armată, beneficiaseră de mai mulţi bani, educaţie, prestigiu şi posibilităţi de a face carieră, la care nu puteau spera acasă, la fermă, în ghetou sau în orice alt mediu dezavantajat din care proveneau. Cynthia, parcă-mi aminteam, exprimase puncte de vedere pozitive faţă de armată – călătorie, muncă interesantă, siguranţă, recunoaştere şi aşa mai departe. Nu era rău pentru o fată de la ţară.

– M-am gândit la tine, i-am spus.

Niciun răspuns.

– Ce fac părinţii tăi? am întrebat-o, deşi nu-i cunoşteam.

– Bine. Ai tăi?

– Bine. Încă mai aşteaptă să mă maturizez, să mă las agăţat şi să-i fac bunici.

– Maturizează-te, întâi.

– Bun sfat!

Uneori, Cynthia poate să fie sarcastică, dar e numai un mecanism de apărare, atunci când e nervoasă. Oamenii care au avut cândva o relaţie sexuală, dacă nu sunt nesimţiţi şi sunt umani, respectă relaţia care a fost între ei şi, poate, chiar simt puţină afecţiune faţă de fostul partener. Dar există şi un sentiment de stânjeneală atunci când stau unul lângă altul, aşa cum stăteam noi, şi niciunul nu ştia ce cuvinte sau intonaţie a vocii să adopte.

– M-am gândit la tine, am repetat. Vreau să-mi răspunzi la asta.

A răspuns:

– Şi eu m-am gândit la tine.

Amândoi am tăcut, ea a condus mai departe, cu privirea drept înainte şi capul nemişcat.

Câteva cuvinte despre Paul Brenner, cel care stătea pe locul din dreapta. Sunt din sudul munţilor Boston, irlandez, catolic, dar tot nu recunosc o vacă atunci când văd una, am absolvit liceul, sunt dintr-o familie de muncitori. Nu am intrat în armată ca să scap de acasă, armata a venit după mine, pentru că ducea un război terestru în Asia, şi îi spusese cineva că din fiii muncitorilor ies infanterişti buni.

Ei bine, trebuie că am fost un infanterist bun, pentru că am supravieţuit acolo un an. De atunci, am urmat cursuri la colegiu, am primit felicitările armatei, am urmat cursuri de criminalistică

şi am urmat şcoala vieţii. Sunt destul de schimbat ca să nu mă mai simt bine acasă, dar nu mă simt bine nici în casa colonelului, unde beau mult şi conversez cu soţiile ofiţerilor, care sunt fie prea urâte, ca să le vorbeşti, fie prea arătoase, ca să te mulţumeşti cu mici conversaţii.

Deci, iată-ne, Cynthia Sunhill şi Paul Brenner, din colţuri opuse ale Americii de Nord, din lumi diferite, amanţi la Bruxelles, întâlnindu-ne din nou în extremul sud, cu o singură experienţă în comun – aceea de a fi privit trupul gol al fiicei unui general. Pot oare dragostea şi prietenia să înflorească în astfel de condiţii? Eu nu aş fi pariat.

– Am fost foarte surprinsă aseară, când te-am văzut. Iartă-mă, dacă am fost mojică.

– ”Dacă” e de prisos.

– Ei bine, atunci am să-mi cer scuze fără nicio ezitare. Dar tot nu-mi placi.

Am zâmbit.

– Dar ţi-ar plăcea să lucrezi la cazul ăsta.

– Da, aşa că voi fi amabilă cu tine.

– Vei fi amabilă cu mine, pentru că sunt ofiţerul tău superior. Dacă nu eşti amabilă, te fac pachet şi te trimit înapoi.

– Termină cu afectarea, Paul. Nu ai să mă trimiţi nicăieri, şi eu nu am să mă duc nicăieri. A continuat: Trebuie să rezolvăm un caz şi trebuie să punem relaţia noastră la punct.

– În ordinea asta?

– Da, în ordinea asta.

4

Victory Drive, fost Pine Hollow Road, fusese rebotezat, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, într-o furie orwelliană de schimbare a numelor. Cândva, fusese un drum de tară, cu două sensuri, care ieşea din Midland spre sud, dar, în vremea când l-am văzut prima oară, în 1971, devenise un amestec de locuinţe, cu grădini, şi de magazine ţipătoare. Acum, peste aproape un sfert de secol, nu mai era nici urmă din Pine Hollow Road.

În bătrânul Sud, străzile comerciale au ceva deosebit de urât şi depresiv, cu mare risipă de parcări, moteluri, bufete, magazine, cu preţuri reduse, negustori de maşini şi ceea ce aici trec drept cluburi de noapte. Bătrânul Sud, aşa cum mi-l amintesc eu, poate că nu era atât de prosper, dar era pitoresc, cu micile sale staţii de benzină, cu frigiderul pentru coca, alături de frigiderul pentru momeala de pescuit, casele de pin dărăpănate, magazinele de ţară şi baloturile de bumbac ieşind din depozitele de pe marginea căii ferate. Acestea erau lucruri care creşteau din pământ, cheresteaua, din păduri, pietrişul drumurilor era luat din carierele apropiate, oamenii înşişi fiind un produs al mediului lor. Aceste lucruri noi par artificiale, transplantate. Magazinele şi complexele comerciale, cu firme uriaşe de plastic şi fără nicio legătură cu pământul sau cu oamenii, istoria sau obiceiurile locului.

Dar, bineînţeles că noul Sud adoptase toate acestea, nu repede, aşa cum am făcut noi în Nord, dar, totuşi, le-a adoptat. Şi, în modul cel mai ciudat, complexele comerciale de prost gust erau acum asociate cu Sudul mai mult decât cu orice altă parte a ţării. În cele din urmă, cei veniţi din Nord, cu traista în spate, triumfaseră.

După un sfert de oră de la plecarea din garnizoană, am ajuns pe Victory Gardens şi am parcat Mustangul în faţa numărului 45.

Victory Gardens era, de fapt, un loc plăcut, cele cincizeci de case fiind dispuse în jurul unei curţi centrale, cu grădină şi o parcare mare. Inscripţia „Numai pentru ofiţeri” nu se vedea nicăieri, dar locul aşa arăta, iar chiriile probabil că erau cam cât îndemnizaţiile acordate locotenenţilor şi căpitanilor pentru a locui în afara fortului. Lăsând banii la o parte, există reguli nescrise cu privire la locurile unde ofiţerii au permisiunea să locuiască în afara garnizoanei şi, astfel, Ann Campbell, ca fiică de general, şi ca bun soldat ce era, nu se dusese în partea modernă a oraşului, nici nu optase pentru anonimatul unui apartament într-un bloc mai nou, care, în acest oraş, e oarecum sinonim cu un celibat lipsit de prejudecăţi. Dar nici nu locuia în casa uriaşă a părinţilor, din garnizoană, oferită de guvern, ceea ce însemna că avea propria viață, iar eu urma să descopăr ceva despre aceasta.

Cynthia şi cu mine am privit în jur. Deşi ziua de lucru în armată începe devreme, mai erau câteva maşini parcate în faţa caselor. Majoritatea aveau pe bara de protecţie o marcă albastră, ceea ce însemna că erau maşinile unor ofiţeri, iar câteva aveau

marca verde a funcţionarilor civili. Dar, în cea mai mare parte, locul părea la fel de părăsit ca o cazarmă după ce a sunat pentru masa de dimineaţă.

Aveam încă uniforma pe care o purtasem la depozitul de arme, iar Cynthia era, cum am spus, în blugi şi hanorac. În timp ce ne apropiam de uşa din faţa a casei cu numărul 45, de-a lungul şirului de faţade din cărămidă roşie, am întrebat-o:

– Eşti înarmată?

A încuviinţat din cap.

– Bine. Aşteaptă aici. Eu intru în casă prin spate. Dacă încearcă să fugă cineva pe uşa din faţă, îl opreşti.

– Bine.

Am ocolit şirul de case şi am revenit prin spate la numărul 45. Deşi pajiştea era comună, intimitatea fiecărei case era asigurată de un gard de lemn care alcătuia o curticică. În curtea lui Ann Campbell se afla obişnuitul grătar şi mobila de grădină, inclusiv un şezlong pe care se aflau o sticlă cu ulei de plajă şi o revistă de călătorii.

Spre curte dădeau nişte uşi glisante de sticlă şi, printre storurile verticale puteam să văd colţul-sufragerie şi o parte din camera de zi. Se părea că nu e nimeni acasă. Ann Campbell nu era, în mod sigur, şi nu puteam să-mi închipui că fiica unui general ar fi avut un iubit care să stea cu ea sau chiar o colegă de cameră care să-i distrugă intimitatea. Pe de altă parte, nu se ştie niciodată cine se află într-o casă, iar când este vorba despre o crimă trebuie procedat cu prudenţă.

Acolo unde curtea întâlnea zidul din spate al casei, se afla fereastra unui subsol, ceea ce însemna că aceste case aveau subsoluri, de asemenea, că trebuia să risc să cobor pe o scară expusă. Aş fi preferat s-o trimit înainte pe doamna Gung Ho. În orice caz, fereastra era acoperită cu plexiglas bombat în afară, montat pe zidul exterior, aşa că pe acolo nu ar fi putut să iasă nimeni.

La dreapta uşilor glisante, se găsea o uşă care dădea în bucătărie. Acolo era o sonerie pe care am apăsat. Am aşteptat şi am sunat din nou, apoi am încercat clanţa, ceea ce era o idee bună, înainte de a intra prin efracţie.

Ar fi trebuit să mă duc direct la poliţia oraşului Midland, bineînţeles, aşa cum sugerase colonelul Kent, iar poliția ar fi fost fericită să elibereze un mandat de percheziţie şi încă mai fericită să participe la perchiziţionarea casei victimei. Dar încă nu voiam

să-i bat la cap cu asta, aşa că am căutat cheia casei pe trusa de chei a lui Ann Campbell şi am descuiat. Am intrat în bucătărie, apoi am închis uşa după mine şi am încuiat-o.

În partea cea mai îndepărtată a bucătăriei, se afla o uşă cu aspect solid care ducea, probabil, la subsol. Uşa avea un ivăr pe care l-am tras, aşa că, dacă era cineva jos, îl blocasem acolo.

Având astfel spatele asigurat sau poate calea de retragere tăiată, am înaintat cu prudenţă (nu aveam arma) spre partea din faţă a casei şi am deschis uşa, lăsând-o pe Cynthia să intre. Am rămas acolo, în hol, în aerul răcit de instalaţia de aer condiţionat, ne-am uitat în jur şi am ascultat o clipă. I-am făcut Cynthiei semn să-şi scoată pistolul, un Smith & Wesson 38, ceea ce ea a şi făcut. Atunci am strigat:

– Poliţia! Stai acolo unde eşti şi dă un semnal! Dar nu s-a auzit niciun răspuns. Stai aici şi fii gata să-l foloseşti, i-am spus Cynthiei.

– De ce crezi că-l car după mine?

– Bravo! „Afurisita”.

M-am dus întâi la dulapul de haine şi am deschis uşa, dar acolo nu era nimeni cu un ţăruş de cort în mână. Am mers din cameră în cameră, simţindu-mă puţin idiot, nouăzeci şi nouă la sută sigur că nu era nimeni în casă, dar având în minte un caz când în casă era cineva.

O scară ducea din hol la etaj, iar scările, după cum am mai arătat, sunt primejdioase, mai ales dacă scârţâie. Cynthia s-a postat la baza lor, iar eu am sărit câte trei trepte deodată şi m-am lipit de zidul holului de sus. Acolo erau trei uşi, una deschisă şi două închise. Am repetat ordinul de a sta pe loc şi de a striga, dar nu a răspuns nimeni.

Cynthia m-a chemat şi m-am uitat în jos pe scări. Era la jumătatea lor şi mi-a aruncat pistolul Smith & Wesson. L-am prins şi i-am făcut semn să stea pe loc. Am izbit de perete una din uşile închise, am luat poziţie de tragere şi am strigat: „Stai!” Dar agresivitatea mea nu a provocat niciun răspuns. Am examinat atent camera neluminată şi am văzut ceea ce părea a fi un dormitor de rezervă, sumar mobilat. Am închis uşa, apoi am repetat procedura cu a doua uşă închisă, care s-a dovedit a fi uşa unui dulap mare de lenjerie. În ciuda acestor acrobaţii, ştiam că, dacă ar fi fost cineva acolo, cu o armă pe care ar fi fost dispus s-o folosească, până acum aş fi fost mort. Dar trebuie să îndeplineşti tot ritualul. Aşa că m-am lipit de zidul holului şi m-am

uitat pe uşa care era deschisă. Am văzut un dormitor mare şi încă o uşă care dădea în baie. I-am făcut semn Cynthiei să vină sus şi i-am înapoiat pistolul, ca să mă acopere. Am intrat în dormitorul principal, cu privirea pe uşile glisante ale dulapului şi pe uşa deschisă de la baie. Am luat o sticlă cu parfum de pe toaletă şi am aruncat-o în baie, unde s-a spart. Trage, ca să-ţi dai seama de numărul duşmanilor, cum se spune în infanterie. N-am primit nici acum un răspuns.

M-am uitat repede prin dormitor şi prin camera de baie, apoi am revenit la Cynthia care era pe vine, în poziţie de tragere, acoperind toate uşile. Pe jumătate speram, pe jumătate doream să fie cineva în casă, ca să-l arestez – sau s-o arestez – să închei dosarul şi să mă duc dracului înapoi, în Virginia. Dar n-a fost să fie aşa.

Cynthia s-a uitat în dormitorul cel mare şi a comentat:

– Şi-a făcut patul.

– Ştii cum sunt ăştia de la West Point.

– Ce trist! Era atât de îngrijită şi ordonată! Acum a murit şi totul o să fie întors pe dos.

I-am aruncat o privire.

– Hai să începem cu bucătăria.

5

Într-adevăr, e ceva trist şi sinistru să intri în casa cuiva care a murit, să mergi prin camere pe care nu le va mai vedea niciodată, să-i deschizi biroul, dulapurile şi sertarele, să umbli cu lucrurile, să-i citeşti poşta şi să-i asculţi chiar mesajele de pe robotul telefonic. Haine, cărţi, benzi video, mâncare, băuturi, cosmetice, facturi, medicamente... o întreagă viaţă încheiată brusc, departe de casa în care nu a rămas nimeni, dar care e plină cu lucrurile care susţin, definesc şi justifică o viaţă – străbaţi cameră cu cameră şi nu e niciun suflet care să-ţi arate un tablou preferat pe perete sau pozele dintr-un album, să-ţi ofere ceva de băut sau să-ţi spună de ce nu sunt udate plantele şi sunt lăsate să moară.

În bucătărie, Cynthia a remarcat uşa cu ivărul tras.

– Duce la subsol, am informat-o. E sigură, aşa că vom verifica acolo după ce terminăm aici.

A dat din cap.

Bucătăria nu a dezvăluit nimic nou, cu excepţia faptului că Ann Campbell era maniacă în privinţa ordinii şi că mânca acele feluri de mâncare sănătoase – iaurt, fasole încolţită, chifle graham şi altele de acest fel – care îmi întorc stomacul pe dos. Frigiderul şi cămara adăposteau multe sticle cu vin bun şi bere.

Un dulap era plin ochi cu băuturi tari şi tonice, foarte scumpe chiar şi la magazinul din garnizoană. De fapt, pe unele sticle mai erau încă etichetele cu preţuri şi am văzut că băuturile nu proveneau de acolo.

– De ce îşi cumpăra băuturile din oraş? am întrebat.

– Poate că nu voia să fie văzută în magazinul de băuturi al garnizoanei, a răspuns Cynthia care e impresionabilă. Ştii, era necăsătorită, fiică de general. Bărbaţilor nu le pasă de asta.

– Să-ţi povestesc şi eu ceva în legătură cu asta. Am fost văzut o dată în magazinul garnizoanei, cu un sfert de lapte şi trei borcane cu iaurt. Am ocolit Clubul Ofiţerilor săptămâni întregi.

Cynthia nu a făcut niciun comentariu, dar şi-a dat ochii peste cap. Era clar că o călcam pe nervi.

Mi-a trecut prin minte că un partener mai tânăr ar fi fost mai respectuos. Chiar şi o parteneră nouă. Era limpede că această familiaritate avea legătură cu faptul că mă culcasem cu ea. Trebuia să mă mai gândesc la asta.

– Hai să vedem celelalte camere, a spus ea.

Zis şi făcut. Toaleta de jos era imaculată, deşi scaunul de la WC era ridicat şi, cum tocmai învăţasem câte ceva de la colonelul de la Clubul Ofiţerilor, am tras concluzia că aici fusese de curând un bărbat. De fapt, Cynthia a comentat faptul:

– Măcar nu l-a stropit, aşa cum faceţi majoritatea dintre voi, ăştia mai în vârstă, a adăugat.

Era cât pe ce să ne certăm pe problema sexelor şi a generaţiilor, şi-mi stăteau pe limbă câteva vorbe usturătoare, dar timpul nu rămânea pe loc şi poliţia din Midland putea să apară dintr-o clipă în alta, ceea ce ar fi dus la o divergenţă de opinii mult mai serioasă decât cea care era între doamna Sunhill şi mine.

Aşa că am percheziţionat camera de zi şi colţul-sufragerie, care erau lună, de parcă ar fi fost sterilizate pentru folosinţă publică. Decorul era contemporan, dar, aşa cum se întâmplă la

mulţi militari de carieră, existau multe amintiri din toată lumea: obiecte japoneze lăcuite, halbe de bere bavareze, sticlărie italiană şi aşa mai departe. Tablourile de pe pereţi s-ar fi potrivit mai bine într-o clasă de geometrie – cuburi, cercuri, linii, ovale şi tot felul de astfel de lucruri, majoritatea în culori primare. Nu sugerau nimic, dar presupun că acesta era scopul. Până acum, nu aveam nici un indiciu despre Ann Campbell. Îmi amintesc percheziţia din casa unui ucigaş, unde, după zece minute, găsisem ce mă interesa. Uneori, poate fi un album de amintiri sau tablourile de pisici de pe pereţi, sau lenjeria murdară de pe jos. Uneori, sunt cărţile de pe rafturi sau lipsa lor, un album cu poze sau, *evrika*, un jurnal. Dar aici, în acest loc, aveam impresia că intrasem din greşeală în casa-model a agentului imobiliar.

Ultima cameră de la parter era o cameră de lucru, cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi, în care se aflau un birou, o canapea şi un fotoliu. Mai erau acolo o combină cu televizor şi echipament stereo. Pe birou, se afla robotul telefonic a cărui luminiţă clipea, dar pe care l-am lăsat, pentru moment, în pace.

Am percheziţionat bine camera, scuturând cărţile, uitându-ne în şi sub sertarele biroului, şi, în cele din urmă, citind titlurile cărţilor şi ale compact-discurilor. În materie de cărţi, gustul ei se îndrepta spre publicaţiile militare, câteva cărţi de bucate, sănătate şi întreţinere a formei. Nu avea literatură de ficţiune sau altceva. Dar avea o colecţie completă a lucrărilor lui Friedrich Nietzsche şi o colecţie mare de lucrări de psihologie, care mi-au amintit că aveam de a face cu o persoană care, în afară de faptul că era psiholog, lucra într-o ramură foarte secretă a acestei specialităţi: războiul psihologic. Acest lucru putea să fie unul dintre aspectele cele mai relevante ale acestui caz sau cele mai puţin relevante.

Lăsând la o parte inima şi hormonii, toate crimele şi comportamentul criminal încep în minte, chemarea la acţiune vine tot din partea minţii, iar mascarea crimei ocupă complet raţiunea după aceea. Aşa că, în cele din urmă, noi trebuia să pătrundem în minţile multor oameni şi, de acolo, să aflăm multe despre fiica generalului şi de ce fusese omorâtă.

Într-un astfel de caz, atunci când ştii de ce, de obicei, poţi să-ţi închipui şi cine.

Cynthia s-a uitat printre compact-discuri.

– Muzică elevată, câteva discuri cu muzică mai veche, ceva Beatles şi muzică clasică, mai ales de autori vienezi, m-a anunţat

ea.

– Strauss interpretat de Sigmund Freud la oboi?

– Cam aşa ceva.

Mi-am îndreptat atenţia spre televizor, aşteptându-mă să fie fixat pe vreun canal de sport sau ştiri. Dar era trecut pe canalul video. Am scotocit prin colecţia de casete, care cuprindea câteva filme clasice vechi, în alb-negru, câteva casete cu exerciţii şi câteva pe care erau etichete scrise de mână: Psiho-Operaţiuni, Cursuri…

Am pus una dintre ele în aparat şi l-am pornit.

– Uită-te!

Cynthia s-a întors şi ne-am uitat amândoi la imaginea căpitanului Ann Campbell care umplea ecranul, îmbrăcată în uniformă, stând în picioare pe un podium. Era, într-adevăr, o femeie foarte frumoasă, dar, dincolo de asta, avea ochii strălucitori şi vii, care s-au uitat fix la cameră câteva secunde, după care a zâmbit şi a început: „Bună dimineaţa, domnilor. Azi vom discuta despre cele câteva căi prin care operaţiunile psihologice sau războiul psihologic, dacă doriţi, pot fi folosite de către comandanţii infanterişti pentru a scădea moralul inamicului şi puterea de luptă a acestuia. Obiectivul final al acestor operaţiuni este acela de a face munca dumneavoastră de comandanţi de infanterie cumva mai uşoară. Misiunea dumneavoastră – aceea de a lua contact cu inamicul şi de a-l distruge – este dură, dar dumneavoastră sunteţi ajutaţi de alte ramuri ale armatei, ca artileria, aviaţia, producţia de armament şi contrainformaţiile. Totuşi, mai aveţi la dispoziţie o unealtă puţin înţeleasă şi prea puţin folosită – psihologia operaţională.

Voinţa duşmanului de a lupta este, poate, singurul element important pe care trebuie să-l luaţi în calcul în planurile de luptă. Armele acestuia, blindatele, artileria, antrenamentul, echipamentul, chiar şi numărul sunt toate secundare voinţei sale de a lupta”.

A privit peste publicul din afara ecranului şi a reluat după o clipă.

„Niciun om nu vrea să moară. Dar mulţi oameni pot să-şi rişte viaţa pentru apărarea ţărilor lor, a familiilor şi chiar a unei abstracţii sau a unei filosofii. Democraţia, religia, mândria rasială, onoarea individuală, loialitatea interpersonală şi unitatea, promisiunea unor capturi şi, da… femei… violuri. Acestea sunt câteva dintre motivaţiile istorice ale trupelor de pe front.” Pe

măsură ce vorbea, pe un ecran din spatele ei erau proiectate imagini din bătăliile vechi, reproduse după picturi.

Răpirea sabinelor de Da Bologna e una dintre picturile clasice pe care am recunoscut-o. Uneori, mă mir eu singur de mine.

Căpitanul Campbell a continuat: „Obiectivul războiului psihologic este să distrugă aceste motivaţii, nu să le abordeze frontal, deoarece sunt, adesea, prea puternice şi prea adânc imprimate pentru a fi schimbate în vreun fel semnificativ, prin propagandă sau operaţiuni psihologice. Lucrul cel mai bun, pe care-l putem spera, este să implantăm sâmburele îndoielii. Totuşi, acesta nu distruge moralul şi nu duce la dezertări în masă şi capitulare. Reprezintă doar temelia pentru stagiul al doilea al războiului psihologic, care este, în cele din urmă, infiltrarea fricii şi a panicii în rândurile inamicului. Frica şi panica. Frica de moarte, frica de răni oribile, frica de frică. Panica – cea mai puţin înţeleasă dintre stările psihologice. Panica – o nelinişte stăruitoare şi instabilă, adesea fără motiv sau bază logică. Strămoşii noştri foloseau tobele de război, cimpoaiele, strigătele înfiorătoare, zeflemeaua şi chiar bătăile în piept şi strigătele primitive, pentru a provoca panică în tabăra inamică”.

Pe ecranul din spatele ei se vedea o armată romană care fugea rupând pământul, în faţa unor hoarde de barbari furioşi.

„În cercetările noastre pentru aflarea unor tehnici înaintate şi a unor soluţii sofisticate, pentru problemele câmpului de luptă, am uitat strigătul primitiv”, a continuat ea. Ann Campbell a apăsat apoi pe un buton de pe pupitru şi un strigăt înfiorător, cu mulţi decibeli, s-a auzit în cameră. A zâmbit şi a spus: „Asta are darul să-ţi elibereze sfincterele.” Câţiva bărbaţi din sală au râs, iar microfonul a prins remarca unui tip: „Parcă-i nevastă-mea când are orgasm”. Alte râsete, iar căpitanul Campbell, reacţionând la remarcă, a râs şi ea, un râs aproape obscen, complet nepotrivit cu personajul. S-a uitat în jos o clipă, la însemnări, apoi a privit iar în sus, expresia feţei a devenit serioasă şi râsul s-a stins.

Am avut impresia că îi juca pe degete, câştigându-i de partea ei în modul în care majoritatea instructorilor din armată o făceau, cu o glumă deocheată sau rare comentarii personale. În mod evident, reuşise să-i impresioneze, împărţind cu ei un moment de complicitate sexuală, şi le arătase ce se afla sub uniforma impecabilă. Dar numai o clipă. Am închis aparatul.

– Interesant curs.

– Cine ar omorî o astfel de femeie? a zis Cynthia. E atât de *vie*, atât de plină de viață şi sigură de ea…

Sau de ce ar fi vrut s-o omoare cineva. Am rămas o clipă tăcuţi, în picioare, parcă în semn de respect, cred, ca şi cum Ann Campbell şi spiritul ei s-ar fi aflat încă în cameră. De fapt, Ann Campbell mă prinsese destul de rău. Era genul de femeie pe care o remarci şi, dacă ai văzut-o o dată, nu o mai uiţi în veci. Nu numai înfăţişarea îţi atrăgea atenţia, ci şi întreaga ei ţinută şi purtare. Avea, de asemenea, o voce bună pentru comandă, adâncă şi limpede, dar feminină şi sexy. Accentul ei era, ca şi al unui copil de trupă, produsul a zece sau douăzeci de garnizoane din toată lumea, cu rare inflexiuni din sud, care te luau prin surprindere. Una peste alta, era o femeie care putea să câştige respectul şi atenţia bărbaţilor sau să-i facă să uite de ei.

Cât despre raporturile ei cu femeile, Cynthia părea impresionată, dar am bănuit că unele femei puteau să o găsească ameninţătoare, mai ales dacă soţii lor sau iubiţii se aflau în preajma lui Ann Campbell. Care era relaţia lui Ann Campbell cu alte femei rămânea, totuşi, un mister.

– Hai să terminăm o dată aici, am spus eu ca să sparg tăcerea.

Am reluat percheziţionarea camerei de lucru. Cynthia şi cu mine ne-am uitat prin albumul de poze găsit pe raft. Păreau să fie fotografii *en familie:* generalul şi doamna Campbell, un tânăr, probabil fiul, imagini cu tăticul şi cu Ann în civil, personaje care păreau a fi unchiul şi mătuşa, West Point, picnicuri, Crăciunuri şi Zile ale Recunoştinţei, până la îngreţoşare. Am avut impresia că mama ei făcuse albumul pentru fată. Era un document care dovedea că familia Campbell era cea mai fericită, cea mai iubitoare, cea mai unită şi mai bine integrată în societate, de partea Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, cu mama care făcuse toate fotografiile.

– Nimicuri, dar *asta* spune ceva, nu-i aşa?

– Ce? a întrebat Cynthia.

– Probabil că se urăsc unul pe altul.

– Eşti cinic, a spus ea. Şi gelos, a adăugat, pentru că noi nu avem familii ca asta.

Am închis albumul.

– Vom afla în curând ce se ascunde în spatele zâmbetelor lor de comandă.

În acea clipă, enormitatea a ceea ce făceam a părut s-o

pălească pe Cynthia.

– Paul... va trebui să-i interogăm pe generalul Campbell... şi pe doamna Campbell...

– Crima e destul de neplăcută. Când e vorba de un viol şi o crimă, şi nu pare ceva întâmplător, iar tatăl victimei este un erou naţional, atunci e mai bine ca idioţii care vor examina viaţa victimei să ştie în ce se bagă. Înţelegi?

A meditat o clipă şi m-a informat:

– Doresc mult cazul ăsta. Simt... ştii... un fel de afinitate faţă de ea. Nu am cunoscut-o, dar ştiu că nu a avut o viaţă uşoară în această armată de bărbaţi.

– Scuteşte-mă, Cynthia.

– Nu, zău, Paul, ce ştii tu? Încearcă să fii un bărbat alb în zilele astea.

– Ia mai lasă-mă!

– Acum îmi amintesc de ce ne certam.

– Fiecare în colţul lui!

Ne-am dus în cealaltă parte a camerei, deşi nu în colţuri, şi am continuat să căutăm. M-am uitat la ramele de pe pereţi – diploma lui Ann Campbell de la West Point, brevetul din armată, certificate de instrucţie, diplome de merit şi certificate de la alte câteva departamente ale armatei şi de la Departamentul Apărării, inclusiv unul care recunoştea contribuţia ei la operaţiunea Furtună în Deşert, deşi natura contribuţiei nu era specificată. Mi-am dres vocea.

– Ai auzit vreodată despre operaţiunea „Smintiţii” în timpul Furtunii în Deşert? am întrebat-o pe doamna Sunhill.

– Nu, din câte îmi amintesc, a răspuns ea.

– Ei bine, un tip deştept, de la psihologia operaţională, a avut ideea să arunce poze porno, foarte explicite, asupra poziţiilor irakiene. Majoritatea nenorociţilor ălora nu văzuseră o femeie de luni sau chiar ani de zile, aşa că sadicul de la psihologia operaţională voia să-i îngroape în fotografii cu piei roz, goale, care să-i căpieze. Ideea a mers până sus, la comandantul general, şi aproape era să aibă câştig de cauză, până când saudiţii au auzit de ea şi au folosit rachetele. Ştii, sunt puţin cam încuiaţi, nu aşa documentaţi, ca noi, cu privire la sâni şi funduri goale. Deci ideea a fost compromisă, dar se spunea că fusese strălucită şi că ar fi putut să scurteze războiul terestru, de la patru zile, la cincisprezece minute.

Am zâmbit.

– Dezgustător, a remarcat cu răceală Cynthia.

– De fapt, în teorie, sunt de acord. Dar, dacă ar fi salvat măcar o viață, ar fi avut justificare.

– Scopul nu scuză mijloacele. Şi ce-i cu asta?

– Dacă ideea bombardamentului porno a avut-o o femeie, nu un porc de bărbat?

– Vrei să spui căpitanul Campbell?

– E sigur că ideea venea de la Şcoala de Operaţiuni Speciale de aici. Hai să verificăm.

Cynthia a căzut într-una din dispoziţiile ei contemplative, apoi s-a uitat la mine.

– *Ai* cunoscut-o?

– Am auzit *despre* ea.

– *Ce* ai auzit despre ea?

– Ceea ce ştie aproape toată lumea, Cynthia. Era perfectă în toate privinţele, *made in the USA,* pasteurizată şi omogenizată de Oficiul de Informaţii Publice, şi livrată proaspătă la uşa ta, albă, moale şi bună de mâncat.

– Şi tu nu crezi în imaginea asta?

– Nu, nu cred. Dar, dacă descoperim că nu am dreptate, atunci mi-am greşit meseria şi îmi dau demisia.

– S-ar putea să sfârşeşti prin a face asta, oricum.

– Foarte posibil. Gândeşte-te cum a murit, ce straniu era totul şi ce ciudat ar fi ca un străin să fi prins un soldat atent, deştept, înarmat şi gata să tragă.

A aprobat din cap, apoi şi-a spus ei înseşi:

– M-am gândit la ceea ce sugerezi tu. Nu e ceva neobişnuit ca o femeie ofiţer să ducă două vieţi – cea publică, foarte corectă, şi cea particulară – indiferent cum: Dar am văzut şi femei, victime ale unor violuri, căsătorite sau nu, care duceau o viață particulară exemplară şi care au căzut victime din pură întâmplare. Am văzut, de asemenea, femei care trăiau pe marginea prăpastiei, dar al căror viol nu avea nimic de a face cu promiscuitatea sau cu nebunii pe care-i frecventau. Iarăşi, e o pură întâmplare.

– E o posibilitate de care trebuie să ţin seama.

– Nu fi ipocrit, Paul!

– Nu sunt. Nu sunt un sfânt. Dar tu?

– Ştii prea bine, ce mai întrebi?

A venit spre mine şi şi-a pus mâna pe umărul meu, ceea ce m-a cam luat prin surprindere.

– Putem să facem asta? a zis ea. Vreau să spun împreună. O s-o dăm în bară?

– Nu. O să rezolvăm cazul.

Cynthia şi-a înfipt degetul în stomacul meu, ca şi cum aş fi avut nevoie de un semn de punctuaţie pentru această propoziţie. S-a întors şi s-a dus la biroul lui Ann Campbell.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre perete şi am observat o diplomă de merit din partea Crucii Roşii Americane, acordată pentru munca ei de recrutare de noi donatori de sânge, altă diplomă din partea unui spital din localitate, care-i mulţumea pentru activitatea cu copiii foarte bolnavi, şi un certificat de profesor din partea unei organizaţii de voluntari pentru instruire literară. De unde lua atâta timp ca să le facă pe toate, inclusiv munca ei obişnuită, plus voluntariatul pentru sarcini suplimentare, plus partea socială obligatorie a vieţii în armată, plus viaţa particulară? Era oare posibil, m-am întrebat, ca această extraordinar de frumoasă femeie să nu fi avut viață particulară? Puteam eu să fiu chiar atât de nechemat în treaba asta, încât să nu nimeresc nici pe departe?

– Uite agenda ei cu adrese, m-a anunţat Cynthia.

– Bine că mi-am amintit. Ai primit ilustrata mea de Crăciun? Pe unde stai?

– Ascultă, Paul, sunt sigură că prietenii tăi de la Cartierul General au scotocit prin dosarul meu şi ţi-au spus totul despre ceea ce mi s-a întâmplat în ultimul an.

– Nu aş fi făcut aşa ceva, Cynthia. Nu e etic şi nici profesional.

Mi-a aruncat o privire.

– Scuză-mă.

A pus agenda în geantă, s-a dus la robot şi l-a pus în funcţiune.

O voce a spus: „Ann, aici e colonelul Fowler. Trebuia să treci pe acasă, la general, în dimineaţa asta, când te eliberai”. Vocea colonelului s-a asprit. A continuat: „Doamna Campbell ţi-a pregătit micul dejun. Acum probabil că dormi. Te rog, sună-l pe general, când te scoli, sau pe doamna Campbell”. Apoi a închis.

– Poate s-a sinucis, am spus. Eu aşa aş fi făcut.

– Evident, nu putea să-i fie uşor ca fiică de general, a comentat Cynthia. Cine e colonelul Fowler?

– Cred că e aghiotantul. Cum ţi s-a părut mesajul ăsta? am întrebat-o pe Cynthia.

– Oficial. Tonul sugera familiaritate, dar nu prea multă căldură. Ca şi cum îşi făcea doar datoria, sunând-o pe fiica şefului lui, căreia îi este superior în grad, dar care este, totuşi, fiica şefului. Ţie cum ţi s-a părut?

– Mi s-a părut… făcut, am răspuns, după un moment de gândire.

– Adică… un apel de acoperire?

L-am pornit din nou şi am ascultat.

– Poate că încep să am închipuiri, am spus.

– Poate că nu.

Am ridicat receptorul şi am format numărul poliției garnizoanei. Colonelul Kent era acolo şi l-am cerut la telefon.

– Suntem încă în casa decedatei, l-am informat. Ai vorbit cu generalul?

– Nu… N-am avut… îl aştept pe preot…

– Bill, în câteva ore o să se afle în toată garnizoana. Informează familia decedatei. Şi fără scrisori sau telegrame oficiale.

– Ascultă, Paul, sunt în rahat până în gât cu chestia asta şi l-am chemat pe preotul garnizoanei, care vine acum încoace…

– Bine. I-ai mutat lucrurile din birou?

– Da. Am dus totul într-un hangar nefolosit de la Jordan Field.

– Bun. Acum ia nişte camioane şi trimite-le aici cu un pluton de poliţişti militari, care nu se tem de muncă grea şi care ştiu să-şi ţină gura, şi goleşte-i casa. Asta înseamnă totul, colonele, – mobilă, covoare, totul, până la becuri, scaunul de la WC, frigider, provizii. Să se facă fotografii şi să fie toate puse în hangar, în ordinea în care au fost găsite. Bine?

– Eşti nebun?

– Absolut. Şi vezi ca oamenii tăi să poarte mănuşi, iar cei de la laborator să fotografieze totul, ca de obicei.

– De ce vrei să-i muţi toată casa?

– Bill, casa nu e în jurisdicţia noastră şi nu am încredere că poliția oraşului va juca cinstit. Aşa că, atunci când poliţiştii din Midland vor veni aici, să nu găsească decât tapetul de pe pereţi. Ai încredere în mine. Crima s-a petrecut pe teritoriul rezervaţiei militare. Totul e legal.

– Nu, nu este.

– Facem cum zic eu sau plec, colonele.

A urmat o pauză lungă, urmată de un mormăit care suna ca un „În regulă”.

– Şi trimite un ofiţer la compania de telefoane din oraş. Să ceară ca numărul lui Ann Campbell să fie conectat la un post telefonic din garnizoană. De fapt, la o linie din hangar. Pune-i robotul în legătură cu postul respectiv şi schimbă-i banda. Păstreaz-o pe cea veche. Are un mesaj pe ea. Înregistreaz-o drept probă.

– Cine crezi că o să mai sune după ce vor apărea ziarele, ca să ducă vestea în tot statul?

– Nu se ştie niciodată. Cei de la laborator au ajuns acolo?

– Da. Sunt la locul crimei. Ca şi cadavrul.

– Ce-i cu sergentul St John şi ECI Robbins?

– Încă dorm. I-am pus în celule separate. Neîncuiați. Vrei să le citesc drepturile?

– Nu. Nu sunt suspecţi. Dar poţi să-i reţii ca martori până când ajung eu la ei.

– Soldaţii au *unele* drepturi, m-a informat Kent. St John are o soţie, iar comandantul lui Robbins o fi crezând că a dezertat.

– Atunci, sună-i din partea lor. Între timp, să nu stea de vorbă cu nimeni. Ce-i cu dosarul medical şi cu cel de la personal al căpitanului Campbell?

– Le-am adus aici.

– Ce am uitat noi, Bill?

– Constituţia.

– Nu te încurca în fleacuri.

– Ştii, Paul, eu trebuie să colaborez cu Yardley. Voi veniţi şi plecaţi, dar Yardley şi cu mine continuăm să ne vedem de treburi.

– Am zis că-mi asum răspunderea.

– Ai face bine. Ai găsit ceva interesant acolo? m-a întrebat el.

– Încă nu. Dar tu?

– Căutările nu au dat la iveală mai mult decât vreo câteva resturi.

– Câinii au găsit ceva?

– Nu sunt alte victime. A adăugat: Conducătorii i-au lăsat să miroasă înăuntrul jeepului, iar câinii au mers sfoară la cadavru. Apoi s-au întors din nou la maşină, au traversat drumul, au trecut de scaune şi s-au îndreptat spre copaci şi toaletele dintre ei. Pe urmă au pierdut urma şi s-au întors la maşină. Nu ştim dacă au găsit urma tipului sau numai pe a ei. Dar cineva, poate victima şi făptaşul, împreună, sau numai el, sau numai ea, s-au dus la toaletă. A ezitat şi apoi a zis: Am impresia că atacatorul avea

propria maşină şi, din moment ce nu sunt urme de roţi nicăieri pe pământ, înseamnă că nu a părăsit drumul. Deci, el a parcat pe drum, înainte sau după ce s-a oprit ea. Amândoi au coborât, el a prins-o, a dus-o în poligon şi a aranjat-o. Apoi s-a întors pe drum…

– Cu hainele ei în braţe.

– Da. A pus hainele în maşina lui, pe urmă…

– S-a dus la toaleta, s-a spălat, s-a pieptănat, s-a întors la maşină şi a plecat.

– Aşa s-ar fi putut întâmpla, a zis Kent. Dar e numai o teorie.

– După teoria mea, o să avem nevoie de încă un hangar, ca să păstrăm teoriile. Bun, cam șase camioane o să fie de ajuns. Şi trimite o femeie-ofiţer meticuloasă care să supervizeze tot. Mai trimite pe cineva care să-i liniştească vecini în timp ce poliţiştii tăi golesc locul. La revedere.

Am închis.

– Ai o minte iute şi analitică, Paul, a spus Cynthia.

– Mulţumesc.

– Dacă ai avea puţină milă şi inimă, ai fi o persoană mai bună.

– Nu vreau să fiu o persoană mai bună. Hai, nu am fost eu un tip cumsecade la Bruxelles? Nu ţi-am cumpărat ciocolată belgiană?

Nu a răspuns imediat.

– Ba da. Ce-ar fi să mergem sus înainte ca tot ce-i acolo să ajungă la Jordan Field?

– Bună idee.

6

Dormitorul principal, aşa cum am mai spus, era ordonat şi curat, cu excepţia sticlei cu parfum, spartă pe jos, în baie, şi care acum parfuma tot locul. Mobila era modernă şi funcţională, scandinavă, cred, şi nu avea nimic care să sugereze că era vorba de o doamnă. Mi-a dat prin cap că nu mi-ar fi plăcut să fac dragoste în camera aceea. Nici covorul nu era potrivit pentru dormitor, un covor berber, strâns ţesut, unde piciorul nu lăsa

urme. Totuşi, ceva ieşea în evidenţă: douăzeci de sticluţe cu parfum, despre care Cynthia spunea că sunt foarte scumpe, şi hainele civile din dulap, despre care ea afirma că erau la fel de costisitoare. Un al doilea dulap, mai mic – care ar fi trebuit să fie „al lui”, dacă ar fi avut un soţ sau un amant – era plin cu uniforme militare impecabile, pentru vară, inclusiv uniforma de antrenament, uniforma de luptă, bocancii de luptă şi toate accesoriile necesare. Şi mai interesant, în fundul dulapului, era o puşcă M-16, cu magazia plină şi un încărcător plin, încărcată şi armată, gata de tragere.

– Asta e de provenienţă militară – în întregime automată.

– Scoaterea ei din garnizoană nu e autorizată, a observat Cynthia.

– Dumnezeule!

Am mai scotocit puţin, şi tocmai mă uitam prin sertarul cu lenjerie al lui Ann Campbell când Cynthia a spus:

– Te-ai mai uitat acolo, Paul, nu mă face să mă simt prost.

– Mă uit după inelul ei de la West Point, am răspuns plictisit. Nu-l avea pe deget şi nu e nici în cutia cu bijuterii.

– I-a fost scos de pe deget. Am văzut urma.

Am împins la loc sertarul.

– Ţine-mă la curent.

– Şi tu la fel, a replicat ea.

Baia era gata oricând, cum se zice în armată: imaculată ca o pereche de mănuşi albe de la West Point. Chiar şi rezervorul de la WC fusese şters ca la carte şi pe jos nu era niciun fir de păr, cu atât mai puţin păr pubian de la vreun străin brunet.

Am deschis dulapul de medicamente, care conţinea sortimentul obişnuit de cosmetice, produse pentru femei şi aşa mai departe. Nu era niciun medicament luat pe reţetă, niciun articol masculin pentru ras, numai o periuţă de dinţi, şi niciun produs mai puternic decât aspirina.

– Ce deduci din asta? am întrebat-o pe partenera mea.

– Nu era ipohondră, nu avea pielea uscată şi nici grasă, nu-şi vopsea părul şi îşi păstra anticoncepţionalele în altă parte.

– Poate le cerea bărbaţilor să folosească prezervative. Am adăugat: Poate ai auzit că acum sunt la modă prezervativele, din cauza bolilor. În ziua de azi, trebuie să fierbi oamenii înainte de a te iubi cu ei.

Cynthia a ignorat spusele mele.

– Sau poate era castă.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Se poate aşa ceva?

– Nu se ştie niciodată, Paul. Nu se ştie niciodată.

– Sau o fi fost... cum se zice azi? Homo? Lesbiană? Care e termenul corect din punct de vedere politic?

– Ce importanţă are?

– Pentru raportul meu. Nu vreau să dau de necaz cu gândirea feministă din poliție.

– Ia termină, Paul!

Am ieşit din baie.

– Hai să vedem şi celălalt dormitor, a spus Cynthia.

Am traversat holul şi am intrat în camera mică. În acel moment, nu mă aşteptam să mai întâlnesc pe cineva, dar Cynthia şi-a scos pistolul şi m-a acoperit în timp ce m-am uitat sub patul dublu. În afară de pat, în cameră se mai aflau doar o toaletă şi o noptieră cu lampă. O uşă deschisă dădea într-o baie micuţă, care arăta ca şi cum nu ar fi fost folosită niciodată. Era limpede că această cameră nu fusese folosită niciodată; Ann Campbell o ţinea pentru oaspeţi.

Cynthia a tras la o parte cuvertura, descoperind salteaua goală. A spus:

– Aici nu doarme nimeni.

– Aşa s-ar părea.

Am deschis sertarele toaletei. Goale.

Cynthia a arătat spre două uşi mari, de pe peretele opus. M-am dat într-o parte şi am deschis una până la perete, înăuntru, lumina s-a aprins automat şi m-a cam orbit, ca şi pe Cynthia, pentru că se lăsase pe vine, cu arma pregătită. După câteva clipe, s-a ridicat şi s-a apropiat de ceea ce s-a dovedit a fi un dulap de cedru foarte încăpător. Am intrat amândoi în dulapul-cameră. Mirosea plăcut, ca o colonie ieftină pe care am avut-o eu odată şi care ţinea departe moliile şi femeile. De fiecare parte, se afla câte o bară lungă, pe care erau atârnate haine civile pentru orice climă de pe pământ şi uniforme militare, începând cu cele vechi de la West Point, până la uniforme pentru deşert, pentru ţinuturi arctice, uniforme albe de paradă, albastre şi de seară, pentru activităţi sociale, şi diferite alte uniforme uzate, plus sabia ei de la West Point. Raftul de sus era plin cu şepci, iar pe jos era încălţămintea.

– Era un soldat ordonat, am spus. La fel de bine pregătită pentru un bal al armatei sau pentru un război în junglă.

– Dulapul tău cu uniforme nu arată aşa?

– Dulapul meu arată ca un magazin care lichidează în a treia zi de vânzări de solduri.

De fapt, arată mult mai rău. Am o minte ordonată, însă lucrurile nu merg mai departe. În schimb, căpitanul Campbell părea curată, ordonată şi organizată în toate manifestările ei externe. Atunci, poate că mintea ei era un adevărat haos. Poate că nu. Femeia asta îmi scăpa cu desăvârşire.

Am ieşit din dulapul-cameră, apoi din camera de oaspeţi.

În timp ce coboram scările, i-am spus Cynthiei:

– Înainte de a fi la DIC, nu vedeam o urmă nici dacă îmi sărea în ochi.

– Şi acum?

– Acum, tot ce văd e o urmă. Lipsa de urme e o urmă.

– Chiar aşa? Eu nu am ajuns la nivelul ăsta, încă. Pare a fi Zen.

– Cred că e ceva sherlockian. Ştii, câinele care nu lătra noaptea. Am trecut în bucătărie. De ce nu lătra câinele noaptea?

– Era mort.

E greu să te obişnuieşti cu un partener nou. Nu-mi plac tipii tineri, linguşitori, care îţi sorb cuvintele. Dar nu-mi plac nici cei care fac pe deştepţii. Am vârsta şi gradul la care sunt respectat, şi-mi câştig respectul, dar tot sunt receptiv la câte ceva din realitate.

Cynthia şi cu mine am privit lung la uşa care ducea la subsol.

– Nevastă-mea lăsa urme peste tot, am zis, nu cu privire la uşă, ci la viață.

Ea nu a răspuns.

– Dar nu am văzut niciodată urmele.

– Ba le-ai văzut.

– Retrospectiv… da. Dar, în tinereţe, eşti cam obtuz, plin de tine, nu-i înţelegi bine pe ceilalţi oameni, nu ai fost minţit şi înşelat prea mult şi-ţi lipsesc cinismul şi neîncrederea, care fac un bun detectiv.

– Un bun detectiv, Paul, trebuie să despartă viaţa profesională de viaţa personală a lui sau a ei. Eu nu aş vrea un bărbat care îşi bagă nasul în treburile mele.

– Evident nu, dacă te uiţi la trecutul tău.

– Să te ia dracu’!

Scorul 1-0 pentru Paul. Am tras ivărul de la uşă.

– E rândul tău.

– Bine. Aş vrea să iei pistolul.

Mi-a dat pistolul ei Smith & Wesson şi a deschis uşa de la subsol.

– Poate ar trebui să mă duc să iau puşca aia de sus, m-am oferit eu.

– Niciodată să nu te bazezi pe o armă pe care ai găsit-o şi încă nu ai încercat-o. Aşa zice în manual. Strigă doar, apoi asigură-mi acoperirea.

Am strigat spre scări:

– Poliția! Vino la scară cu mâinile pe cap!

Asta e versiunea militară pentru „Mâinile sus” şi e mai logică, dacă te gândeşti bine. Nu a venit nimeni la picioarele scărilor, aşa că Cynthia a trebuit să coboare.

– Lasă luminile stinse, a spus ea cu vocea înceată. Am să o iau la dreapta. Aşteaptă cinci secunde.

– Aşteaptă tu o secundă!

M-am uitat în jur după ceva pe care să-l arunc în jos, pe scări, şi am ochit un prăjitor de pâine, dar Cynthia cobora pe scările pivniţei, cu paşi lungi, abia atingând treptele. Am văzut întoarcerea umărului spre dreapta şi nu am mai zărit-o. Am urmat-o, luând-o la stânga, şi m-am pomenit în poziţie de tragere, holbându-mă în întuneric. Am aşteptat în linişte zece secunde bune, apoi am strigat:

– Ed, John, acoperiţi-ne!

Aş fi vrut eu să fie vreun Ed sau John în jur, sau cum ar fi spus căpitanul Campbell: „Trebuie să creezi batalioane-fantomă în mintea duşmanului”.

Mi-am închipuit că, dacă ar fi fost cineva acolo, nu ar fi stat la pândă, ci ar fi atacat. Corect?

Oricum, Cynthia, care se săturase de prudenţa mea, a sărit înapoi pe scări şi a aprins lumina. Becurile fluorescente au pâlpâit peste subsolul vast, apoi au izbucnit în acea lumină puternică, albă, pe care am asociat-o cu locurile neplăcute.

Cynthia a coborât scările şi am examinat subsolul. Era obişnuita combinaţie de spălătorie şi uscătorie, atelier, debara, instalaţie de încălzire, de aer condiţionat şi aşa mai departe. Podeaua şi zidurile erau de beton netencuit, iar tavanul era din grinzi descoperite, acoperite cu instalaţii electrice şi ţevărie.

Am examinat atelierul şi colţurile întunecate, dar era cu totul neinteresant, cu excepţia faptului că Ann Campbell avea o mulţime de echipamente de sport. De fapt, tot peretele din dreapta al atelierului era plin de cuie, din tavan până la podea,

din care ieşeau suporturi de sârmă, de toate mărimile şi formele, care susţineau schiuri, rachete de tenis, rachete de squash, o bâtă pentru baseball, echipament de scufundare şi aşa mai departe. Totul foarte organizat. De asemenea, fixat de zid cu şuruburi, era un poster al centrului de recrutare, cam de doi metri, care o înfăţişa pe nimeni alta decât pe căpitanul Ann Campbell în mărime naturală, în uniformă, cu tot echipamentul de luptă, cu o puşcă M-16 sub braţul drept, un radiotelefon la urechi, desfăcând o hartă a câmpului de luptă şi uitându-se la ceas. Avea faţa unsă cu cremă de camuflaj, dar numai un eunuc nu ar fi sucombat în faţa subtilei sexualităţi care emana din fotografie. În partea de sus a posterului, era un titlu: *E timpul să-ți sincronizezi viaţa!* În partea de jos, altul: *Chiar azi*, *du-te la centrul de recrutare!* Dar „Te vei întâlni cu cei de sex opus, veţi dormi împreună în păduri, vă veţi scălda în râuri şi veţi face multe alte lucruri în aer liber, acolo unde nu există intimitate” nu era scris nicăieri.

Poate puneam pe seama fotografiei propriile reverii sexuale, dar cred că tipii de la agenţia civilă de publicitate, care făcuseră posterul, cam ştiau ce vedea în el mintea mea murdară. Am arătat cu capul spre poster şi am întrebat-o pe Cynthia:

– Ce părere ai?

A ridicat din umeri.

– E un poster bun.

– Sesizezi mesajul sexual subliminal?

– Nu. Arată-mi-l.

– Păi… e subliminal. Cum să ţi-l arăt?

– Spune-mi care este.

Mă simţeam încolţit.

– O femeie înarmată. Arma e un obiect falic, un substitut de penis. Harta şi ceasul reprezintă dorinţa subconştientă de a face dragoste, dar la locul şi timpul fixate de ea. Vorbeşte cu un bărbat prin radiotelefon, îi dă coordonatele ei şi-i spune că are cincisprezece minute ca s-o găsească.

Cynthia s-a uitat la propriul ceas.

– Cred că e timpul să plecăm, Paul.

– Aşa e.

Am pornit spre scări, apoi m-am uitat înapoi în subsol.

– Lipseşte o porţiune din podea.

Ca la un semn, ne-am întors amândoi şi am luat-o drept spre zidul cu suporturi, singurul zid de sub care nu se vedea betonul

netencuit al fundaţiei. Am bătut în el, am împins panourile de un metru treizeci pe doi cincizeci, dar păreau destul de solide, prinse bine de o ramă, pe care puteam s-o văd prin găurile şuruburilor. Am găsit o şurubelniţă lungă, ascuţită, pe bancul de lucru. Am băgat-o prin una dintre găuri şi, după ce a intrat patru centimetri, a dat de ceva solid. Am împins mai tare şi vârful şurubelniţei a intrat în ceva moale, ceva care nu era temelia de beton a casei.

– E un zid fals. Sub el nu e temelie, i-am spus Cynthiei.

Nu a răspuns şi, atunci, m-am uitat la stânga mea, unde Cynthia stătea în faţa posterului. A apucat rama de lemn a acestuia, cu vârful degetelor, a tras şi l-a răsucit pe nişte balamale invizibile, dând la iveală un spaţiu întunecat. M-am dus repede lângă ea şi am rămas acolo, luminaţi din spate de lumina fluorescentă din subsol.

După câteva secunde, timp în care nu ne-a găurit niciun glonţ, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul din faţa noastră şi am început să disting unele obiecte, care păreau a fi mobile.

Am văzut şi licărirea unui ceas din partea cealaltă a camerei şi am apreciat că aceasta avea cam cinci metri în lăţime şi, probabil, cam doisprezece sau cincisprezece în lungime, adică lungimea casei, din faţă până în spate.

I-am dat Cynthiei pistolul şi am pipăit zidul interior ca să găsesc un întrerupător.

– Probabil că aici îşi ţine familia Campbell rudele nebune sau imbecile, am zis.

Am găsit întrerupătorul şi am aprins lumina – o lampă de masă care a dezvăluit o cameră complet mobilată şi aranjată. Am înaintat prudent şi am văzut-o cu coada ochiului pe Cynthia în poziţie de tragere, măturând camera cu pistolul ei 38.

Am îngenuncheat şi m-am uitat sub pat. M-am ridicat şi l-am ocolit, pentru a verifica dulapul, apoi o baie mică la dreapta, în timp ce Cynthia mă acoperea.

Am rămas unul în faţa celuilalt. Am zis:

– Ei bine, aici este.

Într-adevăr, acolo era. În cameră, se aflau un pat dublu, o noptieră pe care era lampa aprinsă, un scrin, o masă lungă pe care trona o combină stereo, un televizor, un video şi o cameră video cu trepied, pentru filmări casnice, şi totul se afla pe un covor alb, strălucitor, dar care nu era la fel de curat precum celelalte. Zidurile erau lambrisate cu panouri de lemn deschis la

culoare. În capătul din stânga al camerei, se afla o targă pe roţi, tipul care e folosit prin spitale, potrivită pentru masaje sau orice altceva. Am remarcat o oglindă montată pe tavan, deasupra patului, iar dulapul deschis lăsa să se vadă obiecte din dantelă transparente, care ar fi făcut o vânzătoare de la raionul de lenjerie să roşească. În afară de acestea, mai era şi o uniformă de soră, pe care nu cred că o purta la spital, o fustă şi o vestă de piele, un fel de rochie roşie de târfă, cu paiete şi, lucru foarte interesant, o uniformă standard, de felul celei pe care probabil că o purta când a fost omorâtă.

Cynthia cea neprihănită se uita prin cameră şi părea oarecum nefericită, ca şi cum Ann Campbell o dezamăgise postum.

– Dumnezeule…

– Felul cum a murit pare, într-adevăr, legat de felul cum a trăit, am spus. Dar să nu ne pripim să tragem concluzii.

Nici baia nu era atât de curată precum celelalte două, iar dulapul cu medicamente conţinea o diafragmă, prezervative, anticoncepţionale, un jeleu spermicid şi aşa mai departe, articole de control ale naşterilor, care să provoace o scădere a populaţiei chiar şi în India.

– Nu se foloseşte o singură metodă anticoncepţională? am întrebat eu.

– Depinde de dispoziţie, a răspuns Cynthia.

– Înţeleg.

Pe lângă articolele contraceptive, mai erau apă de gură, periuţe de dinţi diferit colorate, pastă de dinţi şi şase punguţe Fleet pentru clisme. Nu cred că cineva care mănâncă fasole încolţită poate să aibă probleme cu constipaţia.

– Dumnezeule! am exclamat, ridicând un flacon cu o soluţie cu miros de căpşuni pentru igiena intimă; n-aş zice că le prefer.

Cynthia a ieşit din baie, iar eu m-am uitat la duş. Nici aici nu era lună, iar prosopul era încă umed. Interesant.

Am ajuns-o pe Cynthia în dormitor, unde examina conţinutul sertarului noptierei: jeleu, ulei mineral, manuale de sexologie, un vibrator de mărime medie, cu baterii şi cu partea de cauciuc de proporţii eroice.

Pe zidul fals, care separa dormitorul de restul subsolului, era fixat un set de cătuşe de piele, iar pe podea se aflau o curea de piele, un baston de mesteacăn şi, în total dezacord, sau poate că nu, o pană lungă de struţ. Fără să vreau, mintea mea a luat-o

razna, ceea ce mi-a adus roşeaţa în obraji.

– Mă întreb, am zis eu gânditor, la ce folosesc toate astea?

Cynthia nu a făcut niciun comentariu, dar părea hipnotizată de cătuşe.

Am tras aşternutul la o parte, iar cearşaful de pe pat părea folosit. Era destul păr pubian şi din alte locuri, urme de spermă şi, fără îndoială, destule resturi care să ţină laboratorul ocupat o săptămână.

Am observat că Cynthia se uita în jos, la cearşaf, şi m-am întrebat ce-i trecea prin cap. Am rezistat pornirii de a zice: „Ţi-am spus eu!” pentru că, de fapt, aproape sperasem să nu găsim nimic, deoarece, aşa cum am arătat, îi rezervasem deja un locşor în inima mea lui Ann Campbell. Şi, deşi eu nu judec pe nimeni pentru comportamentul sexual, îmi închipui că mulţi alţii o fac.

– Ştii, de fapt, sunt bucuros să constat că nu era fata fără sex, androgină, în care o transformase armata, am spus.

Cynthia s-a uitat la mine şi a aprobat din cap.

– Un psiholog ar avea o zi de lucru cu personalitatea asta dublă, am spus. Dar ştii că toţi ducem două sau mai multe vieţi. Pe de altă parte, în general, nu amenajăm o cameră pentru celălalt ego al nostru. De fapt, ea era psiholog, nu-i aşa?

Am trecut la televizor. Am pus o casetă, la întâmplare, în video şi l-am pornit.

Ecranul s-a luminat şi am văzut-o pe Ann Campbell îmbrăcată cu rochia roşie cu paiete, cu tocuri înalte şi bijuterii, stând în picioare, chiar în camera aceea. De pe o bandă sau un disc se auzea *Stripteaseuze,* iar ea a început să-şi scoată hainele. O voce bărbătească, probabil a celui care filma, a glumit: „Aşa faci şi la dineurile generalului?”

Ann Campbell a zâmbit şi a făcut o mişcare cu şoldurile spre camera video. Rămăsese în chiloţi şi un sutien franţuzesc, destul de drăguţ, pe care îl desfăcea acum. Atunci, am scos caseta, simţindu-mă foarte ipocrit.

M-am uitat la celelalte casete şi am văzut că toate aveau etichete scrise de mână, cu titluri concise ca: „Regulat cu J”, „Studiu de striptease pentru B.”, „Examinare ginecologică – R.” şi „Contact anal cu J.S.”.

– Cred că ne ajunge cât am văzut, a spus Cynthia.

– Aproape.

Am deschis sertarul de sus al toaletei şi am descoperit o grămadă de fotografii Polaroid şi, crezând că am dat lovitura, le-

am răsfirat, uitându-mă după prietenii ei, dar în toate fotografiile era numai ea în diverse poziţii, de la unele foarte artistice, până la poze erotice şi obscen-ginecologice.

– Unde sunt tipii?

– În spatele aparatului de fotografiat.

– Trebuie să fie…

Apoi, în altă grămadă de fotografii, am găsit una, cu un bărbat bine făcut, gol, cu o curea în mână şi cu o glugă de piele neagră. După aceea altul, fotografiat deasupra ei, poză făcută cu un aparat automat sau de o a treia persoană, apoi fotografia unui individ gol, fixat de zid cu cătuşele, cu spatele la cameră. Toţi bărbaţii – şi erau cel puţin douăsprezece trupuri diferite – erau fie cu faţa întoarsă de la cameră, fie cu gluga de piele. Era clar că tipii nu voiau să le rămână aici fotografia feţei, după cum probabil că nu aveau fotografii cu chipul lui Ann Campbell. Majoritatea oamenilor sunt mai atenţi cu fotografiile de genul ăsta şi, când au multe, sunt foarte prudenţi. Dragostea şi încrederea sunt bune, dar aveam impresia că aici era mai mult vorba de senzualitate şi „Cum ziceai că te cheamă?” Dacă ea ar fi avut un prieten adevărat, un bărbat pe care să-l placă şi să-l admire, nu l-ar fi adus aici, în mod sigur.

Cynthia se uita prin fotografii, dar le ţinea de parcă ar fi fost purtătoarele unei boli transmisibile pe cale sexuală. Mai erau câteva fotografii de bărbaţi, planuri apropiate ale organelor genitale, începând de la mult zgomot pentru nimic, până la cum vă place şi îmblânzirea scorpiei.

– Toţi sunt albi, circumcişi, majoritatea bruneţi, puţini blonzi. Am putea folosi astea pentru o confruntare?

– Ar fi una interesantă, a fost de acord Cynthia. A aruncat fotografiile la loc, în sertar. Poate nu ar trebui să-i lăsăm pe tipii de la poliţia militară în camera asta.

– Într-adevăr. Sper că nu o vor găsi.

– Să mergem.

– O clipă.

Am deschis cele trei sertare de jos, unde am găsit şi alte accesorii sexuale, jucărele pentru păsărele, cum sunt cunoscute în comerţ, împreună cu chiloţi, jartiere, un gârbaci cu nouă şfichiuri, un suspensor de piele şi alte câteva lucruri despre care mărturisesc că nu ştiam ce sunt. De fapt, eram cam stânjenit în timp ce scotoceam prin lucrurile acelea, sub ochii doamnei Sunhill, iar ea probabil că-şi punea unele întrebări cu privire la

mine, pentru că a spus:

– Ce altceva mai vrei să vezi?

– Frânghia.

– Frânghia?

Da, era acolo: o frânghie de nailon, făcută colac, în sertarul de jos. Am luat-o şi m-am uitat la ea.

– E aceeaşi? a întrebat Cynthia.

– Se poate. Arată la fel ca frânghia de la locul faptei – frânghie pentru cort, verde, standard militar, dar sunt cam zece milioane de kilometri de acest fel. Totuşi, e foarte sugestiv.

M-am uitat la pat, un model vechi, cu baldachin, foarte potrivit pentru aţi lega partenerul. Nu ştiu prea multe despre deviaţiile sexuale, afară de ceea ce am citit în manualele de la DIC, dar ştiu că e riscant să te laşi legat. O femeie sănătoasă şi solidă, ca Ann Campbell, ar fi putut să se apere probabil, dacă nu mergea ceva cum trebuie. Însă, când eşti legată de mâini şi de picioare de pat sau de pământ, e mai bine să-l cunoşti pe tip foarte bine, altfel se poate întâmpla ceva rău. De fapt, s-a şi întâmplat.

Am stins lumina şi am ieşit din cameră. Cynthia a răsucit la loc posterul înrămat. Am găsit un tub de clei pentru lemn, pe bancul de lucru, am desprins puţin posterul şi am întins un strat de clei pe rama de lemn. Asta urma să ajute puţin, dar, dacă îşi dădea seama cineva că podeaua se întindea dincolo de zid, putea să-şi închipuie şi restul, iar dacă nu-şi dădea seama că lipseşte din spaţiu, posterul părea că e acolo de când lumea.

– O clipă am fost şi eu indus în eroare. Cât de deştepţi sunt cei de la poliția militară? am întrebat-o pe Cynthia.

– E mai mult o problemă de percepţie spaţială decât de creier. Dacă nu o găsesc ei, s-ar putea să o descopere poliția locală. E posibil să vrea cineva să ia posterul. Eu cred că ar trebui fie să-i lăsăm pe cei de la poliţia militară să golească încăperea pentru laboratorul DIC, fie să colaborăm cu cei de la poliția civilă înainte ca ei să sigileze casa.

– Cred că nu facem niciuna, nici alta. Riscăm. Camera asta e secretul nostru. Bine?

A dat din cap.

– Bine, Paul, poate că instinctul tău e mai bun, în cazul ăsta.

Am urcat scările, am stins luminile şi am închis uşa.

În camera din faţă, Cynthia mi-a spus:

– Cred că instinctul nu te-a înşelat cu privire la Ann Campbell.

– Am crezut că o să avem norocul să găsim un jurnal şi câteva însemnări de amor. Nu mă aşteptam la o uşă secretă, care să ducă într-o cameră aranjată pentru doamna Bovary de către marchizul de Sade. Cred că toţi avem nevoie de un loc al nostru. Lumea ar fi mult mai bună, dacă am avea toţi o cameră în care să acţioneze fantezia noastră.

– Depinde de scenariu, Paul.

– Într-adevăr.

Am ieşit pe uşa din faţă, am urcat în Mustangul Cynthiei şi am luat-o spre Victory Drive, încrucişându-ne pe drum cu un convoi de camioane ale armatei, care se îndrepta spre locul de unde veneam, în timp ce noi ne duceam spre garnizoană.

Deoarece Cynthia conducea maşina, eu m-am uitat pe geamul de lângă mine, adâncit în gânduri. *Ciudat* – m-am gândit – *ciudat*. Lucruri ciudate, dincolo de un poster pentru recrutare, cu doamna Gung Ho. Şi aceasta avea să devină o metaforă pentru caz: insigne strălucitoare, uniforme călcate, ordine militare şi onoruri, o mulţime de oameni dincolo de orice reproş, dar, dacă mergeai mai în adânc şi deschideai uşa care trebuia, găseai o depravare la fel de profundă ca şi cea din patul lui Ann Campbell.

7

În timp ce conducea, Cynthia îşi împărţea atenţia între drum şi agenda lui Ann Campbell, mai mult în defavoarea drumului.

– Dă-mi-o! am spus.

Mi-a aruncat-o cu un gest care, hotărât, se voia agresiv.

Am răsfoit agenda – groasă, legată în piele, de bună calitate, dar uzată, scrisă ordonat de mână. Fiecare spaţiu era plin cu nume şi adrese, multe dintre ele şterse şi înlocuite cu altele noi, după cum oamenii îşi schimbau posturile, casele, soţiile, soţii, ţările şi treceau din viață în moarte. Am văzut două nume marcate „ucis în acţiune”. Era o agendă tipică pentru un soldat de carieră, acoperind ani şi spaţii geografice, dar, deşi ştiam că era, probabil, agenda ei oficială de birou, şi nu carneţelul ei negru, pe care încă nu-l găsisem, eram foarte sigur că cineva din

această agendă ştia ceva. Dacă aş fi avut timp, în doi ani i-aş fi interogat pe toţi. Era limpede că trebuia să predau agenda la Cartierul General de la Falls Church, Virginia, unde superiorul meu, colonelul Karl Gustav Hellmann, o va împrăştia în toată lumea, provocând un morman de interogatorii transcrise, mai înalt decât însuşi marele Teuton. Poate va hotărî să le citească şi să nu se amestece în cazul meu.

Câteva cuvinte despre şeful meu. Karl Hellmann s-a născut, de fapt, în Germania, aproape de o bază militară americană de lângă Frankfurt şi, ca mulţi copii înfometaţi, ale căror familii fuseseră distruse de război, a devenit mascota trupelor americane şi, până la sfârşit, s-a alăturat armatei americane, pentru a-şi susţine familia. Cu ani în urmă, erau mulţi astfel de germani yankei entuziaşti în armata americană şi mulţi dintre ei au devenit ofiţeri, unii fiind încă în serviciu, în general, sunt ofiţeri excelenţi, iar armata are mare noroc cu ei. Dar oamenii care trebuie să lucreze pentru ei nu sunt la fel de norocoşi. Am miorlăit însă destul. Karl este eficace, devotat, loial şi corect, în ambele sensuri ale cuvântului. Singura greşeală, pe care ştiu să o fi făcut, a fost atunci când a hotărât că eu îl plac. Greşeşti, Karl! Dar îl respect şi i-aş încredinţa şi viaţa mea. De fapt, am şi făcut-o.

Era clar că, pentru acest caz, aveam nevoie de o breşă, de o scurtătură, prin care să-l ducem la bun sfârşit repede, înainte ca reputaţia şi carierele noastre să se ducă pe apa sâmbetei. Soldaţii sunt încurajaţi să ucidă în cadrul potrivit, dar crima în afara serviciului este, hotărât, o palmă dată ordinei şi disciplinei. Ridică prea multe întrebări cu privire la acea linie subţire dintre strigătul fioros care însoţeşte atacul la baionetă – „Care e deviza baionetei? *Să ucidă! Să ucidă!”* – şi datoria într-o garnizoană pe timp de pace. Un bun soldat va respecta întotdeauna gradul, genul şi vârsta. Aşa scrie în *Cartea soldatului*.

Cel mai bun lucru, pe care puteam să-l sper pentru acest caz, era ca omorul să fi fost comis de un civil nenorocit, cu un proces-verbal de arestare vechi de zece ani. Cel mai rău lucru, pe care puteam să mi-l închipui, era… ei bine, primele indicii păreau să se îndrepte spre asta, orice ar fi fost.

– Avea mulţi prieteni şi cunoştinţe, a spus Cynthia, apropo de agendă.

– Tu nu ai?

– Nu în meseria asta.

– Aşa e.

De fapt, noi eram puţin în afara curentului din viaţa de armată, iar colegii şi bunii noştri prieteni sunt puţini la număr. Poliţiştii formează bisericuţe în toată lumea şi, când eşti poliţist militar, aflat mereu în altă garnizoană, nu-ţi faci prea mulţi prieteni, iar relaţiile cu sexul opus tind să fie scurte şi încordate, ca şi slujba însăşi.

Oficial, Midland e la zece kilometri de Fortul Hadley, dar, cum am spus, oraşul s-a întins spre sud, pe Victory Drive, cu şiruri lungi de magazine, locuinţe ieftine şi negustori de maşini, astfel că poarta principală seamănă cu Poarta Brandenburg, separând haosul şi jegul comerţului particular de curăţenia spartană. Cutiile cu bere se opreau la poartă.

Am observat că Mustangul Cynthiei, care avea o etichetă de parcare pentru vizitatori, a fost îndreptat spre poartă de către un poliţist militar şi, în câteva minute, ne aflam în centrul garnizoanei, unde circulaţia şi parcarea sunt numai cu puţin mai bune decât în centrul Midlandului.

A oprit în faţa biroului poliţiei, o clădire de cărămidă mai veche, una dintre primele construite pe vremea când Fortul Hadley era doar o tabără militară, în preajma Primului Război Mondial. Bazele militare, ca şi oraşele, încep cu raţiunea de a fi, continuă cu locuinţele, închisoarea, spitalul şi biserica, nu neapărat în această ordine.

Ne imaginam că o să fim aşteptaţi, dar a durat o vreme, îmbrăcaţi cum eram – un sergent şi o femeie în civil – până să intrăm în biroul Maiestăţii Sale. Până acum, nu eram prea mulţumit nici de felul cum lucra Kent şi nici de lipsa lui de prevedere. Când am fost la şcoala de comandanţi, ne-au învăţat că absenţa planurilor anterioare duce la prestaţii jalnice. Acum ţi se spune să prognozezi, nu să reacţionezi. Eu am avantajul că am învăţat la şcoala veche, aşa că ştiu la ce se referă.

– Eşti stăpân pe situaţie, colonele? l-am întrebat pe Kent, în biroul său.

– Sincer, nu.

Şi Kent este din şcoala veche, iar eu respect asta.

– De ce nu? l-am întrebat.

– Pentru că anchetezi cazul după capul tău, cu ajutorul meu şi al serviciilor mele.

– Atunci anchetează tu.

– Nu încerca să mă intimidezi, Paul.

Aşa am parat şi am atacat timp de un minut sau două, într-o mică, dar clasică ceartă, între un poliţist cinstit, în uniformă, şi un tip care lucra sub acoperire şi netrebnic. Cynthia a ascultat răbdătoare cam un minut, apoi a zis:

– Domnule colonel Kent, domnule Brenner, o femeie moartă zace în poligon. A fost asasinată şi poate şi violată. Ucigaşul ei se află în libertate.

Asta a pus capăt certei, iar Kent şi cu mine am lăsat capul în jos şi ne-am dat mâinile, la figurat vorbind. De fapt, doar am mormăit.

– Mă duc la biroul generalului Campbell peste cinci minute, împreună cu preotul şi cu medicul. De asemenea, postul telefonic din oraş al victimei a fost conectat la Jordan Field, iar oamenii de la laborator sunt încă la locul faptei. Uite dosarul medical şi dosarul de la personal al căpitanului Campbell. Dosarul stomatologic este la medicul legist, care vrea şi dosarul ei medical, aşa că mi-l dai înapoi.

– Fă copii, i-am sugerat. Ai autorizaţia mea.

Eram pe punctul de a o lua de la capăt, dar doamna Sunhill, veşnica aducătoare de pace, a exclamat:

– Fac eu copii după dosarul ăla nenorocit!

Asta ne-a întrerupt distracţia, aşa că ne-am întors la treabă. Kent ne-a condus în camera de interogatorii – sau de interviuri, cum i se spune în limbaj jurnalistic – şi ne-a întrebat:

– Cu cine staţi întâi de vorbă?

– Cu sergentul St John, am răspuns. Gradul are privilegiile lui.

Sergentul Harold St John a fost condus în cameră, iar eu i-am arătat un scaun lângă o masă mică, la care ne-am aşezat eu şi Cynthia.

– Dânsa e doamna Sunhill, iar eu sunt domnul Brenner, i-am spus lui St John.

El s-a uitat la plăcuta mea, pe care scria White, şi la galoanele de sergent. La început, nu a înţeles, apoi i-a picat fisa.

– A… de la DIC.

– Cam aşa ceva. Nu eşti suspect, în cazul pe care-l investigăm, deci nu îţi voi citi drepturile de la articolul 31 din Codul Justiţiei Militare. De aceea ai ordin să răspunzi la întrebările mele complet şi cu încredere. Sigur, cooperarea voluntară ar fi de preferat unui ordin direct. Dacă, în timpul acestui interogatoriu, spui ceva care să ne facă pe mine şi pe doamna Sunhill să te credem suspect, îţi vom citi drepturile, iar

din clipa aceea poţi să nu mai vorbeşti. Înţelegi?

– Da, domnule.

– Bun.

Am pălăvrăgit despre lucruri neimportante timp de cinci minute, în care l-am cântărit. St John era un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, cu un început de chelie şi un ten cafeniu, care s-ar fi putut datora cafelei, nicotinei şi bourbonului. Viaţa şi cariera lui, la blindate, îl predispuseseră să privească lumea ca pe o problemă de întreţinere, a cărei soluţie se afla undeva în Manualul de întreţinere. S-ar putea nici să nu-i fi dat prin cap că unii oameni aveau nevoie de mai mult decât schimbarea uleiului şi de un reglaj pentru a se simţi bine.

Cynthia îşi lua notiţe, în timp ce St John şi cu mine vorbeam şi, în mijlocul cuvântului, acesta m-a întrerupt:

– Uitaţi, domnule, ştiu că am fost ultima persoană care a văzut-o vie şi ştiu ce înseamnă asta, dar, dacă aş fi omorât-o, nu mă mai duceam să raportez că am găsit-o moartă. Corect?

Părea rezonabil, cu excepţia timpurilor verbale şi a sintaxei.

– Ultima persoană care a văzut-o vie a fost persoana care a omorât-o, i-am spus. Persoana care a omorât-o a fost şi prima persoană care a văzut-o moartă. Ai fost a doua persoană care a văzut-o moartă. Corect?

– Da… da, domnule… Vreau să zic…

– Sergent, dacă eşti bun, nu anticipa întrebările, ţi-aş fi recunoscător. Bine?

– Da, domnule.

– Sergent, a spus doamna Compătimire, ştiu că a fost foarte greu pentru tine, iar ceea ce ai descoperit trebuie să fi fost foarte impresionant, chiar pentru un veteran – ai fost pe vreun câmp de luptă?

– Da, doamnă, în Vietnam. Am văzut o grămadă de morți, dar nimic de felul ăsta.

– Da, deci, atunci când ai descoperit cadavrul, nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor. Aşa-i?

El a dat din cap cu entuziasm.

– Ştiţi, nu-mi credeam ochilor. Nici nu mi-a dat prin cap că ar fi ea. Ştiţi, nu am recunoscut-o la început, pentru că… nu am văzut-o… n-am văzut-o niciodată aşa… Isuse, nu am văzut pe nimeni în halul ăla. Ştiţi, noaptea trecută era lună plină. Când am văzut jeepul, am coborât din maşina mea şi am văzut… ştiţi… am văzut-o acolo, în poligon, iar când m-am apropiat mai mult şi

mai mult, mi-am dat seama ce este şi m-am dus la ea ca să văd dacă mai trăieşte.

– Ai îngenuncheat lângă trup?

– Nu, la naiba! Mi-am luat picioarele la spinare, m-am urcat în maşină şi am gonit direct la poliție.

– Eşti sigur că era moartă?

– Când văd un mort, ştiu că e mort.

– La ce oră ai plecat de la statul-major?

– Cam pe la 04.00.

– La ce oră ai găsit cadavrul? a întrebat Cynthia.

– Trebuie să fi fost douăzeci-treizeci de minute mai târziu.

– Te-ai oprit şi la celelalte posturi de gardă?

– La unele dintre ele. Nimeni nu o văzuse trecând. Atunci, m-am gândit că s-o fi dus direct la ultimul post. Aşa că am sărit unele posturi şi m-am dus direct acolo.

– Te-ai gândit că-şi pierde vremea pe undeva?

– Nu.

– Mai gândeşte-te, sergent.

– Păi… nu era genul. Dar, poate, m-am gândit. Îmi amintesc că mi-a dat prin cap că poate s-a rătăcit în afara rezervaţiei. Noaptea nu e greu.

– Te-ai gândit că s-ar fi putut să aibă un accident?

– M-am gândit şi la asta, doamnă.

– Deci, atunci când ai găsit-o, de fapt nu ai fost luat complet prin surprindere.

– Poate că nu. Şi-a scos ţigările şi m-a întrebat: Pot să fumez?

– Sigur. Nu da fumul afară.

A zâmbit, şi-a aprins ţigara, a dat fumul afară şi şi-a cerut scuze doamnei Sunhill, pentru că strica aerul. Poate, singurul lucru de care nu mi-e dor din vechea armată sunt ţigările de douăzeci şi cinci de cenţi pachetul şi norul acela albastru care plutea peste tot, în afară de depozitele de muniţii şi locurile unde se ţinea benzina. L-am lăsat să-i treacă stânjeneala, apoi l-am întrebat:

– Ţi-a trecut cumva prin minte cuvântul „viol”, pe când o căutai?

A dat din cap.

– Nu o cunoşteam, am spus eu. Era frumoasă?

S-a uitat la Cynthia, apoi la mine.

– Foarte frumoasă.

– Genul care atrage violul?

A evitat să răspundă direct la întrebare.

– Nu făcea pe grozava. Era o tipă controlată. Dacă un coleg avea ceva în minte, trebuia să renunţe repede. Tot ce am auzit spunându-se despre ea este că era o femeie minunată. Fiică de general.

Harry urma să afle altceva în zilele şi săptămânile următoare, dar era interesant faptul că, după părerea generală, Ann Campbell era o doamnă.

St John a adăugat neîntrebat:

– Unele dintre femeile astea, de exemplu infirmierele, ştiţi, ar trebui să fie mai… ştiţi dumneavoastră.

O simţeam pe Cynthia înfuriindu-se lângă mine. Dacă aş fi avut cu adevărat curaj, ar fi trebuit să-i spun că femeile de la DIC erau şi mai şi. Dar am supravieţuit în Vietnam şi nu era să-mi forţez acum norocul. Înapoi la treabă.

– După ce ai descoperit cadavrul, de ce nu te-ai dus la cel mai apropiat post de gardă, unde era elevul clasa întâi Robbins, ca să dai telefon de acolo? l-am întrebat.

– Nu mi-a dat prin cap.

– Nu te-ai gândit s-o pui pe Robbins de gardă la locul crimei?

– Nu. Eram foarte zguduit.

– În primul rând, ce te-a făcut să o cauţi pe căpitanul Campbell?

– Plecase de mult şi nu ştiam unde este.

Nu-mi plăcea cum folosea timpurile, dar am lăsat asta deoparte.

– De obicei, îi controlezi pe ofiţerii superiori?

– Nu. Dar am simţit că era ceva în neregulă.

– De ce?

– Păi… era… cum să zic… a fost nervoasă toată seara…

Era rândul Cynthiei.

– Vrei să-mi descrii purtarea ei?

– Da… păi, cum am zis, era nervoasă. Scoasă parcă din fire. Poate îngrijorată.

– Ai cunoscut-o înainte de noaptea aceea?

– Da… nu bine. Aşa cum o cunoştea toată lumea. Fiica generalului. A făcut reclama aceea de la televiziune.

– Ai mai vorbit cu ea înainte de noaptea aceea? l-am întrebat.

– Nu.

– Ai mai văzut-o prin garnizoană?

– Da.

– Dar în afară?

– Nu.

– Deci, de fapt, nu poţi să compari purtarea ei normală cu purtarea din noaptea aceea?

– Nu, domnule, dar ştiu cum arata cineva îngrijorat. Şi a adăugat, probabil într-un moment rar de intuiţie: Pot să spun că era calmă, atunci când îşi făcea treaba în noaptea aceea, foarte calmă şi eficace, dar, din când în când, devenea tăcută şi vedeam că se gândeşte la ceva.

– Ai vorbit cu ea despre asta?

– La naiba, nu. Mi-ar fi pocnit una peste mutră. A zâmbit sfios spre Cynthia, dezvăluind două decade de victimizare sub mâna dentiştilor militari. Scuzaţi-mă, doamnă.

– Vorbeşte fără jenă, a spus doamna Sunhill, cu un zâmbet cuceritor, care demonstra o bună igienă dentară şi dentişti civili.

Şi, de fapt, Cynthia avea dreptate. Jumătate dintre aceşti tipi, îmbătrâniţi în armată, nu pot să se exprime, fără să înjure sau să vorbească în jargon şi să folosească cuvinte străine de la o garnizoană la alta, şi puţin dialect sudic, chiar dacă nu erau de pe acolo.

Cynthia l-a întrebat:

– A dat vreun telefon sau a primit vreunul în timpul nopţii?

Bună întrebare, dar ştiam deja răspunsul înainte ca St John să scoată o vorbă.

– Nu a dat niciun telefon cât am fost eu în cameră. Poate când am ieşit. A primit un telefon, dar m-a rugat să ies afară.

– Cât era ceasul?

– Cam… cam cu zece minute înainte ca ea să plece să verifice gărzile.

– Ai tras cu urechea? l-am întrebat.

– Nu, domnule, a dat el din cap energic.

– Bine, spune-mi, sergent, cât de mult te-ai apropiat de trup?

– Cam la un metru.

– Nu înţeleg cum ai putut să-ţi dai seama că era moartă.

– Păi… mi-am închipuit doar că era moartă… Avea ochii deschişi… Am strigat-o…

– Erai înarmat?

– Nu, domnule.

– Nu ar fi trebuit să fii înarmat pentru gardă?

– Cred că am uitat să-mi iau arma.

– Deci, ai văzut trupul, ţi-ai închipuit că e moartă şi ai şters-o

repede.

– Da, domnule… Cred că ar fi trebuit să controlez mai bine.

– Sergent, o femeie goală e întinsă la picioarele tale, ofiţer superior pe deasupra, cineva care ţi-e cunoscut, şi nici măcar nu te apleci să vezi dacă e vie sau nu.

Cynthia mi-a făcut semn pe sub masă.

Deoarece devenisem poliţistul cel rău, era timpul să las martorul cu poliţistul cel bun. M-am ridicat.

– Continuaţi singuri, am spus, poate mă întorc.

Am ieşit din cameră şi m-am dus la celule, unde Robbins, elevul clasa întâi era întinsă pe un pat pliant, îmbrăcată în uniformă, cu picioarele goale. Citea ziarul garnizoanei, un efort săptămânal al Biroului de Informaţii Publice de a fabrica veşti bune. M-am întrebat cum aveau să edulcoreze violul şi asasinarea fiicei comandantului garnizoanei: *Femeie neidentificată zace în tăcere în poligon*.

Am deschis uşa neîncuiată a celulei şi am intrat. Elevul clasa întâi, Robbins, s-a uitat o clipă la mine, apoi a pus ziarul deoparte şi s-a ridicat, sprijinindu-se de perete.

– Bună dimineaţa, am zis. Mă numesc Brenner, de la DIC. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări cu privire la noaptea trecută.

M-a măsurat din cap până în picioare.

– Pe plăcuţă scrie White, m-a informat ea.

– E uniforma mătuşă-mii. M-am aşezat pe un scaun de plastic. Nu eşti suspectată, am început eu şi i-am înşirat toată povestea.

Nu a părut impresionată.

La pălăvrăgeala mea, am primit doar răspunsuri de un singur cuvânt. M-am uitat atent la ECI Robbins. Avea cam douăzeci de ani, părul blond, scurt, aspect îngrijit şi ochi vioi, deşi petrecuse o noapte şi o dimineaţă grele şi – una peste alta – nu arăta rău. Avea un accent sudic, dintr-o regiune nu departe de Fortul Hadley, cred, iar statutul ei socio-economic dinainte de a depune jurământul era inferior. Acum, era egală cu orice ECI din armată, superioară noilor recruţi şi, probabil, era în ascensiune.

I-am pus prima întrebare logică:

– Ai văzut-o pe căpitanul Campbell în seara aceea?

– A venit în jurul orei 22.00 la corpul de gardă. A vorbit cu comandantul gărzii.

– Ai recunoscut-o ca fiind Ann Campbell?

– Toată lumea o cunoaşte pe Ann Campbell.

– Ai mai văzut-o după aceea?
– Nu.
– Nu a venit deloc la postul tău?
– Nu.
– La ce oră ţi-ai luat în primire postul de la depozitul de muniţii?
– La ora 01.00. Urma să fiu schimbată la 05.30.
– În timpul cât ai fost de gardă, până când au venit poliţiştii la tine, a mai trecut cineva pe la post?
– Nu.
– Ai auzit ceva neobişnuit?
– Da.
– Ce?
– Un ţipăt de bufniţă. Sunt rare prin părţile astea.
– Înţeleg. Ai văzut ceva neobişnuit?
– Am văzut farurile.
– Ce faruri?
– Probabil, farurile jeepului cu care a venit ea.
– La ce oră?
– La 02.17.
– Descrie ce ai văzut.
– Am văzut farurile. S-au oprit şi s-au stins.
– S-au stins imediat după ce s-au oprit sau mai târziu?
– Imediat după aceea. Am văzut farurile, s-au oprit, s-au stins.
– Ce ai crezut atunci?
– Că venea cineva spre mine.
– Dar s-au oprit.
– Da. Atunci nu am ştiut ce să cred.
– Te-ai gândit să raportezi?
– Am şi făcut-o. Am ridicat receptorul şi am sunat.
– Pe cine?
– Pe sergentul Hayes. Sergentul gărzii.
– Ce a spus?
– A spus că nu era nimic de furat pe acolo, cu excepţia depozitului de muniţie, unde eram eu. A spus să rămân în post.
– Ce ai răspuns?
– I-am spus că nu mi se părea în regulă.
– El ce a zis?
– Că, în apropiere, se află latrinele. Poate că se dusese cineva acolo. A spus că s-ar putea să fie vreun ofiţer, care dă

târcoale, şi să fiu atentă. A ezitat şi a adăugat: A mai spus că unii se duc acolo ca să se reguleze în nopţile frumoase de vară. Sunt cuvintele lui.

– Se înţelege.

– Nu-mi place să vorbesc urât.

– Nici mie.

Am privit-o o clipă. Era deschisă şi sinceră, cel mai bun tip de martor, mai ales atunci când are şi simţ de observaţie, şi era evident că ea avea, prin antrenament sau în mod natural. Dar se părea că nu intram în micul ei cadru de referinţă, de aceea nu-mi spunea nimic de bunăvoie.

– Ascultă, elev, am zis, ştii ce s-a întâmplat cu căpitanul Campbell?

A dat din cap.

– Am fost numit să-l găsesc pe asasin.

– Am auzit şi că a fost violată.

– Se poate. De aceea, am nevoie să vorbeşti cu mine, să-mi spui şi ce nu te întreb. Spune-mi… ce ai simţit, ce impresii ai avut…

Faţa ei a exprimat puţină emoţie, şi-a muşcat buza de jos şi i-a picat o lacrimă din ochiul drept.

– Ar fi trebuit să mă duc să văd ce se întâmplă, a spus ea. Aş fi putut să împiedic crima. Tâmpitul ăla de Hayes…

A plâns în tăcere un minut sau două, timp în care eu mi-am contemplat bocancii.

– Aveai consemn să rămâi în post, până când te schimba cineva, i-am spus în cele din urmă. Ai executat ordinele.

Şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi a spus:

– Da, dar oricine care ar fi avut puţin bun-simţ şi o puşcă ar fi trebuit să se ducă, să vadă ce se întâmplă. Atunci când am văzut că farurile nu se mai aprind, am rămas acolo, ca o proastă, şi mi-a fost frică să sun iar. Pe urmă, când am văzut celelalte faruri venind şi oprindu-se, apoi întorcându-se pe drum şi luând-o înapoi, ca din puşcă, am ştiut că s-a întâmplat ceva rău.

– La ce oră era asta?

– La 04.25.

Ceea ce ar fi corespuns cu ora la care St John spunea că a găsit cadavrul.

– Între 02.17 şi 04.25 nu ai văzut alte faruri?

– Nu. Dar am mai văzut după aceea. Pe la 05.00. Era poliţistul care a găsit-o. Cincisprezece minute mai târziu, alt

poliţist a venit şi mi-a spus ce s-a întâmplat.

– Ai putut să vezi vreunul din aceste vehicule de la distanţa aceea?

– Nu.

– Ai auzit uşile trântite?

– Aş fi putut să le aud, dacă ar fi bătut vântul spre mine. Dar eram în vânt.

– Vânezi?

– Da.

– Ce?

– Oposumi, veveriţe, iepuri.

– Păsări?

– Nu. Îmi plac păsările.

M-am ridicat.

– Mulţumesc. Mi-ai fost de mare folos.

– Nu cred.

– Eu, da.

M-am îndreptat spre uşa celulei, apoi m-am întors.

– Dacă te las să te întorci la cazarma ta, îmi dai cuvântul că nu spui nimic din toate astea nimănui?

– Cui îmi dau cuvântul?

– Unui ofiţer din Armata Statelor Unite.

– Ai trese de sergent şi nu-ţi ştiu numele.

– De unde eşti?

– Lee County, Alabama.

– Ai o săptămână de permisie. Dă-i comandantului tău numărul de telefon unde poţi fi găsită.

M-am întors în camera de interogatorii, unde am găsit-o pe Cynthia singură, cu capul în mâini, citindu-şi notiţele sau gândindu-se.

Am comparat interogatoriile şi am tras concluzia că moartea se petrecuse cândva între orele 02.17 şi 04.25. Am făcut speculaţii asupra faptului că ucigaşul sau ucigaşii puteau fie să vină cu jeepul, împreună cu Ann Campbell, fie să se afle deja la locul crimei. Dacă ucigaşul folosise propria maşină, nu aprinsese farurile şi parcase la o oarecare distanţă de ECI Robbins. În acest punct, înclinam către ipoteza că Ann Campbell îi luase sau îl luase în drum şi merseseră împreună cu maşina la locul crimei, dar nu am respins posibilitatea unei întâlniri aranjate dinainte. O întâlnire întâmplătoare şi fatală părea mai puţin probabilă, dat fiind că ea stinsese farurile imediat după ce oprise maşina. Dacă

Ann Campbell ar fi fost oprită de cineva, ar fi trecut un timp între oprirea maşinii şi stingerea farurilor.

– Dacă era o întâlnire secretă sau de dragoste, de ce nu a renunţat la faruri? a întrebat Cynthia.

– Poate ca să nu atragă atenţia. Ea avea dreptul să fie acolo, era în misiune, dar, dacă ar fi fost prinsă de o patrulă a poliției militare, cu farurile stinse, ar fi fost oprită şi chestionată.

– Aşa e. Dar ECI Robbins a fost alertată de faruri. De ce Campbell nu a controlat întâi postul lui Robbins, ca s-o liniştească, urmând să se ducă după aceea la întâlnire?

– Bună întrebare.

– De ce şi-a dat întâlnire la un kilometru de un post de gardă? Rezervaţia militară se întinde pe o sută de mii de pogoane.

– Aşa e, dar acolo e o toaletă cu apă curentă şi, după câte spune Robbins, care ştie de la sergentul ei, unii se duc acolo să se reguleze. Probabil că după aceea vor să se spele.

– Totuşi, e posibil să fi fost oprită de un psihopat, care nu şi-a dat seama cât de aproape era un post de gardă.

– Posibil, dar probele evidente sugerează altceva.

– De ce a făcut asta într-o noapte când era de gardă? a adăugat Cynthia.

– O excita. Femeia avea gusturi ciudate în materie de sex.

– Dar, când era vorba de serviciu, îşi vedea de treabă. Aspectul celălalt făcea parte din cealaltă viață a ei.

Am dat din cap.

– Bună observaţie. Crezi că St John ascunde ceva? am întrebat-o.

– Nu şi-a ascuns părerile. În esenţă, a spus tot ce ştia. Ce zici de Robbins?

– Mi-a spus mai mult decât ştia că ştie. Şi nu arată nici rău. O fată curată de la ţară, din Alabama.

– Dacă este ECI, e destul de tânără ca să-ţi fie strănepoată.

– Probabil e virgină.

– Atunci, va avansa mai repede decât unchii şi fraţii ei.

– Oh, suntem într-o dispoziţie excepţională.

Şi-a frecat tâmplele.

– Scuză-mă, dar m-ai provocat.

– Ce-ar fi să te duci sa iei masa, iar eu o să-l sun pe Karl Gustav, înainte ca el să audă veştile de la altcineva şi să pună să mă împuşte.

– Bine. S-a ridicat în picioare. Paul, ţine-mă cu tine, pentru

cazul ăsta.

– Asta o va hotărî Herr Hellmann.

Şi-a înfipt din nou degetul în burta mea.

– Tu hotărăşti. Spune-i că vrei să lucrezi cu mine.

– Şi dacă nu vreau?

– Dar vrei!

Am condus-o afară, la maşină. S-a urcat.

– Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine în ultimele şase ore şi douăzeci şi două de minute, i-am spus.

A zâmbit.

– Mulţumesc. Şi mie mi-a plăcut cam paisprezece minute. Unde ne întâlnim şi când?

– Tot aici, la ora 14.00.

A ieşit din parcare şi am urmărit Mustangul roşu angajându-se în circulaţia de la jumătatea zilei.

M-am întors în clădirea poliţiei şi am găsit locul unde era biroul meu. Kent îmi dăduse o cameră fără ferestre, cu două birouri, două scaune, un dulap pentru dosare şi loc destul pentru un coş de gunoi.

M-am aşezat la unul din birouri şi m-am uitat prin agenda legată în piele, apoi am pus-o deoparte şi am încercat să mă gândesc, nu la caz în sine, ci la politica pe care urma să o adopt în timpul anchetei, la relaţiile interpersonale şi ce era de făcut în privinţa propriei protecţii. După aceea m-am gândit şi la caz.

Înainte de a-l suna pe Hellmann, trebuia să pun faptele în ordine şi să păstrez pentru mine teoriile şi părerile personale. Karl ţine seama de fapte, dar şi de părerile personale, dacă pot fi folosite în vreun fel împotriva suspectului. Karl nu e un animal politic, iar problemele implicite acestui caz nu l-ar impresiona. În domeniul politicii de cadre, el crede că oricine va lucra bine cu oricine, dacă a ordonat el. Anul trecut, la Bruxelles, îl rugasem să nu-mi dea niciun caz şi să nu mă trimită pe niciun continent, unde lucra doamna Cynthia Sunhill. I-am explicat că ne certaserăm pe probleme personale. El nu ştia ce înseamnă asta, dar mi-a dat asigurări ferme că s-ar putea să se gândească să ia faptul în considerare.

Am ridicat receptorul şi am sunat la Falls Church, încercând o oarecare satisfacţie la gândul că s-ar putea să-i stric ziua lui Karl.

8

Oberführer-ul era în birou, iar dactilografa lui, Diane, mi-a dat legătura.

– Bună, Karl!

– Bună, Paul, mi-a răspuns el, cu o urmă de accent german.

Lăsând glumele la o parte, l-am informat:

– Aici a avut loc o crimă.

– Da?

– Fiica generalului Campbell, căpitanul Ann Campbell. Linişte. Am continuat: Poate a fost violată, precis s-a abuzat sexual de ea.

– În garnizoană?

– Da. Într-unul din poligoane.

– Când?

– Azi-dimineaţă, între 02.17 şi 04.25, am răspuns, ceea ce atrăgea după sine întrebările cine, de ce, cum.

Mi-a pus întrebarea „de ce?”

– Motivul?

– Nu ştiu.

– Suspecţi?

– Nu sunt.

– Împrejurările?

– Era ofiţer de serviciu şi s-a dus să verifice posturile de gardă.

Am completat cu detalii şi am relatat că eram implicat datorită colonelului Kent. I-am vorbit despre întâlnirea mea cu Cynthia Sunhill şi faptul că examinaserăm împreună locul faptei şi locuinţa victimei, din oraş. Nu am spus nimic despre camera de recreere din subsol, ştiind că această conversaţie putea să fie înregistrată şi că, la drept vorbind, nu era o informaţie profesională. De ce să-l fi pus pe Karl într-o situaţie grea?

El a rămas o clipă tăcut. Apoi a zis:

– Vreau să te duci la locul faptei, după ce va fi ridicat de acolo cadavrul şi, folosind aceiaşi ţăruşi, să o legi pe doamna Sunhill.

– Poftim?!

– Nu văd de ce o femeie sănătoasă nu ar putea să tragă afară ţăruşii.

– Eu văd. Ţăruşii erau înclinaţi în afara corpului, Karl, iar ea nu avea niciun punct de sprijin şi probabil că mai era pe acolo cineva care-i pusese o frânghie în jurul gâtului, şi cred că, la început, a fost ca un joc…

– Poate da, poate nu. Dar, la un moment dat, a ştiut că nu e vorba de un joc. Ştim din experienţă ce multă putere poate să aibă o femeie când viaţa îi e în primejdie. Poate a fost drogată sau i s-a dat un sedativ. Asigură-te că laboratorul va căuta sedativul. Între timp, tu şi doamna Sunhill veţi încerca să reconstituiţi crima, de la început la sfârşit.

– Sper că e vorba doar de o simulare.

– Bineînţeles. Să nu o violezi şi să nu o strângi de gât.

– Ai devenit sentimental, Karl. Bine, o să transmit sugestia ta.

– Nu e o sugestie. E un ordin. Acum, spune-mi mai amănunţit ce ai găsit în casa căpitanului Campbell.

I-am spus şi nu a comentat în niciun fel faptul că omisesem să anunţ autorităţile civile.

– Aşa ca să ştii, sunt probleme cu faptul că am intrat în casa ei şi i-am mutat lucrurile? l-am întrebat.

– Bineînţeles că ai informat ruda cea mai apropiată, care a fost de acord sau chiar a sugerat acest procedeu. Învaţă să te protejezi singur, Paul. Nu sunt întotdeauna disponibil pentru această treabă. Acum, ai cinci secunde de reverie ucigaşă.

Am folosit cele cinci secunde pentru a alcătui o imagine mintală încântătoare: eu, cu mâinile în jurul gâtului lui Karl, strâng până îi iese limba afară, ochii se holbează…

– Gata?

– Încă o clipă… pielea i se albăstreşte şi, până la urmă… Gata!

– Bun. Vrei asistenţa FBI?

– Nu.

– Vrei încă un anchetator de aici sau din detaşamentul de la Hadley?

– Nici nu vreau cazul ăsta.

– De ce nu?

– Am deja o anchetă pe care nu am terminat-o.

– Termin-o!

– Karl, nu înţelegi că acest caz este foarte delicat… foarte…

– Ai vreo legătură personală cu victima?

– Nu.

– Trimite-mi prin fax un raport preliminar. Să fie pe biroul

meu până la ora 17.00, azi. Diane îi va da un număr. Mai e ceva?

– Da. Mai sunt mass-media, declaraţia oficială a Departamentului Armatei, a consilierului general al Curţii Marţiale, a Departamentului de Justiţie, declaraţia personală a generalului şi a soţiei lui, problema dacă generalul îşi continuă îndatoririle…

– Tu ocupă-te doar de anchetă.

– Asta voiam să aud.

– Ai auzit. Altceva?

– Da. Nu vreau ca doamna Sunhill să lucreze la acest caz.

– Nu am numit-o. Ce caută acolo?

– Exact ce căutam şi eu. Eram amândoi aici. Nu avem nicio legătură cu structurile puterii din garnizoană şi nici cu personalităţile. Kent a rugat-o să mă ajute până când numeşti o echipă în mod oficial.

– Tu eşti numit oficial. De ce nu o vrei?

– Nu ne simpatizăm reciproc.

– Nu aţi lucrat niciodată împreună. Pe ce bază vă antipatizaţi?

– Am avut o ceartă pe probleme personale. Nu ştiu nimic despre capacitatea ei profesională.

– E foarte competentă.

– Nu are experienţă în materie de crime.

– Tu ai foarte puţină experienţă în materie de violuri. Cazul de faţă este un viol urmat de crimă, iar voi veţi face împreună o echipă excelentă.

– Karl, parcă am mai discutat o dată despre asta. Mi-ai promis că nu ne vei numi în acelaşi loc, în acelaşi timp. Ce căuta ea aici?

– Eu nu am promis aşa ceva. Interesele armatei sunt pe primul plan.

– Minunat. Armata ar fi mult mai bine servită dacă ai rechema-o azi. Şi-a rezolvat cazul.

– Da. Am primit raportul ei.

– Şi?

– Aşteaptă puţin.

M-a trecut pe o linie secundară. Karl era deosebit de insensibil şi dificil, dar ştiu că acesta era modul lui de a-mi spune că avea deplină încredere în capacitatea mea de a duce la bun sfârşit un caz greu. Totuşi, ar fi fost plăcut să aud un cuvânt sau două, prin care să recunoască faptul că era un caz al dracului.

„Da, Paul, va fi foarte delicat, foarte greu şi s-ar putea să-ţi distrugă cariera. Dar voi fi lângă tine tot timpul.” Poate chiar câteva cuvinte despre victimă şi familia ei. „Ce tragedie! O femeie atât de tânără, frumoasă şi inteligentă. Cred că părinţii ei sunt distruşi”. Fii uman, Karl!

– Paul?

– Da!

– La telefon era doamna Sunhill.

M-am gândit eu că ea era.

– Nu are voie să treacă peste capul meu, am spus.

– Bineînţeles că am certat-o.

– Bun. Acum înţelegi de ce…

– I-am spus că nu vrei să lucrezi cu ea, iar ea susţine că faci discriminări din cauza sexului, vârstei şi a religiei ei.

– Ce? Nici măcar nu *ştiu* ce religie are.

– Scrie pe plăcuţa ei de identificare.

– Karl, nu cumva vrei să mă încolţeşti?

– E o acuzaţie gravă împotriva ta.

– Ţi-am spus că e ceva *personal*. Nu ne potrivim.

– V-aţi potrivit foarte bine la Bruxelles, din câte mi s-a spus.

„Lua-te-ar naiba, Karl.”

– Ascultă, vrei să-ţi spun pe litere?

– Nu, mi-a spus pe litere cineva de la Bruxelles, anul trecut, şi, acum un minut, doamna Sunhill. Mă bizui pe ofiţerii mei şi sper că au o comportare decentă în viaţa personală şi, de vreme ce nu vă cer să fiţi burlaci, vă cer să fiţi discreţi şi să nu vă compromiteţi pe voi, armata sau funcţia pe care o aveţi.

– Nu am făcut niciodată aşa ceva.

– Dacă logodnicul doamnei Sunhill ţi-ar fi zburat creierii cu un glonţ, eu aş fi rămas cu încurcătura pe cap.

– Ăsta ar fi fost ultimul gând care mi-ar fi trecut prin creieri în timp ce zburau.

– Bun. Deci, eşti profesionist şi vei stabili cu doamna Sunhill o relaţie profesională. Sfârşitul discuţiei.

– Am înţeles. E căsătorită? l-am întrebat.

– Ce importanţă are pentru tine?

– *Sunt* considerente personale.

– Nici tu şi nici ea nu aveţi viață personală până când nu rezolvaţi cazul. Mai ai ceva?

– I-ai spus doamnei Sunhill despre experimentul acela mai degrabă ciudat?

– Asta e treaba ta.

Karl Gustav a închis, iar eu am rămas o clipă cântărind ce să aleg, opţiunile mele alternând între a-mi da demisia sau a merge mai departe. De fapt, împlinisem douăzeci de ani în armată şi aş fi putut să-mi depun oricând actele, să ies cu jumătate din soldă şi să trăiesc ca lumea.

Sunt mai multe moduri de a sfârşi o carieră în armată. Majoritatea bărbaţilor şi a femeilor îşi petrec ultimul an într-un post călduţ şi dispar în uitare. Unii ofiţeri rămân prea mult, nu reuşesc să câştige gradul următor şi sunt rugaţi să plece fără zarvă. Alţi câţiva, norocoşi, ies din armată încununaţi de glorie. Şi mai sunt acei câţiva care au o ultimă clipă de glorie, ca să se prăbuşească în flăcări. Totul e o chestiune de cronometrare.

Lăsând la o parte consideraţiile privind cariera, ştiam că, dacă plecam atunci, cazul acesta urma să mă urmărească mereu. Muşcasem momeala şi, de fapt, nu ştiu ce aş fi spus sau făcut dacă şeful meu Karl ar fi încercat să-mi ia cazul. Dar Karl era un ticălos care făcea totul pe dos, aşa că, atunci când i-am spus că nu voiam cazul, mi l-a dat, iar când i-am spus că nu o voiam pe Cynthia, mi-a repartizat-o pe Cynthia. Karl nu e chiar aşa isteţ pe cât se crede el.

Pe masa din noul meu birou se aflau dosarele de personal şi medical ale căpitanului Ann Campbell, şi m-am uitat pe primul. Dosarele de personal conţin întreaga carieră a unui soldat şi sunt pline de informaţii interesante. Cronologic, Ann Campbell intrase la West Point cu doisprezece ani în urmă şi absolvise printre primii din anul ei, primise tradiţionala permisie de treizeci de zile şi fusese trimisă, la cerere, la cursurile pentru ofiţeri de contrainformaţii în armată, de la Fortul Huachuca, Arizona. De acolo, plecase la Georgetown să-şi termine studiile şi-şi luase doctoratul în psihologie. Următorul ei pas a fost să solicite ceea ce am numi un câmp de activitate funcţional, în cazul de faţă psihologia operaţională. A terminat cursul obligatoriu de la Şcoala Specială de Război John F. Kennedy, de la Fortul Bragg, după care s-a alăturat Grupului 4 de Operaţiuni Psihologice, tot la Bragg. De acolo, s-a dus în Germania, apoi s-a întors la Bragg. Apoi în Golf, la Pentagon şi, în cele din urmă, la Fortul Hadley.

Rapoartele referitoare la pregătirea ei ca ofiţer păreau excepţionale, la prima vedere, dar nu mă aşteptam la altceva. Am găsit rezultatele testelor ei din armată şi am observat că

avea un coeficient intelectual care o plasa în categoria geniilor, între cei doi la sută din populaţie. Experienţa mea profesională îmi dovedea că un număr exagerat de mare din cei doi la sută sfârşeau pe biroul meu, ca suspecţi, de obicei în cazuri de omucidere. S-ar părea că geniile nu au prea mare toleranţă faţă de oamenii care-i calcă pe nervi sau îi stânjenesc şi au tendinţa să creadă că nu sunt supuse aceloraşi reguli de comportament ca şi restul umanităţii. Acestea sunt uneori fiinţe nefericite şi irascibile. De asemenea, ele pot fi sociopate sau psihopate care se cred judecători şi juriu, iar, din când în când, călăi; atunci vin în atenţia mea.

Dar aici nu aveam niciun suspect, ci o victimă care făcea parte din cei doi la sută, lucru care putea să nu aibă nicio importanţă în cazul de faţă. Dar instinctul meu îmi spunea că Ann Campbell făcuse ceva înainte de a deveni victima a ceea ce făcuse.

Am deschis dosarul medical şi m-am uitat direct la sfârşit, unde se pun de obicei, în cazul în care există, informaţiile psihologice. Şi, acolo, am găsit vechiul raport de estimare, care se cere la intrarea la West Point. Psihiatrul, care o văzuse, scria:

„Este o persoană foarte energică, foarte inteligentă şi bine adaptată. Pe baza unui interviu de două ore şi a rezultatelor de la testele alăturate, nu am găsit tendinţe autoritare în personalitatea ei, nici manii, tulburări de comportament, anxietate, tulburări de personalitate sau sexuale”.

În continuare, în raport se spunea că nu sunt probleme psihologice evidente, care să o împiedice să-şi îndeplinească datoriile şi obligaţiile la Academia Militară a Statelor Unite. Ann Campbell era o tânără americană de optsprezece ani, normală, indiferent ce ar fi însemnat asta la sfârşitul secolului al douăzecilea. Toate bune şi frumoase.

Dar, în secţiunea psihologică a dosarului, se mai afla un scurt raport, datat în ceea ce ar fi trebuit să fie toamna celui de-al treilea an al ei la West Point. Lui Ann Campbell i se ordonase să vadă un psihiatru militar, deşi nu se spunea cine îi ordonase şi de ce. Psihiatrul, doctorul Wells, scrisese:

„Cadetul Campbell a fost recomandată pentru tratament şi/sau estimare. Cadetul Campbell susţine: «Cu mine, totul e în ordine». Nu cooperează, dar nu până într-atât, încât să-i fac un raport de delincventă către comandantul ei. În cursul a patru interviuri, fiecare de aproximativ două ore, a repetat că e doar

obosită, stresată de programul de studiu şi pregătire fizică, neliniştită cu privire la performanţele ei şi, în general, supraaglomerată. Dacă acest lucru e ceva obişnuit pentru cadeţii din anii unu şi doi, rareori am văzut acest grad de stres mintal şi fizic la studenţii din anul trei. I-am sugerat că altceva îi provoca stresul şi neliniştea, poate dragostea sau problemele de familie. M-a asigurat că acasă era foarte bine şi că nu avea nicio problemă de dragoste aici, la academie, şi nici în altă parte.

Tânăra este subponderală, foarte preocupată şi, în general, tulburată şi deprimată. A plâns de mai multe ori în timpul şedinţelor, dar de fiecare dată şi-a stăpânit emoţiile şi şi-a cerut scuze pentru că plânsese.

Uneori, pare gata să mărturisească mai mult decât obişnuitele plângeri ale cadeţilor, dar dă întotdeauna înapoi. Odată, a spus totuşi: «Nu are importanţă dacă mă duc sau nu la cursuri, nu are importanţă ce fac aici. Tot o să-mi dea diploma.» Am întrebat-o dacă ea credea aşa ceva, pentru că era fiica generalului Campbell, şi a răspuns: «Nu, o să-mi dea diploma pentru că le-am făcut un serviciu.»

Când am întrebat-o ce înţelegea prin asta şi cine erau «ei», a răspuns: «Bătrânii.» La întrebările ulterioare nu am obţinut niciun răspuns.

Cred că începuserăm să facem progrese, dar şedinţele următoare, pe care le ordonase la început comandantul ei, au fost suspendate, fără nicio explicaţie, de o autoritate mai înaltă al cărei nume nu l-am aflat niciodată.

Sunt de părere că Ann Campbell are nevoie de consultaţii şi tratament în viitor, voluntar sau involuntar. În lipsa acestuia, recomand o comisie de psihiatri care să hotărască dacă Ann Campbell trebuie să plece din academie pentru motive psihiatrice. Recomand, de asemenea, un consult medical complet”.

Am analizat acest scurt raport, întrebându-mă, bineînţeles, cum se poate ca o fată bine adaptată, la optsprezece ani, să devină la douăzeci şi unu de ani o depresivă. Rigorile de la West Point ar fi putut explica uşor faptul, dar era limpede că doctorul Wells nu credea aşa ceva şi nici eu nu credeam.

Am frunzărit dosarul, intenţionând să-l citesc din scoarţă în scoarţă cât mai curând. Când eram gata să-l închid, o hârtie rătăcită mi-a atras atenţia şi am citit, scris de mână: *„Oricine se luptă cu monştrii ar trebui să fie atent ca, în acest timp, să nu*

devină, la rându-i, un monstru. Căci, atunci când priveşti în abis, şi abisul priveşte în tine – Nietzsche”.

Ce căuta acest citat în dosar nu ştiu, dar se potrivea cu dosarul unui ofiţer de la Operaţiuni Psihologice şi s-ar fi potrivit la fel de bine cu dosarul unui ofiţer de la DIC.

9

Nu mai aveam nevoie să fiu, nici nu mai voiam să fiu sergentul Franklin White, mai ales că sergentul White trebuia să-l salute pe orice mucos de locotenent pe lângă care trecea. Aşa că am făcut o jumătate de kilometru pe jos, până la Brigada de Instrucţie a Infanteriei, mi-am recuperat camioneta, apoi m-am îndreptat spre Pinii Şoptitori, ca să-mi iau haine civile.

Am trecut de depozitul de arme, dar nu am văzut maşina personală a sergentului Elkins în parcare. Mă neliniştea gândul că Elkins va încheia singur afacerea, în spatele meu, şi va pleca într-o direcţie necunoscută, lăsându-mă să explic cum de am permis ca sute de puşti M-16 şi aruncătoare de grenade să încapă în mâinile bandiţilor columbieni.

Dar aveam alte priorităţi. Am ieşit din garnizoană şi am intrat pe autostradă. Până la Pinii Şoptitori, am făcut cam douăzeci de minute, timp în care am trecut în revistă toate evenimentele dimineţii, de la ora când a sunat telefonul în depozitul de arme. Fac asta, deoarece patronul meu, Armata Statelor Unite, e foarte exigent cu privire la cronologie şi fapte. Dar, în anchetarea unei crime, ceea ce vezi şi momentul când vezi nu au o importanţă crucială, pentru că, prin natura actului crimei, lucrurile cele mai importante s-au întâmplat înainte de venirea ta. Există o lume spirituală care coexistă cu lumea observaţiei empirice, iar tu trebuie să intri în legătură cu lumea aceea prin ceea ce un detectiv are comun cu o şedinţă de spiritism. Nu folosesc un glob de cristal, deşi mi-ar plăcea unul care să funcţioneze; trebuie să-ţi limpezeşti mintea, să asculţi ceea ce nu s-a spus şi să vezi lucruri care nu erau acolo.

Lăsând asta la o parte, Karl îmi ceruse un raport scris, aşa că am schiţat unul în minte. „Urmare a conversaţiei noastre

telefonice, fiica generalului a fost o târfă, dar ce târfă splendidă! Nu pot să mi-o scot din minte. Dacă aş fi fost înnebunit de dragoste pentru ea şi aş fi aflat că se culca cu oricine, aş fi omorât-o chiar eu. Totuşi, îl voi găsi pe nemernicul care a făcut-o şi voi avea grijă să ajungă în faţa plutonului de execuţie. Mulţumesc pentru caz. Semnat: Brenner."

S-ar putea să mai trebuiască puţin prelucrat. Dar cred că e important să recunoşti, faţă de tine, ce simţi cu adevărat într-o situaţie. Toţi ceilalţi vor minţi, vor poza, se vor preface.

Apropo de asta, m-am gândit la Cynthia. De fapt, nu puteam să mi-o scot din minte. Îi tot vedeam chipul, îi auzeam vocea şi aveam dreptate să-mi fie dor de ea. Asta e dovada probabilă a unei puternice legături afective, poate a unei obsesii sexuale şi, Doamne fereşte, a dragostei. Lucru îngrijorător nu numai pentru că nu eram pregătit pentru asta, dar şi pentru că nu ştiam ce simţea ea. Şi mai era şi crima. Când ai pe cap o crimă, trebuie să-i dedici totul, iar dacă nu ai prea multe de oferit, trebuie să pui la bătaie energia psihică pe care o păstrezi pentru alte lucruri. Uneori, evident nu mai ai ce să sacrifici, iar cei tineri, ca Cynthia, şi plini de simţul datoriei şi de entuziasm, spun că eşti rece, dur şi cinic. Sigur că nu sunt de acord cu asta, ştiindu-mă capabil de emoţii şi simţăminte, de dragoste şi căldură. Aşa eram şi la Bruxelles, anul trecut, şi uite ce am păţit. Oricum, o crimă merită toată atenţia cuiva.

Mă apropiam de Pinii Şoptitori şi m-am uitat afară. În faţă, pe stânga, am văzut un drum vicinal, la care o echipă făcea lucrări de reparaţii ale asfaltului şi mi-am amintit cum, în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de ani, am văzut în Georgia, pentru prima dată, oameni în lanţuri. Nu cred că acum se mai folosesc deţinuţi în lanţuri la repararea drumurilor şi sper că nu. Dar îmi amintesc scena foarte bine, deţinuţii, murdari şi stând aplecaţi, cu picioarele prinse în lanţuri, paznicii, în uniformele apretate de sudoare, înarmaţi cu puşti şi pistoale. Întâi, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Paul Brenner, proaspăt venit din munţii Boston, nu putea să înţeleagă, pur şi simplu, că nişte oameni legaţi cu lanţuri unul de celălalt munceau ca nişte sclavi, sub soarele arzător, chiar aici, în America. Am simţit că mi se strânge stomacul, de parcă mi-ar fi dat cineva un pumn.

Dar acel Paul Brenner nu mai exista. Lumea a devenit mai blândă, iar eu, mai dur. Cândva, în timp, lumea şi cu mine fuseserăm în armonie vreme de un an sau doi, apoi drumurile

noastre s-au despărţit din nou. Poate că problema mea era faptul că lumile mele se schimbau prea des: azi, Georgia, anul trecut, Bruxelles, săptămâna viitoare, Pago Pago. Simţeam nevoia să mă opresc într-un loc pentru o vreme, să cunosc o femeie pentru mai mult timp decât o noapte, o săptămână sau o lună.

Am trecut printre doi pini jupuiţi, de care fusese bătută în cuie o firmă pictată de mână, mai sus decât înălţimea capului, şi pe care, cândva, scria: „Pinii Şoptitori”. Am parcat camioneta lângă casa mobilă a proprietarului şi am început călătoria spre locuinţa mea de aluminiu. Cred că îmi plăcea mai mult sărăcia rurală din sud atunci când era adăpostită în barăci de lemn, cu un balansoar şi o cană de rachiu de porumb în faţa uşii.

Am înconjurat rulota, verificând dacă geamurile erau deschise, căutând urme de picioare şi alte semne care să indice că acolo fusese cineva. Am venit la intrare şi am verificat fâşia subţire de bandă adezivă pe care o pusesem pe uşă şi rama ei. Asta nu pentru că am văzut prea multe filme în care detectivul intră în propria casă şi primeşte o lovitură în cap. Dar am petrecut cinci ani la infanterie, dintre care unul în Vietnam şi cam zece ani în Europa şi Asia, având de-a face cu traficanţi de droguri, cu contrabandişti de arme, cu ucigaşi, pur şi simplu, şi ştiu de ce sunt încă în viață şi ştiu cum să rămân aşa. Cu alte cuvinte, atunci când acţionezi prosteşte, patru dintre cele cinci simţuri nu-ţi funcţionează.

Am intrat în rulotă şi am lăsat uşa deschisă cât timp am verificat dacă eram singur acolo. Se părea că eram singur şi că totul era aşa cum lăsasem.

M-am dus în dormitorul din spate pe care îl foloseam drept birou. Acolo, îmi ţineam pistoalele, împreună cu însemnările, rapoartele, codurile şi alte unelte ale meseriei. Pusesem un lacăt la această uşă, astfel că nimeni, nici proprietarul parcării, nu putea să intre şi, de asemenea, blocasem fereastra cu un adeziv puternic. Am descuiat lacătul şi am intrat.

Mobila din dormitor se potrivea cu locul, dar luasem de la intendentul garnizoanei un birou de campanie şi un scaun, şi, pe birou, am văzut luminiţa robotului telefonic care clipea. Am apăsat pe butonul pentru mesaje şi o voce de bărbat, care avea probleme cu polipii, m-a anunţat: „Aveţi un mesaj”, apoi altă voce bărbătească a spus: „Domnule Brenner, aici e colonelul Fowler, aghiotantul generalului Campbell care doreşte să vă vadă. Prezentaţi-vă acasă la el cât se poate de repede. Bună

ziua”.

Foarte concis. Am tras o singură concluzie: colonelul Kent se dusese, în cele din urmă, şi înştiinţase familia decedatei, şi le oferise informaţia că ofiţerul-anchetator este unul Brenner de la Falls Church, şi-i dăduse colonelului Fowler numărul meu de telefon. Mulţumesc, Kent.

Deocamdată, nu aveam timp pentru general şi nici pentru doamna Campbell, deci am şters mesajul de pe bandă şi din mintea mea.

M-am dus la masa de toaletă şi mi-am luat pistolul automat Glock de 9 mm, şi teaca, apoi am ieşit din dormitorul sărăcăcios, închizând lacătul după mine.

Am intrat în dormitorul principal, m-am schimbat cu un costum albastru, de lână, uşor, mi-am pus tocul pistolului, m-am dus în bucătărie, am deschis o bere rece, apoi am ieşit din rulotă. Am lăsat camioneta acolo unde se afla şi am urcat în Blazer. Astfel schimbat, eram pregătit – în exterior – să înfrunt violul şi crima, deşi, cândva, pe parcurs, trebuia să dorm puţin.

În timp ce conduceam, am luat câteva înghiţituri de bere. În statul ăsta există o lege cu privire la recipientele deschise de băuturi alcoolice. Localnicii zic că legea prevede că, odată recipientul deschis, trebuie golit, înainte de a fi aruncat pe fereastră.

Am făcut un ocol printr-un cartier sărăcăcios de periferie alcătuit din case mici, numit Indian Springs. Pe acolo, nu erau indieni, ci o mulţime de cowboy, judecând după maşinile cu motoarele modificate, de pe alei. Am tras pe drumul de acces al unei case modeste şi am claxonat de câteva ori. Asta în loc să cobor şi să sun la sonerie, ceea ce aici e perfect acceptabil. O femeie solidă a venit la uşă, m-a văzut, mi-a făcut semn cu mâna şi a dispărut. Câteva minute mai târziu, sergentul Dalbert Elkins a ieşit agale din casă. Unul dintre avantajele gărzilor de noapte e faptul că ai liber a doua zi, iar Elkins se bucura de ziua aceea, îmbrăcat în şort, tricou şi sandale, cu câte o cutie cu bere în fiecare mână. I-am spus:

– Urcă. Mergem la garnizoană să vedem un tip.

– Fir-ar să fie!

– Hai odată! Te aduc înapoi cât se poate de repede.

A urlat spre casă: „Trebuie să plec!”, apoi s-a urcat în maşină şi mi-a dat una din cutii.

Am luat-o, am dat înapoi pe alee şi am ieşit în drum.

Sergentul Elkins avea să-mi pună patru întrebări: De unde ai maşina asta? De unde ai costumul? Cum a fost păpuşica? Pe cine trebuie să vedem?

I-am răspuns că maşina e închiriată, că aveam costumul din Hong Kong, tipa fusese clasa întâi şi că trebuia să vedem un tip care era la închisoare.

– La *închisoare?*

– Un tip de treabă. L-au închis la poliția garnizoanei. Trebuie să-l văd înainte să-l bage la răcoare.

– De ce? Pentru ce?

– L-au prins conducând în stare de ebrietate. Trebuie să-i duc maşina acasă. Nevastă-sa e însărcinată în nouă luni şi-i trebuie maşina. Stau pe lângă tine. Ai să conduci tu maşina mea, la întoarcere.

Sergentul Elkins a dat din cap, ca şi cum era obişnuit cu aşa ceva.

– Povesteşte-mi de fetiţa aia, a spus.

Deci, vrând să-l fac fericit, am dat drumul la vrăjeală:

– Am o guristă asiatică, nu mai mare decât o halbă, o iau de urechi, o înfig în mădular şi o învârtesc ca pe o elice.

Elkins a izbucnit în râs. De fapt, nu era rău pentru un tip care a crescut în munţii Boston. Dumnezeule, mă pricep!

Am mai flecărit puţin, bând din bere. La garnizoană, când am trecut pe lângă poliţişti, am lăsat cutiile cu bere în jos, apoi le-am aruncat sub bancheta din spate. Am tras în faţa clădirii poliției, am coborât din maşină şi am intrat.

Sergentul de la intrare stătea în picioare şi i-am pus insigna de la DIC în ochi, după care am mers mai departe. Sergentul Elkins fie nu a observat, fie am fost eu prea iute pentru el. Am intrat pe coridorul care ducea la celule. Am găsit una frumoasă şi neocupată, în colt, cu uşa deschisă, şi l-am împins înăuntru pe sergentul Elkins. A părut năucit şi puţin neliniştit.

– Unde e prietenul tău? a întrebat.

– Tu eşti prietenul meu.

Am închis uşa celulei şi am încuiat-o. I-am vorbit printre gratii:

– Eşti arestat. I-am arătat insigna. Eşti acuzat de complot pentru vânzarea unor bunuri din proprietatea armatei, fără autorizaţie, şi înşelătorie în dauna Statelor Unite. Plus faptul că nu ți-ai pus centura de siguranţă, am adăugat.

– Isuse… Dumnezeule!

Expresia de pe chipul unui om căruia îi spui că e în stare de arest este foarte interesantă şi revelatoare, şi trebuie să-ţi cântăreşti afirmaţiile următoare după reacţia acestuia. Elkins arăta ca unul care tocmai l-a văzut pe Sfântul Petru dându-i un bobârnac.

– Am să te las singur, Dalbert, l-am informat. Ai să scrii o declaraţie completă, ai s-o semnezi, apoi ai să colaborezi cu guvernul, pentru a-i prinde pe tipii cu care ai vorbit. Dacă faci asta, îţi garantez că nu vei sta la puşcărie. Vei fi scos din armată, vei pierde gradul, solda, îndemnizaţiile şi dreptul la pensie. Altfel, ajungi la Leavenworth, băiete. S-a făcut?

A început să plângă. Ştiu că am început să fiu mai milos, căci era o vreme când nu aş fi propus nimănui aşa ceva, şi, dacă un suspect ar fi început să plângă, l-aş fi plesnit până ar fi tăcut. Dar am încercat să devin mai înţelegător faţă de nevoile şi dorinţele infractorilor, şi am încercat să nu mă gândesc la ce ar fi putut face cele două sute de puşti M-16 şi aruncătoarele de grenade poliţiştilor şi oamenilor nevinovaţi. Ca să nu mai spun că sergentul Elkins călcase un jurământ sfânt.

– S-a făcut? l-am întrebat pe Elkins.

A dat din cap.

– Inteligentă treabă, Dalbert. Am căutat în buzunar şi am găsit cartonaşul cu drepturile arestaţilor. Uite, citeşte şi semnează aici. I-am dat cartonaşul şi un pix. Şi-a şters lacrimile şi a citit ce drepturi avea.

– Semnează odată, Dalbert! i-am spus.

A semnat şi mi-a dat cartonaşul şi pixul înapoi. Karl avea să facă apoplexie când avea să afle că l-am transformat pe Elkins într-un martor al guvernului. Filosofia lui Karl este că toţi ar trebui să înfunde închisoarea şi că nimeni nu ar trebui să încheie vreo înţelegere cu ei. Celor de la Curtea Marţială nu le place să audă aşa ceva. Da, dar eu trebuia să termin cu cazul ăsta, ca să mă apuc de ancheta cu care aş fi putut s-o păţesc. Karl spusese să termin cu el. Terminasem.

Un locotenent din poliția militară s-a apropiat, mi-a cerut actele şi să-i spun ce era cu mine acolo. I-am arătat legitimaţia de la DIC şi i-am spus:

– Adu-i omului ăstuia hârtie şi ceva de scris, apoi du-l la Direcţia de Investigaţii a garnizoanei şi predă-l acolo pentru cercetări ulterioare.

Sergentul Elkins stătea acum pe patul pliant, părând total

pierdut în şortul, tricoul şi sandalele lui. Am văzut prea mulţi oameni în această situaţie, printre gratiile de oţel. Mă întreb cum mă văd ei, din cealaltă parte a gratiilor.

Am plecat de la închisoare şi m-am dus la biroul care-mi fusese repartizat. Am frunzărit agenda lui Ann Campbell, care conţinea cam o sută de nume, afară de al meu. Nu folosise steluţe sau inimi, sau ceva care să trădeze un interes romantic, sau vreun sistem de clasificare, dar, cum am zis, avea, probabil, altă listă de nume şi numere de telefon undeva, poate în camera de la subsol sau, poate, îngropate în computerul personal.

Am scris repede un raport destul de superficial, plicticos şi lapidar pentru Karl, nu cel pe care mi-l schiţasem în minte, ci unul pe care nici procurorul general al Curţii Marţiale, nici avocatul apărării să nu-l poată ataca, mai târziu. În toată ţara, niciun document nu se mai afla în siguranţă, iar clasificarea „Confidenţial” ar fi putut foarte bine să fie „Pentru largă circulaţie”.

Odată raportul terminat, am apăsat pe butonul interfonului şi am cerut să se prezinte la mine un furier.

Furierii din armată sunt cam ca secretarele civile, numai că mulţi dintre ei sunt bărbaţi, deşi, în ultima vreme, văd tot mai multe femei-furier. În ambele cazuri, ca şi omologii lor civili, pot să fie de folos sau să distrugă un patron, sau un birou. Furierul care s-a prezentat la mine era o femeie îmbrăcată într-o uniformă verde, compusă din fustă şi bluză, potrivită pentru birourile încinse. A salutat destul de bine, cu un gest vioi şi o voce plăcută:

– Gradat Baker, la raport!

M-am ridicat, deşi nu eram obligat, şi i-am întins mâna.

– Sunt ofiţerul specialist Brenner, de la DIC. Anchetez cazul Campbell. Ştii despre ce e vorba?

– Da, domnule.

Am privit-o o clipă pe gradatul Baker. Avea cam douăzeci şi unu de ani, părea destul de vioaie, nu era frumoasă, dar avea ochii strălucitori şi plini de viaţă. Poate era drăguţă.

– Vrei să fii desemnată să lucrezi cu mine?

– Lucrez pentru căpitanul Redding.

– Da sau nu?

– Da.

– Bine. Îmi vei raporta numai mie şi doamnei Sunhill, care lucrează, de asemenea, la cazul acesta, şi nu vei vorbi cu nimeni

altcineva. Orice vezi şi auzi este strict confidenţial.

– Am înţeles.

– Bine. Bate la maşină acest raport, fă copii după agenda asta, trimite copiile la acest număr de fax din Falls Church şi lasă originalele pe biroul meu.

– Am înţeles.

– Pune pe uşă o inscripţie: „Particular, este permisă numai intrarea persoanelor autorizate”. Dumneata, eu şi doamna Sunhill suntem singurele persoane autorizate.

– Am înţeles.

În armată, unde cinstea, onoarea şi respectul sunt încă socotite virtuţi, nu e nevoie de chei la uşi, teoretic, dar, în ultima vreme, văd tot mai multe chei. Totuşi, fiind din şcoala veche, nu am ordonat să se pună lacăt.

– În fiecare seară, vei goli coşurile de hârtii şi vei pune conţinutul în maşina de tăiat hârtii, am spus totuşi gradatului Baker.

– Am înţeles.

– Ai întrebări de pus?

– Cine va vorbi cu căpitanul Redding?

– Îi voi spune eu colonelului Kent. Alte întrebări?

– Nu, domnule.

– Eşti liberă.

A luat agenda şi raportul meu, a salutat, s-a întors şi a ieşit. Nu e uşor să fii o pacoste călătoare. Oricine poate să fie o pacoste la el în tribunal, dar trebuie să ai o personalitate deosebită ca să vii într-un loc unde ierarhia, nuanţele şi personalităţile au şi fost formate şi-şi au locul lor. Dar, dacă nu te impui din prima zi, nu o vei mai face niciodată şi vei pierde timpul până când vei ajunge mai rău decât inutil.

Am învăţat că puterea poate fi luată pe multe căi legale. Dacă instituţia nu ţi-a dat puteri depline, dar în schimb ţi-a dat o treabă foarte importantă care te acaparează, atunci trebuie să iei puterea de care ai nevoie ca să o faci. Cred că asta aşteaptă armata, să dai dovadă de iniţiativă, aşa cum ţi se spune mereu. Dar trebuie să ai grijă, pentru că sistemul merge numai dacă faci ceea ce se aşteaptă de la tine. Dacă nu-ţi faci treaba, te-ai ars. Mai rău, atunci când ai terminat totul cu succes, te mângâie pe cap, ca pe un câine de sanie obosit, apoi te înghit, de aceea nu rămân niciodată la cocteilurile care au loc după ce este soluţionat un caz. Karl spune că mă ascund sub biroul lui o

săptămână, ceea ce nu este adevărat, dar se ştie că-mi iau liber câteva săptămâni şi mă duc în Elveţia.

Era ora 14.00 şi ofiţerul specialist Sunhill nu-şi făcuse încă apariţia, deci am ieşit din clădire, ca să mă duc la maşina mea. Mi-am descoperit partenera în maşina parcată în faţa uşii, dormind cu capul pe volan, în timp ce de pe un compact-disc se auzea formaţia The Grateful Dead, ceea ce ar fi putut fi foarte potrivit.

Am urcat în maşină şi am trântit uşa, trezind-o.

– Dormeai? am întrebat-o.

– Nu, îmi odihneam ochii.

Întotdeauna răspundea aşa, şi am schimbat zâmbete iuţi de recunoaştere.

– La poligonul şase, te rog.

10

Cynthia a băgat maşina în viteză şi am plecat din centrul garnizoanei spre rezervaţia împădurită.

– Frumos costum, a spus ea.

– Mulţumesc.

The Grateful Dead cânta acum *A Touch of Grey*. Am oprit discul.

– Ai mâncat? s-a informat ea.

– Nu.

– Ai făcut ceva folositor?

– Probabil că nu.

– Te apasă ceva?

– Da.

– Karl poate să fie sâcâitor.

– Dacă îl mai suni cu privire la cazul ăsta, te dau în judecată.

– Am înţeles, să trăiţi!

Am mers un timp în tăcere.

– Să-mi dai numărul de telefon şi adresa ta, a spus ea apoi.

I le-am dat, iar ea a adăugat:

– Eu stau într-o locuinţă pentru ofiţerii veniţi în vizită. De ce nu te muţi şi tu acolo? Adică, într-o locuinţă pentru ofiţeri aflaţi în

vizită. E mai convenabil.

– Îmi place la Pinii Şoptitori.

– Parcările pentru rulote din păduri sunt pline de fantome.

– Nu şi pentru bărbaţii adevăraţi.

– A… stai cu cineva?

A crezut că e ceva nostim şi a râs de propria glumă, apoi şi-a acoperit gura cu un gest teatral.

– Vai, iartă-mă, a spus. Ar trebui să încerc să-ţi văd părţile bune.

– Nu-ţi pierde vremea.

Cynthia nu e o femeie înşelătoare, dar se ştia că înşală. O mică distincţie, dar importantă. De fapt, e sinceră şi cinstită şi, dacă îi place cum arată un bărbat sau ce face, îi spune. Am sfătuit-o să nu mai fie aşa de sinceră, pentru că unii bărbaţi o iau drept invitaţie. Dar nu a înţeles, şi asta e femeia care anchetează cazuri de viol.

– Avem o secretară, gradatul Baker, i-am spus.

– Bărbat sau femeie?

– Nu bag de seamă asemenea amănunte. Şi, fiindcă veni vorba, ce religie ai?

A zâmbit, şi-a scos din cămaşă plăcuţa de identificare şi a citit-o, conducând în continuare maşina.

– Să vedem… AB… americană-baptistă?… Nu, asta e grupa de sânge… Uite… prezbiteriană.

– Nu mă amuză.

– Îmi pare rău, dar Karl ştia că e o glumă.

– Karl nu-şi dă seama că e vorba de o glumă decât atunci când râd cei din jurul lui.

– Haide, Paul, tu nu iei în serios, oricum, toate sensibilităţile astea. Ţi-aş face o sugestie, dacă-mi dai voie – ai grijă. Nu trebuie să foloseşti un limbaj de lemn, nici să-ţi mărturiseşti ideile preconcepute, dar nici să râzi de noile idei. Din punct de vedere profesional, nu ai altă soluţie.

– Eşti comisar?

– Nu, sunt partenera ta. M-a bătut uşor pe mână. Nu face pe grozavul cu mine.

– Bine.

Era limpede că Cynthia se afla într-o dispoziţie mai puţin bătăioasă. Fie că i se întâmplase ceva plăcut în cele două ore cât lipsise, fie îşi reamintise unele lucruri despre Paul Brenner, care nu erau deloc rele. Ca să revin la treburile noastre, am întrebat-

o:

– Ai căutat „asfixia sexuală”?

– Sigur. E curată nebunie.

– Sexul e curată nebunie, dacă te gândeşti bine.

– Poate pentru tine.

– Spune-mi ce-i cu asfixia sexuală.

– Bine… în principiu, înseamnă strângerea unei frânghii în jurul gâtului în timpul actului sexual. De obicei, o practică bărbaţii când se masturbează. Autoerotism. Dar se ştie că şi femeile practică asfixia autoerotică. Uneori, partenerii heterosexuali şi homosexuali şi-o fac reciproc în timpul actului sexual. De obicei, este un act consensual, dar nu întotdeauna, şi, uneori, duce la moarte, fie accidental, fie voit. Atunci, intervine poliția.

– Corect. Ai văzut vreodată aşa ceva?

– Nu. Dar tu?

– Ai pus-o vreodată în practică?

– Nu, Paul! Dar tu?

– Nu, dar am văzut o dată. Un tip a aranjat lucrurile astfel, încât să se strângă de gât în timp ce se masturba privind un film porno la video. Nu a vrut să moară, dar masa pe care se urcase a alunecat şi el s-a spânzurat de-a binelea. O moarte autoerotică. Poliția militară a crezut că s-a sinucis, bineînţeles. Dar, când victima e dezbrăcată şi are în jur obiecte erotice, atunci eşti sigur că a fost un accident, încearcă să explici asta familiei.

– Îmi închipui. A clătinat din cap. Nu sunt sigură că e ceva amuzant. Nu scrie în manual.

– Scrie în alte manuale. Uite ce amuzant e: când provoci o întrerupere a fluxului de sânge şi oxigen în creier, unele senzaţii sunt amplificate, în parte ca urmare a diminuării autocontrolului. O lipsă temporară de oxigen provoacă ameţeală, delir şi chiar euforie. E o beţie fără alcool sau droguri. În această stare, mulţi oameni încearcă o excitaţie sexuală mai intensă. Am auzit că, atunci când eşti gata, chiar eşti gata, dar, dacă greşeşti, atunci eşti gata de-a binelea. S-a terminat cu tine.

– Nu-i deloc distractiv.

– Nu. Numai o parte din toate astea e chestie de psihologie. Cealaltă parte ţine de comportamentul ritual care acompaniază majoritatea actelor de asfixie sexuală – nuditatea sau purtarea unor haine neobişnuite, obiectele sexuale şi materialele erotice, imaginaţia, punerea în scenă şi, în cele din urmă, pericolul.

– Cine a inventat asta?

– Fără îndoială, a fost descoperită accidental. Poate sunt fresce în piramidele egiptene. Fiinţele umane nu încetează să fie ingenioase când e vorba de propria plăcere.

A rămas tăcută şi a condus în continuare maşina, apoi s-a uitat la mine şi, în cele din urmă, a întrebat:

– Tu crezi că asta s-a întâmplat cu Ann Campbell?

– Da… I-a pus chiloţii în jurul gâtului, ca să nu rămână vreo urmă demascatoare. E ceva specific pentru asfixia sexuală atunci când nu există intenţia ca ea să ducă la moarte. Acesta e un mod de a interpreta scena pe care am văzut-o, dar să examinăm şi probele aduse de laborator.

– Unde sunt hainele ei?

– Poate le-a lăsat pe undeva.

– De ce?

– Face parte din ideea de pericol şi depinde de imaginaţie. Cum ai spus mai devreme, nu avem posibilitatea să ştim ce avea semnificaţie sexuală pentru ea sau ce fantezii complicate construise mintea ei. Gândeşte-te, dacă vrei, la propria grădină secretă a plăcerilor şi încearcă să-ţi închipui ce ar crede altă persoană despre aceste scenarii. Ca să umplu tăcerea stânjenitoare, am adăugat: Acest tip de personalitate este, în fond, satisfăcut numai de propriile fantezii, cu sau fără partener. Încep să cred că ce am văzut noi în poligonul şase a fost produs, regizat şi scris de Ann Campbell, nu de partenerul sau agresorul ei.

Cynthia nu a spus nimic, deci eu am continuat:

– Mai degrabă a fost un act consimţit care includea şi asfixia sexuală, iar partenerul ei a omorât-o din greşeală sau intenţionat, într-un moment de furie. Un atacator, un străin, care era înclinat spre viol şi crimă nu i-ar fi pus chiloţii în jurul gâtului pentru a nu lăsa urme prea vizibile.

– Dar gândeşte-te că, poate, partenerul ei nu a omorât-o într-un moment de furie. Poate, partenerul *a vrut* s-o omoare, iar ea *a crezut* că era vorba de un joc.

– Iată încă o posibilitate.

– Mă tot gândesc la camera aceea din subsol, a spus Cynthia. S-ar putea să existe bărbaţi care să-i fi dorit moartea din cauza geloziei, din dorinţa de răzbunare sau poate că ea şantaja pe cineva.

– Ai dreptate. Era o victimă potenţială. Dar avem nevoie de

mai multe informaţii. Ai să însemnezi toate astea în dosarul cazului. Bine?

A dat din nou din cap, fără să spună nimic. Evident, Cynthia, care avusese de-a face cu violuri obişnuite ce nu duceau la crimă, era puţin depăşită de aceste noi aspecte ale depravării umane şi de numeroasele aspecte ale sexualităţii. Totuşi, eram sigur că văzuse femei brutalizate de bărbaţi, dar clasificase, probabil, aceste cazuri sau le categorisise în vreun fel care să-i permită să le înţeleagă. Nu părea să-i urască pe toţi bărbaţii – de fapt îi plăceau bărbaţii –, dar îmi închipuiam cum ar fi putut sau cum va începe, într-o zi, să-i urască.

– Cazul Neely. Cine a fost individul? am întrebat-o.

– Un elev de la Şcoala de Infanterie. S-a îndrăgostit de infirmieră şi a urmărit-o până la maşina ei, într-o noapte, când ea pleca de la spital. A dat o declaraţie completă şi îşi va cere iertare, apoi va recunoaşte că e vinovat şi va lua cinci, până la zece ani.

Am dat din cap. În armată, nu se proceda aşa, dar devenise din ce în ce mai răspândit obiceiul ca acuzatul sau criminalul, care recunoscuse, să ceară iertare victimei sau familiei acesteia, precum şi comandantului victimei. Mie mi se pare mai curând un obicei japonez decât englezesc, dar cred că merge. Ironia sorţii făcea ca acest obicei să fi fost instituit la Fortul Hadley de către generalul Campbell.

– Dumnezeule, nu aş vrea să fiu în pielea tipului care va trebui să ceară iertare generalului, pentru că i-a violat şi ucis fiica.

– Ţi-ar fi foarte greu să găseşti cuvintele potrivite, a fost de acord Cynthia. Ne-am întors la ideea de viol şi crimă?

– Poate. Dar s-ar putea să fi fost crimă şi viol. Vrei să vorbim despre necrofilie?

– Nu. Îmi ajunge.

– Amin.

Drept în faţă, vedeam silueta unui cort uriaş, verde, deschis în părţi, ca un pavilion din acelea folosite pentru petrecerile la iarbă verde. Cei de la laborator le folosesc în cazurile de crime în spaţii deschise, pentru a proteja urmele de intemperii.

– Apreciez faptul că i-ai spus lui Karl câtă încredere ai în mine.

Nu-mi aminteam de conversaţia aceea cu Karl, aşa că nu i-am răspuns la remarcă.

– Karl vrea să reconstituim crima, cu ţăruşii de cort, frânghiile şi toate celelalte. Tu vei fi Ann Campbell.

S-a gândit o clipă la ce-i spusesem.

– Foarte bine... Nu ar fi prima dată.

– Bun. Abia aştept.

Ajunseserăm, şi Cynthia a parcat în spatele camionetei echipei de la laborator.

– O să vedem din nou cadavrul? a întrebat.

– Nu.

Probabil că începuse să se umfle şi împrăştia o uşoară duhoare şi, oricât de iraţional şi neprofesional ar părea, voiam să mi-o amintesc pe Ann Campbell aşa cum era înainte.

11

Pe drumul îngust, se aflau cam douăsprezece camionete şi maşini, care aparţineau laboratorului DIC şi poliției militare din garnizoană.

Cynthia şi cu mine am păşit pe o fâşie de prelată verde spre cortul deschis.

Era o după-amiază fierbinte, caracteristică pentru Georgia, şi, din când în când, câte o briză uşoară aducea mireasma de răşină a pinilor prin aerul umed.

Moartea nu provoacă oprirea activităţilor în armată şi poligoanele din dreapta şi stânga noastră erau folosite, în ciuda problemei de la poligonul şase. Auzeam rafalele îndepărtate ale puştilor M-16, ascuţite şi ritmice, şi, ca întotdeauna, acest sunet îmi stârnea amintiri neplăcute. Dar aceste amintiri dădeau lucrurilor altă perspectivă. Cazul era el neplăcut, dar lupta în junglă ocupa un loc superior pe lista activităţilor neplăcute. Ar fi putut fi şi mai rău. Eu eram în viață, dar o femeie tânără se afla moartă la cincizeci de metri depărtare.

În cort şi în jurul lui, se agitau cel puţin treizeci de bărbaţi şi femei, toţi ocupaţi cu munca de laborator.

Medicina legală se bazează, în general, pe teoria transferului şi a schimbului. Cei care fac medicină legală sunt încredinţaţi că făptaşul va lua cu el indicii de la locul respectiv şi de la victimă,

lăsând propriile urme pe victimă şi în jurul ei. Ceea ce este adevărat, mai ales în cazul atacului sexual care, prin natura lui, pune făptaşul şi victima în intimitate. Totuşi, sunt cazuri când făptaşul este extrem de inteligent şi informat, şi nu are intenţia să lase celor de la laborator fire de păr pubian, picături de spermă sau salivă ori o urmă uşoară de after-shave. Din câte văzusem mai devreme, se putea să avem de-a face cu un astfel de caz. Şi, dacă se dovedea că aveam dreptate, trebuia să mă bazez numai pe interogatoriul de modă veche, intuiţie şi alergătură. Dar, chiar dacă găseam făptaşul, acuzarea, fără sprijinul unei probe cât de mici de la laborator, era nulă.

M-am oprit înainte de a ajunge la cort şi un bărbat scund, chel s-a desprins din mulţimea aflată în jurul cadavrului şi a venit spre noi. L-am recunoscut pe Cal Seiver, ofiţerul superior care avea, probabil, comanda întregii echipe. Seiver este, în fond, un băiat bun, un profesionist cu un instinct ciudat, care-l face să ştie ce bucăţică de aţă sau ce fir de praf este important. Dar, ca mulţi tehnicieni, nu vede decât detaliile, nu vede pădurea din cauza copacilor. Însă e un lucru bun, pentru că pădurea mă priveşte pe mine, iar el are copacii. Nu-mi plac tipii de la laborator care fac pe detectivii.

Cal era puţin palid, ca întotdeauna când vedea un cadavru. Ne-am dat mâinile şi i-am prezentat-o pe Cynthia, dar se cunoşteau.

– Toată omenirea s-a plimbat în jurul cadavrului ăstuia, Paul, a spus el.

Întotdeauna se întâmplă aşa.

– Nimeni nu cunoaşte încă levitaţia.

– Da, dar au călcat totul în picioare.

– E vreo urmă de încălţăminte de civil?

– Da. Adidaşi. S-a uitat la picioarele Cynthiei. Ai…

– Da, a răspuns ea. O să-ţi dau amprentele. Mai sunt şi alte urme, afară de cele de bocanci?

– Da. Am găsit o urmă de picior gol, probabil al decedatei, dar toate celelalte sunt de bocanci. Tălpile lasă urme diferite, datorită faptului că au deformări, tăieturi în piele, diferite feluri de tocuri…

– Cred că mi-ai mai spus asta o dată, i-am reamintit.

– Da. Trebuie să luăm amprentele tălpilor tuturor celor care au fost aici, dar să ştii că aici erau dinainte zeci de urme şi că poligonul e acoperit cu arbuşti şi iarbă.

– Înţeleg.

– Urăsc locurile unde s-au comis crime sub cerul liber! Şi-a scos batista, şi-a luat de pe cap şapca şi şi-a şters creştetul transpirat.

– O nouă notă de la Pentagon, Cal. Nu eşti scund şi chel – eşti doar un tip căruia i s-a luat scalpul.

S-a uitat la Cynthia.

– Eşti obligată să lucrezi cu tipul ăsta?

– Pe mine încearcă să mă scoată din fire, nu pe tine. Tocmai i-am dat o lecţie de sensibilitate.

– Da? Nu-ţi pierde timpul.

– Chiar aşa, a căzut de acord Cynthia. Ai primit materialul pe care ţi l-am trimis pentru cazul Neely?

– Da. Am analizat proba de spermă luată din vagin, am stabilit amprenta genetică şi am făcut acelaşi lucru cu probele luate, ieri, de la cel care a violat-o. Aparţin aceluiaşi individ, deci declaraţia lui e adevărată. Felicitări.

M-am alăturat felicitărilor lui şi l-am întrebat pe Cal:

– Victima de aici are urme de spermă?

– Am examinat-o cu ultraviolete şi nu am găsit urme. Am luat probe din vagin, gură, anus şi vom afla rezultatul într-o oră. A adăugat: S-au luat deja amprentele cadavrului, amprente din jeep, de pe geanta ei, de pe ţăruşii de cort şi frânghii. Fotografiile sunt aproape gata, iar oamenii de la serologie analizează sângele, saliva şi probele din orificii. Chimiştii încearcă să găsească acum urme pe corp, dar trebuie să vă spun că nu am văzut nici măcar un fir de păr rătăcit, iar eventualele scame provin, probabil, de la propriile ei rufe şi haine. Am adus şi o echipă de la laboratorul de analiză a uneltelor, care examinează ţăruşii de cort şi frânghia, dar sunt obiecte standard, iar ţăruşii sunt vechi şi folosiţi, ca şi frânghia. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, nu avem încă nicio urmă fizică.

Cal are tendinţa să fie negativist. Mai târziu, îţi spune că, după ore de muncă grea şi plină de ingeniozitate, a găsit ceva. Ca să devii o legendă, tot secretul este să faci în aşa fel, încât munca ta să pară mai grea decât este. Din când în când, fac şi eu aşa. Cynthia încă nu ştie.

– Ai scos ţăruşii de cort? l-am întrebat pe Cal.

– Numai pe cel de la glezna stângă, ca să iau proba anală şi să văd dacă pe ţăruş e şi alt fel de pământ decât cel în care e înfipt acum. Dar pare să fie numai lut roşu din Georgia.

– Vreau să stabileşti dacă vreunul dintre ţăruşii, de care erau legate mâinile, ar fi putut să fie tras afară din pământ, în cazul în care victima ar fi fost liberă s-o facă. De asemenea, vezi dacă vreunul din nodurile de la mâini era lunecos. Aş vrea să-mi spui dacă socoteşti că avea sau ar fi putut să aibă capetele frânghiilor în mâini.

– Acum?

– Te rog.

Cal s-a întors şi a plecat.

– Dacă niciuna din aceste presupuneri nu se adevereşte sau nu e posibilă înseamnă că putem exclude teoria morţii datorate autoerotismului. Nu-i aşa? a adăugat Cynthia.

– Aşa e.

– Apoi căutăm un criminal.

– Sau un complice. Pare că totul a început ca o distracţie. Nu e un caz care să fie făcut cunoscut publicului.

– Evident. Aş vrea să văd din nou cadavrul. Acum ştiu ce căutăm.

A mers pe fâşia de prelată până la cort şi a dispărut în mulţimea care o înconjura, în timp ce îngenunchea lângă cadavru. M-am întors şi m-am dus pe drum, lângă jeep. Am privit în sus, pe drum, înspre postul de gardă, unde stătuse ECI Robbins, dar nu puteam să văd depozitul de muniţii, aflat la un kilometru. Apoi m-am uitat în direcţia din care venisem şi am văzut că acolo era o cotitură la dreapta, aşa încât, dacă un vehicul se oprea cam la o sută de metri depărtare, la poligonul cinci, farurile acestuia nu ar fi putut fi zărite din locul unde stătea Robbins. În legătură cu orele, când văzuse farurile, era ceva care mă zgândărea şi trebuia să iau în considerare posibilitatea ca primele faruri, pe care le văzuse Robbins, să nu fi fost neapărat cele de la jeepul lui Ann Campbell. În caz contrar, ce făcuse Ann Campbell de când plecase de la statul-major, la ora 01.00 şi până când Robbins zărise lumina farurilor, la ora 02.17?

Cynthia şi Cal au revenit. Cal m-a informat:

– Ţăruşii de cort sunt bine înfipţi. Un tip echipat cu mănuşi de chirurgie i-a tras afară şi era să facă hernie. A fost legată cu noduri duble, de văcar, care nu pot să fie dezlegate nici cu vreun ajutor mecanic. Capătul frânghiei ajunge la mână, dar, dacă vrei părerea mea, nu cred că a putut să le tragă singură. Crezi că e un accident autoerotic?

– E doar o presupunere. Rămâne între noi.

– Da. Dar se pare că nu a fost singură, deşi nu am găsit nicio urmă de-a însoţitorului ei.

– Unde e urma de picior gol?

– Cam la jumătatea distanţei dintre drum şi cadavru. Acolo. A arătat spre locul unde unul dintre oamenii lui lua amprenta urmei.

– Cum a fost tăiată frânghia?

– Prin presare. Poate cu un topor sau un satâr, pe o suprafaţă de lemn. Cred că nu aici. Băieţii s-au uitat în tribune, după urme de tăieturi. Mai degrabă a tăiat-o înainte şi a venit cu ea. Cal a adăugat: Ca o trusă de violator. Dar a rezistat tentaţiei de a spune cuvântul „premeditare" sau „viol organizat". Îmi plac oamenii care nu ies din aria lor de expertiză. De fapt, accesoriile din casa victimei păreau, mai degrabă, o trusă de violator. Dar era mai bine dacă erau toţi convinşi că e vorba de un viol.

– Voiai să ştii ce e cu pata neagră de pe piciorul drept, a spus Cal.

– Da.

– Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigur că e asfalt. O să ştiu sigur cam într-o oră. O să-l compar cu asfaltul de pe drumul ăsta, dar nu va fi concludent.

– Bine.

– Cum te-ai ales cu ancheta asta?

– I-am implorat să mi-o dea.

– N-aş vrea să fiu în locul tău, a zis, râzând.

– Nici eu, dacă găseşti urmele mele în jeep.

A zâmbit ca şi cum i-ar fi făcut plăcere compania mea, aşa că i-am reamintit:

– Dacă o dai în bară, gândeşte-te cum ai să trăieşti cu jumătate de soldă. O grămadă de tipi se duc în Mexic.

– Eu am acoperire, dacă o dau în bară. Dar, dacă greşeşti tu, colonelul Hellmann te rade!

Era un adevăr neplăcut. L-am informat:

– Biroul victimei, lucrurile din casă şi efectele personale sunt într-un hangar, la Jordan Field, aşa că, atunci când terminaţi aici, vă duceţi acolo.

– Ştiu. Aici terminăm la căderea întunericului, deci vom rămâne toată noaptea în hangar.

– Colonelul Kent a fost aici?

– Doar câteva minute.

– Ce a vrut?

– Ca şi tine, doar că n-a făcut bancuri. Vrea să te duci la general. Ai primit mesajul ăsta?

– Nu. E în regulă, Cal. Sunt la poliția garnizoanei. Toate rapoartele şi rezultatele merg la mine sau la Cynthia, direct, sigilate şi purtând menţiunea „Confidenţial”. Sau mă suni, sau treci pe acolo. Secretara mea e gradatul Baker. Nu discuta despre acest caz cu nimeni, nici măcar cu şeful poliției militare. Dacă te întreabă ceva, trimite-l la mine sau la Cynthia. Şi instruieşte-ţi oamenii să facă la fel. Bine?

Cal a dat din cap şi a întrebat:

– Nu vorbesc nici măcar cu colonelul Kent?

– Nici chiar cu generalul.

A ridicat din umeri.

– Bine.

– Hai să mergem să vedem closetele, apoi oamenii tăi pot să cerceteze terenul.

– Bine.

– Când poţi să predai cadavrul medicului legist, pentru autopsie? l-a întrebat Cynthia, în drum.

Cal şi-a scărpinat chelia.

– Cred că în aproximativ trei ore.

– De ce nu suni la spitalul garnizoanei după medicul legist ca să examineze cadavrul pe loc? a întrebat ea. Apoi să-i spui că am vrea să facă autopsia cât se poate de repede, chiar dacă trebuie să lucreze până târziu, şi că am dori să avem, până diseară, un raport preliminar. Spune-i că generalul ar aprecia şi el acest lucru, pentru că el şi doamna Campbell ar dori să poată face ceea ce trebuie pentru înmormântare.

– Bine, a dat Cal din cap.

Cynthia prinsese şpilul. Era evident că-i dădeam un exemplu pe care-l urma.

Toţi trei am depăşit tribunele trecând peste o fâşie de iarbă deasă, pe care nu rămâneau urme, spre clădirea closetelor dintre copaci. Kent înconjurase locul cu bandă galbenă. Toaleta cea mai veche era pentru „Personal masculin”, iar cea mai nouă pentru „Personal feminin”. Cuvântul „personal” poate să pară de prisos, dar regulamentele armatei interzic concizia şi bunul-simţ. Am intrat în clădirea pentru bărbaţi şi am aprins lumina, protejând eventualele amprente cu batista mea.

Pe jos, era ciment, iar pereţii de lemn se uneau cu tavanul formând guri de aerisire; se aflau acolo trei chiuvete, trei cabine

şi trei pisoare, toate curate. Am presupus că, dacă o unitate avusese trageri în ziua precedentă, terminase nu mai târziu de ora 17.00 şi primise ordin să cureţe în amănunt toaleta. De fapt, coşurile de gunoi erau goale şi în chiuvete nu plutea nimic, iar scaunele erau toate ridicate.

Cynthia mi-a atras atenţia asupra uneia dintre chiuvete, pe care erau pete de stropi de apă şi un fir mic de păr. I-am spus lui Cal:

– Aici e ceva.

A venit şi s-a aplecat peste bazin.

– Păr uman din capul unui alb. S-a uitat mai de aproape. A căzut, poate a fost tăiat, nu smuls. Nu are rădăcină. Nu e mare lucru, dar pot să-ţi dau grupa sanguină, poate şi sexul, dar, fără rădăcină, nu pot să-ţi dau amprenta genetică.

– Dar numele individului?

Cal nu s-a amuzat. S-a uitat prin closet şi a spus:

– După ce terminăm afară, aici venim întâi.

– Să te uiţi şi în sifoanele chiuvetelor.

– Crezi că e nevoie să-mi spui?

– Cred că nu.

Ne-am dus şi la toaleta femeilor care era la fel de curată ca şi cea a bărbaţilor. Acolo erau şase cabine în care toate scaunele closetelor erau ridicate, conform regulamentului din armată, în ciuda faptului că femeile se aşază pe ele.

– Să-mi spui dacă Ann Campbell a folosit această toaletă, i-am zis eu lui Cal.

– În lipsă de altceva, poate vom găsi urme de transpiraţie sau sebum pe scaun, ori celule din piele în sifonul chiuvetei. O să fac tot ce se poate.

– Şi nu uita amprentele de pe comutator.

– Tu uiţi să respiri?

– Câteodată.

– Eu nu uit nimic.

– Bun.

Ne-am uitat în jurul nostru, dar nu era nicio urmă vizibilă, care să aibă legătură cu victima, cu locul crimei sau cu vreun făptaş. Dar, pentru cine crede în teoria transferului şi a schimbului, locul putea să fie plin de urme.

Am ieşit afară, la soare, şi ne-am întors la drum.

– Să nu te simţi insultat, i-am spus lui Cal, dar trebuie să-ţi reamintesc să păstrezi cu grijă probele, să etichetezi şi să

argumentezi totul, ca şi cum ar urma să fii supus unui interogatoriu încrucişat de către un avocat al apărării dat dracului, care ştie că va fi plătit numai în cazul în care obţine achitarea. Bine?

– Fii liniştit. Între timp, tu pune mâna pe un suspect şi îl vom jupui, îi vom lua sângele, îi vom smulge părul şi-i vom lua o probă de spermă, într-un prezervativ, cum a făcut Cynthia cu celălalt individ, ieri.

– Sper că aici ai să găseşti ceva să indice un suspect.

– Întotdeauna găseşti ceva. Fiindcă veni vorba, unde sunt hainele ei?

– Au dispărut. Era îmbrăcată cu uniforma.

– Ca toată lumea. Dacă găsesc scame de la uniformă, nu înseamnă nimic.

– Aşa e.

– E foarte greu atunci când toţi sunt îmbrăcaţi şi încălţaţi la fel.

– Adevărat. Ai luat amprentele tuturor celor de la poliția militară care au fost aici?

– Da.

– Inclusiv ale colonelului Kent?

– Da.

Ne-am oprit în drum. Cynthia a spus:

– Ţine minte, Cal, numai noi putem să-ţi dăm ordine. Toţi ceilalţi nu contează.

– Am auzit.

S-a uitat înapoi spre cadavru.

– Era foarte frumoasă. Avem un afiş de recrutare, cu ea, în laborator. Ne-a privit pe mine şi pe Cynthia, şi a spus: Noroc!

– Şi ţie! a răspuns Cynthia.

Cal Seiver s-a întors şi a plecat încet spre cadavru.

Ne-am urcat în maşina Cynthiei.

– Încotro? a întrebat ea.

– La Jordan Field.

12

Repede! Repede! Cu cât e mai vechi cazul, cu atât mai reci sunt urmele. Şi cu cât urmele sunt mai reci, cu atât e mai grea ancheta.

Transfer şi schimb. Oficial, este o teorie care priveşte urmele de natură fizică ce se analizează în laborator de către medicul legist. Dar pentru anchetatorul unei crime poate să fie în legătură cu ceva aproape metafizic. Studiind tipuri de criminali şi analizând crimele violente, începi să cunoşti ucigaşul, fără să-l fi întâlnit vreodată. Folosind analiza victimelor şi autopsia psihologică, începi să ştii mai multe despre victimă decât afli de la oameni. În cele din urmă, poţi să ghiceşti ce relaţii sunt între victimă şi criminal, şi să deduci că se cunoşteau unul pe celălalt, aşa cum e cazul adesea. Bazându-te pe teoria că între decedat şi ucigaş există transferuri şi schimburi psihologice, poţi să începi să restrângi cercul suspecţilor. Pe de altă parte, o amprentă genetică şi amprentele digitale ar fi bine venite, dacă mi le-ar trimite Cal Seiver.

Am luat-o spre nord, către centrul garnizoanei, dar am cotit la stânga în dreptul unui indicator care arăta spre Jordan Field.

– Judecând după ce a aflat Cal despre ţăruşii de cort şi frânghie, nu cred că mai trebuie să facem reconstituirea, i-am spus.

– Karl e detectivul de birou tipic, a răspuns ea.

– Aşa e.

Printre alte trăsături enervante, Karl avea şi prostul obicei de a veni cu idei strălucite. Stătea acolo, la Falls Church, citea rapoartele de laborator, declaraţiile martorilor, se uita la fotografii, apoi formula ipoteze, căi de cercetare. Bărbaţii şi femeile din branşă sunt încântaţi. Karl se crede un fel de savant european, iar faptul că nu nimereşte niciodată nu pare să-l deranjeze.

Dar Karl este un comandant bun. Conduce strâns operaţiunile, nu pupă pe nimeni în fund şi îşi apără oamenii. În cazul de faţă, colonelul Karl Gustav Hellmann va fi chemat, fără îndoială, la Pentagon, la raport. În picioare, în biroul şefului statului-major, în faţa ministrului Forţelor Armate, a directorului FBI, a consilierului general al Curţii Marţiale şi a altor ofiţeri

superiori şi lachei prezidenţiali, cu ochi reci, va anunţa: „Cazul este anchetat de cel mai bun om al meu, ofiţerul specialist Paul Brenner, care mi-a spus că nu are nevoie de ajutor din afară şi m-a asigurat că poate să ducă ancheta la bun sfârşit în câteva zile. În curând, va fi arestat cineva”. Ai dreptate, Karl. Eu voi fi acela, probabil.

– Eşti cam palid, mi-a spus Cynthia, privindu-mă.

– Doar obosit.

Ne-am apropiat de Jordan Field, care făcea parte din Fortul Hadley. Hadley este o garnizoană deschisă, oamenii vin şi pleacă, după plac, dar Jordan Field este o zonă păzită şi am fost opriţi la poartă de un poliţist militar. Acesta s-a uitat la legitimaţia Cynthiei şi a întrebat:

– Dumneavoastră anchetaţi crima aceea, doamnă?

– Da, a răspuns ea. Iar el e tata.

Poliţistul a zâmbit.

– Hangarul trei, doamnă.

Cynthia a băgat maşina în viteză şi ne-am apropiat de hangarul trei. Jordan Field a fost la început construit de acum defuncta Aviaţie Militară, în deceniul patru al secolului, şi arată ca un platou pentru un film din al Doilea Război Mondial. E prea mic pentru a fi preluat de noua Aviaţie Militară, de după război, dar este mult prea mare pentru nevoile restrânse ale armatei sau pentru adunarea trupelor. De fapt, dacă tot acest complex militar, inclusiv Hadley şi Jordan, ar aparţine companiei General Motors, jumătate din el ar fi mutat în Mexic, iar cealaltă jumătate ar fi închisă. Dar armata nu face declaraţii de venituri şi cheltuieli, iar produsul finit, apărarea naţională, este ceva abstract, ca liniştea sufletească şi, de aceea, fără preţ. În realitate, totuşi, Hadley şi Jordan nu sunt decât proiecte guvernamentale de lucru pentru economia locală. Ceea ce a creat războiul va trebui să fie menţinut cu dividendele din timp de pace.

Pe pistă, se aflau două elicoptere Huey şi trei avioane de recunoaştere ale artileriei. Am intrat în hangarul trei, în faţa căruia era parcată maşina lui Kent şi un Ford alb-albastru cu însemnele poliției. Pe uşa maşinii de poliție, era, de fapt, un scut auriu pe care scria „Şeful Poliţiei din Midland”.

– Asta o fi maşina lui Yardley, a spus Cynthia. Am lucrat odată cu el. Dar tu?

– Nu. Şi nu am intenţia să încep acum.

Am intrat în hangarul uriaş, unde, întâi, am observat un BMW 325, decapotabil, care, am presupus, era al lui Ann Campbell. La capătul hangarului, se aflau lucrurile din casa lui Ann Campbell, aranjate în ordinea în care erau în camere, mocheta fiind întinsă conform planului podelei din casă. Apropiindu-mă, am văzut şi mobila din camera de lucru. Când ne-am apropiat şi mai mult, am văzut o masă lungă, acoperită cu fotografii polaroid ale casei şi bucătăriei. La marginea mochetei, erau câţiva poliţişti militari, precum şi colonelul Kent cu un bărbat care purta pălărie de cowboy şi arăta ca şi cum ar fi fost, şi poate era, şeful de poliţie Yardley. Un tip înalt, pe care crăpa costumul de pânză cafenie, iar faţa roşie m-a făcut să mă întreb dacă era ars de soare, dacă avea tensiune sau era furios.

Yardley şi Kent stăteau de vorbă şi se uitau la noi în timp ce ne apropiam. În cele din urmă, Yardley s-a întors şi a venit spre mine. M-a întâmpinat cu cuvintele:

– Trebuie să explici o grămadă de lucruri, fiule.

Eu nu credeam la fel şi i-am spus-o:

– Dacă aţi atins ceva sau aţi venit în contact cu ceva, trebuie să-mi daţi amprentele dumneavoastră şi scame din haine.

Yardley s-a oprit la treizeci de centimetri de mine şi m-a măsurat multă vreme, apoi a râs.

– Păcătosule! S-a întors spre Kent. Ai auzit?

Kent s-a străduit să zâmbească, dar nu era prea fericit.

– Vă rog să nu uitaţi, am continuat eu, că sunteţi pe teritoriul unei rezervaţii militare şi că eu sunt singurul răspunzător pentru acest caz.

– Domnule Yardley, daţi-mi voie să vi-i prezint pe domnul Brenner şi pe doamna Sunhill, a spus Kent, cu întârziere.

– Îţi dau voie, a răspuns Yardley, dar nu sunt prea încântat.

Yardley, cred că aţi ghicit, are un accent rural din Georgia care, în cel mai bun caz, mă calcă pe nervi. Îmi pot închipui cum i se părea lui accentul meu din Boston.

Yardley s-a întors spre Cynthia şi, tot numai farmec sudic, şi-a atins pălăria de cowboy.

– Cred că ne-am mai întâlnit, doamnă.

– Puteţi să-mi spuneţi care este treaba dumneavoastră oficială aici? l-am întrebat.

El a zâmbit din nou. Se pare că îl amuzam.

– Treaba mea oficială este să te întreb cum au ajuns toate astea aici.

Amintindu-mi sfatul aproape inteligent al lui Karl şi dorind ca tipul să plece, i-am replicat:

– Familia decedatei m-a rugat să am grijă de aceste lucruri şi să le transport aici.

A chibzuit un timp, apoi a spus:

– Bine gândit, fiule. Mă dau bătut.

– Mulţumesc.

De fapt, îmi plăcea individul. Sunt părtinitor cu imbecilii.

– Ştii ceva – îmi dai acces mie şi laboratorului comitatului la aceste lucruri şi suntem chit.

– Am să mă gândesc la asta după ce laboratorul DIC îşi termină treaba.

– Nu te pune rău cu mine, fiule.

– Nici nu-mi dă prin gând.

– Bun. Ce părere ai de asta… ne dai acces la caz şi noi te lăsăm în casa decedatei, pe care am încuiat-o şi care, acum, e păzită.

– Nu mă interesează casa.

În afară de subsol. Tipul avea un as despre care nu ştia nimic.

– Bine. Am unele informaţii oficiale despre decedată.

Lucrurile mergeau ceva mai bine, dar am spus:

– Dacă trebuie, voi solicita aceste informaţii printr-o citaţie.

– Parcă-i un negustor de cai, a spus Yardley, întorcându-se spre Kent. Apoi s-a uitat iar la mine. Am aici informaţii – şi-a ciocănit capul, care a sunat a gol – pe care nu poţi să le obţii prin citaţie.

– O cunoşteaţi pe decedată?

– Da, băiete. Dar tu?

– N-am avut plăcerea.

Cu dublu înţeles, poate.

– Îl cunosc şi pe bătrân. Hei, ştii ceva, a spus Yardley, folosind aceeaşi expresie enervantă, vino la biroul meu ca să stăm de vorbă.

Amintindu-mi cum îl fraierisem pe bietul Dalbert Elkins, ca să-l închid, i-am răspuns:

– Dacă trebuie să stăm de vorbă, o vom face în biroul şefului poliției militare.

Titlul lui Kent a părut să-l înfurie.

– Vom coopera, făcând schimb de informaţii, probe şi rapoarte de laborator, a spus el.

Cynthia a vorbit pentru prima dată de la începutul discuţiei:

– Înţeleg sentimentul dumneavoastră că am fi acţionat nepotrivit, dar să nu credeţi că e ceva personal la mijloc sau că este o insultă profesională. Dacă victima ar fi fost oricine altcineva, v-am fi rugat să vă alăturaţi nouă, acasă la ea, şi ne-am fi sfătuit împreună cum să procedăm cel mai bine.

Yardley îşi ţuguia buzele, ca şi cum ar fi reflectat la această declaraţie sau ar fi spus cuvântul „prostii”.

– Şi noi ne supărăm atunci când un soldat este arestat în oraş, din cauza vreunei infracţiuni minore pentru care orice tânăr din localitate ar scăpa ieftin, a continuat Cynthia.

Afară doar dacă tânărul nu ar fi fost negru, bineînţeles. Dar ţine-ţi gura, Brenner!

– Deci, a reluat Cynthia raţionamentul ei cuminte, vom stabili, de comun acord, o întâlnire, mâine, pentru a cădea la înţelegere asupra unei bune relaţii de lucru.

Şi aşa mai departe.

Yardley a dat din cap, dar gândurile îi erau aiurea. În cele din urmă, a răspuns:

– Mie îmi convine.

I-a spus lui Kent:

– Mulţumesc, colonele. Sună-mă acasă, deseară.

S-a întors şi m-a bătut pe umăr.

– M-ai dat gata, băiete. Îţi rămân dator.

A plecat, străbătând hangarul, cu aerul unuia care se va întoarce.

După ce a ieşit pe uşa destinată personalului, Kent a spus:

– Ţi-am spus eu că o să fie jignit.

– Cui îi pasă? am replicat.

– Nu vreau să intru în conflict cu omul ăsta, a răspuns Kent. Adevărul e că poate să fie de folos. Jumătate din personalul militar locuieşte în afara garnizoanei, pe terenul lui, şi nouăzeci la sută dintre angajaţii civili ai garnizoanei locuiesc în Midland. Când vom avea o listă de suspecţi, Yardley ne va fi de folos.

– Poate. Dar cred că toţi suspecţii vor ajunge pe terenul guvernului la un moment dat. Dacă nu, îi vom răpi.

Kent a clătinat din cap, ceea ce a părut să-i stimuleze creierul, şi m-a întrebat:

– Ai fost la general?

– Nu. Trebuia?

– Doreşte să te vadă cât mai repede. E acasă.

– Bine.

Cei care au pierdut pe cineva au multe lucruri la care să se gândească, dar convorbirea cu ofiţerul anchetator nu e, de obicei, printre ele. Însă un general, presupun că e altă specie de fiinţă umană, iar generalul Campbell poate că simţea nevoia să arate că încă e la comandă.

– L-am văzut pe Cal Seiver, ofiţerul care comandă echipa de la laborator. Ai vorbit cu el?

– Da, mi-a răspuns Kent. Pare că stăpâneşte situaţia. A găsit ceva?

– Încă nu.

– Dar tu?

– Am o listă preliminară de suspecţi posibili.

– Deja? Kent părea uluit. Cine?

– Unul ai fi tu.

– Ce? Ce dracu’ tot spui, Brenner?

– Suspecţii mei sunt toţi cei care au avut contact cu locul unde s-a petrecut crima şi/sau cu casa victimei din oraş. Laboratorul va culege urme, amprente de picioare şi de degete, care aparţin acelor oameni, iar eu nu am cum să ştiu dacă nu au fost cumva lăsate înainte, în timpul crimei sau după. Deci, suspecţii preliminări sunt sergentul St John, ECI Casey, care a răspuns la telefon, tu şi orice alt poliţist militar care a fost acolo, Cynthia şi eu. Nu sunt nişte suspecţi acceptabili, dar trebuie să descurc urmele găsite de laborator.

– Atunci, mai bine ai începe să cauţi alibiuri.

– Da. Tu ce alibi ai?

– Bine… Eram acasă, în pat, când am primit un telefon de la sergent.

– Locuieşti în garnizoană, nu-i aşa?

– Exact.

– La ce oră ai ajuns acasă?

– Cam pe la miezul nopţii. Am luat masa în oraş, apoi m-am dus la birou, am lucrat până târziu, pe urmă am plecat acasă.

– Soţia ta poate să confirme?

– … Nu, e în vizită la părinţii ei, în Ohio.

– Aha!

– Du-te dracului, Paul.

– Ia-o încet, colonele.

– Dacă-ţi închipui că eşti amuzant, să ştii că nu eşti. Nu-i nimic distractiv în bancurile făcute pe seama unei crime şi a

suspecţilor de crimă.

M-am uitat la el şi am văzut că era chiar tulburat.

– O să fie şi aşa destul de scârbos. Zvonuri, şoapte, bănuieli. Nu-i nevoie să înrăutăţeşti lucrurile, a continuat el.

– Bine, am spus, îmi cer scuze. Dar credeam că trei ofiţeri pot să-şi împărtăşească gândurile. Nimic din ce spunem nu iese din acest hangar, Bill, iar dacă facem speculaţii sau chiar remarci idioate, e limpede că totul rămâne între noi. Bine?

Dar nu părea domolit şi s-a răstit la mine:

– *Tu* unde ai fost noaptea trecută?

– Acasă, singur în remorca mea, până la 04.30. Am ajuns la postul de gardă, de la depozitul de arme, cam pe la ora 05.00. N-am niciun martor.

– Veridică poveste, a mârâit Kent, care părea neobişnuit de fericit că nu aveam alibi. S-a întors spre Cynthia. Dar tu?

– Am ajuns la apartamentele pentru vizitatori pe la ora 19.00 şi am scris raportul asupra cazului Neely, până la miezul nopţii, apoi m-am dus la culcare, singură. Am fost trezită de un poliţist militar care bătea la uşa mea cam pe la 05.30.

– N-am întâlnit în viaţa mea nişte alibiuri mai slabe, am spus. Dar, deocamdată, le luăm cum sunt. Fapt este că garnizoana asta e ca un orăşel, iar cercul de prieteni, familia şi cunoştinţele decedatei includ membri de frunte ai acestei comunităţi. I-am spus lui Kent: Voiai ca de acest caz să se ocupe cineva din afară, nu-i aşa?

– Aşa e. Dar nu exagera, Paul.

– De ce ai chemat-o pe doamna Sunhill?

– Pentru acelaşi motiv pentru care te-am chemat şi pe tine. Un expert din afară.

Mi-a trecut prin cap că expert din afară însemna, de fapt, „Dorim doi anchetatori care să nu aibă habar de murdăriile ştiute de toţi cei de-aici”.

– Cât de bine o cunoşteai pe Ann Campbell? l-am întrebat pe Kent.

A ezitat o clipă, apoi a răspuns alegându-şi cuvintele:

– Destul de bine.

– Vrei să fii mai explicit?

Era limpede că lui Kent, care era mai mare în grad decât mine şi el însuşi poliţist, nu-i făcea nicio plăcere. Dar era un profesionist şi, de aceea, ştia ce i se cere. S-a străduit să zâmbească.

– Trebuie să ne citim unul altuia drepturile? a întrebat.

I-am zâmbit şi eu. Nu-mi era uşor, dar trebuia.

Şi-a dres vocea şi a zis:

– Căpitanul Campbell a venit acum doi ani. Pe atunci, eu eram deja aici, la fel şi generalul şi doamna Campbell. Familia Campbell m-a invitat la ei, împreună cu alţi câţiva ofiţeri, pentru a o cunoaşte pe fiica lor. Ariile noastre de preocupări nu aveau nimic comun în mod obişnuit, dar un psiholog ca ea nu putea să nu fie interesat de comportamentul criminal, iar eu eram interesat de gândirea criminalilor. Nu e ceva neobişnuit ca un ofiţer care apără legea şi un psiholog să aibă interese comune.

– Deci aţi devenit prieteni?

– Într-o oarecare măsură.

– Luaţi masa împreună?

– Uneori.

– Cinaţi? Beaţi împreună?

– Rareori.

– Singuri?

– O dată sau de două ori.

– Dar nu păreai să ştii unde locuieşte.

– Ştiam că stă în oraş. Dar nu am fost niciodată la ea acasă.

– Ea a fost la tine?

– Da. De câteva ori. Pentru activităţi sociale.

– Soţia ta o place?

– Nu.

– De ce nu?

– Poţi să-ţi închipui, Brenner.

– Bine. Îmi închipui.

Cynthia a avut bunul-simţ să nu se amestece în interogarea unui ofiţer cu grad înalt, deci m-am întors spre ea.

– Ai vreo întrebare pentru colonelul Kent?

– Numai una, cea mai evidentă, a răspuns Cynthia, uitându-se la Kent.

– Nu eram intimi, a spus el. Dacă aş fi fost, v-aş fi spus din prima clipă.

– Să sperăm, am zis, apoi l-am întrebat: Avea un prieten permanent?

– Nu, din câte ştiu.

– I se cunoştea vreun duşman?

S-a gândit puţin, apoi a răspuns:

– Unele femei nu puteau s-o sufere. Se simţeau ameninţate.

Chiar unii bărbaţi nu o plăceau. Se simţeau…

– Inferiori? a completat Cynthia.

– Da. Cam aşa ceva. Sau, poate, pentru că ea era cam rece cu tinerii ofiţeri necăsătoriţi care suspinau după ea. Dar nu ştiu să fi avut duşmani adevăraţi. A ezitat, apoi a adăugat: Având în vedere felul cum a murit, cred că a fost o crimă legată de sex. Există femei care provoacă visuri sexuale, sănătoase sau romantice, dar cred că Ann Campbell îi făcea pe unii bărbaţi să viseze că o violează. Cred că cineva a mers până la capăt. După viol, tipul ştia că va avea probleme. Poate că Ann l-a provocat. Tipul s-a gândit cum e viaţa la Leavenworth şi a gâtuit-o. Kent s-a uitat la mine şi la Cynthia. Mulţi tipi sunt dominaţi de monstrul cu un singur ochi şi iubitor de căldură care-i duce drept în iad. Am văzut multe din astea în slujba mea. Ca şi voi.

Adevărat. Dar, în acest caz, pe mine mă interesa mai mult ceea ce căuta monstrul.

– Ştii dacă avea întâlniri? l-am întrebat pe Kent. Era activă din punct de vedere sexual?

– Nu ştiu dacă era activă. Cunosc doar un ofiţer necăsătorit cu care s-a întâlnit – locotenentul Elby, unul dintre aghiotanţii generalului – dar nu a discutat niciodată cu mine despre viaţa ei particulară, iar comportarea ei nu a intrat niciodată în sfera de interes a profesiei mele. Pe de altă parte, trebuie să te întrebi cum se distra.

– Cum crezi că se distra?

– Dacă aş fi fost în situaţia ei, eu nu aş fi amestecat viaţa profesională cu cea socială din mijlocul comunităţii civile.

– Ce informaţii deţine Yardley despre ea?

– Păi… Cred că se referă la arestarea ei în Midland, de acum un an. Chiar înainte de a fi trecută în registru, Yardley m-a chemat la telefon. M-am dus în oraş şi am luat-o de la poliție.

– Deci, a intrat în atenţia ta profesională.

– Într-un fel. Nu a fost ceva oficial. Yardley a spus că nu-i va face dosar, că nu va înregistra arestarea.

– E clar că a minţit. De ce a fost arestată?

– Yardley spunea că a tulburat liniştea publică.

– În ce fel a tulburat Ann Campbell liniştea publică din Midland?

– S-a certat cu un individ de pe stradă.

– Amănunte?

– N-am. Yardley nu mi-a spus. A zis doar să o duc acasă.

– Iar tu ai dus-o acasă.

– Nu, ţi-am spus că nu ştiu unde stă, Brenner. Nu încerca figuri din astea cu mine. De fapt, am adus-o la garnizoană. Era cam ora 23.00. Să ştii că era trează. Deci, am dus-o să bem ceva la Clubul Ofiţerilor. Nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat, iar eu nu am întrebat-o. I-am chemat un taxi şi a plecat pe la miezul nopţii.

– Nu ştii numele bărbatului implicat sau al celui care a arestat-o?

– Nu. Dar sunt sigur că Yardley le ştie. Întreabă-l – Kent a zâmbit – acum, când te bucuri de colaborarea lui. Mai ai întrebări?

– Cum te-ai simţit când ai aflat că a murit? l-a întrebat Cynthia.

– Uluit.

– Trist?

– Sigur. Trist, pentru general şi pentru doamna Campbell. Şi foarte furios, şi puţin supărat, ştiind că s-a întâmplat pe teritoriul meu. Îmi plăcea, dar nu eram atât de apropiaţi ca s-o iau în tragic. Eram supărat mai mult din punct de vedere profesional.

– Apreciez cinstea ta, am spus.

– Ai să începi s-o apreciezi şi mai mult când ai să auzi tot felul de prostii.

– Fără îndoială. Ai întrebări pentru mine? am adăugat.

El a zâmbit.

– Cât ziceai că durează drumul dintre garnizoană şi Pinii Şoptitori?

– O jumătate de oră. Mai puţin în primele ore ale dimineţii.

A dat din cap, apoi a privit mobila şi lucrurile din hangar.

– Totul ţi se pare în regulă?

– E bine. Au făcut treabă bună. Dar mai adu nişte paravane, atârnă tablourile şi pune hainele acolo unde erau dulapurile. L-am întrebat: Au scos şi ce era în subsol? M-am uitat la Cynthia.

– Da, a răspuns Kent. Totul e acolo, în cutii. Vom aduce mese şi rafturi pentru a simula subsolul. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Aş fi crezut că vor fi… mai multe lucruri. Ai băgat cumva de seamă, de exemplu, că nu sunt… articole personale?

– Vrei să spui anticoncepţionale? Scrisori de la bărbaţi, fotografii de prieteni, obiecte sexuale şi erotice?

– Nu ştiu dacă femeile necăsătorite au acasă obiecte de acest fel… şi nu m-am uitat bine după scrisori şi altele… mă

refeream la anticoncepţionale.

– Ai atins ceva, Bill?

– Nu. A tras o pereche de mănuşi de chirurgie din buzunarul pantalonilor. Dar s-ar putea să fi atins ceva cu mâna goală când am supravegheat descărcarea. Yardley a atins şi el, din întâmplare, câteva lucruri.

– Sau dinadins.

– Sau dinadins, a fost de acord Kent. Mai adaugă un suspect pe listă.

– L-am şi adăugat.

M-am îndreptat spre locul unde era mobila din camera de lucru a lui Ann Campbell. Era genul de mobilă spartană, pe care armata preferă să o cumpere, pe de o parte, în timp ce, pe de altă parte, influenţează Congresul să aprobe tancuri de trei milioane de dolari.

Mobila consta dintr-un pupitru de metal, un scaun rotativ, două fotolii, un raft cu cărţi, două fişiere verticale şi un computer. Cărţile de pe rafturi erau toate texte standard de psihologie, plus publicaţii militare despre acelaşi subiect, ca şi despre operaţiuni psihologice, studii şi alte subiecte din domeniu.

Am deschis un sertar cu fişe şi am citit clasificarea care părea că se referă la note de lectură. Sertarul următor era însemnat „Confidenţial”, deci l-am deschis şi am văzut că exista doar o clasificare pe numere. Am început să mă uit printre hârtiile dintr-o secţiune. Părea a fi transcrierea unui interviu cu o persoană identificată doar cu iniţialele „R.J.” Cel care lua interviul era, de la întrebare probabil. Părea ceva tipic pentru un test psihologic sau o şedinţă la psiholog, dar persoana interogată, conform paginii întâi, era un condamnat pentru atac sexual. Întrebările erau de felul „Cum ai ales victima?” şi „Ce a spus ea când a aflat că trebuia să aibă contact oral cu tine?” Am închis dosarul. Era foarte asemănător cu materialele din biroul unui psiholog de poliţie sau de închisoare, dar nu vedeam nicio legătură cu războiul psihologic. Evident, era ceva de interes personal pentru Ann Campbell.

Am închis sertarul şi m-am dus la computerul ei. Nici nu ştiu cum se pun în funcţiune chestiile astea, dar i-am spus lui Kent:

– La Falls Church e o femeie, Grace Dixon, care scoate de la computer tot ce ştie. Am să trimit după ea şi nu vreau să umble nimeni cu computerul.

Cynthia se dusese în camera de lucru transplantată şi se uita

la robotul telefonic.

– A înregistrat un mesaj.

Kent a aprobat.

– A venit în timpul după-amiezii, la câteva minute după ce compania de telefoane a făcut contactul aici.

Cynthia a apăsat pe buton şi o voce bărbătească a spus: „Ann, aici e Charles. Am încercat să dau de tine mai devreme, dar telefonul a fost deranjat. Ştiam că nu ai să fii la lucru de dimineaţă, dar vreau să ştii că un grup de poliţişti militari a fost aici şi ţi-a mutat toate lucrurile din birou. Nu mi-au spus nimic despre asta. Te rog, sună-mă sau vino să ne întâlnim la Clubul Ofiţerilor, pentru masă sau ce vrei tu. E ceva foarte ciudat. Aş chema poliţia, dar ei sunt poliţia!” A chicotit, dar era ceva forţat. A continuat: „Sper că nu e nimic serios. Sună-mă”.

– Cine-i ăsta? l-am întrebat pe Kent.

– Colonelul Charles Moore. Fostul ei şef de la şcoală.

– Ce ştii despre el?

– Şi el e psihiatru, bineînţeles. Genul de doctor în filosofie. Un individ ciudat. Puţin cam ţicnit. Toată şcoala aia e ţicnită. Uneori, cred că ar trebui să o înconjure cu un gard cu turnuri de pază.

– Erau prieteni? l-a întrebat Cynthia pe Kent.

Kent a încuviinţat.

– Păreau foarte apropiaţi. El era un fel de mentor, ceea ce nu spune prea multe despre judecata ei. Scuzaţi-mă.

– Nu trebuie să-i vorbim doar de bine pe cei morţi când e vorba de o anchetă, i-am spus.

– Da, dar asta era în afara activităţii. Kent şi-a frecat ochii. Sunt puţin… obosit.

Cynthia a remarcat:

– Ai avut o zi grea. Nu cred că a fost o plăcere să le anunţi soţilor Campbell moartea fiicei lor.

– Nu. Am sunat la ei acasă şi a răspuns doamna Campbell. Am rugat-o să-l cheme pe general şi i-am cerut să-mi acorde o întâlnire la ei acasă. Ea ştia că s-a întâmplat ceva. Am ajuns acolo împreună cu preotul, maiorul Eames, şi un medic-ofiţer, căpitanul Swick. Când ne-au văzut… de câte ori am fost martor la o astfel de înştiinţare? Atunci când e vorba de o moarte în timpul luptei, poţi să spui exact ce trebuie. Dar când e vorba de o crimă, atunci… nu ai prea multe de zis.

– Cum au primit vestea? a întrebat Cynthia.

– Cu demnitate. Aşa cum te aştepţi din partea unui soldat de

carieră şi a soţiei lui. A trebuit să stau cu ei doar câteva minute, apoi i-am lăsat cu preotul.

– Le-ai dat amănunte? am întrebat.

– Nu. Le-am spus doar că Ann a fost găsită în poligon, moartă, probabil asasinată.

– El ce a spus?

– A spus... „A murit la datorie”. Kent a făcut o pauză şi a adăugat: Cred că asta e o mângâiere.

– Nu ai intrat în amănunte cu privire la starea ei, la un posibil viol?

– Nu... El a întrebat cum a murit, iar eu i-am spus că, probabil, a fost strangulată.

– Şi el ce a răspuns?

– Nimic.

– Iar tu i-ai dat numele şi numărul meu de telefon?

– Da. M-a întrebat dacă DIC face tot ce este posibil. I-am spus că am profitat de prezenţa ta, precum şi de a doamnei Sunhill, aici, şi că am cerut ca tu să anchetezi cazul.

– El ce a zis?

– A spus că doreşte ca maiorul Bowes, comandantul DIC de aici, să preia cazul şi că tu, şi doamna Sunhill sunteţi eliberaţi de orice răspundere.

– Tu ce i-ai răspuns?

– Nu am vrut să discut în contradictoriu cu el, dar înţelege că e ceva ce nu intră sub controlul lui.

– Într-adevăr.

– Cum a primit doamna Campbell vestea? a întrebat Cynthia.

– Cu stoicism, dar era distrusă. Aparenţele sunt foarte importante când e vorba de generali şi de soţiile lor, amândoi sunt din şcoala veche, a răspuns Kent.

– Foarte bine, Bill. Oamenii de la laborator vor veni aici după căderea întunericului şi vor rămâne toată noaptea. Spune oamenilor tăi că nimeni nu are permisiunea să intre în hangar, în afară de noi.

– Bine. Nu uita... generalul vrea să te vadă cât mai curând la el acasă.

– De ce?

– Poate ca să capete detalii asupra morţii fiicei lui, să îţi spună să-l informezi pe maiorul Bowes şi să renunţi la caz.

– Îmi convine. Pot să fac asta la telefon.

– De fapt, am primit un telefon de la Pentagon. Consilierul

general al Curţii Marţiale e de acord cu şeful tău că tu şi doamna Sunhill sunteţi cei mai potriviţi pentru această anchetă, ca fiind din afara garnizoanei şi având mai multă experienţă decât oamenii de la DIC, din Hadley. E o hotărâre definitivă. Poţi să i-o comunici şi generalului Campbell când îl vezi. Şi îţi sugerez să o faci acum.

– Aş prefera să vorbesc mai întâi cu Charles Moore.

– Fă o excepţie, Paul. Ocupă-te întâi de politică.

M-am uitat la Cynthia care a încuviinţat. Am ridicat din umeri.

– Bine. Generalul şi doamna Campbell.

Kent ne-a însoţit spre ieşire.

– Ce ironie a sorţii! Ann avea un fel de motto personal… pe care îl luase de la… vreun filosof, probabil… Nietzsche… Zicea: „Ceea ce nu ne distruge ne face mai puternici”. Kent a adăugat: Acum, ea e moartă.

13

Ne-am îndreptat spre locuinţa generalului din centrul garnizoanei.

– Încep să întrezăresc figura unei tinere femei, chinuită şi nefericită, a zis Cynthia.

– Aranjează-ţi oglinda retrovizoare.

– Termină, Paul!

– Scuză-mă.

Probabil că am aţipit, pentru că următorul lucru de care îmi amintesc a fost ghiontul Cynthiei.

– Ai auzit ce am spus?

– Da. Ai spus să termin.

– Am spus că, după părerea mea, colonelul Kent ştie mai multe decât spune.

M-am îndreptat şi am căscat.

– Aşa s-ar părea. Putem să ne oprim undeva, să luăm o cafea?

– Nu. Spune-mi, Kent e cu adevărat suspect?

– Da… în mod teoretic. Nu-mi place faptul că soţia lui nu era în oraş şi că alibiul lui nu poate fi confirmat. Majoritatea

bărbaţilor însuraţi, în primele ore ale dimineţii, sunt în pat cu nevestele lor. Când soţiile nu sunt în oraş şi se întâmplă ceva de felul ăsta, trebuie să te întrebi dacă omul este ghinionist sau dacă e vorba de altceva.

– Şi Yardley?

– Nu e chiar atât de prost pe cât pare, nu-i aşa?

– Nu, a confirmat Cynthia, nu e. Acum un an, am anchetat împreuna un caz de viol, când am revenit din Europa. Suspectul era un soldat, dar victima era o fată din Midland, aşa că am avut plăcerea să-l cunosc pe Yardley.

– Îşi cunoaşte meseria?

– O face de mult timp. Aşa cum mi-a şi spus atunci, ofiţerii şi soldaţii vin şi pleacă din Hadley, dar el e poliţist în Midland de treizeci de ani şi cunoaşte terenul atât în oraş, cât şi în garnizoana. De fapt, e fermecător atunci când vrea, dar e extrem de viclean.

– De asemenea, lasă şi amprente în locurile unde bănuieşte că s-ar putea să fi lăsat deja altele.

– Ca şi Kent. Ca noi.

– Exact. Dar eu ştiu ca nu am omorât-o pe Ann Campbell. Dar tu?

– Eu dormeam, a răspuns rece Cynthia.

– Singură. Ce ghinion! Ar fi trebuit să mă inviţi la tine. Acum, am fi avut amândoi alibi.

– Prefer să fiu suspectată de crimă.

Drumul era lung, drept şi îngust, o tăietură neagră între pinii înalţi, iar căldura ieşea în valuri din asfaltul fierbinte.

– În Iowa e tot aşa de cald?

– Da, a răspuns ea, dar e mai uscat.

– Te-ai gândit vreodată să te întorci acolo?

– Uneori. Dar tu?

– Mă duc acasă destul de des. De fiecare dată, lipseşte ceva. Locurile se schimbă.

– Iowa rămâne neschimbată. Eu m-am schimbat.

– Eşti destul de tânără ca să ieşi din armată şi să începi o carieră civilă.

– Îmi place ceea ce fac, a răspuns.

– Fă-o în Iowa. Angajează-te la poliția de acolo. Nu le-ar strica experienţa ta.

– Ultimul criminalist din district a fost găsit mort de plictiseală acum zece ani. Poliția locală are zece oameni. Nu ar

vrea decât să le fac cafea şi să mă culc cu ei.

– Măcar faci cafea bună.

– Du-te naibii, Paul!

Iar am marcat un punct. Aşa cum am spus, e greu să găseşti tonul potrivit atunci când vorbeşti cu o persoană pe care ai văzut-o goală, cu care ai făcut dragoste, ai stat în pat şi ai vorbit toată noaptea. Nu poţi să fii rigid şi rece, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar nici familiar nu poţi fi, pentru că legătura a încetat. Îţi supraveghezi limbajul şi mâinile. Nu o ciupeşti de obraz şi nu îi pui mâna pe fund, deşi ai dori. Dar nici nu eviţi o strângere de mână şi cred că poţi să-i pui mâna pe umăr sau să-i înfigi degetul în burtă, aşa cum mi-a făcut Cynthia mie. Ar trebui să existe un manual pentru soiul ăsta de lucruri sau, în lipsa lui, o lege care să interzică apropierea, la mai puţin de o sută de metri, a foştilor amanţi. Doar dacă, bineînţeles, nu încearcă să reia legătura.

– Întotdeauna am avut sentimentul că au rămas probleme nerezolvate, i-am spus.

– Întotdeauna am avut sentimentul că ai preferat să ocoleşti o confruntare cu... logodnicul meu şi ai fugit, a răspuns ea. Nu merita osteneala.

– E caraghios. M-a ameninţat că mă omoară. Discreţia este partea cea mai bună a curajului.

– Poate. Dar, uneori, trebuie să lupţi pentru ceea ce doreşti. Dacă doreşti. Ai fost decorat pentru curaj?

Acum, când bărbăţia mea era pusă la îndoială, eram cam agasat. I-am spus puţin furios:

– Am primit Steaua de Bronz pentru bravură, doamnă Sunhill, pentru că am cucerit un deal, pe care nu-l voiam şi de care nu aveam nevoie în mod deosebit. Dar nu am de gând să mă dau în spectacol, ca să te distrez pe tine. Oricum, nu-mi amintesc să mă fi încurajat, am adăugat.

– Nu eram sigură pe care din voi îl voiam, aşa că m-am gândit să plec cu cel care rămâne în viaţă, a răspuns ea.

Am privit-o, ea mi-a aruncat o ocheadă, şi am văzut că zâmbea.

– Nu-i deloc amuzant, Cynthia, am spus.

– Iartă-mă. M-a bătut uşor pe genunchi. Îmi place când te înfurii. Nu i-am răspuns şi am continuat drumul în tăcere.

Am intrat în garnizoană şi am văzut grupul de clădiri vechi, din beton, cu firma „Armata SUA – Şcoală de Instrucţie în

Operaţiuni Psihologice – Intrarea permisă numai personalului autorizat”.

– După ce-l vedem pe general, putem să trecem şi pe aici? a întrebat Cynthia.

M-am uitat la ceas.

– Vom încerca.

Repede, repede! În afară de faptul că urmele se răceau, aveam sentimentul că, cu cât cei de la Washington şi de la Fortul Hadley aveau mai mult timp de gândire, cu atât mai repede vor începe să mă bată la cap. În şaptezeci şi două de ore, această bază va fi asaltată de tipi de la FBI şi de ştabi de la DIC, care vor încerca să marcheze puncte, fără a mai vorbi de ziarişti care, chiar în clipa asta, încercau la Atlanta să afle cum să ajungă la bază.

– Ce facem cu camera de la subsol? a întrebat Cynthia.

– Nu ştiu. Poate nu vom avea nevoie de ea. Pe asta mă bazez. Câteva zile nu facem nimic.

– Dar dacă o găseşte Yardley?

– Atunci, e treaba lui ce face cu informaţia. Noi am văzut destul ca să ne facem o idee.

– Urma ucigaşului poate să fie în camera aceea.

M-am uitat pe fereastră la clădirile garnizoanei.

– Ceea ce se află în camera aceea, am spus după un minut, e de ajuns pentru a distruge cariere şi vieţi întregi, inclusiv viaţa părinţilor ei, fără a mai vorbi de reputaţia postumă a decedatei. Nu ştiu dacă avem nevoie de ceva din camera aceea.

– Asta spune Paul Brenner?

– Asta spune Paul Brenner, ofiţerul de carieră. Nu Paul Brenner, poliţistul.

– Bine. Am înţeles. E bine.

– Evident. Aş face acelaşi lucru pentru tine, am adăugat.

– Mulţumesc. Dar eu nu am nimic de ascuns.

– Eşti căsătorită?

– Nu e treaba ta.

– Aşa e.

Am ajuns la reşedinţa oficială a generalului, numită Beaumont, o casă uriaşă, de cărămidă, cu coloane albe, care fusese a stăpânului unei plantaţii. Casa se afla în mijlocul câtorva pogoane de pământ acoperit de copaci, la marginea estică a garnizoanei, o oază de magnolii, stejari, straturi de flori, înconjurată de un deşert de austeritate militară.

Beaumont este o relicvă antebelică, fosta casă a clanului Beaumont, care mai trăieşte încă în regiune. Casa Beaumont a scăpat de Marşul lui Sherman spre mare, nefiind chiar în calea lui, dar a fost jefuită şi devastată de soldaţii yankei. Localnicii vă vor spune că toate femeile din casă au fost violate, dar ghidurile turistice din regiune afirmă că familia Beaumont a fugit cu câţiva paşi înaintea yankeilor.

Casa a fost expropriată de forţele de ocupaţie ale Uniunii, pentru Cartierul General, apoi a revenit proprietarilor de drept şi, în 1916, vândută, împreună cu plantaţia, guvernului federal, care a destinat-o formării Taberei Hadley. Astfel, ce ironie, casa este iar în proprietatea armatei, iar câmpurile de bumbac din jurul ei au devenit garnizoană, în timp ce restul de o sută de mii de pogoane de pământ împădurit constituie terenul de instrucţie. E greu să judeci forţa impactului istoriei asupra populaţiei din regiune, dar cred că, în aceste locuri, este mai mare decât poate înţelege un puşti din sudul Bostonului sau o fată de la o fermă din Iowa. Încerc să înţeleg lucrurile cât pot de bine şi să cântăresc situaţia în gând. Dar, până în cele din urmă, atunci când cineva, ca mine, se întâlneşte cu cineva, ca Yardley, minţile şi sufletele nu se întâlnesc.

– Îmi tremură genunchii, a spus Cynthia, când am coborât din maşină.

– Plimbă-te prin grădină. Mă duc singur.

– O să-mi revin.

Am urcat scările spre porticul cu coloane şi am sunat. Un tânăr chipeş, în uniformă, a răspuns. Era locotenent, iar pe plăcuţa lui de identificare scria Elby.

– Ofiţerii Brenner şi Sunhill s-au prezentat la general şi la doamna Campbell, la cererea generalului, i-am spus.

– Da. A privit ţinuta neprotocolară a Cynthiei, apoi s-a dat la o parte şi am intrat. Elby a spus: Eu sunt adjutantul generalului. Colonelul Fowler, aghiotantul generalului, doreşte să vă vorbească.

– Am venit la cererea generalului, ca să-l văd pe general.

– Ştiu, domnule Brenner. Vă rog să-l vedeţi întâi pe colonelul Fowler, aghiotantul generalului.

Cynthia şi cu mine l-am urmat în holul mare, decorat în stilul perioadei când fusese construită casa, dar am bănuit că nu erau lucrurile originale, ci piese disparate, adunate de la mica boierime sărăcită, încă de pe vremea când armata cumpărase

locul. Locotenentul Elby ne-a condus într-o cameră mică, un fel de cameră oficială de aşteptare pentru vizitatori, cu multe scaune şi aproape nimic altceva. Viaţa unui proprietar de plantaţie era, sunt sigur, deosebită de viaţa unui general din zilele noastre, dar ei aveau totuşi ceva în comun – numărul mare de vizitatori. Negustorii veneau prin spate, cei cu un rang oarecare erau conduşi direct în salonul cel mare, iar vizitatorii cu treburi oficiale erau aduşi în această cameră până când se putea lua o hotărâre cu privire la situaţia lor.

Elby a plecat, iar eu şi Cynthia am rămas în picioare.

– El era tânărul cu care colonelul Kent a spus că s-a întâlnit Ann Campbell, a remarcat Cynthia. E destul de arătos.

– Pare unul dintre cei care fac pe ei noaptea.

– Ai vrut vreodată să fii general? m-a întrebat, schimbând subiectul.

– Eu încerc să mă agăţ bine de micul meu grad.

A încercat să zâmbească, dar era, evident, nervoasă. Nici eu nu mă simţeam tocmai în largul meu. Mi-am amintit o veche zicală din armată şi am spus-o:

– ”Nu uita că un general îşi pune pantalonii, ca şi tine, băgând picioarele pe rând”.

– De obicei, eu mă aşez pe pat şi mi-i trag pe amândouă picioarele o dată.

– Ştii ce am vrut să spun.

– Poate vorbim doar cu aghiotantul şi plecăm.

– Generalul va fi foarte curtenitor. Toţi sunt aşa.

– Sunt şi mai nervoasă când mă gândesc la întâlnirea cu soţia lui. Poate ar fi trebuit să-mi schimb hainele.

De ce încerc eu să-i înţeleg pe oamenii ăştia?

– Cariera lui se va resimţi, nu-i aşa?

– Depinde de rezultate. Dacă nu-l găsim niciodată pe ucigaş, dacă nimeni nu găseşte camera aceea şi dacă nu răscolim prea multă murdărie, nu păţeşte nimic. Va fi chiar privit cu simpatie. Dar, în caz contrar, îşi va da demisia.

– Şi va fi sfârşitul ambiţiilor lui politice.

– Nu sunt sigur dacă are vreo ambiţie politică.

– Ziarele spun că are.

– Asta nu e treaba mea.

Dar, de fapt, ar putea fi. Generalul Joseph Ian Campbell fusese menţionat ca un posibil vicepreşedinte şi, de asemenea, ca un posibil candidat pentru postul de senator al statului unde

se născuse. În afară de aceasta, numele lui fusese pomenit ca succesor al actualului şef de Stat-Major al armatei, ceea ce însemna a patra stea sau altă posibilitate era o numire în postul de consilier militar principal al preşedintelui.

Această îngrămădire de titluri era rezultatul direct al misiunii generalului Campbell în Războiul din Golf, înaintea căruia nu auzise nimeni de el. Amintirea războiului pălea în conştiinţa publicului şi tot aşa numele lui. Fie că era un plan inteligent al lui Joseph Campbell, fie că sincer nu dorea nimic din toate acestea.

Cum şi de ce „Luptătorul" Joe Campbell fusese numit în această fundătură, pe care armata o numea Fortul Hades, iar infanteriştii Fortul Hardly, era unul dintre acele mistere ale Pentagonului pe care numai intriganţii şi complotiştii de acolo puteau să-l explice. Dar m-am gândit deodată că samsarii puterii de la Pentagon ştiau că generalul Campbell are o slăbiciune şi că aceasta se numea Ann. Oare era posibil?

În cameră, a intrat un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma verde a armatei, tipul A, cu însemne de colonel, cu trese de aghiotant, pe a cărui plăcuţă de identificare scria Fowler. S-a prezentat drept aghiotantul generalului Campbell. În armată, când eşti în uniformă, e de prisos să te prezinţi cu numele şi gradul pe care-l ai, dar oamenii apreciază o scurtă descriere a slujbei tale, ca să fie siguri cu cine au de-a face sau ca să ştie dacă te vor mai vedea.

Am schimbat strângeri de mână, iar colonelul Fowler a spus:

– Într-adevăr, generalul doreşte să vă vadă, dar vreau să staţi întâi de vorbă cu mine. Luaţi loc, vă rog.

Ne-am aşezat şi l-am privit pe colonelul Fowler. Era negru şi mi-am închipuit generaţiile de foşti proprietari de sclavi, care au locuit în casă, răsucindu-se în mormintele lor. Oricum, Fowler era extrem de îngrijit, vorbea bine şi avea o frumoasă ţinută militară. Părea să fie aghiotantul perfect, o slujbă care e un fel de combinaţie între un ofiţer de cadre, un consilier principal, un om care primeşte şi comunică ordinele generalului şi aşa mai departe. Aghiotantul nu este ca locţiitorul de comandant care, ca şi vicepreşedintele Statelor Unite, nu are ceva precis de făcut.

Fowler avea picioare lungi, ceea ce ar putea părea fără importanţă, dar un aghiotant are un mers specific, trebuind să penduleze între general şi subordonaţii săi, pentru a transmite ordinele şi a aduce generalului rapoartele. Nu trebuie să alerge, ci să-şi exerseze „mersul aghiotantului", mai ales pe un teren

larg, de paradă, unde picioarele scurte şi butucănoase te ţin în loc. Oricum, Fowler era din cap până în picioare ofiţer şi gentleman. Spre deosebire de unii ofiţeri albi, care devin cam neglijenţi, ca mine, de exemplu, ofiţerul negru, ca şi femeia-ofiţer, trebuie să arate ceva. Interesant e faptul că atât negrii, cât şi femeile folosesc standardul ofiţerului alb ca ideal, deşi, de fapt, acest ideal şi acest standard sunt legende. Dar acest lucru îi ţine pe toţi activi, deci e minunat. Armata este, oricum, cincizeci la sută iluzie.

– Puteţi să fumaţi, dacă doriţi, a spus colonelul Fowler. Beţi ceva?

– Nu, mulţumesc, domnule, am răspuns.

Fowler a bătut uşor, de câteva ori, în braţele fotoliului, apoi a început:

– Desigur, este o tragedie pentru general şi doamna Campbell. Dar nu dorim să devină o tragedie şi pentru armată.

– Da, domnule.

Cu cât vorbea mai puţin, cu atât mai bine, desigur. Dar el dorea să vorbească.

– Moartea căpitanului Campbell – a continuat Fowler – intervenită chiar aici, în garnizoana al cărei comandant este tatăl ei, şi, mai ales, în felul acesta, va provoca, desigur, senzaţie.

– Da, domnule.

– Nu cred că trebuie să vă spun să nu vorbiţi cu presa.

– Sigur că nu.

Fowler s-a uitat la Cynthia.

– Înţeleg că l-aţi arestat pe cel vinovat de primul viol. Credeţi că e vreo legătură între ele? Ar putea exista doi făptaşi. Sau poate aţi arestat un nevinovat?

– Răspunsul e nu, la toate întrebările, domnule colonel.

– Dar *este* posibil. Veţi lua în considerare acest lucru?

– Nu, domnule colonel. Sunt două cazuri diferite.

Era evident că statul-major al generalului se întrunise şi un băiat deştept descoperise această posibilitate fie ca iluzie, fie ca versiune oficială; cum că ar bântui pe aici o bandă de tineri recruţi, care ar viola femeile-ofiţer prea încrezătoare.

– Nu ţine, am spus colonelului Fowler.

A ridicat din umeri şi şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

– Suspectaţi pe cineva?

– Nu, domnule.

– Există vreo urmă?

– Deocamdată, nu.

– Dar cred că aveţi o ipoteză-două, domnule Brenner.

– Da, domnule colonel, dar sunt *numai* ipoteze şi oricare dintre ele v-ar supăra.

S-a lăsat pe spate în fotoliu, evident neplăcut impresionat.

– Mă supără doar faptul că o femeie-ofiţer a fost violată şi asasinată, şi că vinovatul e liber. Nimic altceva din acest caz nu ar putea să mă supere.

Faci pariu?

– Mi s-a spus că generalul doreşte să ne elibereze pe mine şi pe doamna Sunhill din această anchetă.

– Cred că aceasta a fost prima lui reacţie. Dar a vorbit cu unele persoane de la Washington şi şi-a revizuit părerea. De aceea vrea să vă vadă pe amândoi.

– Înţeleg. Un fel de interviu pentru angajare.

– Poate. Doar dacă nu doriţi acest caz. Dacă este aşa, lucrul nu se va reflecta negativ în dosarele voastre. O scrisoare de mulţumire va fi adăugată la dosare, ca recunoaştere a meritelor voastre în ancheta preliminară. Şi veţi primi amândoi treizeci de zile de permisie, începând din clipa aceasta. S-a uitat de la mine la Cynthia şi apoi din nou la mine. În această situaţie, nu va mai fi nevoie să-l vedeţi pe general şi veţi putea pleca imediat.

Dacă stăteai să te gândeşti, nu era o afacere proastă. Dar nu trebuia să mă gândesc.

– Comandantul meu, colonelul Hellmann, ne-a numit, pe mine şi pe doamna Sunhill, pentru această anchetă, iar noi am acceptat. Este o problemă care nu mai trebuie discutată.

A dat din cap. Nu prea ştiam cum să-l iau pe Fowler. În spatele aparenţei lui rigide de aghiotant, se afla un executant maleabil. Trebuia să supravegheze corect această anchetă, care era extrem de neplăcută din punct de vedere al standardelor militare. Dar nu poţi să ajungi general, fără să fi servit în statul-major al unui general, şi era limpede că Fowler mai avea doar un pas până la prima lui Stea de Argint.

Colonelul Fowler părea adâncit în gânduri, şi în cameră se lăsase liniştea. Eu spusesem ceea ce aveam de spus, acum trebuia să aştept replica lui. Ofiţerii superiori în grad au acest obicei neliniştitor de a păstra îndelung tăcerea, iar tinerii ofiţeri, lipsiţi de înţelepciune, se reped să o umple cu o explicaţie tardivă, apoi sunt puşi la punct cu o privire îngheţată sau o mustrare. E ca un fel de capcană la fotbal sau în război şi, deşi

nu-l cunosc foarte bine pe colonelul Fowler, cunosc prea bine genul. Omul mă testa, îmi punea la încercare nervii şi hotărârea, poate ca să vadă dacă avea de a face cu un imbecil peste măsură de entuziast sau cu cineva la fel de viclean ca şi el. Spre cinstea ei, Cynthia nu a rupt tăcerea.

– Ştiu de ce se află aici, la Fortul Hadley, doamna Sunhill, a spus el, în cele din urmă. Dar ce aduce, în mica noastră garnizoană, un anchetator de la DIC?

– Am lucrat sub acoperire. Unul dintre gradaţii dumneavoastră, angajaţi la depozitul de arme, era pe cale de a intra în afaceri pe cont propriu. Ar trebui să întăriţi securitatea la depozitul de arme şi ar trebui să ştiţi că v-am scăpat de o încurcătură. Am adăugat: sunt sigur că şeful poliției v-a înştiinţat.

– Da, m-a înştiinţat. Acum câteva săptămâni, când aţi venit.

– Deci ştiaţi că sunt aici.

– Da, dar nu şi *de ce.*

– De ce credeţi că mi-a cerut colonelul Kent să anchetez acest caz, având în vedere faptul că nimeni de aici nu doreşte aceasta?

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Ca să fiu cinstit, colonelul Kent nu se omoară după comandantul DIC de aici, maiorul Bowes. În orice caz, cei de la Falls Church v-ar fi trimis aici imediat. Colonelul Kent a procedat cum a crezut că e cel mai bine pentru toţi.

– Inclusiv pentru el însuşi. Care e natura neînţelegerii dintre colonelul Kent şi maiorul Bowes?

– Probabil, e o problemă de jurisdicţie. Terenul.

– Nu e ceva personal?

– Nu ştiu. Întrebaţi-i.

– Aşa voi face. O cunoşteaţi personal pe căpitanul Campbell? l-am întrebat pe colonelul Fowler.

S-a uitat o clipă la mine, apoi a răspuns:

– Da. De fapt, generalul m-a rugat pe mine să vorbesc la înmormântarea ei.

– Înţeleg. Aţi fost cu generalul Campbell şi înainte de a fi numit aici?

– Da, sunt cu generalul Campbell de când era comandantul unei divizii de tancuri blindate, în Germania. Apoi am servit împreună în Golf. Pe urmă am venit aici.

– El a cerut această garnizoană?

– Nu cred că are importanţă.

– Presupun că aţi cunoscut-o pe Ann Campbell înainte de a veni la Fortul Hadley?

– Da.

– Puteţi să-mi spuneţi care era natura relaţiilor dumneavoastră cu ea? Erau calme?

Fowler s-a lăsat pe spate, în fotoliu, şi s-a uitat în ochii mei.

– Scuzaţi-mă, domnule Brenner, este un interogatoriu?

– Da, domnule.

– Ei, fir-aş al naibii!

– Sper că nu, domnule colonel!

A râs şi s-a ridicat în picioare.

– Ei bine, veniţi amândoi la mine în birou mâine şi puteţi continua. Sunaţi să stabilim întâlnirea. Urmaţi-mă, vă rog.

L-am urmat pe colonelul Fowler în holul principal, apoi spre partea din spate a conacului, unde am ajuns în faţa unei uşi închise. Colonelul Fowler ne-a spus:

– Nu e nevoie să salutaţi, exprimaţi repede condoleanţele, apoi veţi fi invitaţi să luaţi loc. Doamna Campbell nu va fi de faţă. I s-au administrat sedative. Vă rog să fiţi concişi. Cinci minute.

A bătut la uşă, a deschis-o şi a intrat, anunţându-ne drept ofiţerii Brenner şi Sunhill de la DIC. Parcă eram într-un serial de televiziune.

Cynthia şi cu mine l-am urmat şi ne-am trezit într-o cameră de lucru din lemn foarte lustruit, piele şi aramă. În cameră, era întuneric, draperiile erau trase şi singura lumină venea de la o lampă de birou, cu abajur verde. Din spatele biroului, s-a ridicat generalul-locotenent Joseph Campbell, în uniformă verde, cu pieptul plin de medalii. La el, te izbea, în primul rând, nu atât înălţimea, cât faptul că era solid construit, ca şi şefii clanurilor scoţiene din care probabil că descindea. Cu această ocazie, am remarcat, de asemenea, mirosul inconfundabil de whisky scoţian din încăpere.

Generalul Campbell a întins mâna spre Cynthia, care i-a luat-o şi a spus:

– Cele mai sincere condoleanţe, domnule.

– Mulţumesc.

I-am luat mâna, care era uriaşă, i-am exprimat condoleanţele mele şi am adăugat, de parcă eu aş fi avut ideea acestei întâlniri:

– Îmi pare foarte rău că trebuie să vă sâcâim şi noi.

– Nu-i nimic. S-a aşezat şi ne-a spus: Luaţi loc.

Ne-am aşezat în fotoliile de piele din faţa biroului. I-am privit

faţa în lumina difuză. Avea părul blond încărunţit, ochii strălucitori şi albaştri, trăsături aspre şi maxilare solide, gropiţă în bărbie. Un bărbat frumos, dar, în afară de ochi, frumuseţea lui Ann Campbell venea din partea mamei.

În faţa unui general, nimeni nu vorbeşte neîntrebat, dar generalul nu vorbea. Se uita fix înainte, printre Cynthia şi mine, la un punct din spatele nostru. A dat din cap, spre Fowler, presupun, apoi am auzit uşa închizându-se în spatele nostru, în urma colonelului Fowler.

Acum, generalul Campbell s-a uitat la Cynthia, apoi la mine şi ni s-a adresat cu o voce calmă, pe care nu i-o cunoşteam de la radio şi televiziune, nefiind vocea lui obişnuită.

– Înţeleg că voi doi doriţi să continuaţi ancheta.

– Da, domnule, am spus amândoi, dând din cap.

S-a uitat la mine.

– Pot să te conving că ar fi mai bine pentru toţi, dacă ai preda cazul maiorului Bowes de aici, de la Fortul Hadley?

– Iertaţi-mă, domnule general, am răspuns. Este o problemă care depăşeşte Fortul Hadley şi durerea dumneavoastră personală. Niciunul din noi nu poate schimba acest lucru.

Generalul Campbell a aprobat din cap.

– Atunci, vă voi da tot concursul meu şi vă promit că toţi cei de aici vor colabora.

– Mulţumesc, domnule.

– Aveţi idee cine ar fi putut să facă asta?

– Nu, domnule. *Dar dumneavoastră?*

– Mă asiguraţi că veţi lucra repede şi că veţi colabora cu noi, pentru a minimaliza aspectele senzaţionale ale acestui incident, şi că veţi face mai mult bine decât rău?

– Vă asigur că singurul nostru scop este să arestăm cât mai curând făptaşul, am răspuns.

– Încă de la început, am făcut tot ce se putea, domnule general, a adăugat Cynthia, ca să minimalizăm amestecul din afară. Am transportat toate lucrurile din casa căpitanului Campbell în garnizoană. Şeful de poliție Yardley pare supărat din această cauză şi presupun că va lua legătura cu dumneavoastră, în această privinţă. Dacă sunteţi atât de amabil să-i spuneţi că dumneavoastră aţi autorizat dinainte să facem acest lucru, v-am fi recunoscători. În privinţa minimalizării aspectului senzaţional şi a răului, care ar putea fi făcut acestei baze şi armatei, un cuvânt din partea dumneavoastră, adresat şefului Yardley, ar contribui

mult la realizarea acestui scop.

Generalul Campbell s-a uitat îndelung la Cynthia. Fără îndoială, nu putea să privească o femeie tânără şi atrăgătoare de această vârstă, fără să-şi amintească de fiica lui. Numai că eu nu ştiam *ce* credea el despre fiica lui.

– Consideră că s-a făcut, i-a spus el Cynthiei.

– Mulţumesc, domnule general.

– Domnule general, am înţeles că ar fi trebuit să o vedeţi pe fiica dumneavoastră în această dimineaţă, după ieşirea din serviciu.

– Da… a spus el, trebuia să luăm micul dejun împreună. Văzând că nu vine, l-am sunat pe colonelul Fowler la statul-major, dar ne-a spus că nu era acolo. Cred că a sunat-o acasă.

– Cât era ceasul?

– Nu sunt sigur. Ea ar fi trebuit să fie la mine la ora 07.00. Probabil că am sunat la statul-major pe la 07.30.

N-am mai urmărit ideea, dar i-am spus:

– Domnule general, apreciem oferta dumneavoastră de colaborare deplină, de care vom profita. În primul moment convenabil, aş vrea să vă pun întrebări mai amănunţite dumneavoastră şi doamnei Campbell. Poate mâine.

– Mă tem că mâine trebuie să aranjăm înmormântarea şi să vedem de celelalte treburi personale. Ziua de după înmormântare va fi foarte potrivită.

– Mulţumesc. Familia deţine adesea informaţii care, fără să-şi dea seama, pot fi foarte importante în soluţionarea unui caz.

– Înţeleg. S-a gândit o clipă, apoi a întrebat: Credeţi… că era cineva cunoscut de ea?

– E foarte posibil, am răspuns, şi privirile ni s-au întâlnit.

Mi-a susţinut privirea şi a spus:

– Eu cred la fel.

L-am întrebat:

– În afară de colonelul Kent, v-a mai spus cineva ceva despre împrejurările în care a murit fiica dumneavoastră?

– Nu. Ba da, colonelul Fowler, El m-a informat.

– Despre posibilul viol şi despre felul cum a fost găsită?

– Exact.

A urmat o tăcere îndelungată, şi ştiam, din experienţa avută şi cu alţi ofiţeri, că nu aştepta ca eu să vorbesc, ci că întrevederea se terminase.

– Acum, putem să facem ceva pentru dumneavoastră? l-am

întrebat.

– Nu… găsiţi-l doar pe ticălosul ăla. S-a ridicat şi a apăsat un buton de pe birou. Mulţumesc că aţi venit.

Ne-am ridicat.

– Mulţumesc, domnule general, i-am spus. Ne-am dat mâinile. Şi primiţi toată compasiunea mea atât dumneavoastră, cât şi familia dumneavoastră.

A luat mâna Cynthiei şi poate că a fost doar o impresie, dar a ţinut-o mult timp şi s-a uitat în ochii ei.

– Ştiu că veţi face tot ce se poate, a spus el după aceea. Fiica mea v-ar fi apreciat. Îi plăceau femeile sigure de ele.

– Mulţumesc, domnule general, a răspuns Cynthia. Vă promit că voi face tot ce pot şi vă exprim din nou condoleanţele mele.

Uşa din spatele nostru s-a deschis şi colonelul Fowler ne-a condus afară, prin holul principal, spre uşa din faţă.

– Înţeleg că aveţi puteri depline în privinţa arestărilor. Dar vreau să vă rog să mă informaţi înainte de a aresta pe cineva.

– De ce?

– Pentru că, a răspuns el tăios, nu ne place ca oamenii noştri să fie arestaţi de personalul din afară, fără ca noi să ştim.

– Se întâmplă destul de des, l-am informat. De fapt, după cum poate ştiţi, acum câteva ore am condus la închisoare un sergent de la depozitul de arme. Dar, dacă doriţi, vă voi informa.

– Mulţumesc, domnule Brenner. Ca întotdeauna, se poate proceda în trei feluri: bine, greşit şi ca în armată. Presimt că doriţi să procedaţi bine, ceea ce este greşit, domnule Brenner.

– Ştiu, domnule colonel.

A privit-o pe Cynthia şi a spus:

– Dacă vă schimbaţi părerea cu privire la cele treizeci de zile de permisie, anunţaţi-mă. Dacă nu, rămâneţi, vă rog, în legătură cu mine. Domnul Brenner pare a fi tipul de bărbat care se cufundă în muncă şi uită de protocol.

– Da, domnule, a răspuns Cynthia. Şi, vă rog, încercaţi să ne stabiliţi cât mai repede o întâlnire cu generalul şi doamna Campbell. Avem nevoie de cel puţin o oră. De asemenea, vă rog să ne sunaţi la postul de poliţie al garnizoanei, dacă vă amintiţi ceva semnificativ.

El a deschis uşa şi am ieşit afară. Înainte de a o închide, m-am întors spre el şi i-am spus:

– Am ascultat mesajul dumneavoastră de pe robotul telefonic al căpitanului Campbell.

– Da. Acum pare cam prostesc.

– La ce oră aţi sunat-o, domnule colonel?

– Pe la 08.00. Generalul şi doamna Campbell o aşteptau pe fiica lor la ora 07.00.

– De unde aţi sunat-o?

– Eram la punctul de comandă.

– V-aţi uitat prin statul-major, ca să vedeţi dacă Ann Campbell a rămas peste program?

– Nu… Am presupus că a uitat şi a plecat acasă. N-ar fi fost prima dată.

– Înţeleg. V-aţi uitat dacă maşina ei era în parcarea statului-major?

– Nu… Cred că ar fi trebuit s-o fac.

– Cine v-a informat cu privire la detaliile morţii lui Ann Campbell?

– Am vorbit cu şeful poliției militare.

– El v-a spus cum a fost găsită?

– Exact.

– Deci dumneavoastră şi generalul Campbell ştiţi că era legată, strangulată şi violată?

– Da. Mai e vreun amănunt pe care ar trebui să-l ştim?

– Nu. Unde pot să vă găsesc, în afara orelor de serviciu? l-am întrebat.

– Stau într-o locuinţă pentru ofiţerii din garnizoană. Bethany Hill. Ştiţi unde se află?

– Cred că da. La sud de aici, pe drumul spre poligoane.

– Exact. Numărul meu de telefon e în cartea garnizoanei.

– Mulţumesc, domnule colonel.

– Bună ziua, domnule Brenner, doamnă Sunhill.

A închis uşa, iar eu şi Cynthia ne-am îndreptat spre maşină.

– Ce părere ai despre colonelul Fowler? m-a întrebat ea.

– Nu la fel de bună ca aceea pe care o are el despre el însuşi.

– De fapt, e o prezenţă impunătoare. În parte, e doar lustru şi morgă de stat-major, dar bănuiesc că este tot atât de calm, rece şi eficient pe cât pare.

– Ceea ce nu ne ţine nouă de cald. Este loial generalului şi numai generalului. Soarta lui şi a generalului sunt împletite, iar Steaua lui de Argint răsare numai atunci când cariera generalului e în ascensiune.

– Cu alte cuvinte, va minţi ca să-l protejeze pe general.

– Fără să clipească. De fapt, a minţit cu privire la mesajul

lăsat lui Ann Campbell. Noi am fost acolo înainte de ora 08.00, iar mesajul era deja pe robot.

– Ştiu, a încuviinţat Cynthia. E ceva care nu merge în legătură cu acest apel telefonic.

– Mai pune un suspect pe listă, am spus.

14

– Şcoala de Psihologie Operaţională? a întrebat Cynthia.

Ceasul meu civil arăta ora 17.15 şi se apropia ora cinei.

– Nu, lasă-mă la Clubul Ofiţerilor.

Ne-am îndreptat spre Clubul Ofiţerilor care e situat pe un deal, departe de activităţile garnizoanei, dar destul de aproape ca să fie convenabil.

– Cum merge până acum? s-a interesat Cynthia.

– Din punct de vedere personal sau profesional?

– Amândouă.

– Din punct de vedere profesional, fac o treabă grozavă. Dar tu?

– Eu te întreb pe *tine.*

– Până acum, e bine. Eşti o profesionistă. Sunt impresionat.

– Mulţumesc. Şi din punct de vedere personal?

– Mă bucur de compania ta.

– Şi eu de a ta.

După câteva secunde de tăcere plină de semnificaţii, a schimbat subiectul.

– Ce impresie ţi-a făcut generalul Campbell?

M-am gândit o clipă. E important să vezi reacţia prietenilor, a familiei şi a colegilor de muncă la aflarea ştirii unei morţi, cât se poate de curând după moarte. Am găsit soluţia multor cazuri de asasinare numai urmărind cine nu a reacţionat just şi cercetând această pistă.

– Nu avea înfăţişarea aceea de disperare şi durere de neconsolat, pe care o are un tată când află despre moartea unui copil, i-am spus Cynthiei. Pe de altă parte, este cine este.

– Dar cine *este?* a întrebat ea.

– Un soldat, un erou, un conducător. Cu cât urci mai sus pe

scara puterii, cu atât devin indivizii mai rezervaţi.

– Poate. A rămas o clipă tăcută, apoi a spus: Ţinând seama de felul cum a murit Ann Campbell... adică de felul cum a fost găsită... Nu cred că tatăl ei a fost ucigaşul.

– Nu ştim dacă a murit acolo unde a fost găsită sau dacă a murit cu hainele pe ea sau dezbrăcată. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum par. Dacă ucigaşul e inteligent, vezi numai ceea ce vrea el să vezi.

– Paul, totuşi nu pot să cred că ar fi în stare să-şi gâtuie propria fiică.

– Nu e ceva obişnuit, dar nici ceva nemaiauzit. Dacă ar fi fost fiica mea şi aş fi aflat despre ciudăţeniile ei sexuale, s-ar fi putut să fiu furios.

– Dar nu te-ai fi înfuriat până într-atât, încât să-ţi ucizi propria fiică.

– Nu. Dar nu se ştie. Acum caut motivele.

Am oprit la Clubul Ofiţerilor care este, după cum am spus, o clădire în stil spaniol. S-ar părea că a fost un stil răspândit în deceniul al treilea al secolului, când au fost construite acest club şi alte structuri permanente, Tabăra Hadley devenind Fortul Hadley. Războiul, care trebuia să pună capăt tuturor războaielor, fusese câştigat, dar, undeva, nişte minţi credeau că era nevoie de un spaţiu mai larg pentru armata care urma să lupte în următorul război, care să pună capăt tuturor războaielor, şi mă bătea gândul pesimist că reducerea forţelor armate era doar o stare temporară de lucruri.

Am deschis uşa maşinii şi i-am spus Cynthiei:

– Nu eşti îmbrăcată pentru club, altfel te-aş invita la cină.

– Pot să mă schimb, dacă doreşti. Doar dacă nu preferi să cinezi singur.

– Ne întâlnim la rotiserie.

Am ieşit din maşină şi ea a plecat.

Am intrat în club în timp ce în amplificatoare se auzea semnalul de stingere. Am găsit biroul secretarului, i-am arătat insigna de la DIC şi am cerut un telefon şi cartea abonaţilor din bază. Colonelul Charles Moore nu era în carte, de aceea am sunat la Şcoala de Psi-Op. Era puţin după ora 18.00, dar ce e frumos în armată este faptul că întotdeauna rămâne cineva undeva de serviciu. Noi nu dormim niciodată. A răspuns un sergent şi mi-a dat legătura cu biroul colonelului Charles Moore.

– Psi-Op, colonelul Moore la telefon.

– Domnule colonel, aici e ofiţerul Brenner, de la *Army Times.* Vă sun în legătură cu moartea căpitanului Campbell…

– Da… Dumnezeule, ce oribil… ce tragedie…

– Da, domnule. Pot să vă deranjez pentru câteva cuvinte?

– Sigur. Eram… Am fost comandantul căpitanului Campbell…

– Da, domnule, ştiu. Domnule colonel, v-ar conveni să ne întâlnim acum la Clubul Ofiţerilor? Nu vă reţin mai mult de zece minute.

Doar dacă mă interesezi, colonele!

– Ei bine…

– Peste două ore trebuie să predau materialul şi aş vrea măcar câteva cuvinte din partea comandantului ei.

– Bineînţeles. Unde…?

– La rotiserie. Sunt îmbrăcat într-un costum civil albastru. Mulţumesc, domnule colonel.

Am închis. Majoritatea americanilor ştiu că nu sunt obligaţi să stea de vorbă cu poliția, dacă nu doresc, dar se cred cumva obligaţi să stea de vorbă cu ziariştii. Îmi petrecusem cea mai mare parte a zilei sub numele de Paul Brenner, de la DIC, şi nevoia de a fi incorect fusese mai tare decât mine.

Am tras spre mine cartea de telefoane a oraşului Midland şi l-am găsit pe Charles Moore. Locuia în acelaşi complex de locuinţe cu Ann Campbell. Faptul în sine nu era ceva ieşit din comun, deşi Victory Gardens nu era locul pe care să-l fi ales în mod normal un colonel. Dar poate că avea datorii sau, poate, ca psiholog, nu-i păsa dacă stătea bară la bară cu locotenenţii şi căpitanii, în aceeaşi parcare. Sau poate că dorea să fie aproape de Ann Campbell.

Mi-am notat adresa şi telefonul lui, apoi am sunat la locuinţele pentru ofiţerii aflaţi în vizită şi am dat de Cynthia, care tocmai intra în camera ei.

– Ne întâlnim cu colonelul Moore. Suntem de la *Army Times*. De asemenea, vezi dacă poţi să-mi iei acolo o cameră. Nu pot să mă duc la Pinii Şoptitori, căci şeful Yardley patrulează. Opreşte-te la magazin şi ia-mi o periuţă de dinţi, un aparat de ras şi ce-o mai trebui. De asemenea, chiloţi mărime medie şi ciorapi. Şi poate o cămaşă mărimea patruzeci, iar tu să te încalţi cu pantofi comozi, pentru că mai târziu ne ducem la poligon. Ia şi o lanternă. Bine? Cynthia? Alo?

Cred că era o legătură proastă. Am închis şi m-am dus jos, în restaurantul rotiseriei, care nu e atât de protocolar ca

restaurantul principal şi unde capeţi imediat întăritoare. Am comandat o bere la bar şi m-am ospătat cu cartofi prăjiţi şi alune, ascultând conversaţiile din jurul meu. Subiectul era Ann Campbell, iar tonul era prudent şi se vorbea în surdină. La urma urmelor, aici era Clubul Ofiţerilor. În barurile din Midland, probabil că se vorbea despre acelaşi lucru, dar se exprimau mai multe păreri.

Am văzut un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniformă verde, cu însemne de colonel, care a intrat în rotiserie şi a trecut cu privirea peste toată camera. L-am urmărit un minut întreg, nimeni nu i-a făcut semn cu mâna şi nu l-a salutat. Evident, colonelul Moore nu era cunoscut sau, poate, nu se bucura de simpatie. M-am ridicat şi m-am apropiat de el. M-a văzut şi a zâmbit nesigur.

– Domnul Brenner?

– Da.

Ne-am dat mâinile. Uniforma colonelului Moore era mototolită şi prost croită, ceea ce-l deosebeşte imediat pe ofiţerul dintr-una din ramurile specializate.

– Vă mulţumesc că aţi venit, am spus.

Colonelul Moore avea cam cincizeci de ani, părul negru, buclat, puţin prea lung, şi o înfăţişare care îţi sugera un psihiatru civil, chemat sub arme cu o zi înainte. Doctorii militari, avocaţii militari, psihiatrii militari şi dentiştii militari m-au intrigat întotdeauna. Nu îmi dau seama dacă fug de urmările unei greşeli sau dacă sunt, pur şi simplu, nişte patrioţi devotaţi. L-am condus la o masă din colţul cel mai îndepărtat şi ne-am aşezat.

– Beţi ceva?

– Da.

Am făcut semn unei chelneriţe, iar colonelul Moore a comandat un pahar de vin de Xeres. Luasem un start greşit.

Moore s-a uitat la mine, ca şi cum ar fi încercat să ghicească în ce stare se afla mintea mea. Nevoind să-l dezamăgesc, m-am oferit voluntar.

– S-ar părea că a fost atacată de un nebun. Poate e vorba de o crimă care face parte dintr-o serie.

Credincios profesiei sale, a întors declaraţia împotriva mea şi a întrebat:

– De ce spuneţi asta?

– E doar o presupunere.

– În zonă, nu au fost violuri şi crime asemănătoare.

– Asemănătoare cu ce?

– Cu ceea ce s-a întâmplat cu căpitanul Campbell.

Tocmai ceea ce se întâmplase cu căpitanul Campbell nu ar fi trebuit să ştie chiar toţi, dar armata înfloreşte pe seama zvonurilor şi a vorbelor în vânt. Deci, ceea ce ştia colonelul Moore, colonelul Fowler, şi generalul Campbell; când aflaseră şi cum era o chestie de ghicit la ora aceea.

– Ce i s-a *întâmplat?*

– A fost violată şi asasinată, bineînţeles. Afară, în poligon.

Mi-am scos carneţelul şi am sorbit din bere.

– Tocmai am fost sunat de la D.C. și nu am prea multe informaţii. Am auzit că a fost găsită goală şi legată.

Şi-a cântărit răspunsul.

– Mai bine întrebaţi poliția militară despre asta.

– Just. De când sunteţi comandantul ei?

– De când a venit aici, la Fortul Hadley, cam acum doi ani.

– Deci, o cunoşteați destul de bine?

– Da. E o şcoală mică. Sunt numai douăzeci de ofiţeri şi treizeci de femei şi bărbaţi, înrolaţi şi numiţi aici.

– Înţeleg. Ce aţi simţit când aţi auzit vestea?

– Sunt foarte şocat, mi-a răspuns. Încă tot nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva.

Şi aşa mai departe. De fapt, arăta foarte bine, în ciuda faptului că era foarte şocat. Lucrez din când în când cu psihologi şi psihiatri şi ştiu că au un comportament ciudat, în timp ce spun lucruri normale. De asemenea, cred că unele profesii atrag anumite tipuri de personalităţi. Acest lucru e adevărat, mai ales în armată. Ofiţerii de infanterie, de exemplu, sunt ceva mai rezervaţi, puţin aroganţi şi siguri de ei. Cei de la DIC sunt mincinoşi, ironici şi extrem de inteligenţi. Psihanaliştii optează să-şi ducă viaţa printre cei cu minţile rătăcite şi, s-ar putea să fie un clişeu, mulţi dintre aceştia se află ei înşişi pe marginea prăpastiei. În cazul lui Charles Moore, specialist în războiul psihologic, care a încercat să transforme minţile sănătoase ale duşmanilor în minţi bolnave, avem de-a face cu echivalentul medicului care cultivă virusul tifosului pentru un război biologic.

Deci, pe când stăteam de vorbă, Charles Moore nu mi se părea a fi sănătos. Părea distant uneori, apoi se holba la mine din când în când, ca şi cum ar fi încercat să citească ceva pe faţa mea sau să-mi ghicească gândurile. Tipul mă făcea să nu mă simt în largul meu, lucru destul de greu de realizat. În afară de

faptul că era cam ciudat, avea şi ochii puţin sinistri – foarte negri, adânci şi pătrunzători. De asemenea, vocea avea acea intonaţie rară, adâncă şi pseudolinişţitoare pe care probabil că o învaţă la şcoala de psihanalişti.

– Aţi cunoscut-o pe căpitanul Campbell înainte de a fi numită aici? l-am întrebat.

– Da. Am întâlnit-o prima dată acum şase ani, când a venit la Fortul Bragg. Am fost instructorul ei.

– Şi-a luat doctoratul în psihologie la Georgetown.

S-a uitat la mine, aşa cum se uită oamenii atunci când spui ceva ce ei nu ştiu.

– Da, aşa cred, a răspuns.

– Şi aţi fost împreună la Bragg în timp ce ea studia psihologia operaţională?

– Am fost la şcoală – ea se specializa în psi-op.

– Şi după aceea?

– În Germania. Am fost acolo în acelaşi timp. Am revenit la Şcoala JFK de la Bragg, unde am predat amândoi o vreme, apoi am fost trimişi în Golf, apoi la Pentagon, pentru scurt timp, iar acum doi ani am venit aici, la Fortul Hadley. De ce vreţi să ştiţi toate astea?

– Cu ce vă ocupaţi la Fortul Hadley, domnule colonel?

– E secret.

Am dat din cap şi mi-am notat. Nu e ceva foarte obişnuit ca doi oameni să fie împreună la atâtea posturi, chiar într-o arie atât de specializată ca psihologia operaţională. Cunosc cupluri de militari căsătoriţi care nu au avut acest noroc. Nu mai departe decât biata Cynthia care nu era căsătorită cu tipul acela de la Forţele Speciale, dar era logodită cu el, iar ea se afla la Bruxelles în timp ce el era în zona Canalului.

– Aveaţi o relaţie de lucru bună, i-am spus colonelului Moore.

– Da. Căpitanul Campbell era extrem de energică, inteligentă, bine pregătită şi demnă de încredere.

Suna ca toate caracterizările pe care i le făcea la fiecare şase luni. Era limpede că formau o echipă.

– Era, într-un fel, o *protegée* a dumneavoastră?

S-a uitat la mine, de parcă folosirea unui cuvânt franţuzesc ar fi sugerat alt cuvânt franţuzesc, *paramour,* poate, ori vreun alt cuvânt murdar dintr-o limbă străină.

– Era subordonata mea, a replicat.

– Exact.

Mi-am notat acest cuvânt sub titlul *Prostii*. Mi-am dat seama că mă sâcâia gândul că acest ţicnit străbătuse lumea alături de Ann Campbell şi că împărţise atâţia ani cu ea. Curată nebunie. Îmi venea să-i spun „Ascultă, Moore, nici nu ar trebui să exişti pe aceeaşi planetă cu această zeiţă. Eu sunt cel care ar fi putut s-o facă fericită. Tu eşti doar un biet nebun”. În loc de asta, l-am întrebat:

– Îl cunoaşteţi pe tatăl ei?

– Da, dar nu prea bine.

– L-aţi întâlnit înainte de a veni la Fortul Hadley?

– Da. Din când în când. L-am văzut de câteva ori în Golf.

– Cine?

– Ann şi cu mine.

Am notat şi asta.

I-am mai pus câteva întrebări, dar era clar că niciunul din noi nu mai găsea nimic interesant în conversaţie. Eu nu voiam decât să-mi fac o impresie asupra lui înainte ca el să ştie cu cine vorbea. Când află că eşti poliţist, încep să joace teatru. Pe de altă parte, reporterii de la *Army Times* nu pot să pună întrebări ca: „Ai avut relaţii sexuale cu ea?” Dar poliţiştii pot, aşa că l-am întrebat:

– Aţi avut relaţii sexuale cu ea?

S-a ridicat în picioare.

– Ce întrebare e asta? Am să vă dau pe mâna poliției!

L-am arătat insigna.

– Sunt de la DIC, domnule colonel. Luaţi loc.

S-a uitat la insignă o clipă, apoi la mine, şi ochii i-au aruncat raze roşii mortale înspre mine, ca într-un film de groază prost.

– Luaţi loc, domnule colonel, am spus iar.

S-a uitat pe furiş în jur, în camera pe jumătate plină, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă era înconjurat sau aşa ceva. În cele din urmă, s-a aşezat.

Sunt colonei şi colonei. Teoretic, gradul transcende bărbatul sau femeia care-l poartă, şi respecţi gradul, dacă nu persoana. În realitate, nu este aşa. Colonelul Fowler, de exemplu, avea putere şi autoritate, şi trebuia să fii atent cu el. Colonelul Moore nu făcea parte din nicio structură a puterii, din câte ştiam.

– Anchetez asasinarea căpitanului Campbell, i-am spus. Nu sunteţi considerat suspect, deci nu vă voi citi drepturile. De aceea, veţi răspunde la întrebările mele corect şi complet. Bine?

– Nu aveţi dreptul să vă daţi drept…

– Lăsaţi-mi mie grija dedublării personalităţii mele. Bine? Prima întrebare…

– Refuz să vorbesc cu dumneavoastră fără avocat.

– Cred că aţi văzut prea multe filme civile. Nu aveţi dreptul la avocat şi nu aveţi dreptul să tăceţi decât dacă sunteţi suspect. Dacă refuzaţi să cooperaţi de bunăvoie, atunci vă voi considera suspect, vă voi citi drepturile, vă voi duce la postul de poliţie şi voi anunţa că am un suspect care cere un avocat. Aveţi ceea ce se numeşte o obligaţie de militar. Deci?

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Nu am absolut nimic de ascuns şi îmi displace felul în care m-aţi pus într-o poziţie defensivă.

– Bine. Prima întrebare. Când aţi văzut-o ultima oară pe căpitanul Campbell?

Şi-a dres vocea, s-a calmat, apoi a răspuns:

– Am văzut-o ultima oară ieri, pe la 16.30, în biroul meu. Spunea că se duce la club ca să mănânce ceva, apoi intra de serviciu.

– De ce s-a oferit voluntar, ca ofiţer de serviciu, pentru noaptea trecută?

– Nu ştiu.

– V-a sunat de la statul-major în timpul serii sau aţi sunat-o dumneavoastră?

– Să mă gândesc…

– Toate convorbirile telefonice din bază sunt înregistrate în registrul ofiţerului de serviciu.

De fapt, convorbirile interne nu puteau fi găsite, iar căpitanul Campbell precis nu trecuse în jurnal telefoanele primite sau date în interes personal.

– Da, am sunat-o, a răspuns Moore.

– La ce oră?

– Pe la ora 23.00.

– De ce aşa de târziu?

– Aveam ceva de discutat despre treaba de a doua zi şi ştiam că la ora aceea e linişte.

– De unde aţi sunat-o?

– De acasă.

– Unde staţi?

– În oraş. Victory Drive.

– Nu acolo stătea şi decedata?

– Ba da.

– Aţi fost vreodată la ea acasă?

– Sigur. De multe ori.

Am încercat să-mi închipui cum arăta tipul gol, cu spatele la cameră sau cu o mască de piele. M-am întrebat dacă laboratorul avea vreun specialist în penisuri (bărbat sau femeie) care să compare penisurile fotografiate în prim-plan cu echipamentul omului din faţa mea. Oricum, l-am întrebat:

– Aţi avut relaţii sexuale cu ea?

– Nu. Dar fiţi sigur că veţi auzi zvonuri. Zvonurile ne-au urmărit peste tot.

– Sunteţi căsătorit?

– Am fost. Am divorţat acum şapte ani.

– Vă dădeaţi întâlniri?

– Uneori.

– O găseaţi atrăgătoare pe Ann Campbell?

– Îi admiram intelectul.

– V-aţi uitat vreodată la trupul ei?

– Nu-mi place genul ăsta de întrebări.

– Nici mie. O găseaţi atrăgătoare din punct de vedere sexual?

– Eram ofiţerul ei superior. Am aproape douăzeci de ani mai mult decât ea şi este fiica generalului. Nu i-am spus niciodată ceva care să poată fi considerat hărţuire sexuală.

– Domnule colonel, eu fac o anchetă asupra unei crime, nu mă interesează hărţuirea sexuală. Atunci, de ce au apărut zvonurile?

– Pentru că oamenii au minţi murdare. Chiar şi ofiţerii din armată. A zâmbit. Şi dumneavoastră.

Pe acest comentariu, am mai comandat de băut; încă un vin de Xeres pentru el, ca să-i dezlege limba, şi o bere pentru mine, ca să-mi oprească impulsul de a-l pocni.

A venit şi Cynthia, îmbrăcată în pantaloni negri şi bluză albă. Am prezentat-o colonelului Moore, apoi i-am spus:

– Nu mai suntem de la *Army Times.* Suntem de la DIC. Tocmai îl întrebam pe colonelul Moore dacă a avut vreo relaţie sexuală cu decedata, iar el m-a asigurat că nu. Deocamdată, suntem într-o stare conflictuală.

– Domnul Brenner este extrem de încordat şi obosit, i-a spus Cynthia lui Moore, zâmbind.

A luat loc şi am pus-o pe Cynthia la curent. Şi-a comandat bourbon, cola şi un sandvici asortat pentru ea şi unul cu brânză pentru mine. Ştie că îmi place acest gen de sandvici. Colonelul

Moore a refuzat să ia cina cu noi, explicându-ne că era prea supărat ca să mănânce.

– Eraţi prieteni, ştiţi pe cineva cu care s-ar fi putut să aibă relaţii? l-a întrebat Cynthia.

– Relaţii sexuale?

– Cred că acesta era subiectul discuţiei, a răspuns ea.

– Să mă gândesc... Se vedea cu un tânăr... civil. Rareori se întâlnea cu militari.

– Cine era acest civil? a întrebat Cynthia.

– Un oarecare Wes Yardley.

– Yardley? Şeful poliției?

– Nu, nu. Wes Yardley, unul dintre fiii lui Burt Yardley.

Cynthia s-a uitat la mine, apoi l-a întrebat pe Moore:

– De când se vedeau?

– De când a venit ea aici. Aveau o relaţie furtunoasă. De fapt, fără să acuz pe cineva, cred că ar trebui să vorbiţi cu el.

– De ce?

– De ce? Păi e limpede. Erau *încurcaţi.* Se certau mereu.

– În legătură cu ce?

– Ea mi-a spus că se purta rău cu ea.

Această afirmaţie m-a luat prin surprindere.

– *El* se purta rău cu *ea?* l-am întrebat pe Moore.

– Da. Nu o suna, ieşea în oraş cu alte femei, se vedea cu ea numai când îi convenea lui.

Ceva nu era în regulă. Dacă eu mă îndrăgostisem de Ann Campbell, de ce oare toţi ceilalţi bărbaţi nu s-ar fi ţinut ca nişte căţeluşi după ea?

– De ce ar fi suportat ea aşa ceva? Vreau să spun că... era atrăgătoare, dorită...

Incredibil de frumoasă, sexy... şi avea un trup pentru care puteai să şi mori. Sau să ucizi.

Moore a zâmbit aproape cu subînţeles, cred. Tipul mă făcea să mă simt prost.

– Există un tip de personalitate... am să vorbesc în termenii unui profan: lui Ann Campbell îi plăceau tipii duri. Oricine îi arăta cel mai mic semn de atenţie era considerat slab şi vrednic de dispreţ. În această categorie, intrau aproape toţi bărbaţii. Era atrasă spre bărbaţii care se purtau rău cu ea, aproape abuzau. Wes Yardley este un astfel de bărbat. Ca şi tatăl lui, este poliţist în Midland, un fel de playboy local. Are multe prietene, crede că este frumos şi are ceva din farmecul unui gentleman din sud,

plus toate atitudinile exagerat masculine ale unui sudist. Derbedeu sau ticălos ar fi cele mai bune cuvinte pentru a-l descrie.

Încă tot nu-mi revenisem.

– Ann Campbell era încurcată cu el de doi ani?

– Cu intermitențe.

– A discutat cu dumneavoastră toate astea? a întrebat Cynthia.

– Da.

– Din punct de vedere profesional?

A încuviinţat din cap, ca răspuns la perspicacitatea ei.

– Da, eram terapeutul ei.

Eu nu eram atât de perspicace, poate pentru că mintea mea era răvăşită. Eram extrem de dezamăgit de Ann Campbell. Camera din subsol şi fotografiile nu mă deranjaseră, poate pentru că ştiam că bărbaţii aceia fuseseră doar nişte obiecte pe care ea le folosea ca atare. Dar ideea că avea un prieten, un iubit, cineva care abuza de ea, rudă cu Burt Yardley, pe deasupra, mă scotea din fire.

– Deci, ştiţi cam tot ceea ce e de ştiut despre ea, i-a spus Cynthia lui Moore.

– Aşa cred.

– Atunci, am să vă rog să ne ajutaţi cu o autopsie psihologică.

– Să vă *ajut?* Doamnă Sunhill, nu aţi putea să pricepeţi nici prima literă!

Atunci, m-am recules şi i-am spus:

– Voi avea nevoie de toate însemnările şi transcrierea tuturor şedinţelor cu ea.

– Nu mi-am făcut niciodată însemnări. Aşa ne înţeleseserăm.

– Dar ne veţi *ajuta?*

– De ce? Ea a murit.

– Uneori, autopsia psihologică a victimei ne ajută să facem profilul psihologic al ucigaşului. Presupun că ştiţi, i-a spus Cynthia.

– Am auzit despre asta. Ştiu foarte puţine despre psihologia criminalilor. Am să vă spun părerea mea, oricum e o prostie totul. Toţi suntem criminali, dar majoritatea dintre noi avem mecanisme bune de control. Desfiinţează controlul şi ai un ucigaş. Am văzut bărbaţi cumsecade omorând copilaşi în Vietnam.

Un timp nu a vorbit nimeni şi fiecare a rămas cu gândurile

lui.

În cele din urmă, Cynthia a spus:

– Dar dorim ca dumneavoastră, în calitate de confident al ei, să ne spuneţi tot ce ştiţi despre ea, prietenii ei, duşmanii ei, mintea ei.

– Cred că nu am de ales.

– Nu, nu aveţi, l-a asigurat Cynthia. Dar am dori să colaboraţi cu noi, dacă nu cu entuziasm, măcar de bunăvoie. Şi dumneavoastră doriţi să-l vedeţi pe asasinul ei adus în faţa justiţiei.

– Doresc să-l găsiţi pe ucigaşul ei, pentru că sunt curios cine ar putea fi. Cât despre justiţie, sunt aproape sigur că ucigaşul era convins că face dreptate.

– Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Cynthia.

– Atunci când o femeie, ca Ann Campbell, este violată şi asasinată, aproape sub nasul tatălui ei, poţi să fii sigur că cineva avea ceva cu ea, cu tatăl ei sau cu amândoi şi probabil că avea motive. Sau măcar aşa stăteau lucrurile în mintea lui. S-a ridicat în picioare. Pentru mine, e ceva foarte supărător. Am un puternic sentiment de pierdere. O să-mi fie dor de tovărăşia ei. Deci, dacă mă scuzaţi…

Atât Cynthia, cât şi eu ne-am ridicat. La urma urmelor, era colonel.

– Aş vrea să stăm de vorbă, mâine. Vă rog să vă faceţi liber, domnule colonel. Mă interesaţi.

A plecat, iar noi ne-am aşezat la loc.

A venit şi mâncarea şi am ciugulit din sandviciul cu brânză.

– Te simţi bine? a întrebat Cynthia.

– Da.

– Cred că gusturile lui Ann Campbell în materie de iubiţi te-au supărat. Aproape că te-ai speriat când ne-a spus.

M-am uitat la ea.

– Se spune că nu trebuie să te legi emoţional de martori, suspecţi sau victime. Dar, uneori, nu te poţi opri.

– Eu întotdeauna am fost ataşată de victimele violurilor. Dar ele sunt în viaţă şi suferă. Ann Campbell e moartă.

Nu i-am răspuns.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, a continuat Cynthia, dar cunosc genul. Probabil că îi făcea o plăcere sadică să-i chinuiască mintal pe bărbaţii care nu se puteau împiedica să-şi ia ochii de la ea sau să nu se gândească la ea, apoi s-a dat ca o masochistă

unui bărbat, despre care ştia că o va trata ca pe un gunoi. S-ar părea că, în mod obscur, Wes Yardley îşi cunoştea rolul şi îl juca bine. Probabil că ea era geloasă pe celelalte femei ale lui şi, mai probabil, el era indiferent la ameninţările ei că îşi va găsi alt prieten. Aveau o relaţie bună în cadrul lumii bolnave pe care şi-o creaseră. Wes Yardley este, probabil, suspectul cel mai puţin veridic.

– De unde ştii?

– Nu am trecut prin asta, dar ştiu o mulţime de femei care au trăit aşa ceva. Am văzut prea multe.

– Adevărat?

– Da. Şi tu cunoşti astfel de bărbaţi.

– Poate.

– Ai simptomele clasice de oboseală. Devii obtuz şi prost. Du-te să dormi puţin şi te scol eu mai târziu.

– Mă simt foarte bine. Mi-ai luat o cameră?

– Da. Şi-a deschis geanta. Uite cheia. Lucrurile pe care mi le-ai cerut sunt în maşină, care e deschisă.

– Mulţumesc. Cât îţi datorez?

– O să trec suma în contul meu de cheltuieli. Karl o să moară de râs când o să vadă că am luat chiloţi bărbăteşti. De aici, poţi să te duci pe jos la locuinţele ofiţerilor vizitatori, doar dacă nu vrei să împrumuţi maşina mea.

– Niciuna, nici alta. Să mergem la postul de poliție. M-am ridicat în picioare.

– Nu ţi-ar strica să te răcoreşti puţin, Paul.

– Vrei să spui că put?

– Chiar şi un tip rece ca tine transpiră în Georgia, în luna august.

– Bine. Pune tot ce-i aici pe nota mea.

– Mulţumesc.

– Trezeşte-mă la ora 21.00.

– Bine.

M-am depărtat câţiva paşi de masă, apoi m-am întors.

– Dacă nu avea nicio legătură cu ofiţerii din garnizoană şi era topită după poliţistul ăla din Midland, cine sunt tipii din fotografii?

Cynthia şi-a ridicat privirea de la sandvici.

– Du-te la culcare, Paul!

15

Telefonul din camera mea a sunat la ora 21.00, trezindu-mă dintr-un somn care nu mă odihnise.

– Te aştept jos, a spus vocea.

– Dă-mi zece minute.

Am închis, m-am dus la baie şi m-am spălat pe faţă. Locuinţele pentru ofiţerii aflaţi în vizită la Fortul Hadley se află într-o clădire de cărămidă, vag asemănătoare cu un motel civil. Camerele sunt curate, dar fără aer condiţionat, şi există numai câte o baie pentru fiecare două camere, situată între ele, ca nu cumva să ai impresia că armata îşi cocoloşeşte ofiţerii tineri. Când foloseşti baia, trebuie să tragi ivărul uşii care duce spre cealaltă cameră, apoi să ţii minte să-l deschizi atunci când pleci, pentru ca şi persoana de alături să poată intra. Rareori se întâmplă aşa.

M-am spălat pe dinţi cu instrumentele recent achiziţionate, apoi m-am dus în cameră şi am despachetat cămaşa cea nouă, întrebându-mă cum urma să-mi iau lucrurile de la Pinii Şoptitori ca să le aduc aici, fără să dau peste poliția locală. Nu era prima dată când deveneam *persona non grata* într-un oraş şi nu ar fi fost nici ultima. De obicei, aranjam astfel lucrurile ca să pot pleca după ce terminam un caz. Dar odată, la Fortul Bliss, Texas, a trebuit să fiu luat cu elicopterul şi nu mi-am văzut maşina câteva săptămâni, până când mi-a adus-o cineva la Falls Church.

Oricum, chiloţii erau măsură mică, nu mijlocie. Femeile sunt meschine, uneori. M-am îmbrăcat, mi-am luat arma şi toate accesoriile şi am ieşit pe hol, unde am văzut-o pe Cynthia ieşind din camera alăturată.

– Asta e camera ta? am întrebat-o.

– Nu. Am făcut curat pentru un străin.

– Nu puteai să-mi iei o cameră la capătul culoarului?

– Acum e plin de rezervişti, care îşi petrec aici cele două săptămâni de vară. A trebuit să pun la bătaie procedura de la DIC ca să-ţi obţin o cameră. Nu mă deranjează să împart baia cu tine, a adăugat.

Am ieşit şi ne-am urcat în Mustang-ul ei.

– Poligonul şase? a întrebat.

– Exact.

Purta tot pantalonii negri şi bluza albă, dar îşi pusese adidaşi şi un pulover alb. Lanterna pe care i-o cerusem se afla între cele două scaune.

– Eşti înarmată?

– Da. De ce? Te aştepţi să avem neplăceri?

– Criminalii revin întotdeauna la locul faptei.

– Prostii.

Soarele apusese, se ridica luna plină şi speram că acum erau cam aceleaşi condiţii ca acelea din zorii zilei pe poligon, ca să ne dăm seama ce se întâmplase şi să-mi vină inspiraţia.

Am trecut de cinematograful din garnizoană, unde se terminase spectacolul şi ieşea lumea, apoi am trecut de Clubul Subofiţerilor, unde băuturile sunt mai bune decât cele de la Clubul Ofiţerilor, mâncarea e mai ieftină şi femeile mai prietenoase.

– M-am dus la biroul şefului poliției şi l-am văzut pe Kent, a spus Cynthia.

– Bună iniţiativă. Ceva nou?

– Câteva lucruri. Întâi, vrea să-l iei uşor pe colonelul Moore. S-ar părea că Moore s-a plâns de comportamentul tău agresiv.

– Mă întreb cui se plânge Kent.

– Am şi câteva veşti bune. Ai primit un mesaj de la Karl şi mi-am luat libertatea să-l sun acasă. E extrem de furios din cauza unui anume Dalbert Elkins, pe care zice că l-ai transformat din infractor în martor al guvernului, bucurându-se astfel de imunitate.

– Sper că, într-o zi, cineva o să facă acelaşi lucru pentru mine. Altceva?

– Da. Karl, runda a doua. Mâine trebuie să dea raportul în faţa consilierului general al Curţii Marţiale, la Pentagon, şi ar vrea să primească un raport mai cuprinzător decât cel pe care i l-ai trimis azi, mai devreme.

– Poate să-l amâne. Sunt ocupat.

– Am bătut la maşină un raport şi i l-am trimis acasă prin fax.

– Mulţumesc. Şi ce ziceai în raport?

– Ai o copie pe birou. Ai încredere în mine sau nu?

– Sigur că am. Numai că, dacă lucrurile vor merge rău, ai fi mai în siguranţă dacă numele tău nu ar apărea pe rapoarte.

– Ai dreptate. Am semnat cu numele tău.

– Ce?

– Glumeam. Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de cariera

mea.

– Minunat. A venit ceva de la laborator?

– Da. Spitalul a trimis un protocol preliminar la biroul şefului de poliţie. Moartea a intervenit nu mai devreme de miezul nopţii şi nu mai târziu de ora 04.00.

– Asta ştiu.

Raportul de la autopsie, numit protocol, pentru nu ştiu ce motive inexplicabile, începe acolo unde a terminat lucrul laboratorul, deşi există unele suprapuneri, ceea ce e minunat. Cu cât lucrau mai mulţi pe un cadavru, cu atât mai bine.

– De asemenea, moartea a fost, în mod hotărât, un rezultat al asfixiei. S-au găsit traume interne atât în gât, cât şi în laringe, şi şi-a muşcat limba. Toate sunt urmările strangulării.

Am luat parte la autopsii şi, aşa cum puteți să vă închipuiţi, nu sunt deloc plăcut de privit. Să fii omorât şi dezbrăcat este destul de înjositor, dar să fii tăiat bucăţele şi examinat de o echipă de străini este ultimul grad de înjosire.

– Altceva? am întrebat.

– Petele şi rigiditatea cadaverică sunt urmarea poziţiei în care a fost găsit cadavrul, deci moartea a intervenit acolo şi corpul nu a mai fost mişcat. De asemenea, în afara legăturii din jurul gâtului, nu mai sunt alte răniri sau traume ale ţesuturilor şi oaselor expuse riscului, ale creierului, vaginului, anusului, gurii şi aşa mai departe.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

– Altceva?

Cynthia mi-a dat informaţii asupra conţinutului stomacului, vezicii urinare şi intestinelor, asupra condiţiei organelor interne şi amănunte anatomice. Eram bucuros că nu-mi terminasem sandviciul, pentru că simţeam că stomacul meu făcea tumbe.

– Colul uterin *era* puţin erodat, ceea ce ar putea fi urmarea unui avort, a unei boli sau poate a introducerii de obiecte mari.

– Bine… Asta-i tot?

– Da, deocamdată. Autopsierul nu a făcut examene microscopice ale ţesuturilor şi fluidelor sau de toxicologie, pe care vrea să le facă independent de laborator. Cynthia a adăugat: Nu a avut niciun secret faţă de ei, nu-i aşa?

– Afară de unul.

– Exact. De asemenea, am primit şi unele note preliminare de la Cal. Au terminat testele serologice şi nu au găsit droguri sau otrăvuri în sânge, doar o urmă de alcool. Au găsit salivă la

colţurile gurii, care s-a scurs în jos, ca urmare a poziţiei corpului. Au găsit pete de transpiraţie în diferite locuri şi lacrimi uscate, care s-au scurs din ochi tot ca urmare a poziţiei corpului. Toate trei lichidele au fost identificate ca aparţinând victimei.

– Lacrimi?

– Da, a spus Cynthia. Multe lacrimi. A plâns.

– Nu le-am observat…

– Nu-i nimic. Le-au observat ei.

– Bun… dar lacrimile nu sunt urmarea lipsei de răni şi nu sunt neapărat urmarea strangulării.

– Nu, a fost de acord Cynthia, dar sunt urmarea faptului că a fost legată de un nebun care i-a spus că o să moară. Ce nu se potriveşte cu toate astea e ipoteza ta că ea ar fi consimţit. Deci poate că va trebui să o schimbi.

– Ipoteza mea se potriveşte foarte bine. M-am gândit o clipă, apoi am spus: Eşti femeie, ce a făcut-o să plângă?

– Nu ştiu, Paul. Nu am fost acolo.

– Dar trebuie să ne punem în locul ei. Nu era o femeie care să plângă uşor.

Cynthia a dat din cap.

– Cu asta sunt de acord. Atunci, poate că a plâns din cauza unei traume emoţionale.

– Exact. Cineva cunoscut de ea a făcut-o să plângă, fără ca măcar să o atingă.

– Poate. Dar poate că şi-a provocat singură plânsul. Nu putem să ştim.

– Exact.

Examenele de laborator sunt obiective. Găsiseră cantităţi mari de lacrimi uscate. Lacrimile aparţineau victimei. Se scurseseră din ochi spre urechi, arătând că, în clipa aceea, corpul era culcat pe spate. Sfârşitul declaraţiei. Iese Cal Seiver, intră Paul Brenner. Lacrimile arătau că *plânsese.* Deci, *cine* o făcuse să plângă? *Ce* o făcuse să plângă? *De ce* plânsese? *Când* plânsese? E oare important de ştiut? Într-un fel, credeam că era important.

– Scamele erau de la propria lenjerie şi de la uniformă, probabil tot a ei, dar puteau fi şi de la uniforma altei persoane. Nu s-au găsit alte scame. De asemenea, părul găsit pe trup şi în jurul acestuia era al ei.

– Ce-i cu firul găsit în chiuveta de la toaletă?

– Nu era al ei. Era negru, nevopsit, de pe capul unui alb,

probabil a căzut, nu a fost smuls sau tăiat. Au stabilit că persoana are grupa sangvină 0. Nu avea rădăcină, deci nu avem amprenta genetică, iar sexul poate fi stabilit doar prin deducţii. Cal zice că, pe baza lungimii, a lipsei de vopsea şi de alte preparate pentru coafat şi aşa mai departe, aparţine unui bărbat. E cârlionţat, nu drept sau ondulat.

– Tocmai am cunoscut un tip cu genul ăsta de păr.

– Da. Ar trebui să luăm o şuviţă din părul colonelului Moore pentru comparaţie.

– Exact. Altceva?

– Nu s-a găsit spermă pe piele sau în vreunul dintre orificii. De asemenea, nicio urmă de unguent în vagin sau în anus, care să sugereze penetrarea cu un obiect străin sau cu un prezervativ uns, de exemplu.

Am dat din cap.

– Deci nu a avut loc niciun contact sexual.

– Ar fi putut avea loc, dacă un bărbat, îmbrăcat în aceeaşi uniformă ca şi ea, a stat deasupra ei, nu a lăsat niciun fir de păr, salivă sau transpiraţie. Folosind un prezervativ fără lubrifiant sau chiar fără prezervativ, a pătruns-o, dar nu a ejaculat. S-ar fi putut întâmpla şi aşa.

– Dar nu s-a întâmplat. Nu a avut loc niciun contact sexual. Trebuia să aibă loc un transfer sau un schimb, măcar la scară microscopică.

– Înclin să fiu de acord. Dar nu putem să scoatem din cauză un gen oarecare de stimulare sexuală. Dacă frânghia din jurul gâtului era menită să provoace asfixia sexuală, aşa cum ai sugerat, atunci e de presupus că a avut loc şi o excitare genitală.

– Ar fi logic. Dar am renunţat la orice logică în cazul ăsta. Bun, ce-i cu amprentele?

– Niciuna pe corpul ei. Nu au putut ridica nicio amprentă completă sau clară de pe frânghia de nailon, dar au luat mai multe de pe ţăruşi.

– Sunt de ajuns ca să le comparăm la FBI?

– Nu, dar sunt destul de bune pentru a le compara cu amprentele ştiute. De fapt, unele sunt ale lui Ann Campbell. Altele nu sunt ale ei şi s-ar putea să aparţină celeilalte persoane.

– Sper.

– Deci ea a pus ţăruşii, a spus Cynthia, ceea ce înseamnă că a fost obligată să-l ajute pe făptaş sau că a făcut-o de bunăvoie, ca într-un act liber consimţit, de fantezie sexuală sau altceva.

– Înclin spre ultima posibilitate.

– Şi eu aş înclina, dar ce a făcut-o să plângă?

– Fericirea. Extazul. Plânsul este un fenomen care se poate observa în practică. Cauza plânsului poate avea diferite interpretări. Unii oameni plâng, după orgasm.

– Am auzit. Deci, ştim oricum ceva mai mult decât ştiam la răsăritul soarelui, dar – într-un fel – ştim mult mai puţin. În mod normal, toate amănuntele astea nu se leagă.

– Puţin spus. În jeep s-au găsit amprente?

– Foarte multe. Se lucrează încă la ele şi la amprentele de la toaletă. Cal a luat jeepul şi rândul de jos de scaune din tribune şi le-a dus în hangar. S-a instalat acolo.

– Bun. M-am gândit o clipă. Am avut numai două cazuri de omucidere, pe care le-am rezolvat doar spre satisfacţia mea, şi la care nu am reuşit să ajung la condamnare. În ambele cazuri, erau implicaţi doi oameni străluciţi care au avut grijă să nu lase nicio urmă. Nu aş vrea să mai am un astfel de caz.

– Paul, se zice că, mult înaintea probelor ştiinţifice, a existat mărturisirea. Adesea, făptaşul simte nevoia să mărturisească şi abia aşteaptă ca noi să îi cerem să o facă.

– Asta era valabil în timpul Inchiziţiei, a proceselor vrăjitoarelor din Salem şi la înscenările judiciare de la Moscova. Eu aş vrea să am nişte dovezi.

Am ieşit din centrul garnizoanei şi am rămas amândoi tăcuţi. Am coborât geamul, lăsând înăuntru aerul rece al nopţii.

– Îţi place Georgia?

S-a uitat la mine.

– N-am avut niciodată un post permanent aici. Am venit şi am plecat. Însă îmi place. Dar ţie?

– Îmi trezeşte amintiri.

Cynthia a găsit Rifle Range Road fără greutate. Luna era încă în spatele copacilor şi întunericul era adânc, cu excepţia farurilor noastre pe drum. Se auzeau greieri, brotaci, lăcuste şi tot felul de animale nocturne care scot sunete ciudate, iar mirosul pinilor era intens, aducându-mi aminte de Pinii Şoptitori, aşa cum erau cu mulţi ani în urmă: nopţile stăteam afară, pe şezlonguri, beam bere cu ceilalţi soldaţi tineri şi soţiile lor, îi ascultam pe Jimi Hendrix, Janis Joplin sau pe oricine altcineva şi aşteptam hârtiile şapirografiate care începeau aşa: „Prezentaţi-vă la raport...”

– Ce părere ai de colonelul Moore? a întrebat Cynthia.

– Ca şi tine, probabil. E un individ ciudat.

– Da, dar cred că el *ştie* de ce a fost ucisă Ann Campbell.

– Se poate. Îl consideri suspect? am întrebat-o.

– Pentru raport, nu. Trebuie să-l facem să vorbească. Dar între noi, pot să-l consider suspect.

– Mai ales dacă părul din chiuvetă e al lui, am subliniat.

– Care ar fi fost motivul? a întrebat Cynthia.

– Nu clasica gelozia sexuală.

– Crezi că nu s-a culcat niciodată cu ea, nici măcar nu i-a propus?

– Da. Din asta se vede cât e de bolnav.

– Interesantă observaţie. Cu cât am mai mult de-a face cu bărbaţii, cu atât aflu mai multe.

– Bravo ţie. *Tu* ce motiv crezi că ar fi putut să aibă?

– Sunt de acord cu tine că Moore e cumva asexuat. Dar poate că ea l-a ameninţat că rupe relaţia lor platonică sau terapeutică, iar el nu a avut încotro.

– Atunci, de ce să o omoare în felul ăsta? am întrebat.

– De unde să ştiu? Avem de a face cu doi psihanalişti.

– Da. Dar fac pariu că Moore ştie de ce. Moore ştie cum a ajuns ea acolo, pe pământ, chiar dacă nu a omorât-o el. Din câte ştim, el i-a spus că relaţiile sexuale cu străinii, sub cerul liber, sunt o terapie bună. Am auzit de felul ăsta de lucruri…

Cynthia a dat din cap.

– Cred că te apropii de ceva.

– Încă o teorie de pus la păstrare în hangar.

După un moment de tăcere, am întrebat-o, fără legătură cu altceva decât cu toată viaţa mea:

– Te-ai căsătorit cu maiorul cum-îl-cheamă cu pistol?

Mi-a răspuns fără niciun entuziasm, cred.

– Da, m-am căsătorit.

– Ei, felicitări, sunt extrem de fericit pentru tine, Cynthia, şi-ţi doresc tot binele pe care ţi-l poate oferi viaţa.

– Am introdus acţiune de divorţ.

– Bun.

Am mers o vreme în tăcere, apoi a spus:

– După Bruxelles, m-am simţit vinovată şi am acceptat cererea lui în căsătorie. De fapt, cred că eram logodită cu el, aşa că ne-am căsătorit. Dar… nu m-a lăsat nicio clipă să uit că nu mai avea încredere în mine. Numele tău a fost pus pe tapet o dată sau de două ori.

– Iar *eu* ar trebui să mă simt vinovat? Nu mă simt aşa.

– Nici nu trebuie. S-a dovedit a fi posesiv şi înşelător.

– N-ai văzut asta înainte?

– Nu. În relaţiile de la distanţă, cel mai bun lucru e distanţa. E foarte romantic. Dar traiul împreună e altceva.

– Sunt sigur că te-ai dat peste cap ca să-i faci plăcere.

– Dacă ăsta e un sarcasm, greşeşti. Nu m-am dat peste cap. Dar, de câte ori plecam în misiune, devenea foarte rău şi, de câte ori mă întorceam din misiune, mă interoga. Nu-mi place să fiu interogată.

– Nimănui nu-i place.

– Nu l-am înşelat niciodată.

– O singură dată.

– Ştii ce vreau să spun. Oricum, am început să cred că viaţa în armată şi căsătoria nu se potrivesc. El voia să-mi dau demisia. Am refuzat. A devenit violent şi a trebuit să-l ameninţ cu arma.

– Dumnezeule! Norocul tău că nu avea la el automatul ăla cu care m-a ameninţat pe mine.

– Îl avea, dar îl descărcasem cu câteva luni înainte. Ascultă, totul e atât de vulgar, mă simt prost chiar şi atunci când vorbesc despre asta. Dar cred că-ţi datoram cel puţin această expunere a vieţii mele dintre Bruxelles şi momentul de faţă.

– Mulţumesc. Şi-a încărcat automatul la loc?

A râs.

– Acum s-a potolit. A acceptat de bunăvoie. A obosit să tot fie sfâşiat de gelozie. Acum face carieră şi are o prietenă.

– Unde se află acum fericitul psihopat?

– La Şcoala de Rangeri de la Benning.

– E aproape de aici.

– Nici nu ştie unde sunt acum. Te îngrijorează?

– Nu. Vreau doar să ştiu cum stau. Adun informaţii de bază.

– Şi cum stai?

– Mă aflu undeva între trecut, prezent şi viitor. Vechea poveste.

– Nu putem să fim prieteni, fără să fim amanţi?

– Sigur că putem. O să-l întreb pe colonelul Moore unde s-a demasculinizat.

– Eşti primitiv. Nu mai vreau încă un nebun gelos, a spus ea după o clipă de gândire.

– Hai să vorbim despre asta mâine sau săptămâna viitoare.

– Minunat.

– Te vezi cu altcineva? am întrebat-o după un minut sau

două.

– A şi venit săptămâna viitoare?

– Nu vreau să fiu împuşcat, să ştii.

– Nu, nu mă văd cu nimeni.

– Bun. Pentru că nu vreau să fiu împuşcat.

– Paul, taci din gură sau te împuşc *eu.* Dumnezeule, mă spionezi!

– Nu trage!

– Termină, a râs ea.

Ultima porţiune am făcut-o în linişte.

– Parchează aici, stinge farurile şi opreşte motorul.

Cerul era albastru şi luminat de lună, iar afară se răcorise, dar era plăcut încă, în ciuda umezelii. Acest gen de seară frumoasă e făcut pentru întâlniri romantice în natură. Am ascultat păsările şi vântul în copaci.

– Nu numai că m-am gândit la tine, dar mi-a fost şi dor de tine.

– Ştiu. Şi mie.

Am dat din cap.

– Atunci, unde am greşit? De ce s-au despărţit drumurile noastre?

A ridicat din umeri.

– Poate am greşit noi. A adăugat: Aş fi vrut ca tu… dar e ceva trecut.

– Ce ai fi vrut să fac?

– Aş fi vrut să nu fii de acord cu hotărârea mea de a ne despărţi. Aş fi vrut să mă iei de la el.

– Nu e stilul meu, Cynthia. Ai luat o hotărâre. Am respectat-o.

– Doamne, Paul, doar eşti un detectiv abil, nu-i aşa? Poţi să citeşti în inima unui ucigaş de la o sută de metri şi să-ţi dai seama de o minciună după clipirea ochilor. Dar nu eşti în stare să te cunoşti pe tine însuţi şi nu ştii absolut nimic despre femei.

Am rămas acolo, ca un idiot ce sunt, lipsit de grai şi dându-mi seama că avea dreptate, ştiind că nu eram în stare să pun în cuvinte ceea ce simţeam în inima mea. Voiam să-i spun: „Cynthia, te iubesc, te-am iubit întotdeauna şi nu voi înceta să te iubesc. Vino cu mine, să fugim împreună!” Dar nu puteam, aşa că i-am spus rar, bine gândit:

– Ştiu ce vrei să spui, sunt de acord cu tine, încerc să mă schimb şi vom reuşi.

Mi-a luat mâna şi a ţinut-o puţin.

– Bietul meu Paul. Chiar atâta nelinişte îţi provoc?
– Da.
– Nu-ţi place acest simţământ, nu-i aşa?
– Nu.
– Dar văd unele îmbunătăţiri, faţă de anul trecut, la Bruxelles, a spus strângându-mi mâna.
– Mă străduiesc.
– Îmi pui răbdarea la încercare.
– O să fie foarte bine.
– Bun.
S-a aplecat şi m-a sărutat uşor, apoi mi-a lăsat mâna.
– Şi acum?
– Hai la treabă. Am deschis portiera.
– Aici nu e poligonul şase, a remarcat ea.
– Nu, e cinci.
– De ce ne-am oprit aici?
– Ia lanterna.
Am ieşit din maşină, iar ea m-a urmat.

16

Am rămas în picioare, la un metru unul de celălalt, am ascultat puţin şi ne-am obişnuit ochii cu întunericul şi zgomotele nopţii, aşa cum fuseserăm învăţaţi la şcoală.

– Mă bate gândul, am spus în cele din urmă, că farurile pe care le-a văzut ECI Robbins la ora 02.17, nu erau de la jeepul lui Ann Campbell. Că, într-adevăr, aşa cum ai spus tu, a condus maşina până la poligonul şase fără să aprindă farurile. Ştia unde sunt postate gărzile, bineînţeles, şi nu voia să atragă atenţia. A stins farurile cam pe aici şi a făcut restul drumului în întuneric, ceea ce nu era o problemă, pentru că era lună. A venit direct aici, ca să se întâlnească cu cineva, după ce l-a lăsat pe sergentul St John la statul-major, la ora 01.00. De aceea, nu a văzut-o niciun post de gardă. Logic?

– Dacă presupui că era o întâlnire prestabilită, da, până acum e logic.

– Să presupunem că aşa a fost. Ar fi putut să ajungă aici pe la

01.15.

– Posibil.

– Bun, am spus, încercând să duc mai departe raţionamentul. Persoana cu care trebuia să se întâlnească a ajuns, probabil, prima acolo.

– De ce?

– Pentru că aşa i-a spus ea. Ştia că putea fi reţinută de ceva. Sună persoana de la statul-major şi-i spune: „Fii acolo nu mai târziu de 00.30. Aşteaptă-mă”.

– Bine.

– Această persoană, cu care ea trebuia să se întâlnească, poate că nu avea niciun motiv să se afle aici şi probabil că avea o maşină proprietate personală. Deci, ca să nu atragă atenţia gărzii, despre care ştie că este mai sus, pe drum, vine până aici, la poligonul cinci, şi iese de pe drum la stânga.

De pe drum, am intrat într-o parcare cu pietriş.

– Locul ăsta cu pietriş, i-am spus Cynthiei, mai serveşte poligoanele patru şi şase. Maşinile aduc trupele până aici, lasă soldaţii pentru toate trei poligoanele, se întorc şi pleacă, iar oamenii merg pe jos la poligoanele respective. Îmi amintesc asta de pe vremea când eram şi eu aici.

– Numai că acum nu mai folosesc muschete.

– Aşa e. Deci, tipul cu care trebuia să se întâlnească ştia că trebuie să tragă pe pietriş, ca să nu lase urme de cauciucuri. Vino!

Am trecut peste pietriş, care era brăzdat de urmele a zeci de cauciucuri, dar niciuna dintre ele destul de clară, în pietrişul sfărâmat, ca să merite să fie fotografiată sau să i se ia mulajul în ghips. Dar, după ce am trecut de tribunele de la poligonul cinci, pietrişul s-a subţiat şi – la lumina lanternei – am putut să vedem urme de cauciucuri acolo unde nu ar fi avut ce căuta nicio maşină sau camion. Urmele duceau spre un şir de pini mici, unde se opreau.

– Orice vehicul parcat aici, am spus, nu poate să fie văzut de pe drum, dar lasă urme de cauciucuri.

– Paul, e de necrezut. Ar putea fi urmele cauciucurilor de la maşina criminalului.

– Sunt, probabil, urmele cauciucurilor persoanei cu care s-a întâlnit aici. Persoana nu voia ca maşina să fie zărită de vreo patrulă de poliție militară sau de către maşina care duce gărzile, care a trecut pe aici cam la ora 01.00, pentru a schimba garda

de la depozitul de muniţii, aflat la un kilometru în sus pe drum, şi pentru a lăsa în post pe ECI Robbins. Această persoană se afla deja aici la vremea aceea şi parcase, apoi a luat-o pe jos până la poligonul şase şi a intrat la toaletă ca să aştepte. Cât timp a stat acolo, poate a folosit toaleta şi poate s-a spălat pe faţă şi pe mâini, lăsând pete de apă şi un fir de păr în urmă. Logic până acum?

– Până acum.

– Să mergem.

Am găsit drumul făcut din bârne întinse una lângă alta, pentru a forma o cărare bună pe orice vreme. Pe această suprafaţă nu rămân urme. Am urmat-o cam o sută de metri printre tufişuri, până când a dat în terenul din spatele toaletelor de la poligonul şase.

– Bun, tipul aşteaptă aici sau în jurul toaletelor. Primul lucru pe care îl vede este maşina gărzilor care se duce la depozitul de muniţii, apoi, mai târziu, întoarcerea maşinii, după ce a schimbat garda, lăsând-o în loc pe ECI Robbins. Maşina nu se duce în centrul garnizoanei, unde ar fi putut s-o întâlnească pe Ann Campbell, venind din sens opus. O ia spre Jordan Field, pentru a schimba gărzile de la hangare, ceea ce ia timp. Îmi amintesc asta din vremea când eram aici. Deci, Ann Campbell nu s-a întâlnit cu maşina gărzilor şi a mers direct la poligonul şase. La un moment dat, a stins farurile şi a parcat jeepul acolo unde l-am găsit noi, pe drum. În regulă?

– Până acum. Dar e o speculaţie.

– Bine. Astea sunt majoritatea reconstituirilor. Eşti aici ca să găseşti fisurile, nu să-mi spui că inventez.

– Bine. Continuă.

– Bun. Persoana care aşteaptă aici, lângă toalete, o vede oprindu-şi maşina pe drum şi traversează acest teren deschis.

Am început să merg spre drum, urmat de Cynthia.

– Se apropie de Ann Campbell, care este în/sau aproape de maşină şi-i spune că maşina gărzilor a venit şi a plecat, aşa cum trebuie să fi fost în clipa aceea, şi că nu e niciun motiv de îngrijorare decât, poate, vreo patrulă a poliției militare. Dar aici nu prea vin. Drumul ăsta se înfundă la poligonul zece şi pe el nu se circulă. Singurii oameni care ar fi putut să vină sunt comandantul gărzii sau sergentul, dar ei nu au ce să caute atât de curând după schimbarea gărzii şi, mai degrabă, nu-şi bat deloc capul. Ar mai putea veni aici şi ofiţerul de serviciu, dar – în

noaptea aceea – ofiţer de serviciu era Ann Campbell. Mă urmăreşti?

– Până la un punct. De ce a parcat aici? De ce nu şi-a ascuns maşina, dacă venise pentru o întâlnire de dragoste? De fapt, ce naiba căuta în poligonul şase, atât de aproape de drum?

– Nu sunt sigur. Dar, orice ar fi făcut, făcea fiindcă aşa voia ea. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu a fost neprevăzut, totul a fost planificat, inclusiv aparentul voluntariat pentru serviciul de noapte pe lună plină. De aceea, a avut un motiv să-şi lase maşina aici şi să aleagă locul acela, la cincizeci de metri de drum.

– Bine… să lăsăm asta.

– Deci, ca să continui, nu ştiu ce s-a petrecut între ea şi persoana cu care s-a întâlnit, dar, la un moment dat, aici, pe drum, ea şi-a scos pistolul, apoi toate hainele, afară de chiloţi şi sutien. Avea o pată de bitum pe picior. Ea şi persoana respectivă au luat-o pe cărarea bătătorită dintre liniile de tragere. Hainele ei şi pistolul au rămas, probabil, în jeep. Ea sau cealaltă persoană a cărat ţăruşii, frânghia tăiată dinainte şi un ciocan. Şi-au ales locul la baza ţintei.

Ne-am uitat amândoi la poligon. Cortul era încă acolo, iar prelata era întinsă pentru a forma o cărare până la locul unde zăcuse cadavrul.

– Cum ţi se pare până acum? am întrebat-o pe Cynthia.

– Are o logică internă. Dar nu o prind.

– Nici eu. Dar e destul de aproape de ceea ce s-a întâmplat. Să mergem, am spus.

Am mers pe prelată şi ne-am oprit sub cort. Cynthia a luminat cu lanterna locul unde fusese Ann Campbell, descoperind schiţa făcută cu creta după trupul cu mâinile şi picioarele depărtate. Steguleţe galbene marcau locurile unde fuseseră înfipţi ţăruşii.

– N-ar fi trebuit să stea de pază un poliţist militar aici? a spus Cynthia.

– Ar fi trebuit. Kent a omis.

M-am uitat la poligonul luminat de lună, unde aproximativ cincizeci de siluete-ţintă formau, parcă, un pluton de infanterie care avansa printre tufişuri.

– E limpede că aveau valoare de simbol pentru Ann Campbell – bărbaţi înarmaţi, gata să o violeze pe rând sau uitându-se cum cineva o leagă, goală – sau cine ştie ce încerca ea să creeze sau

să exprime?

– Bun, ei sunt aici. Ann Campbell, în sutien şi chiloţi, bărbatul duce trusa de violator sau accesoriile sexuale, în cazul în care ea e complice. El nu este înarmat, iar ea e de acord.

– Bun. Atunci leagă amândoi frânghia de încheieturile de la mâini şi de la picioare. Probabil că, în această clipă, ea îşi scoate sutienul şi îşi pune chiloţii în jurul gâtului, pentru că nu am găsit urme de pământ pe ei.

– De ce lăsase sutienul pe ea?

– Nu pot să spun sigur, dar poate că l-a lăsat, fără să se gândească, apoi l-a aruncat pe pământ, acolo unde l-am găsit. Deşi totul fusese pus la cale dinainte, erau totuşi puţin nervoşi, ceea ce e de înţeles. Bine?

– Bine. Eu sunt nervoasă numai vorbind despre asta.

– Deci, au ales locul la picioarele acestei ţinte, ea s-a lungit jos, şi-a depărtat mâinile şi picioarele, iar el a bătut cei patru ţăruşi în pământ.

– Nu făcea zgomot?

– Ţăruşii sunt din plastic. Poate au folosit şi o batistă, ca să înăbuşe zgomotul. Vântul bătea dinspre postul de gardă, care e la depărtare de un kilometru, iar ECI Robbins nu a putut auzi nici măcar uşa unei maşini închizându-se.

– Bun, a spus Cynthia. Ţăruşii sunt bătuţi, iar el îi leagă mâinile şi picioarele de ei.

– Corect. Apoi îi pune frânghia în jurul gâtului, peste chiloţi.

– Acum este exact aşa cum am găsit-o noi.

– Da, am spus, e aşa cum am găsit-o, numai că e încă în viață.

Cynthia îşi ţinea o mână în buzunarul pantalonilor şi se uita la pământ, unde lumina lanternei făcea o pată, foarte adâncită în gânduri.

– El a îngenuncheat lângă ea şi a început să apese pe frânghie, provocând asfixia sexuală. Poate că a excitat-o cu degetele sau cu alt obiect. Ea a avut un orgasm… Poate că s-a masturbat şi el, deşi nu am găsit spermă pe ea, şi poate că a făcut fotografii, lucru obişnuit – din moment ce şi-a dat atâta osteneală. Am avut cazuri în care s-a făcut şi o casetă video, iar altul în care s-a înregistrat o casetă audio… S-a oprit o clipă, apoi a continuat: Bun… ea a juisat, el la fel, ea vrea să fie dezlegată. În acest punct, el o strânge de gât până moare, dintr-un motiv sau altul, aşa cum se gândise tot timpul să facă, sau poate că,

pur şi simplu, a strâns-o de gât accidental, în timpul actului. Nu-i aşa?

– Da. Aşa cred că a fost.

– Dar mai e ceva, mi-a reamintit Cynthia. Hainele ei, plăcuţele de identitate, inelul de la West Point, pistolul lipsesc.

– Ştiu. Asta e problema, am spus. Poate le-a luat ca amintire.

– Da, de obicei, aşa fac. Dar ştii ceva? Dacă aş fi omorât-o pe fiica generalului aici, în poligon, dinadins sau din întâmplare, nu cred că i-aş fi luat hainele în maşina mea, ca să car cu mine dovada care m-ar duce în faţa plutonului de execuţie.

– Nu e verosimil, nu-i aşa? Şi aminteşte-ţi că avea ceasul la mână. De ce?

– Nu ştiu, a răspuns Cynthia. Poate că nu are importanţă.

– Poate. Să mergem.

Am luat-o înapoi pe prelată, până la drum, unde Ann Campbell îşi parcase maşina.

– Bun, am spus, s-a întors aici, la maşină. A luat uniforma ei, cascheta, plăcuţele de identitate, ciorapii, bocancii şi aşa mai departe, dar a lăsat geanta pe locul din dreapta şoferului.

– Poate că a uitat de ea. Adesea, bărbaţii uită, am mai văzut aşa ceva.

M-am întors spre toaletă.

– Cu toate lucrurile astea în braţe, traversează spaţiul cu iarbă, trece de tribună, trece de toalete şi găseşte drumul din bârne. Nu a vrut să meargă pe drum.

– Nu.

– Bun, dacă au început pe la 01.15, acum este cam 02.15, plus sau minus câteva minute. Nu poate să fie mai târziu, pentru că ECI Robbins a văzut farurile unui vehicul la ora 02.17.

– Eşti sigur că nu erau farurile lui Ann Campbell?

– Sunt aproape sigur că ea a venit aici mai devreme şi că a condus fără faruri. Deci, acest vehicul vine, vede jeepul ei parcat aici, opreşte, stinge farurile şi iese din maşină. Asta a văzut ECI Robbins la ora 02.17.

– Iar el – sau ea – a văzut-o pe Ann Campbell de pe drum. Aşa-i?

– Sergentul St John a văzut-o. Era aproape lună plină. Oricine ar fi văzut jeepul, s-ar fi uitat în jur. La cincizeci de metri, pe poligon, această persoană a văzut ceva. Oamenii recunosc din instinct altă siluetă umană, mai ales dacă e goală. Am auzit amândoi astfel de întâmplări – cineva care merge prin pădure

vede ceva zăcând pe pământ şi aşa mai departe.

– Bun. Ce face acum persoana aceea?

– Persoana se duce la ea şi vede că a murit, se întoarce la maşină, face o întoarcere de o sută optzeci de grade şi pleacă repede.

– Fără să mai aprindă farurile.

– Aşa s-ar părea. ECI Robbins fusese alertată de faruri şi era atentă, dar nu le-a mai văzut. Următoarele faruri pe care le-a văzut erau ale lui St John, la ora 04.25.

– De ce nu a mai aprins farurile când a plecat? De ce le-a stins la venire? Aici e ceva ciudat, Paul. Eu aş lăsa farurile aprinse dacă aş coborî din maşină. Şi cine e această persoană pe care ai introdus-o în poveste şi de ce nu a făcut un raport?

– Singura explicaţie pe care o găsesc este că Ann Campbell nu şi-a dat atâta ostenealã numai pentru o întâlnire. Poate că îşi imagina violuri repetate. Poate avea mai multe întâlniri.

– E foarte ciudat. Dar posibil, a adăugat.

– Să refacem drumul pe care l-a făcut complicele sau asasinul lui Ann Campbell.

Am făcut cale întoarsă şi am traversat drumul de bârne spre tufişurile din spatele poligonului, apoi am luat-o la stânga şi ne-am întors spre poligonul cinci.

– Aici, în tufişurile astea, am spus, vom găsi, probabil, un sac de plastic cu hainele ei.

– Ai cumva şi puteri paranormale? m-a privit Cynthia.

– Cercetările nu au dat la iveală nimic şi nici câinii, deci hainele sunt într-un sac de plastic, din care nu iese mirosul, probabil un sac pentru gunoi, departe de aria cercetărilor. Când ne vom apropia mai mult de poligonul cinci, să luminezi cu lanterna tufişurile. Poate va trebui să revenim mâine...

Cynthia s-a oprit.

– Stai!

– Ce-i?

– Remizele toaletelor.

– Fir-ar să fie! Ai dreptate.

Ne-am întors la toalete. Un şir de recipiente pentru gunoi, din plasă de sârmă, se afla între cele două remize. Am întors unul cu fundul în sus şi am sărit pe acoperişul remizei de la toaleta pentru bărbaţi. Pe acoperişul neted şi înclinat nu era nimic, dar, când m-am ridicat în picioare, am văzut pe acoperişul toaletei de alături un sac maro de plastic pentru gunoi, care lucea în lumina

lunii. Mi-am luat avânt, am sărit pe remiza alăturată şi am lovit sacul, dându-l jos. Apoi mi-am amintit de antrenamentele de paraşutism, mi-am îndoit genunchii, am executat o rostogolire pe umeri şi m-am ridicat în picioare.

– Ai păţit ceva? a întrebat Cynthia.

– Nu. Ai o batistă?

A scos o batistă din buzunar, a îngenuncheat şi a dezlegat sârma sacului, apoi l-a deschis cu grijă şi l-a luminat înăuntru. Am văzut un ghem de haine, o pereche de bocanci şi un ciorap alb. Atentă, cu mâna înfăşurată în batistă, Cynthia a scos lucrurile, descoperind pistolul şi teaca acestuia, plăcuţele de identificare, pe care le-a ridicat şi le-a citit la lumina lanternei.

– Campbell, Ann Louise.

Le-a dat drumul în sac şi s-a ridicat. S-a uitat la acoperişul remizelor.

– Unul dintre cele mai vechi trucuri din carte. Dar de ce s-a ostenit să-i ascundă hainele?

M-am gândit o clipă.

– Se pare că dorea să le recupereze mai târziu.

– Cine? Asasinul? O a treia persoană?

– Nu ştiu. Dar îmi place ideea unei a treia persoane.

Două faruri au luminat drumul, am auzit motorul unui vehicul, după aceea am văzut o maşină oliv-închis care s-a oprit. Motorul a rămas în funcţiune, farurile, aprinse. Mi-am pipăit pistolul, iar Cynthia a făcut la fel.

Portiera şoferului s-a deschis şi lumina din plafonieră ne-a dezvăluit chipul lui Bill Kent, care a ieşit, cu pistolul în mână şi privind spre lanterna noastră. A trântit portiera şi ne-a somat:

– Identificaţi-vă!

– Brenner şi Sunhill, colonele, am strigat.

Puţin cam formal, dar nu te joci când eşti somat de un om înarmat.

Am rămas nemişcaţi până a spus:

– Vin spre voi.

– Am înţeles.

Am rămas amândoi pe loc, până s-a apropiat, apoi l-am văzut punând pistolul în toc şi l-am auzit spunând:

– Vă recunosc.

Totul e puţin cam prostesc, dar, uneori, cine umblă aiurea şi nu ţine seama de somaţii încasează un glonţ.

– Ce faceţi aici? ne-a întrebat Kent.

I-am răspuns:

– Aici e locul unde a avut loc o crimă, Bill, iar detectivii şi criminalii revin întotdeauna. Tu ce faci aici?

– Nu-mi place aluzia, deşteptule! Am venit aici pentru acelaşi motiv ca voi... încerc să-mi fac o impresie asupra locului, noaptea.

– Lasă-mă pe mine să fac pe detectivul, colonele. Mă aşteptam să găsesc nişte poliţişti aici.

– Cred că ar fi trebuit să pun o pază. Dar am patrule care trec pe aici.

– Nu am văzut niciuna. Poţi să pui aici câţiva oameni?

– În regulă. De ce e maşina aşa departe? a întrebat-o apoi pe Cynthia.

– Am vrut să mergem pe jos, în lumina lunii, a răspuns ea.

El a părut că va întreba de ce, dar atunci a observat sacul.

– Ce-i asta?

– Lucrurile care lipseau, a răspuns Cynthia.

– Ce lucruri?

– Hainele ei.

L-am urmărit pe Kent să văd cum primeşte vestea. Părea aproape indiferent.

– Unde le-aţi găsit?

– Pe acoperişul toaletei pentru femei. Băieţii tăi nu le-au văzut.

– Cred că nu. De ce credeţi că erau acolo?

– Cine ştie?

– Aţi terminat aici?

– Deocamdată.

– Ce urmează?

– Ne întâlnim la Jordan Field peste o oră, i-am spus.

– Bine. Colonelul Moore e foarte supărat pe tine, a adăugat.

– Atunci să facă o reclamaţie formală, în loc să plângă pe umărul tău. Îl cunoşti?

– Numai prin Ann. S-a uitat la ceas. Peste o oră, deci.

– Bine.

Am plecat, el, spre maşina lui de pe drum, noi, pe drumul de bârne. Eu duceam sacul de plastic.

– Nu ai încredere în el, nu-i aşa? a spus Cynthia.

– Am avut... Îl cunosc pe Bill Kent de peste zece ani. Dar acum... nu ştiu. Nu cred că e suspect, dar în mintea mea nu e nicio îndoială că ascunde ceva, ca toţi cei de aici.

– Ştiu. Şi eu am această impresie. E ca atunci când am ajuns într-un oraş mic, unde toţi cunosc toate secretele murdare ale tuturor, iar noi ştim că există rufe murdare, dar nu ştim unde.

– Cam aşa.

Am ajuns la maşină şi am pus sacul în portbagaj.

Ne-am urcat, Cynthia a pornit motorul, apoi a scuturat ceva de pe umărul meu.

– Ţi-ai rupt ceva, soldat? Să te duc la spital?

– Nu, dar am nevoie de un doctor de capete. Şcoala de Psihologie Operaţională.

17

Am ajuns la Şcoala de Psi-Op pe la ora 23.00, iar Cynthia a parcat lângă statul-major al şcolii. Aceasta era alcătuită dintr-un grup de treizeci de clădiri din beton, toate de un cenuşiu deprimant, culoarea sinuciderii, din Seattle.

Nu exista prea multă iarbă, copaci erau puţini, iar iluminatul exterior, insuficient, ar fi fost inacceptabil într-o aşezare civilă, dar, în armată, proştii şi procesele nu erau încă o problemă.

Majoritatea clădirilor nu erau luminate, în afară de două, care păreau a fi locuinţe, iar în clădirea statului-major, din apropiere, se vedea lumină doar la o fereastră de la parter.

Pe când ne îndreptam într-acolo, Cynthia m-a întrebat:

– De fapt, ce se întâmplă aici?

– Aici este o subunitate a Şcolii Speciale JFK de la Bragg. De fapt, nu este deloc o şcoală, dar asta e acoperirea.

– Acoperire pentru ce?

– Pentru cercetări. Aici nu predau, ci se informează.

– Ce află?

– Cred că află ce îi face pe oameni să funcţioneze, apoi cum să-i facă să nu mai funcţioneze, fără să bage un glonţ în ei. Totul e mai mult experimental.

– Pare cam ceţos.

– De acord. Gloanţele şi explozivele nu dau greş. Seamănă panică şi nelinişte nestăpânită.

Un jeep a dat colţul şi a venit spre noi. S-a oprit şi un poliţist

militar a coborât de pe locul mortului, iar şoferul a rămas în maşină, punând farurile pe noi. Poliţistul, un caporal numit Stroud, a salutat reglementar, apoi ne-a întrebat:

– Aveţi treabă aici?

– Da, i-am răspuns. Suntem de la DIC.

I-am arătat legitimaţia, pe care a examinat-o la lumina lanternei, apoi s-a uitat la a Cynthiei şi a stins lumina.

– Cu cine aveţi treabă, domnule?

– Cu sergentul de serviciu. De ce nu ne-ai escorta, caporal?

– Da, domnule.

A mers cu noi spre statul-major şi a întrebat:

– Cazul Campbell?

– Mă tem că da.

– Mare păcat.

– O cunoşteai? a întrebat Cynthia.

– Da, doamnă. Nu bine, dar am văzut-o aici uneori, noaptea. Cele mai multe lucrări de aici se fac noaptea. Frumoasă femeie! Aveţi vreun indiciu?

– Încă nu, i-am răspuns.

– Îmi pare bine că lucraţi toată noaptea la caz.

Am intrat cu toţii în clădire, unde un sergent stătea într-un birou aflat pe partea dreaptă a micului hol. Ne-a văzut şi s-a ridicat în timp ce noi intram. După prezentări, i-am spus sergentului de serviciu, al cărui nume era Corman:

– Sergent, aş vrea să văd biroul colonelului Moore.

Sergentul Corman s-a scărpinat pe cap, s-a uitat la caporalul Stroud, apoi a răspuns:

– Nu pot să fac asta, domnule.

– Ba poţi. Să mergem.

S-a ridicat în picioare.

– Nu pot dacă nu aveţi autorizaţie. Este o zonă interzisă.

În armată, nu e nevoie, de fapt, de mandat de percheziţie, dar, dacă ai, acesta nu e eliberat de un judecător militar, pentru că nu are putere în afara Curţii Marţiale. Aveam nevoie de cineva dintre comandanţi.

– Colonelul Moore are un dulap personal în birou?

A ezitat înainte de a răspunde:

– Da, domnule.

– Bun. Du-te şi adu-mi peria de cap sau pieptenul.

– Poftim?

– Are nevoie să se pieptene. Stăm aici şi păzim telefonul.

– Domnule, aici e zonă interzisă. Trebuie să vă cer să plecaţi.

– Pot să folosesc telefonul? l-am întrebat.

– Da, domnule.

– În interes personal.

– Nu pot să plec de aici.

– Caporalul Stroud va sta aici. Mulţumesc.

A ezitat, apoi a ieşit din birou.

– Orice ai să auzi e confidenţial, i-am spus lui Stroud.

– Da, domnule.

Am căutat telefonul colonelului Fowler, din Bethany Hill, în cartea de telefoane a garnizoanei, iar Fowler a răspuns la al treilea apel.

– Domnule colonel, am spus, aici e Paul Brenner. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta.

De fapt, nu-mi părea rău deloc.

– Dar am nevoie să mă autorizaţi să iau ceva din biroul colonelului Moore.

– Unde naiba eşti, Brenner?

Părea că îl sculasem din somn.

– La Şcoala de Psi-Op, domnule colonel.

– La ora asta?

– Cred că am pierdut noţiunea timpului.

– Ce trebuie să iei din biroul colonelului Moore?

– De fapt, aş vrea să duc tot biroul la Jordan Field.

– Nu pot sa te autorizez sa faci asta, a răspuns. Şcoala e condusa de la Fortul Bragg şi este o zonă interzisa. Biroul colonelului Moore e plin de documente secrete. Dar voi suna mâine-dimineaţă la Bragg şi voi vedea ce pot face.

Nu i-am spus că biroul lui Ann Campbell era deja la Jordan Field. Asta se întâmpla atunci când ceri permisiunea să faci ceva în armată. Răspunsul e întotdeauna nu, apoi negociezi.

– Atunci, am spus, domnule colonel, daţi-mi permisiunea să sigilez biroul.

– Să sigilezi biroul? Ce dracu’ se întâmplă?

– Ancheta unei crime.

– Nu fi obraznic cu mine, domnule Brenner.

– Da, domnule.

– Voi suna mâine-dimineaţă la Bragg. Asta e tot ce pot face.

– Nu e de ajuns, domnule colonel.

– Ştii, domnule Brenner, apreciez faptul că munceşti din greu şi că ai iniţiativa, dar nu te repezi ca un taur, făcând prăpăd

oriunde te îndrepţi. Aici nu e decât un asasin şi ar trebui să te gândeşti şi la sentimentele celorlalţi oameni din garnizoană. Şi, în acest timp, ţine minte regulamentele, obiceiurile, protocolul şi politeţea din armată. Mă urmăreşti, domnule Brenner?

– Da, domnule. De fapt, acum am nevoie de o mostră din părul colonelului Moore, pentru a face comparaţia cu un fir găsit la locul crimei. Vreţi să-l sunaţi pe colonelul Moore acasă, domnule, şi să-i ordonaţi să se prezinte la laboratorul instalat la Jordan Field sau putem să luăm o mostră din părul lui de pe pieptenul sau peria de aici, variantă pe care eu aş prefera-o, deoarece timpul e scurt. De asemenea, aş prefera ca domnul Moore să nu ştie că este suspectat, deocamdată.

Am remarcat că ochii caporalului Stroud se măriseră.

A urmat o lungă tăcere.

– Bine, a spus colonelul Fowler. Ia peria sau pieptenul, dar, dacă te atingi de orice altceva din biroul lui, te pun sub acuzaţie.

– Am înţeles, domnule. Vreţi să daţi instrucţiuni sergentului?

– Dă-mi-l la telefon.

– Am înţeles.

I-am făcut semn lui Stroud, care a ieşit şi l-a adus pe sergentul Corman.

– Colonelul Fowler, aghiotantul generalului, doreşte să-ţi vorbească, i-am spus lui Corman.

A luat telefonul fără entuziasm, iar sfârşitul conversaţiei a sunat cam aşa:

– Am înţeles, domnule. Da, domnule. Da, domnule.

A închis telefonul şi mi-a spus:

– Dacă staţi lângă telefon, mă duc să aduc peria sau pieptenul.

– Minunat. Înfăşoară-le într-o batistă.

A luat un set de chei şi a ieşit din birou. I-am auzit paşii care se îndepărtau pe coridor.

I-am spus lui Stroud:

– Noi stăm afară. Aşteptăm acolo să luăm probele.

– Am înţeles.

Caporalul Stroud părea fericit să fie de ajutor. Cynthia şi cu mine am ieşit şi am rămas în picioare, în lumina farurilor maşinii poliției militare.

– Locul ăsta e bine păzit.

– Dacă ai face experienţe de spălare a creierului, tehnici de interogatoriu, distrugere morală şi producerea de frică şi panică,

s-ar putea să nu vrei să-şi bage nimeni nasul.

– În asta era şi ea amestecată, nu-i aşa?

– Aşa cred. Aici au celule unde ţin voluntari pentru experienţele lor şi un lagăr pentru prizonieri de război, în rezervaţie.

– De unde ştii toate astea?

– Am avut un caz la care am lucrat cu un psiholog, cam cu un an în urmă, care fusese aici la post. A cerut transferul.

– Cred că locul ăsta ţi-ar conveni.

– Da. Ştii, am găsit o bucată de hârtie în dosarul de personal al lui Ann Campbell – alt citat din Nietzsche. Sună aşa: „Oricine luptă cu monştrii, ar trebui să fie atent ca, în acest timp, să nu devină la rându-i un monstru. Căci atunci când priveşti în abis şi abisul priveşte în tine”.

– Cum naiba a ajuns acolo?

– Nu ştiu, dar cred că înţeleg ce înseamnă.

– Da… Cred că înţelegem amândoi. Uneori, aş vrea să fac altceva ca să-mi câştig pâinea. M-am săturat de frotiuri vaginale, amprente genetice din spermă şi de declaraţiile violatorilor şi ale victimelor lor.

– Da. Cred că zece ani sunt tocmai de ajuns. Eu am aproape douăzeci. Ăsta e ultimul caz.

– Aşa spui de fiecare dată?

– Da.

Caporalul Stroud a ieşit din clădire ţinând ceva în mână, iar când s-a apropiat mai mult, am văzut că zâmbea.

– A găsit-o.

I-am ieşit în întâmpinare pe trotuar şi mi-a dat o perie de cap, înfăşurată într-o batistă oliv-închis.

– Cunoşti procedura, i-am spus. Am nevoie de o declaraţie prin care să descrii cum şi unde ai găsit asta, când, cine şi aşa mai departe.

– Da, domnule.

– Semnată, ştampilată, cu menţiunea „Brenner”. Să fie mâine, înainte de ora 06.00, la biroul şefului poliției militare.

– Da, domnule.

– Ştii cumva ce fel de maşină are colonelul Moore? l-a întrebat Cynthia.

S-a gândit o clipă.

– Să vedem… o maşină veche… cam rablă… o berlină cenuşie… ce naiba era? Exact, un Ford Fairlane mare, de prin ’85

sau ’86.

– Ne-ai fost de mare ajutor, i-a spus Cynthia. Totul e strict secret.

Caporalul Stroud a dat din cap şi şi-a oferit serviciile.

– Dacă mai vreţi să aflaţi ceva despre colonelul Moore, întrebaţi-mă şi, dacă nu ştiu, aflu.

– Mulţumesc, i-am spus.

Limpede, doi indivizi voiau să-l vadă pe colonelul Moore în faţa plutonului de execuţie de la Leavenworth.

Ne-am salutat şi am pornit fiecare spre maşina lui.

Cynthia a băgat Mustangul în viteză.

– Jordan Field?

– Exact.

Am ieşit iar din centrul garnizoanei şi ne-am îndreptat spre rezervaţie. Cele 100 000 de pogoane ale proprietăţii guvernului făceau cam cât 250 de kilometri pătraţi de pământ nelocuit. Există, totuşi, oameni care stau în locuri pustii, braconieri, vânători şi aceştia treceau adesea pe acolo. De asemenea, din zilele dinaintea apariţiei Taberei Hadley, mai sunt oraşe părăsite, cimitire vechi, biserici de ţară, cariere abandonate, exploatări forestiere, precum şi dărăpănături din fosta plantaţie Beaumont. Era un ţinut unic, parcă îngheţat în timp, atunci când guvernul şi-a exercitat dreptul de a alege locul unde să dea piept cu pericolul naţional, pe care îl reprezenta marele război ce urma să pună capăt tuturor războaielor.

După cum am spus, mi-am făcut instrucţia de bază şi instrucţia avansată de infanterist aici şi îmi amintesc încă terenul. Un peisaj neospitalier şi sinistru, tăcut, format din dealuri împădurite, lacuri şi iazuri, mlaştini şi lunci, în care creştea o specie de muşchi agăţător care emitea o lumină fosforescentă ce provoca, în timpul nopţii, pierderea simţului de orientare.

Antrenamentul consta într-un program istovitor, menit să-i transforme pe puştii americani normali în soldaţi bine pregătiţi şi gata de luptă, cu o dorinţă sănătoasă de a ucide. Întregul proces dura numai patru luni, însă era vorba de nişte luni lungi, încărcate. Puteai să intri în armată în iunie, după liceu, aşa cum am făcut eu, şi să te trezeşti în junglă, cu o armă M-16 în mână, înainte de Crăciun, cum, de asemenea, am păţit eu, îmbrăcat în haine noi şi cu alt cap. Uimitor!

– Cauţi o soluţie pentru caz? a întrebat Cynthia, văzându-mă

tăcut.

– Nu, îmi aduceam aminte. Aici mi-am făcut instrucţia de infanterist.

– În timpul celui de-al Doilea Război Mondial sau în timpul Războiului din Coreea?

– Faci discriminare de vârstă, ceea ce e inacceptabil. Supraveghează-te!

– Am înţeles, să trăiţi!

– Ai intrat vreodată în partea sălbatică a rezervaţiei? am întrebat-o.

– Nu. Nu am mers mai departe de poligonul şase.

– Asta e doar o zgârietură la suprafaţă. Dacă o iei pe drumul ăsta, care începe la stânga – General Pershing Road – ajungi la locurile principale de antrenament. Sunt poligoane pentru artilerie şi mortiere, şi locuri pentru antrenamente speciale, ca acelea numite „Compania de puşcaşi în atac”, „Blindatele şi infanteria într-o operaţiune combinată”, „Ambuscada”, „Patrula de noapte” şi aşa mai departe.

– Locuri de picnic nu sunt?

– Din câte îmi amintesc eu, nu. Acolo mai sunt o tabără de rangeri, o imitaţie de oraş european pentru războiul urban şi o imitaţie de sat vietnamez, unde am fost ucis de vreo şase ori.

– Cred că ţi-ai învăţat lecţia.

– Aşa se pare. Mai e şi o imitaţie de lagăr pentru prizonierii de război, care a fost preluat de Şcoala de Psi-Op. Este încă activ, dar zona e interzisă.

– Înţeleg. S-a gândit o clipă, apoi a spus: Deci, având atâta spaţiu în jur, cam o sută de mii de acri, spune-mi de ce Ann Campbell a ales un loc de pe un poligon aflat în funcţiune, la cincizeci de metri de un drum, pe care circulă camioane cu gărzi, poliţişti militari, şi la un kilometru de un post de gardă.

– M-am gândit şi eu la asta şi mi-au venit în minte trei lucruri. Întâi, e limpede că ea îşi vedea de îndatoririle ei şi a fost surprinsă. Nu *ea* a ales locul, ci *el*. Aşa cred toţi cei de aici, dar noi nu.

– Nu, noi nu credem asta. Deci, dacă ea a ales locul, a făcut-o astfel, încât partenerul ei să-l găsească uşor, pentru că, afară de cazul în care eşti un bun ranger, poţi să ratezi o întâlnire în inima pădurii.

– Corect. Ăsta e al doilea lucru la care m-am gândit. Tipul nu se simţea bine în pădure sau nu era obişnuit cu pădurea în

timpul nopţii. Aici coteşti spre Jordan Field, i-am spus.

– Ştiu. A făcut la dreapta pe drumul spre aeroport şi m-a întrebat: Care e al treilea lucru?

– Ei bine, Ann Campbell a ales un loc aproape public, *pentru că* reprezenta un element de pericol. Făcea parte din joc şi, poate, doar poate, un element de „hai să vedem dacă scap uşor pe proprietatea lui tăticu'".

M-am uitat la Cynthia: era de acord.

– Cred că aici e ceva, Paul. Faptul că-i aruncă totul în mutră lui tăticu', a spus Cynthia.

– Da. Dar asta înseamnă să presupunem că Ann şi tăticu' nu se plăceau deloc unul pe celălalt, am subliniat eu.

– Ai sugerat asta atunci când i-am percheziţionat locuinţa.

– Exact. Dar nu ştiu de ce am crezut asta. M-am gândit doar că nu poate fi uşor să fii copilul unui bărbat puternic, să trăieşti în umbra lui. E un sindrom obişnuit.

– Da… Nu am nicio informaţie, care să spună că aşa stau lucrurile, în cazul de faţă. Atunci de ce cred că *aşa* stau lucrurile?

– Deoarece faptul că ceva nu s-a spus e la fel de revelator ca şi atunci când se spune. Mai mult. A *spus* cineva că generalul şi fiica lui erau de nedespărţit, apropiaţi, afectuoşi sau chiar numai buni prieteni?

– Generalul a spus că fiica lui m-ar fi plăcut.

– Nu mă interesează ce a spus *generalul.* Nimeni altcineva nu a mai spus aşa ceva – nici Kent, nici Fowler, nici Moore, nici Yardley şi nici chiar generalul Campbell însuşi, dacă te gândeşti bine. Deci acum trebuie să aflăm ce credeau unul despre celălalt, generalul şi căpitanul Campbell.

A dat din nou din cap.

– Simt că nu a mai rămas mare lucru în traista cu dovezi şi mai bine am începe să punem totul cap la cap, înainte de a ni se da un şut sau de a fi daţi la o parte de FBI.

– Ai dreptate. Cazul ăsta mai are două sau trei zile. După aceea, vom începe să alergăm printre poziţii bine fortificate. Aşa cum se spune în manualul comandantului de tanc, primul nostru avantaj este şocul, mobilitatea şi puterea de foc. Trebuie să-i lovim cel mai tare acolo unde sunt mai slabi, şi cel mai iute, acolo unde sunt foarte înceţi.

– Şi să ajungem acolo primii, şi cât mai repede.

– Exact.

Am tras lângă ghereta poliţistului de la Jordan Field, i-am

arătat legitimaţiile, şi el ne-a făcut semn să intrăm.

Cynthia a parcat maşina între dubele şi camioanele laboratorului, iar eu am luat sacul cu haine din portbagaj, protejând amprentele de pe el cu batista, în timp ce Cynthia ducea peria de cap.

– Dacă şi-a scos singură hainele, el a ţinut sacul, aşa că s-ar putea ca pe toc, bocanci, centiron sau pe orice altceva să nu fie amprentele celeilalte persoane. Poate, cu excepţia sacului, a spus Cynthia.

– Vom afla curând.

Ne-am îndreptat spre hangar, iar ea a zis:

– Eşti foarte ascuţit la minte, Brenner. Încep să te admir.

– Dar mă placi?

– Nu.

– Mă iubeşti?

– Nu ştiu.

– La Bruxelles ziceai că da.

– Aşa ziceam la Bruxelles. O să vorbim despre asta săptămâna viitoare sau, poate, mai târziu, la noapte.

18

Hangarul era scăldat într-o lumină strălucitoare şi toţi erau ocupaţi cu activităţile specifice serviciilor laboratorului de medicină legală, transplantate aici de la Fortul Gillem. Colonelul Kent nu sosise încă, ceea ce era grozav pentru moment.

I-am dat sacul de plastic şi peria de cap lui Cal Seiver, care nu a avut nevoie de explicaţii. El a înmânat sacul şi peria tehnicianului cu amprentele şi i-a dat instrucţiuni să le predea secţiei care se ocupa de urme, după ce termina de ridicat amprentele.

Cu sacul de haine, hangarul conţinea acum toate lucrurile care aparţinuseră căpitanului Ann Campbell, în afară de rămăşiţele pământeşti ale victimei însăşi, totul, inclusiv automobilul şi lucrurile din birou şi din casă. În plus, am văzut că în hangar se afla şi jeepul pe care îl folosise în noaptea aceea. Pe când ne îndreptam spre spatele hangarului, am văzut fotografiile

recent developate, făcute la locul crimei, care fuseseră toate prinse în pioneze pe aviziere, plus hărţi şi diagrame ale locului, un vraf, mereu în creştere, de rapoarte de laborator, procesul-verbal complet, cu fotografii color ale cadavrului, la care nu m-am uitat, mulaje de urme de picioare, pungi de celofan cu probe, echipament de laborator şi cam treizeci de persoane, bărbaţi şi femei.

Într-un colţ al hangarului, se aflau cam douăzeci şi ceva de paturi de campanie, iar în alt colţ, se putea lua cafeaua. Bineînţeles că armata avea resurse nelimitate şi personal, şi nu trebuia să se îngrijoreze pentru plata orelor suplimentare şi, probabil, nicio altă crimă importantă nu solicita aceste resurse. Uneori, chiar şi eu rămân uluit în faţa forţelor care se adună şi se pun în mişcare, cu numai câteva cuvinte, cam ca atunci când Roosevelt i-a spus lui Eisenhower: „Adună o armată pentru invadarea Europei”. Simplu, direct şi la obiect. Ăsta e lucrul cel mai bun în armată. Şi cel mai rău e atunci când politicienii încearcă să facă pe soldaţii, iar soldaţii încep să facă politică. Acest lucru se poate întâmpla în timpul unei anchete criminale, la fel de bine ca şi în război, de aceea ştiam că puteam să acţionez liber doar câteva zile sau chiar ore.

Cal Seiver mi-a arătat un exemplar din *Midland Dispatch,* ziarul local, al cărui titlu principal anunţa:

FIICA GENERALULUI GĂSITĂ MOARTĂ ÎN FORT.

Împreună cu Cynthia, am citit articolul care relata că Ann Campbell, căpitan, fusese găsită goală, legată, gâtuită şi poate şi violată, într-un poligon. Povestea era cam pe jumătate corectă şi singura declaraţie directă provenea de la căpitanul Hillary Barnes, ofiţer la Fortul Hadley, care lucra la serviciul de informare a publicului şi care spusese că nu are niciun comentariu oficial de făcut, în afara faptului că această crimă probabilă era anchetată de Divizia de Investigaţii şi Criminalistică a armatei.

Exista totuşi o declaraţie a şefului de poliție din Midland, Burt Yardley, care spunea: „I-am oferit asistenţa mea colonelului Kent, şeful poliţiei militare de la Fortul Hadley, rămânând în legătură permanentă”.

Nu spusese nimic despre problema casei golite de lucruri sau despre faptul că ar fi vrut să-i fiu livrat pe un platou de argint,

dar, după următoarea noastră întâlnire, s-ar părea să înceapă să latre în presă despre mine.

Cal a întrebat-o pe Cynthia:

– Ăştia sunt adidaşii pe care i-ai purtat la locul crimei?

– Da. Vrei doar adidaşii sau şi picioarele din ei?

– Doar adidaşii, te rog.

Cynthia s-a aşezat pe un scaun pliant, şi-a scos adidaşii şi i-a dat lui Cal care mi-a spus:

– Unde sunt bocancii pe care i-ai purtat acolo?

– La locuinţa mea din afara garnizoanei. Am uitat să-i aduc.

– Ai putea să mi-i aduci zilele astea?

– Sigur. Zilele astea. Deocamdată, sunt nevoit să rămân în garnizoană o vreme.

– Iar? Dumnezeule, Brenner, de câte ori lucrez cu tine la un caz în care e amestecată şi poliția civilă, îi scoţi din fire.

– Nu chiar de fiecare dată. Bun, Cal, aş vrea să trimiţi o echipă la poligonul cinci, ca să ia mulajul unor urme de cauciucuri.

I-am explicat unde trebuia să caute şi el a început să se agite.

– Încă ceva, am spus. După ce termină acolo, trimite-i pe Victory Drive, la Victory Gardens, să ia mulajul cauciucurilor unui Ford Fairlane, probabil gri, din 1985 sau ’86, cu etichetă de ofiţer pe bara de protecţie. Nu am numărul de înmatriculare, dar să caute maşina pe la numărul 39.

M-a privit o clipă şi a răspuns:

– Dacă e maşina unui soldat, putem să aşteptăm până apare cu ea în garnizoană.

– Vreau mulajele în noaptea asta.

– Hai, Brenner, nu pot să adun probe în afara proprietăţii guvernului fără permisiunea autorităţilor locale, iar tu le-ai călcat deja pe bătături.

– Exact. Nu folosi un vehicul de-al armatei. Locuinţa victimei, de la numărul 45, este, probabil, păzită de poliția din Midland, dar cred că poliţistul de serviciu stă înăuntru. Spune băieţilor tăi să lucreze repede şi cu grijă.

– Pot să aştept până vine maşina în garnizoană.

– Bine. I-am pus mâna pe umăr. Te înţeleg. Sper doar că, până mâine-dimineaţă, nu o să dispară cauciucurile. Sper chiar să nu dispară maşina cu totul peste noapte. Dar e în regulă. Aşteaptă până mâine-dimineaţă.

– Bine. Victory Gardens. Îţi forţezi norocul.

S-a îndreptat spre un grup de oameni, care puneau etichete unor mulaje de tălpi şi făceau însemnări pe o hartă a locului crimei. Cal le-a dat adidaşii Cynthiei şi a vorbit cu ei, probabil despre misiunea lor nocturnă, pentru că mă tot arăta cu degetul, iar tehnicienii mă priveau crunt. Mi-am luat o ceaşcă cu cafea şi i-am dus una şi Cynthiei care răsfoia rapoartele de laborator. A luat cafeaua.

– Mulţumesc. Uită-te la asta, a spus.

Mi-a arătat un raport privind urmele de picioare.

– Au găsit urma unui pantof cu talpă netedă, mărimea 37, probabil de la pantoful unei civile. Nu e ceva obişnuit într-un poligon, nu-i aşa?

– Nu, nu e.

– Ce-ţi sugerează asta?

M-am uitat peste raport care arăta că urma era recentă.

– Interesant, am spus. Dar ar fi putut să fie făcută cu câteva zile în urmă, din câte ştim. Aici nu a plouat de o săptămână.

– Exact. Dar e ceva care îţi dă de gândit.

Am răsfoit rapoartele de la diversele servicii ale laboratorului timp de un sfert de oră, apoi Cal ne-a chemat din unul dintre laboratoarele improvizate, unde o femeie stătea la masă şi se uita într-un microscop.

– S-ar putea să, fi dat peste ceea ce căutaţi, a spus Cal. De unde provine peria de cap?

L-am bătut uşor pe chelie.

– Nu de la tine.

Tehniciana a râs, aplecându-şi faţa peste microscop.

Deloc amuzat, Cal i-a spus Cynthiei:

– Din moment ce tu eşti persoana cu creier din echipă, ce-ar fi să te uiţi în microscop?

Tehniciana s-a dat la o parte, iar Cynthia s-a aşezat la masă. Tehniciana era specialistă şi se numea Lubbick.

– Părul din dreapta a fost luat din chiuveta de la toaleta bărbaţilor din poligonul şase. Părul din stânga a fost luat de pe perie.

Cynthia s-a uitat în microscop. Lubbick a continuat:

– Am examinat douăzeci de fire de păr luate din perie, pentru a mă convinge că ele aparţin aceluiaşi individ. Părerea mea este că aparţin aceluiaşi individ şi că, atât din punct de vedere statistic, cât şi logic, pe perie nu sunt şi peri de la alte persoane.

Dar le voi examina pe fiecare pentru raport.

Aş fi vrut să-i spun: „Treci la obiect!”, dar pe tehnicieni trebuie să-i laşi în apele lor, altfel se supără.

– Firele de păr au ceea ce numim caracteristici de clasă, a continuat Lubbick. Aceasta înseamnă că nu se potrivesc cu un eşantion dat. Pot fi folosite pentru a exclude un suspect, dar nu pentru a identifica un suspect la tribunal, doar dacă firele au rădăcini, pentru a se putea stabili sexul individului şi amprenta genetică.

– Cred că asta ştiu şi ei, i-a spus Cal.

– Da, domnule. Oricum, firul găsit la toaletă nu are rădăcină, dar am stabilit că persoana are grupa sangvină 0 şi că persoana al cărui păr e pe perie are tot 0. De asemenea, ambele eşantioane provin de la albi, la vedere sunt asemănătoare ca textură, culoare, lipsă de tratament artificial şi stare generală de sănătate.

Cynthia şi-a ridicat ochii din microscop.

– Da. Arată la fel.

Specialista Lubbick a încheiat:

– Părerea mea este că provin de la acelaşi individ, deşi eşantionul de la toaletă e prea mic pentru a face şi alte teste, ca analiza spectrală, care ar putea pune în lumină şi alte asemănări. Orice alte teste ar putea altera sau distruge acest unic fir găsit la toaletă. Unele fire de păr, de pe perie, au rădăcini şi, în aproximativ o oră, vă voi putea spune sexul şi amprenta genetică a persoanei.

– Am înţeles, am dat eu din cap.

Cynthia s-a ridicat în picioare şi i-a spus lui Lubbick:

– Te rog, înregistrează proba, pune-o într-o pungă şi ataşează şi un raport.

– Am înţeles.

– Mulţumesc.

– E suficient pentru a-l aresta? m-a întrebat Seiver.

– Nu, dar e suficient pentru a începe să ne uităm mai de aproape la individ.

– Ce individ?

L-am luat deoparte, ca să nu audă tehnicienii, şi i-am spus:

– Un tip, numit colonelul Charles Moore, ale cărui urme de cauciucuri le vei compara. Moore are biroul la Şcoala de Psi-Op. Era şeful victimei. Încerc să-i sigilez biroul până când căpătăm autorizaţie de a aduce totul aici.

Cynthia ni s-a alăturat.

– Cal, a spus ea, între timp compară amprentele găsite pe peria de păr a colonelului Moore cu cele găsite pe jeep şi cu toate amprentele de pe sacul de gunoi, şi articolele din sac.

– Bine. S-a gândit o clipă şi a spus: Dar, dacă se potrivesc, asta nu înseamnă că acest colonel Moore a fost la locul crimei, dacă el şi victima se cunoşteau. Amprentele lui pot să fie pe teaca pistolului sau pe jeep din motive credibile.

– Ştiu, am răspuns, dar cu greu ar putea să explice de ce se află amprentele lui pe sacul de gunoi sau ce caută urmele cauciucurilor lui în poligonul cinci.

– Totuşi, ai nevoie să-l plasezi acolo la ora când s-a comis crima, a zis Cal, încuviinţând din cap.

– Exact. De aceea vreau să compari amprentele de pe peria de cap cu amprentele parţiale, găsite pe ţăruşii din cort. Dacă avem urmele cauciucurilor lui şi destule amprente care să coincidă, atunci frânghia din jurul gâtului lui nenorocit o să fie mai strânsă. Bine?

Cal a încuviinţat:

– În regulă. Tu eşti detectivul. Eu aş zice că e vinovat, dar în zilele noastre nu se ştie niciodată.

S-a întors şi a plecat spre serviciul amprente, Cynthia mi-a spus:

– Dacă îl interogăm pe Moore şi-i prezentăm dovezile, sunt şanse ca să ne spună că el e vinovatul.

– Exact. Sau ne va spune că nu e el. Şi atunci, vom termina în faţa Curţii Marţiale, ţinându-ne răsuflarea, în vreme ce ei vor hotărî dacă un colonel din armata Statelor Unite a sugrumat-o pe fiica generalului Campbell sau dacă ofiţerii Brenner şi Sunhill au arestat un nevinovat, iar vinovatul le-a scăpat, ceea ce-i va dezonora cu totul, atât pe ei, cât şi armata.

Cynthia s-a gândit o clipă, apoi m-a întrebat:

– Dacă toate probele de laborator îl indică pe Moore, *ai* cumva îndoieli?

– Dar tu?

– Da. Nu o văd pe Ann Campbell făcând ceea ce a făcut acolo cu tipul ăsta şi nu-l văd nici pe el strângând-o de gât. Pare a fi genul de psihopat care ţi-ar pune otravă în cafea, dar nu ar ucide cu mâinile lui.

– Asta mă roade şi pe mine. Dar nu se ştie… poate că ea i-a cerut să facă aşa. L-a rugat s-o omoare. Am mai avut un

asemenea caz. Şi, din câte ştim, Moore s-ar putea să fi luat medicamente care tulbură minţile. Ceva luat de la birou.

– Se poate.

M-am uitat peste umărul Cynthiei.

– Până atunci, vine legea!

Colonelul Kent mergea cu paşi mari prin hangar şi ne-am întâlnit la jumătatea drumului.

– Ce-i nou pe aici? a întrebat el.

– Ne apropiem de ceva, Bill, i-am răspuns. Aştept analiza amprentelor şi a unor urme de cauciucuri.

Ochii i s-au mărit.

– Nu zău? Cine?

– Colonelul Moore.

A părut să se gândească, apoi a încuviinţat:

– E verosimil.

– Cum aşa, Bill?

– Ei bine... aveau relaţii strânse, el ar fi avut prilejul, şi nu cred că l-ar fi scăpat. E un tip ciudat. Dar nu ştiu ce motiv ar fi putut să aibă.

– Nici eu. Povesteşte-mi despre căpitan şi despre generalul Campbell, l-am rugat pe Kent.

– Ce să-ţi spun?

– Erau apropiaţi?

S-a uitat drept în ochii mei şi a zis:

– Nu erau.

– Continuă.

– Ei bine... poate discutăm asta altă dată.

– Poate discutăm la Falls Church.

– Nu mă ameninţa!

– Ascultă, colonele, anchetez un caz de omucidere. Poate simţi că eşti constrâns din punct de vedere social şi profesional, dar nu eşti. Datoria ta este să răspunzi la întrebările mele.

Kent nu a părut fericit, dar, în acelaşi timp, era uşurat să audă, exprimat în termeni clari, faptul că trebuia să-şi descarce sacul. S-a îndreptat spre mijlocul hangarului, iar noi l-am urmat.

– Bine, a spus. Generalul Campbell dezaproba specialitatea pe care şi-o alesese fiica lui în cadrul armatei, o dezaproba în alegerea bărbaţilor, în opţiunea de a locui în oraş, dezaproba asocierea ei cu oameni precum Charles Moore şi, probabil, încă vreo duzină de alte lucruri de care nu am cunoştinţă.

– Nu era mândru de ea? a întrebat Cynthia.

– Nu cred.

– Armata era mândră de ea, a subliniat Cynthia.

Kent i-a răspuns:

– Armata avea tot atât de puţin de ales în privinţa asta, ca şi generalul Campbell. Ann Campbell îl avea la mână, atât pe tatăl ei, cât şi armata.

– Cum adică? a întrebat Cynthia.

– Ca femeie şi fiică de general, absolventă la West Point şi aproape o figură publică, a avut foarte mult de câştigat. S-a aranjat în echipa aceea de recrutare, înainte ca tatăl ei să ştie ce se întâmplă, şi a devenit deodată o persoană publică, având puterea respectivă, activând în domeniul radioului şi TV, vorbind în colegii şi în faţa grupurilor de femei, cerând insistent carieră în armată pentru femei şi aşa mai departe. Toţi o iubeau. Dar ea nu dădea nicio ceapă degerată pe armată. Voia doar să devină de neatins.

– De ce? a întrebat Cynthia.

– Cu cât mai mult o dezaproba generalul, cu atât mai mult îl ura ea. A făcut tot ce a putut ca să-l pună personal în încurcătură şi el nu putea să-i facă nimic fără să-şi distrugă propria carieră.

– Dumnezeule! Interesantă informaţie, am spus. Cred că ai uitat să ne spui asta pe când te chinuiai să-i comunici veştile generalului.

Kent a aruncat o privire în jur, apoi ne-a spus cu voce joasă:

– Rămâne între noi. Oficial, se iubeau. A ezitat, apoi a adăugat: Ca să spun adevărul, generalul Campbell putea să dezaprobe una sau alta, dar nu o ura. Ascultaţi, a adăugat, toate astea sunt din auzite, dar vi le spun ca să ştiţi ce naiba se întâmplă aici. N-aţi auzit nimic de la mine, dar puteţi să vă orientaţi.

– Mulţumesc, Bill. Altceva?

– Nu.

Dar, bineînţeles, mai era ceva.

– Cine erau bărbaţii cu care generalul nu era de acord, în afară de colonelul Moore?

– Nu ştiu.

– Era şi Wes Yardley printre ei?

S-a uitat mult timp la mine, apoi a încuviinţat:

– Aşa cred.

– Wes Yardley este cel cu care ea a avut o altercaţie la Midland?

– Posibil.

– De ce voia să-l pună în încurcătură pe tatăl ei?

– Nu ştiu.

– Ea de ce îl ura atâta?

– Dacă aflaţi, spuneți-mi şi mie. Dar, oricare ar fi motivul, trebuie să fie unul al dracului de important.

– Ce relaţii avea cu mama ei?

– Încordate, a răspuns Kent. Doamna Campbell era împărţită între datoria de soţie de general şi cea de mamă a unei femei foarte independente.

– Cu alte cuvinte, doamna Campbell era umilită, iar Ann Campbell încerca să-i trezească conştiinţa.

– Cam aşa ceva. Dar era ceva mai complex.

– Cât de complex?

– Ar trebui să stai de vorbă cu doamna Campbell.

– Aşa am intenţia, i-am spus. Mai spune-mi din nou că nu te-ai dus niciodată acasă la Ann Campbell, ca să pot să explic, în raport, de ce sunt amprentele tale pe o sticlă de băutură din casa ei.

– Ţi-am spus, Brenner, că am atins câteva lucruri.

– Sticla a fost sigilată într-o cutie de către oamenii tăi, care a fost deschisă abia acum o oră.

– Cu mine nu-ţi merge, Paul. Şi eu sunt poliţist. Dacă ai vreo dovadă, hai să vorbim cu Seiver, să mi-o arate şi mie.

– Ascultă, Bill, hai să lămurim lucrul ăsta, ca să putem să ne ocupăm de ceva mai important, cum ar fi colonelul Moore. Iată întrebarea, şi ţine minte că ai datoria să răspunzi cinstit, iar dacă asta nu te impresionează, ţine minte că pot să descopăr adevărul şi singur. Bine? Iată întrebarea: te-ai culcat cu ea?

– Da.

Niciunul din noi nu a vorbit timp de câteva secunde lungi. Am observat că Kent părea destul de în largul lui, în timp ce mărturisea acest lucru. Nu i-am reamintit că ar fi trebuit să-mi spună asta din prima clipă, că ar fi fost mai bine să credem că declaraţiile dinainte nu erau mincinoase.

În cele din urmă, Cynthia a vorbit:

– Aceasta e una dintre modalităţile prin care Ann Campbell încerca să-şi pună tatăl în încurcătură?

Kent a dat din cap.

– Da… Eu nu i-am acordat faptului mai multă importanţă decât avea. Generalul ştie – ea s-a asigurat de asta. Dar soţia

mea nu ştie, evident. De aceea nu am spus de la început.

Dumnezeule, m-am gândit, ce pot să-ţi spună oamenii la miezul nopţii, atunci când încearcă să-şi pună vieţile în ordine, din cauză că o altă viață s-a sfârşit, când încearcă să mai salveze ce se poate din carierele lor şi din căsătorie. Era clar, colonelul Kent avea nevoie de ajutorul nostru.

– Voi încerca să trec faptul sub tăcere, în raport, i-am spus.

A dat din cap.

– Mulţumesc. Dar, dacă Ann a murit, generalul e liber să pună unele lucruri la punct. Mi se va da posibilitatea să demisionez în interesul serviciului. S-ar putea să-mi salvez căsătoria.

– Vom face tot ce se poate, a spus Cynthia.

– Mulţumesc.

– Ce alte lucruri ar mai avea de aranjat generalul? l-am întrebat.

Kent a zâmbit sinistru.

– Hristoase, s-a culcat cu toţi bărbaţii din subordinea generalului.

– *Ce?*

– Cu toţi. Sau măcar cu majoritatea. Toţi, începând cu tânărul locotenent Elby, adjutantul lui, şi continuând pe scara ierarhică până la cei din imediata lui subordine, plus procurorul de pe lângă statul-major şi oameni ca mine, aflaţi în poziţii cheie.

– Dumnezeule! a făcut Cynthia. Vorbeşti serios?

– Mă tem că da.

– Dar de ce?

– V-am spus. Îl ura pe tatăl ei.

– Ei bine, a spus Cynthia, nici despre ea însăşi nu avea o părere prea bună.

– Într-adevăr. Şi, dacă e să mă iau după mine, nici bărbaţii care se culcau cu ea nu se mai respectau pe ei înşişi, ca înainte. Nu era uşor să scapi de acest gând. S-a uitat la mine şi a încercat să zâmbească. Poţi să înţelegi asta, domnule Brenner?

Întrebarea m-a făcut să nu mă simt prea bine, dar i-am spus adevărul:

– Da, înţeleg. Dar eu nu sunt căsătorit şi nu lucrez cu generalul Campbell.

A zâmbit mai larg.

– Atunci, nu ai fi fost printre candidaţii ei, deci nu ai fi fost pus la încercare niciodată.

– Ei bine…

– Dacă nu aveai putere, nu aveai fata.

Cynthia a intervenit:

– Şi ea ţi-a spus ţie – a spus tuturor – cu cine s-a culcat?

– Cred că da. Cred că asta făcea parte din programul ei – să răspândească neîncredere, corupţie, frică, nelinişte şi aşa mai departe. Dar cred că, uneori, minţea cu privire la cei cărora le făcuse servicii.

– De exemplu, poţi să spui cu siguranţă dacă s-a culcat cu preotul garnizoanei, maiorul Eames, sau cu aghiotantul, colonelul Fowler?

– Nu sunt sigur. Se lăuda că-i sedusese pe amândoi, dar sunt sigur că măcar colonelul Fowler nu a fost tras pe sfoară de ea. Fowler mi-a spus odată că ştia totul despre asta şi că şi eu făceam parte din problemă. Cred că subînţelegea faptul că el nu era. Generalul are încredere totală numai în el şi probabil că acesta este motivul.

Am dat din cap. Parcă îl vedeam pe Fowler spunându-i lui Ann Campbell ceva în genul: „Nu încerca figura asta cu mine, fetiţo. Nu am nevoie de tine”.

– E ciudat… adică e ceva bolnăvicios, i-a spus Cynthia lui Kent.

Kent a încuviinţat din cap.

– În privinţa asta, Ann mi-a spus odată că făcea un experiment de război psihologic şi că duşmanul era însuşi tăticul.

A râs, dar nu era un râs fericit.

– Îl ura, a spus. Îl ura de moarte, din tot sufletul. Nu putea să-l distrugă, dar a făcut treabă bună încercând să-i aducă prejudicii.

Iarăşi nu a mai vorbit nimeni câtăva vreme, apoi Cynthia a spus, ca pentru sine:

– Dar *de ce?*

– Nu mi-a spus, i-a răspuns Kent. Nu cred că a spus vreodată cuiva. Ea ştia, el ştia şi poate că doamna Campbell ştia şi ea. Nu erau o familie cu adevărat fericită.

– Poate că ştia şi Charles Moore, am spus.

– Fără nicio îndoială. Dar poate că nu vom afla niciodată. Să vă spun ce cred eu. Moore e forţa din spatele tuturor acestor întâmplări. Moore i-a spus cum putea să-i plătească tatălui ei pentru orice i-o fi făcut el.

Ceea ce, gândeam eu, era, probabil, adevărat. Dar nu era un

motiv ca el să o omoare. Ba dimpotrivă. Era protejata lui, scutul lui împotriva acceselor de mânie ale generalului, experimentul lui cel mai reuşit. Ticălosul merita să moară, dar să fi murit pentru o cauză dreaptă. L-am întrebat pe Kent:

– Unde aveau loc întâlnirile tale cu fiica generalului?

– Ici şi colo. Mai ales, în motelurile de pe autostradă, dar nu se dădea înapoi să o facă şi aici, în garnizoană, în biroul ei sau în al meu.

– Şi la ea acasă?

– Uneori. În privinţa asta, v-am indus în eroare. Dar îi plăcea să-şi tină locuinţa neatinsă.

Fie că nu ştia de camera din subsol, fie că nu ştia că eu ştiu. Iar dacă era şi el în vreuna dintre fotografiile acelea, nu mi-ar fi oferit informaţia de bunăvoie.

Kent ne-a spus:

– Deci, dacă Moore este ucigaşul, aţi rezolvat cazul fără prea multe stricăciuni pentru armată. Dar, dacă nu a ucis-o Moore şi căutaţi alţi suspecţi, va trebui să începeţi să interogaţi o mulţime de bărbaţi din garnizoană, Paul. Eu v-am spus tot şi ar trebui să-i faceţi şi pe ei să spună tot. Aşa cum ai spus, e vorba de o crimă şi la dracu' reputaţia, cariera, ordinea şi disciplina. A adăugat: Isuse, îţi dai seama ce or să facă ziarele? Ce articole! Un întreg stat-major şi majoritatea ofiţerilor superiori dintr-o garnizoană, corupţi şi compromişi de o singură femeie-ofiţer. Asta o să dea totul înapoi cu zeci de ani. Sper că Moore e făptaşul şi că lucrurile nu vor merge mai departe.

I-am răspuns:

– Dacă insinuezi că cel mai bun om de spânzurat este colonelul Moore, deşi poate că nu este el făptaşul, atunci trebuie să-ţi reamintesc jurământul nostru.

– Vă spun amândurora să nu răscoliţi lucrurile acolo unde nu e necesar. Şi dacă Moore e vinovatul, nu-l lăsaţi să îi tragă pe toţi după el. Dacă el a ucis, atunci adulterele şi faptele ce nu fac cinste unui ofiţer nu sunt relevante şi nu devin circumstanţe atenuante pentru crima lui. Aşa e legea. Un om e judecat pentru o singură crimă, la un proces.

Kent s-a dovedit a nu fi atât de prost pe cât mi-l aminteam eu. E uimitor cât de ascuţit la minte poate să devină un om când îl paşte dezonoarea, dizgraţia, divorţul şi, poate, o comisie oficială care să ancheteze purtarea lui. Armata încă mai urmăreşte în justiţie abaterile de la morală, iar colonelul Kent,

hotărât, se abătuse. Uneori, sunt uluit de puterea pe care o are sexul. Ce mulţi oameni sunt dispuşi să rişte – onoarea, averea şi chiar viaţa – pentru o oră între picioarele unei femei. Pe de altă parte, dacă acele picioare aparţin lui Ann Campbell… dar acesta e un subiect discutabil.

– Într-adevăr, apreciez cinstea ta, colonele, i-am spus lui Kent. Atunci când cineva vine de bunăvoie şi spune adevărul, va fi urmat şi de ceilalţi.

– Poate, a răspuns Kent, dar v-aş fi recunoscător dacă nu mi-aţi pomeni numele.

– Nu o voi face, dar nu are importanţă pentru viitorul îndepărtat.

– Nu are. Sunt un om terminat. A ridicat din umeri. Ştiam asta de acum doi ani, când m-am încurcat cu ea. A adăugat apoi aproape cu inima uşoară: Cred că ţinea un fel de evidenţă, pentru că, atunci când începeam să cred că mă voi putea convinge că nu m-am culcat cu ea, trecea pe la mine, pe la birou, şi mă ruga să bem ceva împreună.

– Nu ţi-a dat niciodată prin cap să spui nu? a întrebat Cynthia.

Kent a zâmbit.

– Ai cerut vreodată unui bărbat să facă dragoste cu tine şi tipul a refuzat?

Cynthia a părut puţin descumpănită, dar a replicat:

– Eu nu cer aşa ceva bărbaţilor.

– Ei bine, încearcă, a sfătuit-o Kent. Alege orice bărbat căsătorit şi roagă-l să facă dragoste cu tine.

– Nu despre mine este vorba, colonele, a spus Cynthia rece.

– Îmi cer scuze. Dar, ca să răspund la întrebare, Ann Campbell nu ar fi admis să fie refuzată. Nu spun că ar fi şantajat pe cineva. Nu a făcut-o niciodată, dar, uneori, folosea un element de constrângere. De asemenea, aştepta daruri scumpe – parfum, haine, bilete de avion şi aşa mai departe. Şi lucrul cel mai ciudat este faptul că nu-i păsa de cadouri. Voia doar ca eu, şi cred că şi toţi ceilalţi, să simt din când în când lesa, să-i aparţin mai mult decât câteva clipe. Era un fel de control asupra situaţiei. Îmi amintesc că, odată, m-a rugat să-i aduc un parfum foarte scump. Nu-mi amintesc ce era, dar m-a costat cam patru sute de dolari. A trebuit să umplu golul cu un împrumut de la sindicat şi să iau masa la popotă o lună. A râs, amintindu-şi, şi a spus: „Dumnezeule, îmi pare bine că s-a terminat”.

– Dar nu s-a terminat încă, i-am reamintit.

– Pentru mine, da.

– Aşa sper, Bill. Te-a rugat vreodată să-ţi încalci îndatoririle?

A ezitat, înainte să-mi răspundă.

– Doar lucruri minore. Bilete de călătorie pentru prieteni, o citaţie pentru viteză nepermisă, pentru ea, nimic important.

– Iartă-mă, dar nu sunt de acord, colonele.

A dat din cap.

– Nu am nicio scuză pentru purtarea mea.

Exact acelaşi lucru urma să-l spună şi în faţa unei comisii de anchetă; era cel mai bun lucru şi singurul pe care-l putea spune. M-am întrebat cum îi compromisese pe ceilalţi bărbaţi, în afara aspectului sexual. O favoare ici, o apreciere specială colo, şi cine ştie ce altceva mai dorise şi obţinuse? În douăzeci de ani de serviciu, dintre care cincisprezece la DIC, nu văzusem şi nu auzisem de vreun caz atât de întins de corupţie într-o bază a armatei.

– Şi generalul nu a putut să o oprească sau să scape de ea? l-a întrebat Cynthia pe Kent.

– Nu. Ar fi fost acuzat de ineficientă şi neglijenţă la comandă. Cu timpul, şi-a dat seama că posterul pentru recrutare al fiicei lui îi compromisese pe toţi cei din jurul său, dar era prea târziu pentru o acţiune oficială. Singurul fel, în care ar fi putut să îndrepte lucrurile, ar fi fost să raporteze totul superiorilor lui de la Pentagon, să ceară demisia tuturor celor de aici, apoi să-şi dea şi el demisia. Kent a adăugat: N-ar fi greşit nici dacă s-ar fi împuşcat.

– Sau dacă ar fi omorât-o pe ea, a sugerat Cynthia.

Kent a ridicat din umeri.

– Poate. Dar nu în felul în care a fost omorâtă.

– Ei bine, dacă nu am avea deja un suspect important, tu ai fi acela, colonele.

– Da. Dar eu nu m-am ars atât de rău, ca toţi ceilalţi. Unii dintre ei erau, de fapt, îndrăgostiţi de ea, obsedaţi şi, poate, geloşi până la crimă. Ca tânărul Elby. Atunci când ea nu îl băga în seamă, nu era în apele lui săptămâni întregi. Interoghează-l pe Moore şi, dacă îţi închipui că el nu ar fi omorât-o, cere-i lista *lui* de suspecţi. Ticălosul ăsta ştia totul despre ea şi, dacă afirmă că sunt informaţii profesionale, spune-mi mie. Am să-i pun pistolul în gură şi am să-l informez că poate să ia cu el în mormânt informaţiile alea.

– S-ar putea să fiu mai subtil, l-am informat. Încerc să obţin sigilarea biroului lui până primesc dezlegarea să-l aduc aici.

– Ar trebui să-i pui cătuşele. Kent s-a uitat la mine şi a zis: Oricum, ai înţeles de ce nu voiam să-şi bage nasul cei de la biroul nostru DIC.

– Cred că am înţeles acum. Erau vreunii încurcaţi cu ea?

S-a gândit bine o clipă, apoi a răspuns:

– Comandantul DIC, maiorul Bowes.

– Eşti sigur?

– Întreabă-l. E de-ai voştri.

– Te înţelegi cu Bowes?

– Încerc.

– Care e problema?

– Probleme de jurisdicţie. De ce întrebi?

– Asta înseamnă activităţi criminale sau altceva?

S-a uitat la mine şi a răspuns:

– Ei bine… maiorul Bowes devenise posesiv.

– Nu-i plăcea să împartă cu nimeni.

Kent a încuviinţat:

– Ca şi câţiva dintre prietenii ei. Atunci s-a debarasat de ei. A adăugat: Bărbaţii căsătoriţi sunt nişte porci. S-a gândit o clipă, apoi a spus: Să nu ai încredere în nimeni din garnizoana asta, Paul.

– Nici în tine?

– Nici în mine. Kent s-a uitat la ceas. Asta e tot? Voiai să mă vezi pentru ceva în mod special?

– Orice ar fi fost, acum nu mai are importanţă.

– Bun. Mă duc acasă. Mă găseşti acolo până la ora 07.00, apoi la birou. Unde te găsesc, dacă se întâmplă ceva la noapte?

A răspuns Cynthia:

– Stăm amândoi la locuinţele pentru ofiţeri în vizită.

– Bine. Probabil că soţia mea încearcă să mă sune din Ohio. O să înceapă să creadă că am o aventură. Bună seara.

S-a întors şi a plecat, străbătând distanţa cu mai puţină sprinteneală decât la venire.

Cynthia a comentat faptele:

– Nu pot să *cred.* Ne-a spus cumva că Ann Campbell s-a culcat cu majoritatea ofiţerilor din garnizoană?

– Aşa a spus. Acum ştim cine erau bărbaţii din fotografii.

A încuviinţat:

– Şi ştim de ce părea locul ăsta atât de ciudat.

– Da. Lista suspecţilor este foarte lungă.

Deci, m-am gândit, colonelul Kent, domnul Adevăr, Lege şi Ordine, încălcase aproape toate regulamentele. Acest personaj dificil, greu de cap, avea un libido care-l dusese pe partea neluminată a lunii.

– Ar comite Bill Kent o crimă pentru a-şi salva reputaţia? am întrebat-o pe Cynthia.

– Posibil, a răspuns. Dar cred că a arătat, mai degrabă, că secretul lui e de notorietate publică şi că generalul Campbell nu mai aştepta decât prilejul de a-i distruge cariera.

Am aprobat-o.

– Dacă nu pentru a evita ruşinea şi umilinţa, aşa cum scrie în manual, atunci ce zici de gelozie?

S-a gândit o clipă şi a răspuns:

– Kent a arătat, de asemenea, că relaţia lui cu Ann Campbell era doar o distracţie pentru el. Puţină senzualitate, dar fără implicare sentimentală. Eu îl cred.

Şi-a dat seama că aşteptam ceva mai mult şi a meditat o clipă.

– Pe de altă parte, motivele pe care i le-a atribuit maiorului Bowes… posesiunea şi, prin extensie, gelozia, s-ar putea să nu fie adevărate şi poate că aşa simte el, Bill Kent. Aminteşte-ţi că e poliţist şi că a citit aceleaşi manuale pe care le-am citit şi noi. Ştie cum gândim.

– Exact! Cu toate astea, îmi vine greu să cred că individul ăsta poate fi pasionat, gelos sau încurcat sentimental cu vreo femeie.

– Ştiu. Dar apele liniştite sunt adânci. Am mai văzut oameni ca el, Paul. Autoritar, stăpân pe sine, conservator şi obsedat de legi şi regulamente. E un mecanism pe care-l folosesc, pentru că sunt înspăimântaţi de propriile pasiuni şi pentru că ştiu ce zace sub uniforma reglementară. În realitate, ei nu au un echilibru natural al comportamentului şi, atunci când scapă de sub control, sunt în stare de orice.

Eram de acord.

– Dar poate că ne înglodăm prea tare în psiho-probabilităţi.

A ridicat din umeri.

– Poate. Dar să fim cu ochii pe colonelul Kent. Are alte planuri decât noi.

19

Cal Seiver spusese că a terminat cu camera de studiu a lui Ann Campbell sau cu ceea ce fusese cândva biroul ei, aşa că am luat loc pe canapea şi am mai pus o casetă din seria ei de prelegeri despre operaţiuni psihologice. În jurul meu, bărbaţii şi femeile de la laboratorul de medicină legală îşi vedeau de treburile lor şi examinau particulele microscopice din existenţa unei persoane, ceea ce ceilalţi oameni numesc gunoi – fire de păr, scame, praf, amprente, murdărie şi pete.

Luate în sine, firele de păr, scamele, amprentele şi toate celelalte erau inofensive, dar, dacă, de exemplu, se găseau pe o sticlă de băutură, din dulapul lui Ann Campbell, nişte amprente şi dacă amprentele se dovedeau a fi, să zicem, ale colonelului George Fowler, atunci erau două posibilităţi: el îi dăduse sticla, iar ea o dusese acasă sau el fusese acasă la ea. Dar, dacă amprentele lui Fowler erau găsite, să zicem, pe oglinda din baia ei, aceasta era dovada că el fusese în baia ei. Totuşi, de fapt, serviciul de amprente, folosind cartoteca, nu identificase încă nicio amprentă dintre cele găsite, afară de cele care fuseseră lăsate de mine, de Cynthia, Ann Campbell şi colonelul Kent, care puteau fi explicate în două feluri. Poate vor identifica amprentele lui Yardley, dar şi acestea aveau o explicaţie. Dacă vor găsi amprentele lui Moore, de asemenea, acesta fiindu-i şef şi vecin, faptul era fără însemnătate. Şi de vreme ce nu mai aveam acces la lucruri, ca oglinda băii lui Ann Campbell sau duşul ei, acest gen de amprente – foarte sugestive – urma să fie găsit nu de noi, ci de Yardley, care probabil că, până acum, ştersese toată casa de praf. Şi orice amprente care-i displăceau, de exemplu, cele ale fiului lui, vor dispărea.

Ştiind cine a fost în casa ei, aş putea, eventual, să ajung la ucigaş după o anchetă convenţională, dar laborioasă şi, ştiind cine a fost în budoarul din subsol, aş fi făcut o listă de bărbaţi care ar fi avut, brusc, mult de pierdut, dacă nu cooperau pe de-a-ntregul. Dar, de acum, camera aceea rămânea sigilată şi s-ar fi putut să fie o urmă falsă, însă foarte spectaculoasă.

Era mult mai important să ştim cine fusese la locul crimei şi eram pe punctul de a stabili că acolo fusese colonelul Charles Moore, deşi mai trebuia lămurit când fusese acolo şi ce făcuse.

Colonelul William Kent. Era un om care avea deodată probleme cu cariera, ca să nu mai vorbim de conversaţia pe care urma să o aibă cu doamna Kent. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am astfel de probleme.

Kent aproape mărturisise că avusese un comportament sexual urât, că îşi neglijase îndatoririle şi făcuse lucruri nedemne de un ofiţer, pentru a numi doar trei dintre acuzaţiile pe care i le-ar fi adus procurorul general al Curţii Marţiale. În timpul anchetei unei crime, oamenii fac adesea acest lucru: un mic sacrificiu pe altarul zeiţei Justiţia, sperând că zeiţa îl va primi şi se va duce în altă parte, pentru a găsi un sacrificiu de sânge uman.

Părerea Cynthiei despre Bill Kent era interesantă, deoarece, literalmente, nimeni nu ar fi crezut despre el că ar fi un bărbat pătimaş, posesiv şi gelos. Dar, în mod instinctiv, ea văzuse sau simţise ceva ce eu nu percepusem. Acum, ştiam faptul că acesta avusese relaţii sexuale cu Ann Campbell. Şi eu nu cred că Kent face din sex un sport. Deci Kent era îndrăgostit de ea şi o omorâse din gelozie. Dar nu ştiam nimic sigur şi, pentru a ajunge la această concluzie, trebuia să fac prea multe presupuneri.

Unul dintre beneficiile faptului că oamenii de la laborator ne urmează peste tot este acela că putem să-i minţim pe suspecţi în legătură cu una sau cu alta, deşi nu aşa scrie în manual. Trebuia să ştiu sau să bănuiesc, bineînţeles, că o persoană era aici sau acolo, sau că făcea una sau alta, înainte de a încerca să intimidez şi să păcălesc acea persoană. Şi, uneori, eşti minţit, aşa cum făcuse Kent cu mine. Totuşi, cred că reuşisem să scot ceva de la el.

Atenţia mea s-a întors la ecranul televizorului şi m-am concentrat pe Ann Campbell. Stătea în faţa mea, vorbindu-mi direct, şi aveam un contact vizual bun. Purta uniforma de vară, uşoară, verde, cu o bluză cu mâneci scurte şi fustă şi, din când în când, se depărta de pupitru şi rămânea în picioare la marginea estradei, vorbind şi plimbându-se foarte în largul ei, atât în gesturi, limbajul trupului, cât şi în expresia feţei.

Cu toată răceala ei afişată, părea accesibilă în timpul prelegerii. Zâmbea, privea direct spre cel care îi punea o întrebare, râdea de propriile glume din când în când şi de comentariile amuzante ale celor o sută şi ceva de bărbaţi din sala de curs. Avea un obicei sexy de a-şi da capul înapoi şi de a-şi îndepărta părul lung şi blond. Când şi când, îşi muşca buza, pe gânduri, sau îl privea cu ochii mari pe vreun veteran care spunea

ceva interesant, apoi punea şi ea întrebări inteligente. Nu era acel android programat care ţinea un curs la pupitru, ca atâţia lectori din armată, şi cum sunt sigur că era colonelul Moore. Era o femeie cu o minte iscoditoare, bun-simţ, care ştia când să vorbească şi când să asculte, şi entuziasmată de subiectul ei cam neobişnuit. Când şi când, camera trecea peste cei din sală şi vedeam o mulţime de bărbaţi atenţi care, evident, se bucurau să o asculte şi să o privească.

Ann Campbell vorbea despre operaţiunile psihologice îndreptate spre anumiţi indivizi, şi am fost atent la ce spunea: „Am vorbit despre op-psi îndreptate spre soldaţii duşmani, spre personalul auxiliar şi spre populaţia civilă. Acum, aş vrea să vorbim despre op-psi îndreptate spre indivizi, şi anume comandanţii duşmani şi liderii politicii”.

Cynthia s-a aşezat lângă mine cu o ceaşcă cu cafea proaspătă şi o farfurie cu papanaşi.

– Un film bun? m-a întrebat.

– Da.

– Putem să-l oprim?

– Nu.

– Paul, de ce nu te duci la culcare?

– Linişte!

Cynthia s-a ridicat şi a plecat. Ann Campbell a continuat: „Ultima dată am folosit această armă, cu succes, în al Doilea Război Mondial, împotriva conducătorilor politici şi militari, naziști. Aveam avantajul de a şti câte ceva despre ei, despre vieţile lor, superstiţiile, preferinţele sexuale, credinţa în supranatural sau în semne şi aşa mai departe. Şi ce nu ştiam, am aflat datorită diverselor surse de informaţii. Astfel, am primit biografia şi profilul psihologic al multora dintre aceşti bărbaţi şi am fost în măsură să-i ţintim pe fiecare în parte, să le exploatăm slăbiciunile, să le subminăm puterea şi să introducem elemente false şi înşelătoare în procesele lor decizionale. Pe scurt, scopul era să le slăbim încrederea în ei înşişi, să-i scădem în propria lor consideraţie şi să-i demoralizăm în cursul procesului numit, uneori, manipulare. Cum poţi să manipulezi mintea cuiva care se află la mii de mile depărtare, în mijlocul teritoriului inamic? Ei bine, cam în felul cum faceţi voi cu soţia, prietena, şeful sau un vecin sâcâitor. Mai întâi, trebuie să fiţi conştienţi că este ceva ce doriţi şi e necesar să faceţi. Apoi trebuie să cunoaşteţi mintea celuilalt – ce îl îngrijorează, ce îl plictiseşte, ce-l sperie. Nu puteţi

să-l manipulaţi până când nu cunoaşteţi toate pârghiile, butoanele şi clapele. În cele din urmă, trebuie să intraţi în contact cu persoana. Contactul se face pe mai multe niveluri: contact personal sau prin intermediul unei alte persoane, contact scris sub formă de documente, ziare, scrisori, fluturaşi – să nu faceţi asta cu soţia sau şeful dumneavoastră – contact radio sub formă de transmisiuni de propagandă sau programe de ştiri şi aşa mai departe”.

A mai dat câteva explicaţii, apoi a spus: „În privinţa contactului prin terţe persoane sau a contactului personal, acesta este cel mai eficace şi mai vechi dintre contactele cu un conducător inamic. Acest fel de contact este interactiv şi, deşi e greu de atins, este rentabil. Un tip de contact personal cu duşmanul, pe care Armata Statelor Unite nu-l iartă şi nu-l foloseşte oficial este cel sexual – Mata Hari, Dalila şi alte femei seducătoare vestite, sirene şi femei ispititoare”.

A continuat: „Dacă femeile vor deveni, cândva, comandanţi pe câmpul de luptă, vom avea nevoie de tipi ca voi care să se strecoare noaptea în corturile lor”.

Au izbucnit în râs şi am auzit pe cineva spunând că ar trebui să pună un steag pe faţa unei generălese bătrâne şi să facă amor cu ea în cinstea steagului patriei.

Apoi cineva a întrebat: „Dacă ajungi aşa de aproape de comandantul inamic, de ce să nu-l omori? ”

Ann Campbell a răspuns: „Într-adevăr, de ce nu? În afara consideraţiilor morale şi legale, faptul că un conducător este compromis, speriat sau complet nebun, ca Hitler ori Saddam Hussein, echivalează cu încă zece divizii de infanterie pe front. Pagubele pe care le poate aduce un comandant incapabil propriilor sale operaţiuni militare sunt incalculabile. În armată, trebuie să învăţăm din nou ceea ce ştiam în trecut – ceea ce toate armatele de pe câmpurile de luptă ştiau – şi anume: trupele sunt deja pline de îndoieli, dor de casă, superstiţii iraţionale şi frică de luptă. Trebuie să faceţi acelaşi lucru şi cu generalii”.

Ecranul s-a înnegrit. M-am ridicat şi am închis aparatul. Totul părea foarte inteligent, logic şi eficace, aşa cum prezentase ea situaţia în sala de curs. Era limpede, de asemenea, că avea cel puţin un experiment în curs, aşa cum sugerase şi Kent. Dacă ar fi fost să-l cred pe Kent, Ann Campbell purta o campanie plănuită, deliberată şi incorectă împotriva duşmanului ei, propriul tată. Dar

dacă el o merita? Ce spusese Moore despre ucigaşul ei? Că, oricine ar fi fost, se credea îndreptăţit. Aşa cum, poate, Ann Campbell credea că ce făcea împotriva tatălui ei era justificat. Deci, el îi făcuse ceva şi, orice ar fi fost, o hotărâse să se răzbune şi, în cele din urmă, să se autodistrugă. Mi-a venit în minte că singurul lucru, care ar putea determina o fată să facă aşa ceva tatălui ei şi ei însăşi, era abuzul sexual şi incestul. Asta mi-ar fi spus psihanaliştii, dacă i-aş fi întrebat, şi acest lucru se potrivea cu toate poveştile psihologice pe care le auzisem. Dar singura persoană care ar fi putut să confirme acest lucru era moartă. Generalul ar fi putut să confirme, dar nici măcar Paul Brenner nu îndrăznea să se atingă de el. Totuşi, puteam să fac o anchetă discretă şi, poate, zic poate, doamna Campbell ar fi putut fi întrebată delicat despre relaţiile fiicei ei cu tatăl. Ce dracu', doar eram de douăzeci de ani în meserie!

Pe de altă parte, aşa cum sugerase Kent, de ce să răscoleşti lucrurile care nu aveau legătură cu crima? Dar cine ştie de ce ai nevoie şi de ce nu?

Aşadar, generalul îşi omorâse fiica pentru a-i opri furia sau pentru a-i închide gura? Sau o făcuse doamna Campbell pentru aceleaşi motive? Şi care era rolul colonelului Moore în toate astea? Într-adevăr, cu cât scormoneam mai mult, cu atât mai murdari apăreau doamnele şi domnii de la Fortul Hadley.

Cynthia a venit la mine şi mi-a băgat cu forţa în gură un papanaş. Era clar că ne aflam aproape de ceva mai intim decât folosirea în comun a unei maşini, a băii sau chiar împărţirea unui papanaş. Dar, ca să spun adevărul, la vârsta mea, la două dimineaţa, ciocănitoarea mea dormea dusă.

– Poate că biroul procurorului Curţii Marţiale o să-ţi dea casetele astea după închiderea cazului.

– Aş prefera casetele din subsolul ei.

– Nu fi scârbos, Paul! Apoi şi-a continuat ideea, aşa cum fac femeile: Nu e sănătos, să ştii!

Am refuzat să răspund.

– Când eram adolescentă, m-am îndrăgostit de James Dean. Am văzut *Rebel fără cauză* şi *Gigantul,* târziu noaptea, la televizor, şi am plâns până am adormit.

– Ce recunoaştere uimitoare a necrofiliei! Şi ce-i cu asta?

– Las-o baltă. Iată ştirile bune. Urmele de cauciucuri din poligonul cinci au fost făcute de maşina colonelului Moore sau de ceea ce suntem siguri că e maşina lui. Amprentele de pe peria de

cap a lui Moore, despre care credem că le-a lăsat Moore, se potrivesc cu două amprente de pe ţăruşii de cort, cu cel puţin şase amprente de pe jeep şi cu una de la toaleta bărbaţilor; de asemenea, la toaletă, în sifon, mai era un fir de păr care s-a potrivit cu părul lui Moore. De asemenea, toate amprentele de pe sacul de gunoi aparţin lui Moore şi lui Ann Campbell, ca şi amprentele de pe bocancii ei, tocul pistolului şi caschetă, lucru care indică faptul că amândoi au umblat cu ele. Deci, reconstituirea crimei făcută de tine, mişcările şi acţiunile lui Ann Campbell şi ale colonelului Moore par să coincidă cu dovezile materiale. Felicitări!

– Mulţumesc.

– Deci, îl vor spânzura?

– Cred că pe ofiţeri îi împuşcă. O să verific înainte de a vorbi cu colonelul Moore.

– E un caz rezolvat?

– O să verific cu colonelul Moore.

– Dacă nu mărturiseşte, o să mergi la procurorul general al Curţii Marţiale cu ce avem?

– Nu ştiu. Încă nu e un caz beton.

– Nu, a fost de acord Cynthia, nu este. Avem teoria ta cu privire la orele greşite, când au fost văzute farurile, în primul rând. Putem să-l plasăm pe Moore la locul crimei, dar nu putem să-i punem frânghia în mână la ora când s-a produs moartea. De asemenea, nu-i cunoaştem motivaţia.

– Exact. Şi, fără motiv, o să ai de lucru cu juriul. Am adăugat: Mai există şi posibilitatea unui accident.

– Da, aşa o să spună şi el, dacă o să spună ceva.

– Exact. O duzină dintre colegii lui psihanalişti vor explica, în faţa comisiei Curţii Marţiale, ce este asfixia sexuală şi caracterul ei consensual şi cum se înşelase el asupra stării ei fizice, în timp ce ea avea un orgasm şi el o excita. Iar ofiţerii şi comisia Curţii Marţiale vor fi ultragiaţi şi fascinaţi. Eventual, vor avea îndoieli şi va trebui să fie de acord că dovezile materiale nu susţin un act violent şi prin forţă. Vor crede că a fost o distracţie care s-a terminat prost. Şi nu cred că se vor pronunţa pentru omorul prin imprudenţă. Ai doi adulţi care consimt să aibă un act sexual excentric, şi unul din ei a provocat, din neatenţie, moartea celuilalt. Va fi acuzat de primejduire prin neglijenţă şi poate nici de asta.

– Cazurile de crime sexuale sunt grele, a spus Cynthia. Se

interferează cu tot felul de alte lucruri.

Am aprobat-o, reamintindu-mi un caz de la DIC, nu al meu, cu un tip care îşi făcea clisme. Femeia care i le administra i-a făcut una în plus, iar intestinul omului a plesnit, provocându-i moartea prin hemoragie şi infecţie. Echipa de la Falls Church şi băieţii de la biroul procurorului general al Curţii Marţiale se distraseră bine, dar, în cele din urmă, se hotărâseră să nu-i dea curs. Femeia, o tânără locotenent, a fost rugată să-şi dea demisia, iar bărbatul, un sergent major în vârstă, cu pieptul plin de medalii, a avut parte de funeralii militare cu onoruri. Totul, în interes de serviciu.

Sexul... Nouăzeci la sută din comportamentul sexual uman este hotărât de creier, iar când creierul nu e în ordine, nici sexul nu e în ordine. Dar, când e vorba de consimţământ, nu poate fi vorba de viol, iar dacă a fost sau ar fi putut să fie un accident, nu ai un caz de crimă. Ai doar pe cineva care are mare nevoie de psihanalist.

Cynthia m-a întrebat:

– Deci? Arestăm pe cineva?

Am dat negativ din cap.

– Cred că e o hotărâre corectă, în clipa asta, a spus.

Am ridicat receptorul şi am format numărul colonelului Fowler. A răspuns o femeie adormită. M-am recomandat, şi Fowler a venit la telefon.

– Da, domnule Brenner. Părea puţin agasat.

– Domnule colonel, am spus, am hotărât să nu mai sigilez biroul şi să nu mai confisc nimic din lucrurile colonelului Moore. Am vrut să ştiţi asta.

– Acum ştiu.

– Mi-aţi spus să vă informez cu privire la arestări şi m-am răzgândit: nu-l mai arestez.

– Nu ştiam că ai intenţia să-l arestezi, domnule Brenner, dar, dacă te răzgândeşti iar, trezeşte-mă mai târziu, ca să pot ţine scorul.

– Sigur. Era distractiv. Îmi plac oamenii cu umor sec. I-am spus: V-am sunat ca să vă rog să nu spuneţi despre asta nimănui. Ar putea strica totul.

– Înţeleg. Dar voi raporta generalului.

– Presupun că nu aveţi încotro.

– Câtuşi de puţin. Şi-a dres vocea. Mai sunt şi alţi suspecţi?

– Nu, deocamdată. Dar am câteva urme bune.

– Încurajator. Altceva?

– Încep să apară dovezi că Ann Campbell... cum să spun...? Căpitanul Campbell avea o viaţă socială activă.

Linişte de mormânt. Aşa că am continuat:

– Era inevitabil să iasă la iveală. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu crima, dar voi face tot ce pot pentru a păstra secretul şi pentru a micşora daunele aduse bazei şi armatei, dacă această informaţie devine publică şi aşa mai departe.

– Ce-ar fi să ne întâlnim la, să zicem, ora 07.00, la mine acasă, la o cafea?

– Nu vreau să vă deranjez acasă la ora aceea.

– Domnule Brenner, eşti peste măsură de nesupus şi, hotărât, mă calci pe nervi. Să fii aici la ora 07.00 fix!

– Am înţeles. Telefonul a murit. I-am spus Cynthiei. Va trebui să vorbesc cu cei de la Transmisiuni despre serviciile telefonice de la Fortul Hadley.

– Ce a spus?

– Colonelul Fowler ne roagă să luăm cafeaua la el acasă, mâine la ora 07.00.

S-a uitat la ceas.

– Mai putem să dormim puţin. Gata?

M-am uitat în jur. Cea mai mare parte a hangarului era în întuneric acum şi majoritatea paturilor de campanie erau ocupate de bărbaţi şi femei care dormeau, deşi câţiva încă nu se dădeau bătuţi şi rămâneau aplecaţi peste maşinile de scris, eprubete şi microscoape.

– Bine, ne ajunge pe ziua de azi.

În timp ce străbăteam hangarul, am întrebat-o pe Cynthia:

– Au găsit inelul ei de la West Point în sacul cu haine?

– Nu l-au găsit.

– Şi n-a apărut nici printre lucrurile din casă?

– Nu. L-am întrebat pe Cal.

– Ciudat.

– Poate l-a pierdut, a spus Cynthia. Poate e la curăţat.

– Poate.

– Paul, dacă am fi găsit-o în viață, în poligon, şi dacă s-ar afla acum aici cu noi, ce i-ai spune?

– Ce i-ai spune *tu?* Tu eşti specialist în violuri.

– Eu te întreb pe *tine*.

– Bine. I-aş spune că, orice s-ar fi întâmplat în trecut, ar trebui să privească lucrurile în mod sănătos, nu distructiv. I-aş

spune că are nevoie de un psihanalist bun, că ar trebui să încerce să găsească un răspuns spiritual la durerea ei, că ar trebui să încerce să ierte persoana care… s-a purtat rău cu ea şi a profitat de ea. I-aş spune că e o fiinţă umană importantă şi care merită toată atenţia, că are o mulţime de lucruri pentru care să trăiască şi că oamenii s-ar interesa de ea cu simpatie, dacă şi ea s-ar preţui. Asta i-aş spune.

Cynthia a dat din cap.

– Da, asta ar fi trebuit să-i spună cineva. Poate că i-a şi spus. Dar i s-a întâmplat ceva rău şi ceea ce vedem şi auzim este răspunsul ei la asta. Acest tip de comportament al unei femei inteligente, educate, atrăgătoare şi cu succes profesional este adesea rezultatul… unei drame din trecut.

– De exemplu?

Am ieşit din hangar şi am păşit în noaptea răcoroasă. Luna apusese şi se vedeau mii de stele pe cerul senin al Georgiei. M-am uitat peste întinderea întunecoasă şi uriaşă şi mi-am amintit de vremea când Jordan Field era luminat noaptea şi, mai ales, de avionul acela special care venea, de obicei, după miezul nopţii, de două sau trei ori pe săptămână.

– Aici am descărcat cadavre care veneau din Vietnam, i-am spus Cynthiei.

Nu a răspuns.

– Dacă nu o îngroapă în Midland, aici se vor aduna cu toţii după slujba de la biserică, pentru a o conduce pe ultimul drum. Mâine sau poimâine, cred.

– Ai să vii şi tu?

– Aşa am intenţia.

Ne-am îndreptat spre maşină.

– Să-ţi răspund la întrebare… Cred că tatăl ei este cheia comportamentului ei, a spus Cynthia. Ştii, o figură dominatoare, care a împins-o spre armată, a încercat să-i controleze viaţa, o mamă slabă, absenţe prelungite, multe călătorii prin lume, o dependenţă totală şi respectul pentru cariera lui. Se răzvrăteşte în singurul mod pe care îl cunoaşte. Seamănă destul de mult cu ce e în manual.

Ne-am urcat în maşină şi am zis:

– Bun. Dar există şi un milion de alte fete echilibrate care au aceeaşi poveste.

– Ştiu. Dar depinde cum s-au descurcat.

– Mă gândesc la o relaţie mai… anormală cu tatăl ei, ceea ce

ar explica această ură.

Ne-am îndreptat spre porţile aeroportului. A spus:

– Ştiu ce vrei să spui, m-am gândit şi eu la asta. Dar, dacă crezi că violul şi crima sunt greu de dovedit, încearcă să dovedeşti incestul. Eu nu m-aş băga în asta, în locul tău, Paul. S-ar putea să o păţeşti.

– Da. Primul meu caz, în calitate de ofiţer la DIC, a fost unul care fura de prin cazărmi. Şi uite ce departe am ajuns, încă un pas şi dau de prăpastie.

20

Cynthia a parcat lângă locuinţele pentru ofiţerii aflaţi în vizită, am urcat pe scara exterioară până la etajul al doilea şi ne-am găsit camerele.

– Ei bine, noapte bună, a spus.

– Ei bine, am răspuns, crăp de energie, am trecut de punctul mort şi sunt prea vioi ca să dorm, adrenalina îmi aleargă prin vine şi aşa mai departe. Ce-ai zice să ne uităm la TV şi să bem ceva?

– Nu cred.

– Mai bine nu ne-am culca la ora asta. Ai să te simţi mai rău la sculare. Hai să ne relaxăm, să facem un duş, să ne schimbăm şi să plecăm la colonelul Fowler.

– Da, poate... dar...

– Intră.

Am deschis uşa camerei mele şi ea m-a urmat înăuntru. A ridicat receptorul şi a sunat persoana care era de serviciu şi a rugat să fiu trezit la 05.30.

– Pentru cazul în care adormim, a spus.

– Bună idee, am aprobat-o. Ei, după cum se vede, nu pot să-ţi ofer ceva de băut şi nu văd niciun televizor pe aici. Ce-ai zice să jucăm şarade?

– Paul...

– Da?

– Nu pot.

– Atunci să ne jucăm cu pietre, foarfeci şi hârtie? Ştii să joci?

E uşor.

– Nu pot să rămân aici. Am avut o zi grea. Nu ar fi bine. Oricum, nu ar fi bine.

– Înţeleg. Du-te la culcare. Te sun eu când mă trezeşte telefonul.

– Bine. Îmi pare rău. Am să las uşa de la baie neîncuiată.

– Minunat. Ne vedem peste câteva ore.

– Noapte bună.

S-a dus spre uşa de la baie, apoi s-a întors, m-a sărutat uşor pe buze, a început să plângă, apoi a dispărut în baie. Am auzit apa curgând, apoi am auzit cealaltă uşă deschizându-se spre odaia ei şi s-a lăsat liniştea.

M-am dezbrăcat, mi-am atârnat hainele şi m-am băgat în pat. Cred că am aţipit câteva secunde, căci următorul lucru de care îmi amintesc a fost soneria telefonului. Am răspuns, aşteptându-mă să aud o voce care să-mi spună să mă scol sau vocea Cynthiei care să mă roage să mă duc la ea în cameră. Dar nu, era vocea adâncă, de bas, a colonelului Fowler.

– Brenner?

– Da, domnule.

– Dormi?

– Nu, domnule.

– Bun. Vrei lapte?

– Poftim?

– Nu am lapte şi nici frişcă, Brenner.

– E în regulă.

– Voiam doar să ştii.

– Mulţumesc, domnule colonel.

Parcă am auzit un hohot de râs înainte ca telefonul să amuţească. Ceasul meu arăta aproape 05.00, aşa că m-am sculat, m-am împleticit până în baie, am dat drumul la duş şi am intrat sub el. Ce zi! Jumătate din ea nici nu părea adevărată. Dar aveam nevoie să fiu lăsat în pace încă patruzeci şi opt de ore, apoi urma să plec fie încununat de glorie, fie prăbuşindu-mă în flăcări.

Lăsând la o parte consideraţiile personale şi cele privind cariera mea, aici, la Fortul Hadley, era ceva putred, o rană purulentă, care trebuia să fie deschisă şi curăţată. Ştiam că pot să fac asta.

Pe geamul înflorat al uşii şi prin aburi, am zărit o siluetă în uşa camerei Cynthiei.

– Pot să intru?

– Sigur.

Purta ceva alb, probabil o cămaşă de noapte, şi a dispărut în cabina de toaletă. A apărut peste câteva minute şi s-a dus la chiuvetă, cu spatele la mine. S-a spălat pe faţă şi a strigat, ca să acopere zgomotul duşului:

– Cum te simţi?

– Bine. Dar tu?

– Nu prea rău. Am auzit telefonul sunând.

– Da. Colonelul Fowler. Un telefon de hărţuială.

A râs.

– Meritai.

A început să se spele pe dinţi.

Telefonul meu a sunat din nou şi i-am spus:

– Trebuie să fie sergentul de serviciu. Poţi răspunde tu?

– Sigur.

S-a dus în camera mea şi s-a întors după câteva clipe.

– E 05.30.

S-a dus iar la chiuvetă, şi-a clătit gura, apoi m-a întrebat:

– Faci unul dintre acele duşuri maraton?

– Da. Vrei să economiseşti timpul?

Tăcere. Poate am fost prea subtil.

– Cynthia?

S-a întors de la chiuvetă şi am auzit-o spunându-şi:

– Ei, la dracu'!

Am văzut-o scoţându-şi cămaşa de noapte, apoi a deschis uşa de la duş şi a intrat.

– Spală-mă pe spate.

Am spălat-o. Pe urmă şi pe piept. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat, iar apa curgea peste noi şi trupurile noastre se îmbrăţişau şi mai tare. Cred că trupul îşi aminteşte o dragoste veche. Un val de amintiri plăcute m-a acoperit, şi parcă eram din nou la Bruxelles. Ciocănitoarea şi-a amintit şi ea şi s-a ridicat fericită, ca un câine bătrân al cărui stăpân intră pe uşă după o lungă absenţă.

– Paul… e în regulă… continuă!

– Da, e în regulă. E bine. Aici sau în pat?

– Aici. Acum.

Dar aşa e viaţa, telefonul a sunat iar, şi ea a spus:

– Mai bine ai răspunde.

– Fir-ar să fie!

Ne-am despărţit şi Cynthia a agăţat de mine şervetul de şters pe faţă şi a râs.

Am aruncat şervetul şi i-am spus.

– Să nu pleci nicăieri!

Am ieşit de sub duş, am apucat un prosop, în drum, şi am ridicat receptorul telefonului de pe noptieră.

– Brenner la telefon.

– Eşti un om al dracului de greu de găsit!

– Cine e?

– Nu-i maică-ta, fiule. Yardley a continuat: Bill Kent tocmai mi-a spus că te-ai hotărât să stai în garnizoană. De ce nu vii acasă, la rulota ta?

– Ce?

– Mi-am petrecut toată ziua încercând să-mi închipui ce învârteşti şi, când am venit aici, tu nu erai, băiete. Vino acasă.

– Ce naiba, eşti în rulota mea?

– Sigur, Paul. Dar tu nu eşti.

– Ascultă, îţi exersezi accentul sudic sau ce?

– Sigur, băiete. A râs. Să-ţi spun ceva… ţi-am făcut curat aici. Nu-i nevoie să plăteşti chirie pentru un loc pe care n-ai să-l mai vezi.

– Nu ai dreptul…

– Lasă gândul ăsta, fiule. S-ar putea să revenim la el. Până atunci, vino la poliție, la biroul meu şi ai să-ţi iei lucrurile.

– Acolo e proprietatea guvernului.

– Da, am văzut. A trebuit să sparg lacătul. Ai aici o armă, hârtii cu aspect oficial, cărţi ciudate, pline de coduri sau aşa ceva… ce mai e? O pereche de cătuşe, uniforme şi o plăcută de identitate pe numele unuia White… te culci cu un tip?

Cynthia a venit în cameră, înfăşurată într-un prosop de baie, şi s-a aşezat pe pat. I-am spus lui Yardley:

– Bine, m-ai înfundat.

– Să vedem… o cutie cu prezervative, nişte chilotei bikini… Sunt ai tăi sau ai prietenului tău?

– Ascultă…

– Să-ţi spun ceva, fiule, vino la poliție şi-ţi iei totul de acolo. Am să te aştept.

– Vei livra proprietatea guvernului la postul de poliție al garnizoanei. Ne întâlnim acolo la ora 12.00.

– Lasă-mă să mă gândesc puţin la asta.

– Asta ai să faci. Să-l aduci şi pe Wes cu tine. Aş vrea să

vorbesc cu el.

Liniște. Apoi:

– Poţi să vorbeşti cu el la mine în birou.

– Sper să-l văd la înmormântare. Presupun că vine.

– Sigur. Dar noi nu facem anchete la înmormântări.

– Ar trebui să faceţi. După o crimă, acolo se arată toţi.

– Să-ţi spun ceva: o să te las să vorbeşti cu el, pentru că vreau să-l văd la răcoare pe ticălosul care a ucis. Dar îţi spun eu că băiatul meu era de serviciu când s-a întâmplat asta, iar coechipierul lui poate să-ţi confirme. Avem şi benzile convorbirilor prin radio, din noaptea aceea.

– Sunt sigur. Până atunci, ai acces la hangar. Vreau să-mi trimit specialiştii la locuinţa căpitanului Campbell.

– Da? De ce? Ai luat tot ce era acolo. Băieţii mei au fost nevoiţi să-şi aducă şi hârtie igienică.

– Te aştept cu Wes, la ora 12.00. Adu-mi lucrurile şi ceea ce aparţine guvernului.

– Nu fi nerăbdător, fiule!

A închis, iar eu m-am ridicat în picioare, înfăşurându-mă în prosop. Cynthia a întrebat:

– Burt Yardley?

– Da.

– Ce voia?

– Pe mine, mai ales. Ticălosul mi-a golit rulota. Am râs. Îmi place tipul ăsta! E un bătrân dur, autentic.

– Aşa o să fii tu la anul.

– Sper.

M-am uitat la ceasul meu de pe noptieră.

– 06.10. Avem timp?

S-a ridicat în picioare.

– Trebuie să-mi usuc părul, să mă îmbrac, să mă machiez…

– Bine. Lăsăm pe mai târziu?

– Sigur.

S-a îndreptat spre uşa de la baie, apoi s-a întors şi m-a întrebat:

– Te vezi cu cineva?

– Da. Cu colonelul Fowler, la 07.00, apoi cu Moore, pe la 08.00.

– Am uitat că nu-ţi place expresia. Ai vreo legătură romantică?

– Nu. Deocamdată mă aflu între două relaţii semnificative.

Adevărul e că, după tine, n-am mai avut niciuna.

– Bun. Asta simplifică lucrurile.

– Da. Cu excepţia maiorului cum-îl-cheamă. Soţul tău?

– Acum sunt liberă.

– Încurajator. Nu vrem să se repete figura de la Bruxelles, nu-i aşa?

A râs.

– Scuză-mă. De ce mi se pare atât de caraghios?

– Pentru că tu nu te-ai uitat pe ţeava armei.

– Nu, dar tu nu a trebuit să-l asculţi un an întreg. Paul, îţi rămân datoare pentru asta. Mă achit diseară, apoi o să vedem încotro o luăm.

– Abia aştept.

– Şi eu. A ezitat, apoi a spus: Şi tu eşti obsedat de... de cazul ăsta. Ai nevoie de o descărcare.

– Eşti o parteneră sensibilă şi bine-crescută.

A dispărut în baie, iar eu mi-am căutat chiloţii şi ciorapii din ziua anterioară. M-am îmbrăcat şi, în acest timp, m-am gândit că viaţa e făcută dintr-o serie de complicaţii, unele mici, ca, de exemplu, unde să-mi spăl rufăria de corp, altele mai mari, cea care tocmai plecase din cameră. Felul cum te descurci în viață depinde mult de felul cum aplici planul B sau dacă ai un plan B.

Am verificat dacă arma mea e încărcată şi dacă am muniţii. Am socotit că venise vremea să mă liniştesc puţin şi că, din când în când, mai aveam nevoie de sportul uşor, numit sex.

Orice urma să se întâmple în seara aceea cu Cynthia, urma să fie ceva adevărat. Din toată porcăria, trebuia să iasă şi ceva bun.

21

Bethany Hill este un fel de Shaker Heights pentru Fortul Hadley, deşi considerabil mai mic şi nu la fel de bine întreţinut. Sunt cam treizeci de case solide din cărămidă, în stil colonial, ridicate pe o suprafaţă de şaizeci de acri de stejari, fagi, arţari şi alte esenţe nobile, în vreme ce modestul pin sudic este absent. Toate casele datează din deceniile trei şi patru, când ofiţerii erau

gentlemani, trebuiau să locuiască în garnizoană şi nu erau atât de numeroşi.

Timpurile se schimbă, iar populaţia de ofiţeri a crescut peste nevoile armatei şi posibilităţile acesteia de a da fiecăruia o casă, un cal şi o ordonanţă. Ştabii din garnizoană încă mai au case pe deal, dacă doresc, iar colonelul Fowler simţise probabil că ar fi o politică bună să locuiască în garnizoană. Doamna Fowler poate că preferase şi ea Fortul Hadley. Nu pentru că Midland ar fi fost un bastion al părerilor vechiului sud despre negri: nu este, datorită influenţei de zeci de ani şi vecinătăţii apropiate a fortului. Dar Bethany Hill, numit uneori ghetoul coloneilor, era, probabil, mult mai confortabil din punctul de vedere al condiţiilor sociale decât un cartier similar din oraş.

La Bethany Hill, singurul dezavantaj era apropierea de poligoanele de trageri, poligonul numărul unu fiind cam la cinci mile în sudul dealului. Îmi închipui că, în timpul exerciţiilor de trageri de noapte, atunci când vântul bate dinspre sud, se aude zgomotul împuşcăturilor. Dar, pentru unii dintre bătrânii infanterişti, acesta este, probabil, la fel de lin ca un cântec de leagăn.

Cynthia purta o bluză de mătase verde, o fustă cafenie şi, presupun, lenjerie curată. I-am spus:

– Arăţi foarte frumoasă în dimineaţa asta.

– Mulţumesc. Câtă vreme trebuie să te mai văd în costumul ăsta albastru?

– Socoteşte-l uniforma de săptămâna asta. Am adăugat: Machiajul nu acoperă cearcănele de sub ochi care sunt injectaţi şi umflaţi.

– O să arăt foarte bine după un somn bun de o noapte. Şi tu ai nevoie de o dată de naştere mai recentă.

– Eşti puţin morocănoasă în dimineaţa asta?

– Da. Scuză-mă. A pus mâna pe genunchiul meu. Nu sunt împrejurările cele mai favorabile ca să înnodăm prietenia noastră.

– Nu. Dar ne-am apropiat de obiectiv.

Am găsit casa, o clădire bine proporţională, cu obişnuita uşă verde, lemnăria şi obloanele verzi. Un Ford şi un jeep Cherokee erau parcate pe drumul de acces. Ofiţerii superiori în grad nu sunt obligaţi să aibă maşini americane, dar nici asta nu era o idee rea.

Am parcat pe stradă, am ieşit din Mustangul Cynthiei şi ne-

am îndreptat spre intrarea din faţă. Era încă răcoare pe deal la ora 07:00, dar soarele fierbinte se ridica dintre copacii de jos şi aveai impresia că e una dintre zilele Facerii.

I-am spus Cynthiei:

– Coloneii cu suficientă vechime în grad şi în serviciu, pentru a fi generali, aşa cum sunt coloneii Fowler şi Kent, sunt extrem de sensibili la problemele care le pun piedici în carieră.

– Orice problemă reprezintă un obstacol, a răspuns Cynthia.

– Uneori, orice problemă e o problemă, am spus. Kent, de exemplu, e terminat.

Era ora 07.00 fix şi am bătut la uşa verde.

O negresă atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie frumoasă de vară, verde-albăstraie, a deschis uşa şi s-a străduit să zâmbească. Înainte ca noi să-i spunem cine suntem, aşa cum se obişnuieşte, ea a întrebat:

– Doamna Sunhill şi domnul Brenner, dacă nu greşesc?

– Da, doamnă.

Eram dispus să o iert pentru că numise întâi pe cel mai tânăr şi, evident, mai mic în grad dintre ofiţeri. Civilii, chiar şi soţiile coloneilor, greşesc uneori şi, ca să fiu cinstit, gradul, printre ofiţerii specialişti, este ca fecioria printre prostituate: nu există.

Am rămas stângaci în uşă, o clipă, apoi ea ne-a poftit înăuntru şi ne-a condus prin hol.

– Ce casă frumoasă! i-a spus Cynthia.

– Mulţumesc, i-a răspuns ea.

Cynthia a întrebat-o:

– O cunoşteaţi pe căpitanul Campbell?

– O… nu… nu prea bine.

Un răspuns destul de ciudat. Cum se putea ca soţia aghiotantului generalului Campbell să nu o cunoască pe fiica generalului? Era clar că doamna Fowler era preocupată până într-atât, încât uitase micile amabilităţi, care trebuie să fie a doua natură a soţiei unui colonel. Am întrebat-o:

– Aţi văzut-o pe doamna Campbell de când s-a întâmplat tragedia?

– Doamna Campbell? Nu… Am fost… prea afectată…

Nu atât de afectată cât mama victimei şi, până acum, ar fi trebuit să dea un telefon de condoleanţe.

Era să mai pun o întrebare, dar am ajuns la destinaţie, o verandă închisă, în spatele casei, unde colonelul Fowler vorbea la telefon. Era deja îmbrăcat în uniforma verde, cu cămaşa

încheiată şi cravata strânsă, deşi haina era pusă pe un scaun. Ne-a arătat să luăm loc în două fotolii de răchită, de lângă o măsuţă mică, iar noi ne-am aşezat.

Armata este poate ultimul bastion american al obiceiurilor sociale, gradelor, răspunderilor şi gesturilor de politeţe necesare, bine stabilite, iar în cazul în care ai nevoie de explicaţii, există o carte de şase sute de pagini destinată ofiţerilor, în care ţi se arată cum este şi cum ar trebui să fie viaţa ta. Deci, atunci când lucrurile par puţin în neregulă, începi să-ţi pui întrebări.

Doamna Fowler s-a scuzat şi a dispărut. Colonelul Fowler a ascultat la telefon, apoi a rostit:

– Înţeleg, domnule. Le voi spune.

A închis şi s-a uitat la noi.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, domnule colonel.

– Cafea?

– Vă rugăm.

Ne-a turnat două ceşti cu cafea şi a arătat spre zahăr. A început fără nicio introducere:

– În armată, am întâlnit foarte puţine discriminări şi pot să vorbesc şi despre celelalte minorităţi, când spun că armata este, într-adevăr, locul unde rasa şi religia nu sunt factori de care să depindă avansarea în grad sau care să conteze în orice alt domeniu al vieţii din armată. Pot exista probleme rasiale cu personalul angajat, dar nu se face o discriminare rasială sistematică.

Nu eram sigur încotro bate, aşa că am pus zahăr în cafea.

Colonelul Fowler s-a uitat la Cynthia.

– Ai trecut prin experienţa vreunei discriminări, din cauza faptului că eşti femeie?

Cynthia a ezitat, apoi a răspuns:

– Poate… da, în câteva ocazii.

– Ai fost vreodată necăjită din aceeaşi cauză?

– Da.

– Ai fost vreodată eroina unor zvonuri, insinuări sau minciuni?

– Poate… O dată, din câte ştiu.

Colonelul Fowler a dat din cap.

– După cum vezi, eu, ca negru, am avut mai puţine probleme decât ai avut tu, ca femeie albă.

Cynthia a răspuns:

– Ştiu că armata nu acceptă la fel de uşor femeile ca pe

bărbaţi. Dar aşa se petrec lucrurile şi în restul lumii. Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule colonel?

– Vreau să spun, doamnă Sunhill, că Ann Campbell a avut mult de suferit aici, la Hadley. Dacă ar fi fost fiul generalului, de exemplu, şi ar fi luptat în Golf, Panama sau Grenada, ar fi fost idolatrizat de soldaţi, aşa cum au fost fiii multor războinici mari de-a lungul istoriei. În loc de asta, umblă zvonul că s-a culcat cu toată garnizoana. Iartă-mi limbajul.

L-am completat:

– Iar dacă Ann Campbell ar fi fost fiul unui general care s-a acoperit de glorie şi s-ar fi culcat cu tot personalul feminin din garnizoană, nu ar mai fi avut nevoie să cumpere niciodată vreo băutură la Clubul Ofiţerilor.

Colonelul Fowler s-a uitat la mine.

– Exact. Avem aceste ciudate norme diferite pentru bărbaţi şi femei, şi care nu ar fi suportate, dacă ar fi vorba de rase. Deci, dacă aveţi informaţii neplăcute privind comportamentul sexual al căpitanului Campbell, aş vrea să le aud, deşi nu-mi pasă dacă sunt adevărate sau nu.

– Acum, nu am voie să spun care sunt sursele mele de informaţie, i-am răspuns. Mă interesează comportamentul sexual al căpitanului Campbell numai în măsura în care este legat de asasinarea ei. Viaţa ei sexuală nu mă interesează din punct de vedere obscen, ca aspect distractiv al violării şi strangulării ei pe poligon.

De fapt, nu fusese violată, dar nu era să-i dau toate rezultatele autopsiei.

– Sunt sigur că ăsta e adevărul, domnule Brenner, a spus colonelul Fowler, şi nu pun la îndoială etica dumitale profesională. Dar să ţii foarte bine minte lucrul ăsta şi să nu permiţi ca ancheta să devină o vânătoare de vrăjitoare.

– Domnule colonel, ştiu că sunteţi nefericit şi ştiu şi că familia este nenorocită. Dar, acum, noi nu vorbim despre zvonuri şi insinuări, aşa cum aţi sugerat. Acum vorbim despre fapte reale. Ann Campbell nu numai că avea o viaţă sexuală activă, ceea ce, la poziţia ei în această armată a bărbaţilor, nu era numai o afacere personală, dar ducea o viaţă sexuală potenţial periculoasă. Putem să vorbim toată dimineaţa de norme diferite, dar, când aud că fiica unui general s-a culcat cu jumătate dintre ofiţerii superiori căsătoriţi, eu mă gândesc la suspecţi, nu la titlurile ziarelor de scandal. Cuvintele „curvă” şi „târfă” nu au

ecou în capul meu de detectiv. Ci cuvintele „şantaj” şi „motivaţie”. M-aţi înţeles, domnule?

Probabil că şi colonelul Fowler gândea la fel, căci a dat din cap, sau poate că era de acord cu unele dintre gândurile lui. Mi-a spus:

– Dacă arestezi pe cineva, îmi dai asigurarea că numai o parte minimă dintre aceste informaţii vor figura în raport?

Aproape că îmi venea să-i povestesc despre camera ascunsă, cu plăceri sexuale, a lui Ann Campbell, şi cum mă compromisesem deja pentru a micşora pagubele.

– Descinderea în casa căpitanului Campbell ar fi putut şi ar fi trebuit să fie făcută împreună cu şeful poliţiei, Yardley. Dar doamna Sunhill şi cu mine am avut prevederea de a ne asigura că niciun lucru din casa unei femei atrăgătoare, necăsătorite şi ofiţer, care să fi pus familia în încurcătură sau armata, nu va sfârşi ca distracţie publică. Faptele vorbesc mai tare decât vorbele, aceasta este singura asigurare pe care pot să v-o dau.

A dat din nou din cap, apoi a spus destul de neaşteptat:

– Sunt încântat de voi. V-am verificat şi aveţi cele mai înalte recomandări. Faptul că vi s-a dat acest caz este un privilegiu pentru noi.

Mi s-a făcut silă, pentru că mascarada devenea de nesuportat, dar i-am răspuns:

– Sunteţi foarte generos să spuneţi ăsta.

Ne-a mai turnat cafea şi a continuat:

– Deci aveţi un suspect important, colonelul Moore.

– Exact.

– De ce e suspect?

– Pentru că există dovezi că a fost la locul crimei.

– Înţeleg… dar nu există probe că el a ucis-o?

– Nu. E posibil ca el să fi fost acolo mai devreme sau după comiterea crimei.

– Nu aveţi dovezi că a mai fost şi *altcineva* acolo.

– Nu avem dovezi concludente.

– Acest lucru nu face din el suspectul cel mai probabil?

– Până acum.

– Dacă nu mărturiseşte, îl vei acuza?

– Eu pot doar să fac recomandări într-un astfel de caz. Hotărârea finală în privinţa acuzaţiei va fi luată la Washington.

– Mie mi se pare că raportul tău şi recomandările vor fi un factor hotărâtor.

– Ar trebui să fie singurul factor, luând în considerare faptul că nimeni altcineva nu are idee ce s-a întâmplat. Trebuie să vă spun, domnule, că aceste zvonuri, care o leagă pe Ann Campbell de unii ofiţeri din garnizoană, pot sau nu să includă oameni ca procurorul de la statul-major şi alţii, care s-ar putea să nu fie atât de obiectivi sau imparţiali pe cât ar trebui în această problemă. Nu pot să sufăr să semăn neîncrederea, dar vă previn doar asupra celor pe care le-am auzit.

– De la cine?

– Nu pot să spun. Dar e o sursă bună de informaţii, şi ştiţi cât de gravă este problema. Nu cred că veţi putea să faceţi singuri curat aici, domnule colonel. Mătura dumneavoastră e murdară. Poate că doamna Sunhill şi cu mine vom reuşi.

A dat din cap.

– Tocmai despre asta vorbeam cu generalul Campbell când aţi sosit. A intervenit ceva nou.

Nu-mi plac noutăţile.

– Da?

– Departamentul de Justiţie, la o întâlnire cu superiorul vostru, colonelul Hellmann, cu procurorul general al Curţii Marţiale şi cu alte părţi interesate, a hotărât să încredinţeze cazul FBI-ului.

Fir-ar al dracului!

– Atunci, controlul asupra situaţiei nu mai e în mâinile mele, i-am spus colonelului Fowler. Dumneavoastră şi toţi cei care poartă uniformă verde ar trebui să ştiţi asta.

– Da. Unii sunt supăraţi. Nu toţi cei de la Pentagon ştiu cât este de necesar un control al situaţiei, de aceea au cedat acestor cereri fără să lupte. Dar au făcut un compromis.

Nici eu, nici Cynthia nu ne-am ostenit să întrebăm ce anume, dar colonelul Fowler ne-a informat.

– Voi doi trebuie să anchetaţi mai departe, până mâine la prânz. Dacă până atunci nu aţi arestat pe nimeni şi nu aţi făcut nicio recomandare pentru capul de acuzare, veţi fi eliberaţi de îndatoririle voastre de anchetatori. Dar veţi rămâne la dispoziţia FBI pentru consultaţii.

– Înţeleg.

– Acum, la Atlanta, se adună o unitate operativă, alcătuită din oamenii de la FBI, o echipă de la biroul procurorului general al Curţii Marţiale, de la procurorul general al Statului şi ofiţeri superiori de la DIC, de la Falls Church.

– Sper că toţi grangurii ăştia vor fi încartiruiţi în locuinţele pentru ofiţeri aflaţi în vizită.

Colonelul Fowler s-a străduit să zâmbească.

– Noi nu dorim asta, bineînţeles, şi bănuiesc că nici voi. Dar, dacă vă gândiţi puţin, era inevitabil.

– Domnule colonel, a spus Cynthia, căpitanii din armată nu sunt omorâţi în fiecare zi, dar se adună prea multe forţe şi începe să semene mai degrabă a relaţii cu publicul decât a anchetă cinstită.

– S-a ridicat şi această problemă. Totuşi, realitatea este că era femeie, că a fost *violată* şi că *era* fiica generalului Campbell. A adăugat: Dreptatea este aceeaşi pentru toţi, dar unii au parte de mai multă.

– Îmi dau seama că nu aveţi nimic de a face cu această hotărâre, domnule colonel, i-am spus, dar ar trebui să discutaţi problema cu generalul Campbell şi să vedeţi dacă el nu poate determina schimbarea acestei hotărâri sau cel puţin modificarea ei.

– Am şi făcut asta. Aşa am ajuns la acel compromis. Noaptea trecută, pe la ora 23.00, vi se luase ancheta. Generalul Campbell şi colonelul Hellmann v-au făcut rost de puţin timp. Ei credeau că sunteţi foarte aproape de o arestare. Aşa că, dacă aveţi dovezi şi bănuieli puternice în privinţa colonelului Moore, arestaţi-l. Aveţi permisiunea noastră să o faceţi, dacă simţiţi că e necesar să v-o dăm.

M-am gândit o clipă. Colonelul Moore părea să fie cel mai popular candidat la rolul de ţap ispăşitor. Şi de ce nu? Lăsând la o parte dovezile, era un nebun care făcea lucrări ciudate în secret, iar uniforma lui era şleampătă şi generalului Campbell nu-i plăcea relaţia lui cu Ann Campbell. Conform celor afirmate de Kent, nu avea ordine sau medalii însemnate şi nu era un ofiţer simpatizat. Chiar şi un caporal din poliția militară abia aştepta să-l înfunde. Tipul mergea drept spre ştreang, cu nasul într-o carte de Nietzsche. I-am spus colonelului Fowler:

– Dacă am cam treizeci de ore, o să pun mâna pe el.

Fowler a părut puţin dezamăgit. A întrebat:

– Ce te opreşte să acţionezi pe baza probelor pe care le ai?

– Nu sunt suficiente, domnule colonel.

– Par să fie.

– V-a spus colonelul Kent asta?

– Da... şi dumneata ai spus că dovezile indică faptul că Moore

a fost la locul faptei.

– Exact. Dar e o chestiune de localizare în timp, de motivaţie şi, în cele din urmă, de însăşi natura actului în sine. Am motive să cred că Moore a fost amestecat, într-un fel, în ceea ce s-a întâmplat, dar nu pot să spun că a acţionat singur sau chiar cu intenţii criminale, sau că, într-adevăr, poate fi acuzat de crimă de gradul întâi. Simt că, mai curând, trebuie să am probe concludente împotriva lui decât să-l arestez şi să trimit cazul spre judecare.

– Înţeleg. Crezi că va mărturisi?

– Nu ştii niciodată până nu întrebi.

– Când ai să întrebi?

– De obicei, întreb atunci când atât suspectul, cât şi eu suntem gata pentru acest gen de conversaţie. În cazul de faţă, aş putea să aştept până la expirarea termenului.

– Bine. Ai nevoie de asistenţa celor de la DIC din garnizoană?

– Am fost informat că maiorul Bowes a fost, de asemenea, unul dintre iubiţii decedatei.

– Ăsta-i un zvon.

– Exact. Dar dacă eu – nu, *dumneavoastră*, domnule colonel, îi cereţi să vă spună, pe onoarea lui de ofiţer, probabil că va mărturisi adevărul. În orice caz, de vreme ce nu putem fi siguri, iar lucrurile s-au întâmplat aşa, el trebuie să se retragă singur de la acest caz. Şi nu vreau să am de-a face nici cu oamenii din subordinea lui.

– Înţeleg asta, domnule Brenner, dar o vagă acuzaţie – chiar mărturisirea unei legături sexuale cu victima – nu îl îndepărtează automat pe maiorul Bowes din investigarea acestui caz.

– Eu cred că da. Şi cred că lucrul acesta îl include pe lista de suspecţi B sau C, până când aud dacă are sau nu alibi. În legătură cu acest subiect, domnule colonel, dacă aţi terminat, pot să încep să vă pun nişte întrebări?

Colonelul Fowler şi-a turnat altă ceaşcă cu cafea, cu o mână sigură. Soarele era mai sus acum şi veranda era puţin întunecată. Cafeaua îmi clipocea în stomac, în care nu mai aveam şi altceva, mintea nu era atât de ageră cât ar fi trebuit să fie. M-am uitat la Cynthia şi m-am gândit că ea arăta mai bine decât mă simţeam eu, dar termenul care ni se dăduse însemna că va trebui să alegem între somn, sex, mâncare şi lucru. Planul B.

– Pot să vă ofer un mic dejun? a întrebat colonelul Fowler.

– Nu, mulţumesc, domnule colonel.

S-a uitat la mine şi a zis:

– Dă-i drumul!

M-am supus.

– Aţi avut vreo relaţie sexuală cu Ann Campbell?

– Nu.

– Ştiţi pe altcineva care a avut?

– Colonelul Kent a afirmat că a avut. Nu voi spune şi alte nume, dacă acest lucru îi pune pe lista suspecţilor.

– Bun, atunci să vorbim despre listă. Ştiţi cine ar fi putut să aibă un motiv ca s-o omoare?

– Nu.

– Ştiaţi că asistentul personal al generalului Campbell, locotenentul Elby, e îndrăgostit de ea?

– Da. Nu e ceva neobişnuit, iar din partea lui nu era o prostie să se îndrăgostească de fiica generalului, comandantul lui. Amândoi erau necăsătoriţi, atrăgători şi ofiţeri. De fapt, din astfel de situaţii rezultă căsătorii. Cred că tânărul are curaj.

– Amin. Dar ea i-a răspuns la atenţie?

Colonelul Fowler s-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Nu a răspuns la atenţiile nici unui bărbat. Iniţiativa îi aparţinea întotdeauna şi termina relaţia când îi făcea ei plăcere.

– Este o declaraţie uluitoare din partea dumneavoastră, domnule colonel.

– Te rog, domnule Brenner, ştii totul despre asta. Nu încerc să-i apăr reputaţia faţă de voi doi. Femeia era… Doamne, aş vrea să găsesc cuvântul potrivit… era mai mult decât o femeie seducătoare, nu era vampă, nicio târfă obişnuită… S-a uitat la Cynthia: Spune-mi cuvântul.

Cynthia i-a răspuns:

– Nu cred că există un cuvânt pentru ceea ce făcea ea, afară poate de răzbunare.

– Răzbunare?

– Nu era o victimă a zvonurilor, aşa cum aţi încercat întâi să sugeraţi, nu era nici promiscuă, în sens convenţional, şi nici nimfomană, în sens clinic. De fapt, ea îşi folosea farmecele şi trupul pentru a se răzbuna, domnule colonel, şi dumneavoastră ştiţi asta!

Colonelul Fowler nu a părut încântat de această caracterizare a situaţiei. Am bănuit că Bill Kent îi făcuse doar o scurtă informare a celor ce ne spusese şi nu pomenise de faptul că

acest comportament sexual al lui Ann Campbell avea un scop precis şi că acest scop era să-l compromită pe tăticul ei.

– Ura armata, i-a spus colonelul Fowler Cynthiei.

– Îşi ura tatăl, a replicat Cynthia.

Pentru prima dată, colonelul Fowler nu părea în largul lui. Era un bărbat calm, iar armura îi fusese încercată şi testată, ca şi sabia lui, dar Cynthia tocmai îl informase că avea spatele expus.

– Generalul o iubea cu adevărat pe fiica lui, a spus Fowler. Credeţi-mă. Dar ea nutrea o ură iraţională şi obsedantă faţă de el. De fapt, am vorbit cu un psiholog din afară despre asta şi, deşi nu a putut să analizeze lucrurile de pe margine, a sugerat că s-ar putea ca fata să sufere de o criză de personalitate.

– Din câte am auzit, nu ducea lipsă de personalitate, a spus Cynthia.

– Naiba ştie ce vor să zică oamenii ăştia. Nu am înţeles tot ce mi-a spus, dar se întâmplă ca progeniturile oamenilor puternici, care încearcă să calce pe urmele taţilor lor, să fie frustrate, apoi să treacă printr-o perioadă când se întreabă care e propria valoare, apoi îşi salvează propriul eu şi găsesc ceva ce pot să facă bine, ceva foarte diferit de lumea taţilor lor, unde nu vor mai fi în competiţie directă cu aceştia, dar considerat ca important de către societate. Astfel, conform acestui psiholog, mulţi dintre ei sfârşesc prin a practica munci sociale, ca profesori, infirmiere sau alte profesiuni de ocrotire. Inclusiv psihologia, a adăugat colonelul Fowler.

– Războiul psihologic nu este chiar o profesiune de ocrotire, am remarcat.

– Nu. Aici analiza lui s-a depărtat de la normă. Psihologul mi-a spus că, atunci când fiul sau fiica rămân în lumea tatălui, o fac adesea pentru că vor să-i facă rău acestuia. Ei nu pot să-l întreacă, nu vor sau nu pot să trăiască pe cont propriu şi atunci rămân lângă izvorul mâniei lor şi se angajează într-un soi de război de gherilă, care merge de la mici necazuri până la sabotaje majore. A adăugat, după un moment de gândire: Ei fac acest lucru, pentru că e singurul fel în care se pot răzbuna – da, aşa cum ai spus, doamnă Sunhill – da, se răzbună pentru aceste nedreptăţi închipuite sau pentru orice altceva. În cazul căpitanului Campbell, ea se afla într-o poziţie unică pentru a se răzbuna. Tatăl ei nu putea să o dea afară, iar ea avea armele ei de luptă. Mulţi fii şi fiice, care au aceste sentimente faţă de taţii lor, după părerea acestui psiholog, adoptă un comportament

promiscuu, beau, joacă sau comit alte acte antisociale, ce vor pune în încurcătură personajul care reprezintă autoritatea. Căpitanul Campbell, poate ca urmare a cunoştinţelor ei în domeniul psihologiei, a făcut un pas mai departe şi s-a gândit să-i seducă pe toţi bărbaţii din jurul tatălui ei. Colonelul Fowler s-a aplecat peste masă şi a continuat: Sper să înţelegeţi că purtarea lui Ann era iraţională şi că nu avea nimic de-a face cu comportamentul tatălui ei faţă de ea. Toţi ne-am închipuit că avem duşmani şi, când e vorba de unul din părinţi, nici dragostea părintească, nici grija nu pot învinge această furie în mintea copilului. Era o femeie foarte dezechilibrată care avea nevoie de ajutor şi nu-l primea. De fapt, ticălosul ăla de Moore alimenta focul mâniei ei pentru propriile lui scopuri bolnave. Cred că voia să vadă până când va putea păstra controlul asupra situaţiei.

Timp de un minut, nu a vorbit nimeni, apoi Cynthia a întrebat:

– De ce generalul nu a acţionat mai hotărât? Nu el e cel care a condus blindatele spre râul Eufrat?

– *Acolo* a fost uşor, a răspuns colonelul Fowler. Nu era la fel de uşor să o stăpânească pe Ann Campbell. De fapt, generalul s-a gândit la aşa ceva, acum un an. Dar, conform sfatului profesional pe care l-a primit, dacă generalul ar fi intervenit prin transferarea colonelului Moore, de exemplu, sau dând ordin ca Ann să fie supusă unui tratament, ceea ce ar fi putut să facă în calitate de comandant, situaţia s-ar fi înrăutăţit. De aceea, generalul a ascultat acest sfat şi a lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul.

– Şi nu ar fi fost mult mai bine, pentru cariera generalului, să se folosească de puterea lui împotriva lui Moore şi a fiicei lui, şi să admită prin asta că există o problemă? am întrebat.

– Ar fi fost o situaţie foarte delicată, a răspuns colonelul. Doamna Campbell… mama lui Ann s-a gândit că situaţia se va îmbunătăţi dacă Ann e lăsată să-şi verse mânia ei iraţională. Au stat deoparte. Însă generalul se *hotărâse* să acţioneze, acum o săptămână. Dar… a fost prea târziu.

– Ce hotărâse generalul să facă? am întrebat.

Colonelul Fowler s-a gândit o clipă.

– Nu ştiu dacă este relevant pentru acest caz.

– Spuneţi-mi şi am să hotărăsc eu asta.

– Ei bine… Acum câteva zile, generalul a dat un ultimatum fiicei lui. Putea să aleagă. Prima alternativă era să-şi dea

demisia. A doua alternativă era să-şi înceteze activitatea la şcoală şi să fie de acord cu un tratament, la alegerea generalului – fie internată, fie ambulatoriu. A treia alternativă – generalul a informat-o că, dacă respinge primele două propuneri, va cere procurorului garnizoanei să facă o anchetă asupra comportamentului ei şi să formuleze acuzaţiile în vederea unui proces la Curtea Marţială.

Am dat din cap. Simţeam că acest ultimatum, dacă era adevărat, grăbise oarecum ceea ce se întâmplase în poligonul şase.

– Cum a răspuns ea la acest ultimatum? l-am întrebat pe colonelul Fowler.

– I-a spus tatălui ei că îi va răspunde peste două zile. Dar nu a mai făcut-o. A fost ucisă.

– Poate că ăsta era răspunsul ei, am spus.

Colonelul Fowler a părut cumva uluit.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Gândiţi-vă, domnule colonel.

– Vrei să spui că l-a pus pe colonelul Moore s-o asiste la această sinucidere ciudată?

– Poate. Nu există niciun incident caracteristic, în trecut, care să explice ura căpitanului Campbell faţă de tatăl ei?

– De exemplu?

– De exemplu… afecţiuni rivale mamă-fiică, ceva de felul ăsta.

Colonelul s-a uitat bine la mine o clipă, ca şi cum eram la un pas de graniţa dintre ancheta unei crime şi încălcarea regulilor de conduită şi a eticii. Mi-a răspuns rece:

– Nu ştiu la ce te referi, domnule Brenner, şi-ţi sugerez nici să nu încerci să-mi explici.

– Da, domnule.

– Asta e tot?

– Mă tem că nu. Devine şi mai scârbos, domnule colonel. Aţi spus că nu aţi avut relaţii sexuale cu decedata. De ce nu?

– Cum adică de ce nu?

– Adică de ce nu v-a propus sau, dacă a făcut-o, de ce aţi respins-o?

Ochii colonelului Fowler s-au îndreptat spre uşă pentru o clipă, ca pentru a se asigura că doamna Fowler nu e pe aproape ca să-l audă.

– Nu mi-a propus niciodată, a răspuns.

– Înţeleg. Din cauză că sunteţi negru sau din cauză că ştia că e o încercare zadarnică?

– Eu… cred că mai degrabă era… S-a întâlnit cu câţiva ofiţeri negri… nu aici, la Hadley, ci în trecut, deci nu e vorba de asta. Deci trebuie să presupun că… A zâmbit pentru prima dată. Ştia că nu sunt coruptibil. A adăugat, tot zâmbind: Sau credea că sunt urât.

– Dar nu sunteţi, domnule colonel, a spus Cynthia, şi, chiar dacă aţi fi, nu ar fi contat pentru Ann Campbell. Eu bănuiesc că ea v-a *propus*, iar dumneavoastră aţi respins-o din loialitate faţă de soţia dumneavoastră, de comandantul dumneavoastră sau din cauza propriului dumneavoastră simţ moral. În clipa aceea, aţi devenit al doilea duşman de moarte al lui Ann Campbell.

Era clar că Fowler se săturase.

– Nu cred că am mai avut o asemenea conversaţie în viaţa mea.

– Probabil că nu aţi fost niciodată amestecat în anchetarea unei crime, i-am răspuns.

– Nu, n-am fost, dar, dacă arestaţi pe cineva, ancheta asta va lua sfârşit.

– De fapt, va continua până se va ajunge la Curtea Marţială pentru proces. Eu nu fac multe greşeli, domnule colonel, dar, atunci când cred că s-ar putea să fi făcut, nu-mi pasă cât de mult muncesc ca să le îndrept.

– Mă las pe mâinile dumitale, domnule Brenner. Poate că, totuşi, colonelul Moore îţi va confirma bănuielile.

– Poate sau poate că are propria versiune asupra evenimentelor. Îmi place să ascult versiunile tuturor, ca să pot face o evaluare mai bună cu privire la calitatea minciunilor.

– Cum doreşti.

Cynthia l-a întrebat:

– Căpitanul Campbell avea fraţi sau surori?

– Avea un frate.

– Ce puteţi să ne spuneţi despre el?

– Locuieşte pe Coasta de Vest. Un loc cu nume spaniol. Nu-mi amintesc.

– Nu e militar?

– Nu. El… a încercat mai multe profesii.

– Înţeleg. L-aţi cunoscut?

– Da. Vine acasă de sărbători.

– Vi s-a părut că suferă de aceleaşi probleme de care aţi

sugerat că suferea sora lui?

– Într-o oarecare măsură... dar el a optat pentru depărtarea de familie. Aşa a rezolvat problema. În timpul Războiului din Golf, de exemplu, atunci când un canal de televiziune din California a vrut să-i ia un interviu, nu a fost de găsit.

– Aţi putea afirma că s-a înstrăinat de părinţi? a întrebat Cynthia.

– Înstrăinat? Nu... doar distant. Când e acasă, toţi par fericiţi să-l vadă, iar când pleacă sunt trişti.

– Şi cum erau relaţiile dintre frate şi soră?

– Foarte bune, din câte am văzut. Ann Campbell îl aproba.

– În ce privinţă? În privinţa felului de viaţă?

– Da. John Campbell – aşa îl cheamă – este homosexual.

– Înţeleg. Şi generalul Campbell era de acord?

Fowler a răspuns, după un moment de gândire:

– Cred că da. John Campbell a fost întotdeauna discret – nu-şi aducea iubiţii acasă, se îmbrăca destul de convenţional şi aşa mai departe. Cred că, dacă generalul nu ar fi avut atâtea pe cap din pricina fiicei lui şi a indiscreţiilor ei, ar fi fost mai dezamăgit de fiul lui. Dar, în comparaţie cu Ann, John e un cetăţean serios.

– Înţeleg, a spus Cynthia. Credeţi că generalul Campbell a împins-o pe fiica lui spre un rol, prin tradiţie masculin – adică spre West Point şi armată – pentru a compensa lipsa de interes a fiului său pentru această preocupare?

– Aşa spune toată lumea. Dar, aşa cum se întâmplă în viaţă de cele mai multe ori, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. De fapt, Ann a fost un cadet foarte plin de entuziasm la West Point. *Dorea* să fie acolo şi făcea totul foarte bine. După cei patru ani de serviciu obligatoriu, a rămas acolo. Deci, nu cred că generalul a împins-o sau a obligat-o, sau că i-ar fi retras afecţiunea lui în copilărie, dacă, de exemplu, nu s-ar fi arătat interesată să meargă la West Point. Aşa a sugerat psihologul acela, dar lucrurile stau cu totul altfel. Ann Campbell, aşa cum mi-o amintesc la liceu, era băieţoasă şi foarte potrivită pentru cariera militară. De fapt, ea dorea să continue tradiţia. Tatăl tatălui ei fusese şi el ofiţer de carieră.

Cynthia s-a gândit o clipă, apoi i-a reamintit:

– Aţi spus că ura armata.

– Da... Am spus asta, dar, aşa cum aţi arătat, îşi ura, de fapt, tatăl.

– Deci aţi greşit, când aţi spus asta?

– Ei bine…

În cursul unui interogatoriu, e bine să scoţi în evidenţă minciunile, chiar şi pe cele mici. Aceasta pune suspectul sau martorul în defensivă, acolo unde îi e locul.

Colonelul Fowler a încercat să-şi corecteze prima declaraţie şi i-a spus Cynthiei:

– La început, i-a plăcut armata. Nu pot să spun cu certitudine care era atitudinea ei în ultima vreme. Era prea furioasă şi avea alte motivaţii pentru a rămâne în serviciu.

– Cred că acum îmi este clar. Puteţi să-mi spuneţi care erau relaţiile dintre Ann Campbell şi mama ei?

Colonelul Fowler s-a gândit înainte de a răspunde.

– Aveau o relaţie normală. Doamna Campbell, contrar celor ce cred unii, este o femeie puternică, dar ea a ales să se supună soţului ei, să trăiască în funcţie de cariera lui, de diferitele lui posturi în jurul lumii, inclusiv cele în care nu putea să-l însoţească, şi să se întreţină cu oameni de care s-ar putea să nu-i pese personal şi tot felul de lucruri de felul acesta. Folosesc termenul „ales” pentru că asta a fost – o alegere. Doamna Campbell e de şcoală veche şi, dacă şi-a luat un angajament prin căsătorie, se va ţine de el sau va rupe căsătoria, în cazul în care se răzgândeşte. Nu se va enerva, nu se va plânge şi nu va sta îmbufnată, ca multe soţii modeme care vor să aibă tortul întreg, dar să şi mănânce din el.

S-a uitat la Cynthia înainte de a continua:

– Nu-şi va pune soţul în încurcătură, cu abateri de la conduită, va vedea şi binele, şi răul, îşi va cunoaşte propria valoare ca soţie şi partener, şi nu-şi va lua o slujbă, într-o patetică încercare de a se declara independentă. Nu poartă stele de general, dar ştie că nici el nu le-ar purta fără ajutorul, dăruirea şi loialitatea ei de-a lungul anilor. M-ai întrebat care erau relaţiile lui Ann cu mama ei, dar ţi-am spus care erau relaţiile doamnei Campbell cu soţul ei, aşa că acum îţi poţi închipui răspunsul la întrebare.

Am dat din cap.

– Da, pot. Şi Ann a încercat să schimbe comportarea sau filosofia mamei ei?

– Cred că aşa a făcut la început, dar doamna Campbell i-a spus verde să-şi vadă de treabă şi să nu se amestece în căsnicia ei.

– Bun sfat, a comentat Cynthia. Dar a dus la încordarea

relaţiilor dintre ele?

– Nu sunt foarte familiarizat cu relaţiile mamă-fiică. Eu vin dintr-o familie cu patru băieţi şi am, la rândul meu, trei fii. Nu pot să înţeleg femeile, în general, şi nu am văzut niciodată de aproape o relaţie mamă-fiică. Dar ştiu că nu făceau niciodată anumite lucruri împreună, ca, de exemplu, cumpărături sau tenis, sau pregătirea unei petreceri. Dar, uneori, cinau împreună, singure. Vă ajunge?

Cynthia a dat din cap.

– Doamna Fowler o cunoştea bine pe Ann Campbell?

– Destul de bine, a răspuns colonelul Fowler. Din pricina ariei sociale comune.

– Şi bineînţeles că doamna Fowler o cunoaşte bine şi pe doamna Campbell, de aceea aş vrea să pot vorbi cu doamna Fowler despre relaţia mamă-fiică.

Colonelul Fowler a ezitat puţin, apoi a răspuns:

– Doamna Fowler e foarte tulburată, după cum poate că aţi observat. Aşa că, dacă nu insişti, trebuie să te rog să aştepţi câteva zile.

Cynthia s-a informat:

– Doamna Fowler va fi disponibilă? Sau e atât de afectată, încât s-ar putea să plece undeva la odihnă?

Colonelul Fowler a privit-o pe Cynthia şi a replicat:

– Ca persoană civilă, poate să vină şi să plece când îi place, dacă sesizez corect subtextul.

– M-aţi înţeles foarte bine, domnule colonel. Nu vreau să fac uz de citaţie. Aş vrea să vorbesc cu ea azi. Nu am prea mult timp la dispoziţie, după cum s-a dovedit.

Colonelul a respirat adânc. Evident, nu se aşteptase la atât de mult din partea noastră şi nu era obişnuit cu acest gen de presiune din partea subordonaţilor. Faptul că eram în haine civile cred că l-a ajutat să treacă peste asta şi să nu ne arunce afară, motiv pentru care la DIC se preferă hainele civile pentru treburile murdare.

Fowler a spus, în cele din urmă:

– Să văd dacă poate în după-amiaza asta.

– Mulţumesc, a răspuns Cynthia. Poate că ar fi mai bine să discute cu noi decât cu cei de la FBI.

Colonelul a priceput mesajul şi a încuviinţat.

– Aşa, ca să ştiu, domnule colonel, puteţi să-mi spuneţi unde aţi fost în noaptea în care a fost ucisă căpitanul Campbell?

A zâmbit şi a spus:

– Credeam că asta urma să fie prima întrebare pe care trebuia s-o pui. Unde am fost? Am lucrat până pe la ora 19.00, apoi m-am dus la o petrecere de despărţire de un ofiţer, la Clubul Ofiţerilor. M-am scuzat devreme şi la ora 22.00 eram acasă. Am mai lucrat ceva, am dat câteva telefoane şi m-am retras cu doamna Fowler la ora 23.00.

Ar fi fost o prostie să-l întreb dacă doamna Fowler va confirma, aşa că, în loc de asta, l-am întrebat:

– În timpul nopţii, nu s-a întâmplat nimic neobişnuit?

– Nu.

– Şi la ce oră v-aţi trezit?

– La 06.00.

– După aceea?

– Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi la 07.30 eram la lucru. Acolo unde ar trebui să fiu acum, a adăugat.

– Aţi sunat acasă la căpitanul Campbell cam pe la ora 08.00. Şi aţi lăsat un mesaj în robotul telefonic.

– Exact. Generalul Campbell m-a chemat de la el de acasă şi m-a rugat să fac acest lucru.

– Nu voia să o sune chiar el?

– Era agasat şi ştia că doamna Campbell era dezamăgită, aşa că m-a rugat pe mine să o sun.

– Înţeleg. Totuşi, din întâmplare, am fost în casa ei înainte de 08.00 şi, când am ajuns acolo, mesajul era deja în aparat.

A urmat ceea ce se numeşte un moment de tăcere, timp în care colonelul Fowler trebuia să-şi dea seama dacă bravez, dar nu o făceam, sau dacă avea o poveste mai bună. S-a uitat în ochii mei şi a zis:

– La ce oră aţi fost la ea acasă?

– Trebuie să-mi verific însemnările. Să cred că nu aţi sunat-o înainte de ora 07.00, ca să-i spuneţi că a întârziat la micul dejun de la 07.00?

– Ar fi o presupunere logică, domnule Brenner, deşi am sunat-o adesea, înaintea unor asemenea întâlniri, ca să-i amintesc de ele.

– Dar de această dată aţi spus: „Ann, trebuia să treci pe la general azi-dimineaţă”. Apoi aţi spus ceva despre micul dejun şi pe urmă: „Probabil că acum dormi”. Deci, dacă ea a ieşit din serviciu la, să zicem, 07.00, iar dumneavoastră aţi sunat-o la, să zicem 07.30, abia ar fi ajuns acasă, nemaivorbind că nu putea să

doarmă.

– Adevărat... Presupun că nu gândeam foarte clar. Poate uitasem că fusese de serviciu şi presupuneam că încă nu s-a trezit.

– Dar aţi pomenit de serviciu în mesaj. Propoziţia întreagă sună aşa: „Trebuia să treci pe la general azi-dimineaţă, după ieşirea din serviciu”.

– Am spus eu asta?

– Da.

– Ei bine, pune-o pe seama faptului că m-am înşelat asupra orei. Poate că am sunat-o la 07.30. Ştiu că am sunat imediat, după ce m-a sunat generalul. Se pare că Ann Campbell fusese de acord să se ducă la părinţii ei la ora 07.00 şi, deşi, în mod normal, ar fi fost schimbată cam la acea oră de ofiţerul desemnat să vină la post, nu ar fi fost ceva neobişnuit ca ea să plece mai devreme şi să-l lase în loc pe sergentul de serviciu. Ai vreo problemă în legătură cu asta, domnule Brenner?

– Nu, eu n-am nicio problemă. Dumneavoastră aveţi. Luând în considerare faptul că Ann Campbell şi tatăl ei nu erau în termeni buni, de ce lua ea micul dejun cu el?

– Din când în când, cinau împreună. Ţi-am spus că o vedea pe mama ei destul de des.

– S-ar fi putut ca scopul acestei întâlniri la micul dejun să fie ca Ann Campbell să dea tatălui ei răspunsul la ultimatum?

Fowler s-a gândit o clipă.

– Da, s-ar putea.

– Nu vi se pare curios că, numai cu câteva ore înainte de a trebui să dea răspunsul la ultimatum, a fost găsită moartă? Credeţi că există vreo legătură?

– Nu. Cred că e o coincidenţă.

– Eu nu cred în coincidenţe. Să vă mai întreb ceva, domnule colonel: în acest ultimatum, generalul Campbell îi mai ceruse şi altceva fiicei lui?

– Ca de exemplu?

– Ei bine, nume. Numele bărbaţilor din garnizoană cu care se culcase. Generalul Campbell avea de gând să facă mare curăţenie?

Colonelul Fowler s-a gândit, apoi a răspuns:

– Se prea poate. Dar Ann Campbell ar fi fost încântată să-i spună tatălui ei, nu-i păsa cine ştie sau nu.

– Dar ofiţerii căsătoriţi, cu care se culcase, nu ar fi fost la fel

de încântaţi, lor le păsa.

– Sunt sigur de asta, a răspuns Fowler. Dar majoritatea, dacă nu toţi, îşi dădeau seama că nu puteau să conteze pe discreţia ei. Ştii, domnule Brenner, majoritatea bărbaţilor căsătoriţi au sentimente bivalente faţă de indiscreţiile sexuale. S-a uitat la Cynthia şi a continuat: Pe de o parte, sunt îngroziţi că soţiile şi familiile lor sau unii prieteni şi superiori vor afla. Pe de altă parte, sunt mândri de isprăvile lor şi, de fapt, se laudă cu cuceririle pe care le-au făcut. Iar când cucerirea este frumoasa fiică a şefului lor, abia se pot abţine să nu trăncănească. Crede-mă, toţi am trecut pe acolo.

Am zâmbit.

– Într-adevăr, domnule colonel. Dar să vorbeşti e una, iar fotografiile, listele şi declaraţiile sunt alta. Vreau să spun că, într-un fel, poate chiar prin Ann Campbell, unii dintre iubiţii ei au aflat că generalul Campbell se săturase şi că cerea fiicei lui o listă completă a celor seduşi de ea. Poate că cineva s-a hotărât că era timpul să scape de dovadă. Să scape de Ann Campbell.

Fowler a aprobat.

– Mi-a trecut şi mie prin minte gândul ăsta. De fapt, n-am crezut niciodată că a ucis-o cineva cu totul străin. Dar poţi să-mi explici de ce persoana care voia să-i închidă gura a omorât-o în acest fel, care atrage atenţia asupra naturii sexuale a actului şi asupra victimei?

Bună întrebare!

– Poate era o acoperire menită să *ascundă* natura actului. Făptaşul avea nevoie să o omoare, dar a adăugat violul pentru a încurca ancheta. Am avut două astfel de cazuri – doi soţi şi-au ucis soţiile în acest fel, pentru ca fapta să pară comisă de străini.

Fowler a comentat:

– E terenul dumitale de activitate, nu al meu. Îţi înţeleg raţionamentul, dar câţi bărbaţi ar omorî o femeie doar ca să-i închidă gura? E mult mai puţin riscant un proces la Curtea Marţială, pentru fapte nedemne de un ofiţer, decât un proces pentru crimă.

– Sunt de acord, domnule colonel, dar în acest caz vorbim de oameni raţionali. În lumea celor iraţionali, una dintre primele motivaţii pentru omucidere este evitarea ruşinii şi a umilinţei. Aşa scrie în manual.

– Repet, asta e specialitatea dumitale, nu a mea.

– Dar gândiţi-vă care dintre iubiţii lui Ann Campbell s-ar fi

putut hotărî să comită o crimă, pentru a evita ruşinea, divorţul, Curtea Marţială şi concedierea.

– Domnule Brenner, suspectul numărul unu, colonelul Moore, nu a avut relaţii sexuale cu ea, din câte am auzit. Deci nu avea motive clare să-i închidă gura. Dar putea să aibă multe *alte* motive s-o violeze şi s-o ucidă. Aşadar, ar trebui să te concentrezi asupra motivelor lui, dacă numai asta te opreşte să-l arestezi.

– Sigur că am să urmez şi această pistă, domnule colonel, îmi place ca, în cazurile de omucidere, să conduc anchetele ca un comandant de infanterie sau de blindate – căi multiple de înaintare, un atac slab, de probă, un atac principal, o breşă şi încercuirea. Înconjoară şi distruge, am adăugat.

A zâmbit strâmb, aşa cum ştiam că va face, şi a spus:

– E o metodă bună pentru a ne risipi forţele şi a pierde iniţiativa. Du-te direct la ucigaş, domnule Brenner, şi lasă fantezia pentru orele de tactică.

– Poate aveţi dreptate, domnule colonel. L-am întrebat: Vi s-a întâmplat să-l vedeţi pe sergentul de serviciu, sergentul St John, când v-aţi dus la lucru în dimineaţa aceea?

– Nu. De fapt, am auzit mai târziu că un caporal din gardă avea, de fapt, tot fortul în mână, ca să zic aşa, când a venit primul ofiţer, şi asta a provocat mare scandal. Caporalul a spus că sergentul de serviciu plecase cu câteva ore mai înainte şi nu se mai întorsese, şi că nu ştia unde erau sergentul şi ofiţerul de serviciu. Dar eu n-am ştiut asta, pentru că nimeni nu mi-a adus la cunoştinţă. Maiorul Sanders, ofiţer de stat-major, a luat hotărârea să cheme poliția militară, iar poliţiştii l-au informat că sergentul de serviciu St John era în custodia lor, deşi nu mi-au spus de ce. Am aflat toate astea cam pe la ora 09.00 şi i-am raportat generalului Campbell care mi-a spus să urmăresc lucrurile.

– Şi nimeni nu s-a gândit să întrebe unde dispăruse căpitanul Ann Campbell?

– Nu… Privind înapoi, totul se leagă. Dar în dimineaţa aceea mi s-a părut doar că Ann Campbell plecase devreme, lăsase sergentul de serviciu la post şi acesta îl lăsase în locul lui pe caporal, profitând de ocazie, pentru a se duce undeva, poate acasă, ca să-şi spioneze nevasta. Toate astea sunt prea obişnuite; un bărbat, căruia îi intră în cap că nevasta îi e necredincioasă, pleacă din post pentru a face o verificare. Asta e

problema vieţii în armată.

– Da. Am avut două cazuri de omucidere şi unul de mutilare care au început aşa.

– Deci, înţelegi. Asta mi-a dat şi mie prin cap. Dar ceea ce ştiam era că St John intrase în conflict cu poliția militară şi nu mai revenise la statul-major. N-am întrebat mai multe, pentru că era clar că plecarea mai devreme a căpitanului Campbell dusese la părăsirea postului de către St John şi ştiam că lucrurile se vor aranja. Ultimul lucru, la care s-ar fi gândit cineva, ar fi fost că aparenta arestare a lui St John avea vreo legătură cu ceea ce am descoperit mai târziu că fusese adevărata desfăşurare a evenimentelor.

Mi se părea credibil. Dar bineînţeles că am insistat, căci tot mai zăream mici pete. I-am reamintit:

– Aţi spus că aţi lucrat târziu la statul-major, în seara aceea.

– Da.

– Aţi văzut-o pe Ann Campbell când s-a prezentat la serviciu?

– Nu. Biroul meu e la etajul întâi, lângă cel al generalului. Ofiţerul de serviciu şi sergentul folosesc biroul cel mare al dactilografelor, de la etajul al doilea. Ei iau registrul de serviciu şi orice ordin special de la un ofiţer desemnat, apoi îşi aleg un birou şi se instalează confortabil pentru noapte. În mod normal, nu-i văd pe nici unul dintre aceşti ofiţeri când se prezintă. Eşti satisfăcut, domnule Brenner?

– E rezonabil, domnule. Nu ştiu dacă e şi satisfăcător, până nu verific. Asta e slujba mea, domnule colonel, şi nu pot s-o fac altfel.

– Sunt sigur că ai oarecare libertate de opţiune, domnule Brenner.

– Doar puţină. Un ţol la stânga, unul la dreapta. Dacă depăşesc limita, cad între fălcile şefului meu, colonelul Hellmann, care-i mănâncă pe ofiţerii specialişti care se tem să pună întrebări ofiţerilor superiori.

– Chiar aşa?

– Da, domnule.

– Ei bine, am să-i spun că ai făcut o treabă splendidă şi că nu ai dat deloc dovadă de teamă.

– Mulţumesc, domnule colonel.

– Îţi place ce faci?

– Îmi plăcea. Azi nu îmi mai place. Nici ieri nu mi-a plăcut.

– Atunci, avem ceva în comun.

– Sper.

Am tăcut un minut cu toţii. Cafeaua mea era rece, dar nu-mi păsa. În cele din urmă, l-am întrebat:

– Domnule colonel, aţi putea să ne aranjaţi o întâlnire cu doamna Campbell?

– Am să fac tot ce pot.

– Dacă e o bună soţie de militar, aşa cum aţi descris-o, va înţelege necesitatea. Şi am vrea să-l vedem şi pe generalul Campbell, tot azi.

– Am să aranjez eu. Unde te găsesc?

– Mă tem că azi vom fi prin toată garnizoana. Lăsaţi mesajul la biroul şefului de poliție. Unde pot să vă găsesc?

– La statul-major.

– Pregătirile de înmormântare sunt gata?

– Da. Va fi dusă la capela garnizoanei diseară, după stingere, şi va putea fi văzută diseară şi mâine-dimineaţă de cei care doresc să-i aducă un ultim omagiu. Mâine, la ora 11.00, în capelă, va avea loc o slujbă, apoi va fi dusă într-o procesiune până la Jordan Field, pentru ceremonie, va fi îmbarcată într-un avion şi transportată în Michigan, pentru înmormântare, în locul de veci al familiei Campbell.

– Înţeleg.

Ofiţerii de carieră din armată au, de obicei, un testament în dosar şi adesea există şi instrucţiuni de înmormântare, aşa că l-am întrebat pe colonel:

– Aceasta e dorinţa decedatei?

– Întrebarea are o legătură cu ancheta?

– Presupun că data testamentului şi data instrucţiunilor privind înmormântarea au legătură cu această anchetă.

– Testamentul şi instrucţiunile pentru înmormântare sunt datate cu o săptămână înainte ca Ann Campbell să plece în Golf, deci nimic neobişnuit. Pentru informaţia dumitale, a cerut să fie înmormântată în locul de veci al familiei şi singurul beneficiar al testamentului este fratele ei, John.

– Mulţumesc. Pe această notă de sfârşit, am spus: Aţi fost foarte cooperant, domnule colonel, şi vă mulţumesc.

În ciuda încercării de a ne da cu praf în ochi!

Ofiţerii superiori se aşază primii şi se ridică primii, aşa că am aşteptat să-şi dea seama că am terminat şi să se ridice, dar, în schimb, el m-a întrebat:

– Ai găsit ceva în casa ei, care să poată aduce daune ei sau

altcuiva din garnizoană?

Era rândul meu să fiu reţinut, aşa că am întrebat:

– De exemplu?

– Ei bine... jurnale, fotografii, scrisori, o listă a cuceririlor ei. Înţelegi ce vreau să zic.

– Mătuşa mea, care e fată bătrână, ar fi putut să petreacă o săptămână, singură, în casa căpitanului Campbell, şi să nu găsească nimic ce ar fi putut avea dezaprobarea ei, inclusiv muzica. Lucru adevărat, deoarece mătuşa Jean, băgăreaţă cum e, nu are simţ de orientare în spaţiu.

Colonelul Fowler s-a ridicat şi ne-am ridicat şi noi. M-a informat:

– Atunci ţi-a scăpat ceva. Ann Campbell înregistrase totul. Asta era formaţia ei de psiholog şi, fără îndoială, dorinţa ei de corupătoare, de a nu se baza pe amintiri nesigure asupra aventurilor ei de prin moteluri sau din biroul cuiva din garnizoană, după program. Caută mai bine.

– Da, domnule.

Trebuie să recunosc că nu mi-a făcut plăcere să aud asemenea remarci despre Ann Campbell de la Kent sau Fowler. Ann Campbell devenise mai mult decât victima unei crime pentru mine, era clar. Probabil îl voi găsi pe ucigaş, dar cineva trebuia să afle de ce făcuse ea ceea ce făcuse şi cineva trebuia să explice oamenilor ca Fowler, Kent şi tuturor celorlalţi. Viaţa lui Ann Campbell nu avea nevoie de scuze sau milă, ci de o explicaţie raţională şi poate o răzbunare.

Colonelul Fowler ne-a condus până la uşa din faţă, dorind, probabil, să nu fi fost ocupat la telefon mai devreme şi să fi putut să ne primească el, fără asistenţa doamnei Fowler. La uşă, ne-am dat mâinile şi i-am spus:

– Apropo, nu am găsit încă inelul căpitanului Campbell de la West Point. Avea obiceiul să-l poarte?

S-a gândit puţin şi a răspuns:

– Nu am observat.

– Acolo unde fusese inelul, am observat o linie mai albă.

– Atunci presupun că îl purta.

I-am spus:

– Ştiţi, domnule colonel, dacă aş fi general, aş vrea să-mi fiţi aghiotant.

– Dacă ai fi general, domnule Brenner, ai avea *nevoie* de mine ca aghiotant. Bună ziua.

Uşa verde s-a închis şi am luat-o pe cărare până la stradă.

– Când suntem pe punctul de a afla marele secret al lui Ann şi al tăticului, dăm de un zid, a remarcat Cynthia.

– Adevărat. Dar noi ştim că există un secret şi ştim că povestea cu nedreptăţile închipuite şi cu ura iraţională, faţă de tatăl ei, nu ţine. Cel puţin, nu pentru mine.

– Nici pentru mine, a spus Cynthia, deschizând portiera maşinii.

M-am aşezat pe locul de lângă şofer şi am zis:

– Soţia colonelului Fowler avea o privire... Ştii ce vreau să spun?

– Da, ştiu.

– Iar colonelul Fowler are nevoie de un ceas mai bun.

– Are, într-adevăr!

22

– Micul dejun sau Şcoala de Psi-Op? a întrebat Cynthia.

– Şcoala. Îl mâncăm pe colonelul Moore la micul dejun.

Fiecare casă de pe Bethany Hill avea o inscripţie albă, cu litere negre, pusă pe o cutie de poştă, în faţa casei, lângă şosea. Cam la cinci case de cea a colonelului Fowler, am văzut o inscripţie: „Colonelul şi doamna Kent.” I-am arătat-o Cynthiei şi am spus:

– Mă întreb unde o să stea Bill Kent luna viitoare.

– Sper că nu la Leavenworth, Kansas. Îmi pare rău pentru el.

– Fiecare şi-o face cu mâna lui.

– Arată şi tu puţină compasiune, Paul.

– Bine. Dată fiind întinderea corupţiei de aici, vor fi o grămadă de demisii bruşte, pensionări şi transferuri, poate şi câteva divorţuri, dar, cu puţin noroc, niciun proces la Curtea Marţială pentru purtare nedemnă de un ofiţer. Vor avea nevoie de un bloc de celule la Leavenworth pentru iubiţii lui Ann Campbell. Îţi închipui? Cam două duzini de foşti ofiţeri stând în celule alăturate.

– Cred că ai pierdut urma compasiunii.

– Aşa e. Iartă-mă.

Am părăsit Bethany Hill şi ne-am angajat în circulaţia matinală din garnizoană – maşini particulare şi camioane pentru trupe, autobuze şcolare şi camioane de marfă, jeepuri şi maşini militare, precum şi soldaţi mergând sau alergând în formaţie; mii de bărbaţi şi femei în mişcare, ceva asemănător, dar profund diferit de un mic oraş, la ora opt dimineaţa. În SUA, lucrul într-o garnizoană în timp de pace e plictisitor, în cel mai bun caz, iar în timp de război, un loc, cum e Fortul Hadley, e preferabil liniei de front, însă nu cu mult.

– Unii oameni nu au simţul timpului care trece. Aproape că am acceptat cronologia evenimentelor propusă de colonelul Fowler, deşi era cam pe muchie.

– Cred că, de fapt, a sunat-o mult mai devreme.

– Dar gândeşte-te la ce spui, Paul.

– Spun că ştia că a fost omorâtă, dar trebuia să lase mesajul, pentru a arăta că el credea că ea e în viaţă şi că a întârziat la întâlnire. Dar nu a ştiut că noi am fost acasă la ea atât de devreme.

– Asta e o explicaţie, dar de unde ştia el că a murit?

– Sunt trei posibilităţi: i-a spus cineva, el a descoperit cadavrul sau el a omorât-o.

– Nu a omorât-o el, a spus Cynthia.

M-am uitat la ea.

– Îţi place tipul.

– Da. Dar, dincolo de asta, nu e un ucigaş.

– Oricine e ucigaş, Cynthia.

– Nu e adevărat.

– Da, dar el avea motiv.

– Da. Motivaţia lui ar fi fost să-l apere pe general şi să scape de sursa de corupţie din garnizoană.

Am dat din cap.

– Acest fel de motivaţie altruistă ar putea să-l facă să ucidă pe un om cum e colonelul Fowler. Dar poate că avea, de asemenea, o motivaţie personală.

– Poate.

Cynthia a cotit pe drumul care ducea la Şcoala de Psi-Op.

– Dacă nu l-am ține pe colonelul Moore de părul lui cârlionţat, l-aş pune pe colonelul Fowler în capul listei, pe baza telefonului aceluia doar, ca să nu mai vorbim de expresia de pe faţa doamnei Fowler.

– Poate. Cât de departe mergem cu Moore?

– Până la capăt.

– Nu crezi că e timpul să vorbim cu el despre firele de păr, amprente şi urmele de cauciucuri?

– Nu neapărat. Am muncit din greu pentru asta şi nu împărţim cu el rezultatele. Vreau să-şi sape singur o groapă mai mare.

Cynthia a trecut de un semn care permitea doar accesul persoanelor autorizate. Nu era nicio cabină de poliție, dar am văzut jeepul poliției militare în faţă.

Am parcat lângă clădirea şcolii. Pancarta din faţa clădirii permitea parcarea doar cadrelor şcolii. Am văzut Fordul Fairlane gri care aparţinea, probabil, colonelului Moore.

Am intrat în clădire, unde se afla un sergent, aşezat în spatele unui birou, într-o cabină unde nu era nimic altceva. S-a ridicat şi ne-a întrebat:

– Ce doriţi?

I-am arătat legitimaţia.

– Du-ne, te rog, la biroul colonelului Moore.

– O să-l sun, şefule, a răspuns el, folosind o formulă neoficială de adresare.

Nu-mi place „şefule”, aşa că i-am spus:

– Cred că nu ai auzit, sergent! Du-ne la biroul lui.

– Da, domnule. Urmaţi-mă.

Am luat-o pe un coridor lung, cu ziduri de beton vopsite în verde-cenuşiu. Podeaua era din beton vopsit în gri. Uşi solide din metal, toate deschise, cu trei metri şi jumătate spaţiu între ele. În birourile mici, am văzut locotenenţi şi căpitani, probabil psihologi cu toţii, care lucrau la birouri cenuşii de metal. I-am spus Cynthiei:

– Uită-l pe Nietzsche. Aici e teritoriul lui Kafka.

Sergentul s-a uitat la mine, dar n-a zis nimic. L-am întrebat:

– De când a venit colonelul?

– Numai de zece minute.

– Fordul Fairlane de afară e al lui?

– Da, domnule. Este vorba de asasinarea căpitanului Campbell?

– Doar nu despre un tichet de parcare.

– Da, domnule.

– Unde e biroul căpitanului Campbell?

– Chiar la dreapta biroului colonelului Moore. E gol, a adăugat.

Am ajuns la capătul coridorului, unde era o uşă închisă pe care scria „Colonelul Moore”.

Sergentul ne-a întrebat:

– Să vă anunţ?

– Nu. Asta e tot, sergent.

A ezitat, apoi a spus:

– Eu…

– Da?

– Sper să-l găsiţi pe tipul care a făcut asta.

S-a întors şi a luat-o înapoi pe coridor.

Ultima uşă pe dreapta era, de asemenea, închisă şi pe ea scria „Căpitanul Campbell”. Cynthia a deschis uşa şi am intrat.

Biroul era, într-adevăr, gol, dar pe jos era pus un buchet de flori. Nu era niciun bilet.

Am ieşit din birou şi am făcut câţiva paşi până la uşa colonelului Moore. Am bătut, şi Moore ne-a spus să intrăm.

Cynthia şi cu mine am intrat. Colonelul Moore era aplecat peste masa de lucru şi nu s-a uitat la noi. Biroul era mare, dar la fel de mohorât ca şi cele pe lângă care trecusem. Lângă peretele din dreapta, erau fişiere, pe stânga, o masă mică de şedinţe şi un dulap de metal, deschis, în colţ, în care colonelul Moore îşi pusese haina. Un ventilator, pus pe jos, mătura camera, făcând să foşnească hârtiile lipite pe pereţi.

Lângă masa de lucru a lui Moore, se afla cel mai recent simbol al apartenenţei la guvern: un tocător de hârtie.

Colonelul Moore şi-a ridicat privirea.

– Ce este?

S-a uitat în jur, ca şi cum ar fi încercat să-şi închipuie cum ajunseserăm acolo.

– Regretăm că am picat aşa, domnule colonel, am spus, dar eram în vecinătate. Putem să luăm loc?

– Da, bine. A arătat spre cele două scaune din faţa mesei de lucru. V-aş fi foarte recunoscător dacă data viitoare aţi fixa dinainte întâlnirea.

– Da, domnule. Data viitoare vom fixa o întâlnire şi veţi veni la postul de poliție al garnizoanei.

– Să mă anunţaţi.

Ca multor savanţi şi teoreticieni, colonelului Moore păreau să-i fi scăpat subtilităţile organizatorice ale lumii înconjurătoare. Nu cred că s-ar fi prins, chiar dacă i-aş fi spus că următoarea convorbire o vom purta la poliție.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ei bine, am zis, aş vrea să mă asiguraţi din nou că aţi fost acasă în noaptea tragediei.

– Bine. Am fost acasă de la ora 19.00. Până când am plecat la lucru, pe la ora 07.30.

Adică pe la ora când Cynthia şi cu mine eram la Victory Gardens. L-am întrebat:

– Locuiţi singur?

– Da.

– Poate cineva să confirme că aţi fost acasă?

– Nu.

– La ora 23.00, aţi sunat la statul-major şi aţi vorbit cu Ann Campbell, aşa e?

– Exact.

– Conversaţia avea vreo legătură cu munca?

– Exact.

– Aţi sunat-o din nou la amiază, acasă, şi aţi lăsat un mesaj în robot.

– Da.

– Dar aţi încercat să o sunaţi mai devreme şi telefonul ei era deranjat.

– Exact.

– Ce aveaţi să-i spuneţi?

– Exact ce i-am spus în mesaj – că poliția militară a venit şi i-a golit biroul. M-am certat cu ei, pentru că avea fișiere cu materiale secrete, dar nu m-au ascultat. Armata e condusă ca un stat polițienesc. Vă daţi seama că nici nu au avut nevoie de un mandat de percheziţie ca să facă asta?

– Domnule colonel, dacă ar fi fost sediul companiei IBM, oamenii însărcinaţi cu securitatea clădirii ar fi putut să facă acelaşi lucru la ordinul unui director al companiei. Totul şi toţi cei de aici aparţin Unchiului Sam. Aveţi unele drepturi constituţionale atunci când este vorba de o anchetă, dar nu vă sugerez să încercaţi să vă exercitaţi aceste drepturi, altfel vă pun cătuşele acum şi vă duc la închisoare. Atunci, toată lumea, inclusiv eu, va veghea ca drepturile dumneavoastră să fie respectate. Deci, sunteţi într-o dispoziţie cooperantă în această dimineaţă, domnule colonel?

– Nu. Dar voi coopera cu voi sub constrângere şi protestând.

– Bun.

M-am uitat din nou prin birou. Pe raftul de sus al dulapului de

metal, se găsea o trusă de toaletă, din care fusese luată peria de cap, am presupus eu, şi m-am întrebat dacă Moore observase.

M-am uitat în coşul maşinii de tocat hârtie, dar era gol, ceea ce era bine. Moore nu era atât de prost şi nici nu era tipul profesorului inofensiv şi absent; era, de fapt, aşa cum am spus, un tip cu înfăţişare sinistră şi viclean. Dar avea o nepăsare arogantă, aşa încât, dacă aş fi văzut un ciocan şi ţăruşi de cort pe biroul lui, nu aş fi fost prea uimit.

– Domnule Brenner, sunt foarte ocupat în dimineaţa asta.

– Bine. Aţi spus că ne veţi ajuta în privinţa unor aspecte psihologice ale personalităţii căpitanului Campbell.

– Ce aţi vrea să ştiţi?

– Ei bine, mai întâi de ce îşi ura tatăl?

S-a uitat la mine mult şi a remarcat:

– Văd că aţi aflat câte ceva de la ultima noastră conversaţie.

– Da. Doamna Sunhill şi cu mine mergem de colo-colo şi vorbim cu oamenii şi fiecare persoană ne spune ceva, apoi revenim ca să întrebăm din nou oamenii şi, în câteva zile, ştim ce să întrebăm, pe cine şi, treptat, aflăm cine sunt băieţii buni, cine sunt răii şi îi arestăm pe cei răi. E simplu, în comparaţie cu războiul psihologic.

– Sunteţi prea modest.

– De ce îşi ura tatăl?

A respirat adânc şi s-a lăsat pe spate.

– Trebuie să încep prin a vă spune că eu cred că generalul Campbell are ceea ce se numeşte o tulburare de personalitate devenită cronică. Este plin de sine, dominator, nu poate tolera critica, este perfecţionist, are tulburări în exprimarea afectivităţii, dar este foarte competent şi funcţional.

– Aţi descris nouăzeci la sută dintre generalii din armată. Şi ce-i cu asta?

– Ei bine, Ann Campbell nu era cu mult diferită, ceea ce nu e ceva neobişnuit, dat fiind că sunt înrudiţi. Deci două personalităţi asemănătoare se dezvoltă în aceeaşi casă, una fiind a unui bărbat mai în vârstă, tatăl, cealaltă a unei tinere, fiica. Acesta era potenţialul de probleme.

– Aşadar, totul a început în copilăria ei nefericită.

– Nu. De fapt, totul a început bine. Ann s-a văzut în tatăl ei şi i-a plăcut ceea ce a văzut, iar tatăl s-a văzut pe sine în fiica lui şi, de asemenea, i-a făcut plăcere. De fapt, Ann mi-a povestit despre o copilărie fericită şi o relaţie strânsă cu tatăl ei.

– Pe urmă s-au înrăutăţit lucrurile?

– Da. Era inevitabil. Când copilul este mic, el vrea să câştige aprobarea tatălui. Tatăl nu vede nicio ameninţare pentru dominaţia lui şi se gândeşte la fiul sau fiica lui, ca la aşchia din trunchiul mai în vârstă, ca să folosim expresia. Dar, la adolescenţă, amândoi încep să vadă, în celălalt, trăsături care nu le plac. Ironia face ca acestea să fie cele mai rele trăsături ale lor, dar oamenii nu pot să fie obiectivi în ceea ce-i priveşte. Astfel, ei încep să se ia la întrecere pentru a domina şi încep să exprime păreri critice cu privire la celălalt. Din moment ce niciunul nu suportă critica şi deoarece amândoi sunt, de fapt, competenţi şi perfecţionişti, încep să sară scântei.

– Vorbim în termeni generali sau chiar despre generalul şi căpitanul Campbell, tată şi fiică?

A ezitat o clipă, probabil datorită unei obişnuinţe adânc înrădăcinate de a nu revela informaţii particulare.

– Eu pot să spun generalităţi, dar voi ar trebui să trageţi singuri concluziile.

– Ei bine, am răspuns, dacă doamna Sunhill şi cu mine vă punem întrebări precise şi dumneavoastră ne daţi răspunsuri generale, s-ar putea să ne înşelăm. Suntem cam grei de cap.

– Nu cred şi nu puteţi să mă prostiţi, făcându-mă să cred asta.

– În regulă, să ne întoarcem la cazul nostru, i-am spus. Am aflat că Ann simţea că se află în competiţie cu tatăl ei şi şi-a dat seama că nu putea să-l întreacă şi, în loc să renunţe, a început o campanie de sabotare a lui.

– Cine v-a spus asta?

– Am aflat de la cineva care a aflat de la un psiholog.

– Psihologul s-a înşelat. O astfel de personalitate crede întotdeauna că *poate* să câştige şi se va confrunta cu figura dominantă.

– Deci nu asta era adevărata cauză a urii lui Ann Campbell faţă de tatăl ei? Nu conta faptul că se înfruntau.

– Exact. Adevăratul motiv al urii ei adânci a fost trădarea.

– Trădarea?

– Da. Ann Campbell nu ar fi nutrit o ură iraţională faţă de tatăl ei, din cauza rivalităţii, geloziei sau a simţămintelor de nepotrivire. În ciuda competitivităţii crescânde, ceea ce nu era neapărat rău, de fapt, şi-a iubit tatăl foarte mult până în clipa în care el a trădat-o. Şi această trădare a fost atât de mare, totală

şi traumatizantă, încât aproape că a distrus-o. Omul pe care l-a iubit, l-a admirat şi în care credea mai mult decât în toţi ceilalţi, a trădat-o şi i-a frânt inima. Este destul de clar?

După câteva secunde de tăcere, Cynthia s-a aplecat în faţă şi l-a întrebat:

– *Cum* a trădat-o?

Moore nu a răspuns, s-a uitat doar la noi.

Cynthia a întrebat:

– A violat-o?

Moore a clătinat din cap.

– Atunci?

Moore a răspuns:

– Nu are importanţă *ce anume* a fost. Contează doar faptul că trădarea a fost totală şi de neiertat.

– Domnule colonel, nu vă jucaţi cu noi. Ce i-a făcut?

Moore a părut puţin luat prin surprindere, dar şi-a revenit.

– Nu ştiu.

– Dar ştiţi că nu a fost un viol şi un incest, a subliniat Cynthia.

– Da. Ştiu asta, pentru că ea mi-a spus de bunăvoie. Când am discutat despre cazul ei, s-a referit la acest eveniment doar ca la o trădare.

– Aşa deci, am zis eu cu sarcasm, o fi uitat să-i ia un cadou de ziua ei.

Colonelul Moore a părut agasat, ceea ce şi urmărisem, de fapt.

– Nu, domnule Brenner, de obicei, nu e ceva atât de obişnuit. Dar sper că puteţi înţelege că – atunci când iubeşti şi ai încredere necondiţionată în cineva, şi persoana aceea te trădează într-un mod fundamental şi premeditat, – nefiind vorba de uitare sau neatenţie, aşa cum aţi sugerat, ci de un mod profund personal şi egoist – atunci e posibil să nu ierţi niciodată persoana respectivă. Un exemplu clasic este o soţie care îşi idolatrizează soţul şi descoperă că acesta iubeşte cu ardoare altă femeie.

Cynthia şi cu mine ne-am gândit o clipă la asta şi presupun că ne-au trecut prin minte câteva gânduri personale şi niciunul din noi nu a vorbit.

– Iată un exemplu şi mai relevant, a spus, în cele din urmă, Moore. O adolescentă sau o femeie tânără iubeşte şi îşi idolatrizează tatăl. Apoi, într-o zi, ea îl aude, din întâmplare, vorbind cu unul dintre prietenii sau asociaţii lui despre fiică-sa: ”Jane este o fată foarte ciudată, stă mereu acasă, se ţine prea

mult de mine, visează mereu la băieţi, dar nu o să aibă niciodată o întâlnire, pentru că e prea neîndemânatică şi foarte plictisitoare. Aş dori să iasă din când în când sau să se mute la casa ei". Ne-a privit. Ce ar tulbura mai mult o tânără care îşi adoră tatăl? Nu i-ar frânge inima?

Fără nicio îndoială. Numai ascultându-l şi mi se rupsese inima, iar eu nu sunt un sensibil.

– Credeţi că aşa ceva a fost? l-am întrebat.

– Poate.

– Dar nu ştiţi ce a fost, de fapt. De ce nu v-a spus?

– Adesea, subiectul nu poate suporta să discute despre asta, pentru că a-i spune terapeutului înseamnă să facă o judecată sau o evaluare, ceea ce subiectul nu doreşte de obicei. Subiectul ştie că trădarea s-ar putea să nu pară atât de totală unui ascultător obiectiv. Deşi, uneori, trădarea este enormă în oricare dintre standardele convenţionale – ca incestul, de pildă. Nu a fost asta, dar cred că a fost îngrozitor pentru oricare dintre standarde.

Am dat din cap, ca şi cum aş fi urmărit totul şi presupun că aşa era. Dar întrebarea rămânea şi am pus-o:

– Puteţi să presupuneţi ce a fost?

– Nu, şi nu trebuia să ştiu ce i-a făcut tatăl ei – trebuia doar să ştiu că a făcut ceva şi că asta a traumatizat-o.

O înşelare completă a încrederii, după care nimic nu a mai fost la fel între ei.

Am încercat să încadrez declaraţia lui în propriile mele standarde, dar nu am reuşit. În meseria mea, *trebuie* să ştii cine, ce, unde, când, cum şi de ce. Poate că Moore ştia măcar când, aşa că l-am întrebat:

– Când? Când s-a întâmplat asta?

– Acum zece ani, a răspuns.

– Acum zece ani era la West Point.

– Exact. I s-a întâmplat în al doilea an la West Point.

– Înţeleg.

– Şi când a început să caute răzbunare? a întrebat Cynthia. Nu imediat.

– Nu, nu imediat. A trecut prin obişnuitele stări de şoc, negare, apoi depresiune şi, în cele din urmă, furie. Cam acum şase ani, a hotărât că trebuie mai curând să se răzbune, decât să încerce să accepte gândul. De fapt, a devenit instabilă, apoi obsedată de teoria că numai răzbunarea putea să aranjeze lucrurile.

– Şi cine a îndreptat-o pe acest drum? am întrebat. Dumneavoastră sau Friedrich Nietzsche?

– Refuz să-mi asum vreo răspundere în privinţa campaniei ei împotriva tatălui, domnule Brenner. Ca profesionist, mi-am făcut treaba ascultând-o.

– Atunci putea foarte bine să stea de vorbă cu canarul, a observat Cynthia. Nu i-aţi spus că era ceva distructiv?

– Bineînţeles că i-am spus. Din punct de vedere clinic, greşea, şi i-am spus-o. Dar nu am încurajat-o niciodată, aşa cum a sugerat domnul Brenner.

– În cazul în care campania ei de răzbunare ar fi fost îndreptată spre *dumneavoastră*, aţi fi fost mai puţin rezervat, din punct de vedere clinic.

– Înţelegeţi, vă rog, că uneori subiectul nu vrea să înceapă procesul de vindecare cu un tratament, dar vrea să ţină ranchiuna şi să egalizeze scorul în felul său, de obicei, în acelaşi gen – m-ai trădat, te voi trăda şi eu. Mi-ai sedus soţia, o voi seduce şi eu pe a ta. De obicei, încercarea de a se răzbuna într-un mod similar cu trădarea iniţială nu este realistă şi posibilă. Uneori este. Psihologia convenţională va spune că nu e ceva sănătos, dar profanii ştiu că răzbunarea poate să fie, într-adevăr, tămăduitoare. Problema este că răzbunarea cere mult efort mental, iar răzbunătorul devine persecutor.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule colonel, am zis, deşi mă întreb de ce continuaţi să vorbiţi în termeni clinici şi generali. Acesta este felul dumneavoastră de a vă distanţa de această tragedie? Felul dumneavoastră de a evita orice răspundere personală?

Nu i-a plăcut deloc ce i-am zis şi a răspuns:

– Percep insinuarea că nu am reuşit să o ajut sau că i-am încurajat purtarea.

– Puteţi să percepeţi ce vreţi, l-am informat, dar în unele cercuri există această bănuială.

– La ce vă aşteptaţi de la… A ridicat din umeri. Nici eu şi nici munca mea de aici, nici această şcoală şi nici relaţiile mele cu Ann Campbell nu au fost foarte apreciate sau înţelese în această garnizoană.

– E de înţeles. Ştiţi, am văzut unele dintre cursurile lui Ann Campbell înregistrate pe casete şi cred că voi îndepliniţi aici nişte funcţiuni vitale. Dar poate că v-aţi băgat în domenii care i-au enervat pe oameni.

– Tot ceea ce facem aici are aprobarea comandanţilor superiori.

– Mă bucur să aflu asta. Dar cred că Ann Campbell a experimentat câte ceva de aici şi în propriul câmp de luptă.

Moore nu a răspuns.

– Ştiţi de ce păstra Ann Campbell fişele şedinţelor de terapie cu criminalii? Cu violatorii?

S-a gândit o clipă, înainte de a răspunde.

– Nu ştiu ce a făcut ea. Dar, dacă a făcut-o, urmărea un scop particular. Greu veţi găsi aici un psiholog, care să nu aibă şi un interes sau un proiect personal. Majoritatea, în legătură cu un program pentru doctorat.

– Pare rezonabil.

– Ce impresie v-a făcut faptul că ea avea relaţii sexuale cu mai mulţi parteneri? a întrebat Cynthia.

Întâi, el nu a răspuns, apoi a zis:

– Ei bine… eu… Cine v-a spus?

– Toţi ceilalţi, în afară de dumneavoastră.

– Nu aţi întrebat niciodată.

– Întreb acum. Ce aţi resimţit personal în legătură cu faptul că ea avea relaţii sexuale cu bărbaţi de care nu-i păsa, numai ca să-l rănească pe tatăl ei?

A tuşit cu mâna la gură, apoi a răspuns:

– Ei bine… nu găseam că e înţelept, mai ales din cauza motivelor pentru care făcea asta.

– Eraţi gelos?

– Bineînţeles că nu. Eu…

Cynthia l-a întrerupt iar.

– V-aţi simţit trădat?

– Sigur că nu. Aveam o relaţie bună, platonică, intelectuală şi bazată pe încredere.

Voiam să-l întreb dacă asta însemna şi legarea ei, goală, dar trebuia să ştiu *de ce* făcuse acest lucru. De fapt, credeam că acum ştiam de ce. Şi, dincolo de găsirea ucigaşului, îmi dădeam seama, pe baza celor spuse de Moore despre trădare, că viaţa şi nefericirea lui Ann Campbell aveau nevoie de înţelegere.

Am făcut o încercare la întâmplare.

– Înţeleg că, atunci când aţi fost cu căpitanul Campbell în Golf, aţi propus un program psiho-operaţional numit Operaţiunea Smintiţii.

– Nu am libertatea să discut despre asta.

– Căpitanul Campbell avea mare încredere în puterea sexului, ca mijloc de a atinge scopuri aparent fără legătură cu el. Corect?

– Da, aşa e.

– După cum am spus, am văzut cursurile ei de psi-op pe casete video şi înţeleg ce urmărea. Din moment ce nu neg puterea sexului, îl văd ca pe o expresie a dragostei şi a grijii. Dar Ann Campbell vedea greşit lucrurile. Sunteţi de acord?

Poate că era, dar a răspuns:

– Sexul în sine nu e nici bun, nici rău. Dar e adevărat că unii oameni, mai ales femei, îl folosesc ca pe o unealtă, o armă, pentru a-şi atinge scopurile.

M-am întors spre Cynthia.

– Eşti de acord cu asta?

Ea a părut puţin agasată, deşi nu ştiu cine o sâcâia. Totuşi, a răspuns:

– Sunt de acord că unele femei folosesc uneori sexul ca armă, dar se înţelege că e un comportament inacceptabil. În cazul lui Ann Campbell, poate că ea a văzut în sex singura ei armă împotriva nedreptăţii sau împotriva senzaţiei ei de neputinţă. Cred, domnule colonel, că, dacă aţi ştiut că face asta, datoria dumneavoastră etică, pentru a nu mai vorbi de datoria dumneavoastră de comandant al ei, era să încercaţi să o opriţi.

Moore s-a uitat lung la Cynthia cu ochişorii lui ca mărgelele şi a rostit:

– Nu puteam să opresc nimic.

– De ce nu? a replicat ea. Sunteţi ofiţer sau valet? Eraţi prietenul ei sau nu? Şi, în mod sigur, de vreme ce nu eraţi sedus de farmecele ei, aţi fi putut să o aduceţi la raţiune. Sau poate găseaţi că experimentele ei erau interesante din punct de vedere clinic? Sau poate eraţi excitat de gândul că ea avea relaţii sexuale cu mai mulţi parteneri?

Moore s-a uitat la mine şi a spus:

– Refuz să răspund la astfel de întrebări sau să mai vorbesc cu această femeie.

L-am informat:

– Nu puteţi să vă ascundeţi în spatele Amendamentului Cinci până nu vă citim drepturile în calitate de acuzat, ceea ce nu am intenţia să fac pentru moment. Ştiu că e frustrant. Dar, deocamdată, lăsăm această întrebare şi vă promit că doamna Sunhill va încerca să formuleze astfel întrebările, ca să nu le luaţi

drept insubordonare.

Colonelul Moore a părut să nu găsească niciun avantaj în menţinerea indignării morale, aşa că a dat din cap şi s-a lăsat pe spatele scaunului. Limbajul trupului spunea: „Amândoi sunteţi mai prejos de dispreţul meu. Continuaţi”.

Cynthia şi-a regăsit stăpânirea de sine şi, cu o voce neduşmănoasă, l-a întrebat:

– Când ar fi socotit Ann Campbell socoteala încheiată?

Moore nu s-a uitat la Cynthia, nici la mine, dar a răspuns cu o voce profesională:

– Din nefericire, numai ea ştia asta. În aparenţă, ceea ce îi făcea tatălui ei nu era de ajuns ca să o satisfacă. O parte a problemei era generalul Campbell însuşi. Moore a zâmbit, dar era mai mult o grimasă. E un general care nu va admite că i s-a făcut un rău, nemaivorbind de recunoaşterea înfrângerii şi ridicarea steagului alb. Din câte ştiu eu, nu a cerut niciodată un armistiţiu, pentru a continua cu metaforele milităreşti, şi nici nu a cerut vreodată convorbiri de pace. În aparenţă, simţea că orice i-ar fi făcut el ei era anulat de ceea ce-i făcea ea lui.

– Cu alte cuvinte, a observat Cynthia, erau prea încăpăţânaţi ca să negocieze. El nu şi-a cerut niciodată iertare pentru trădarea iniţială.

– Ba da, într-un fel, dar puteţi să vă daţi seama ce fel de scuze poate exprima un asemenea om.

– Ce păcat că atâţia oameni nevinovaţi au suferit în timpul înfruntării celor doi.

Moore a răspuns cu o intuiţie surprinzător de normală:

– Asta e viaţa, ăsta e războiul. A fost vreodată altfel?

Chiar aşa m-am gândit. Sau, aşa cum zicea Platon, „Numai pentru cei morţi a venit sfârşitul războiului”.

Cynthia l-a întrebat pe Moore:

– Când aţi plecat de acasă, în dimineaţa crimei, aţi observat că maşina lui Ann Campbell nu era în faţa casei?

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Poate. Subconştient.

– În mod normal, nu remarcaţi maşina ei?

– Nu.

– Deci, nici măcar nu ştiţi dacă subordonata dumneavoastră, vecină şi prietenă, este încă acasă sau în drum spre birou.

– Cred că în unele dimineţi ştiu.

– Aţi venit vreodată împreună?

– Uneori.

– Ştiaţi că în dimineaţa aceea căpitanul Campbell avea întâlnire cu părinţii ei pentru micul dejun?

– Nu… ba da, acum, că spuneţi. Ea mă informase.

– Ce scop avea această întâlnire la micul dejun?

– Scop?

– Cei din familia Campbell se bucură adesea unul de tovărăşia celuilalt?

– Cred că nu.

– Domnule colonel, a spus Cynthia, noi am înţeles că generalul Campbell îi dăduse fiicei lui un ultimatum cu privire la purtarea ei şi că Ann Campbell urma să-i dea răspunsul la acest ultimatum la micul dejun. Aşa este?

Colonelul Moore a părut, pentru prima dată, puţin stânjenit, întrebându-se, probabil, cât de multe ştiam şi de unde.

– Aşa este?

– Eu… îmi spusese că tatăl ei voia să rezolve această problemă.

Cynthia s-a aprins din nou şi i-a spus cu asprime:

– Domnule colonel, fie v-a spus, fie nu v-a spus. Fie a folosit, fie n-a folosit cuvinte ca ultimatum, Curte Marţială, tratament impus şi demisie. Avea sau nu avea încredere totală în dumneavoastră şi v-a cerut sau nu sfatul?

Colonelul Moore era din nou furios din cauza tonului Cynthiei, dar şi pus în încurcătură de această întrebare, care era limpede că atinsese ceva de care se temea. Probabil că-şi spusese că nu puteam să ştim destul ca să-l pisăm cu asta, de aceea a răspuns:

– V-am relatat tot ce ştiam. Nu mi-a spus niciodată ce îi propusese şi nu mi-a cerut niciodată sfatul. V-am spus, ca terapeut, o ascultam, puneam minimum de întrebări şi-i dădeam sfatul doar când mi-l cerea.

– Nu cred că vreun bărbat e în stare de atâta reţinere faţă de o femeie pe care o cunoaşte de şase ani, a spus Cynthia.

– Atunci nu înţelegeţi terapia, doamnă Sunhill. Sigur că i-am dat sfaturi privitoare la cariera ei, la posturi şi chiar sfaturi personale privind locuinţa, vacanţele şi aşa mai departe. Dar problemele cu familia ei erau discutate numai în şedinţele de terapie – acestea erau discuţii compartimentate, care nu se întindeau şi asupra muncii sau a distracţiilor. Făcuserăm o înţelegere fermă asupra acestui lucru şi nu ne-am abătut niciodată de la ea. Medicii, de exemplu, nu agreează ca prietenii

lor să le ceară diagnostice pe terenul de golf, iar avocaţii au reguli asemănătoare privind sfaturile acordate în baruri. Cei care lucrează în domeniul sănătăţii mintale nu sunt altfel.

– Mulţumesc pentru această informaţie, domnule colonel, a răspuns Cynthia. Văd că v-aţi gândit la asta. În acest caz, presupun că decedata nu a avut niciodată ocazia să aranjeze o şedinţă formală cu dumneavoastră, pentru a discuta acest ultimatum şi termenul impus.

– Aşa este.

– Deci, după toţi aceşti ani, în momentul când durerea, nenorocirea şi mânia se apropiau de sfârşit, unul sau amândoi aţi fost prea ocupaţi ca să discutaţi despre acest lucru.

– Chiar Ann a hotărât să nu discute despre asta cu mine. Totuşi, hotărâserăm să ne întâlnim după convorbirea cu tatăl ei. De fapt, trebuia să ne întâlnim azi după-amiază.

– Nu vă cred, domnule colonel. Cred că există o legătură între ultimatumul generalului şi ceea ce i s-a întâmplat, a spus Cynthia. Iar dumneavoastră ştiţi care este această legătură.

Colonelul Moore s-a ridicat în picioare.

– Să nu mă faceţi mincinos.

Cynthia s-a ridicat de asemenea şi s-au uitat lung unul la altul.

– Ştim deja că sunteţi mincinos, a zis ea.

Ceea ce era adevărat. Ştiam că Moore fusese în poligonul şase cu Ann Campbell şi cred că acum colonelul îşi dăduse seama că ştim. Altfel, cum am fi putut pleca după ce insultasem un colonel plin? Dar eram la o jumătate de pas de punctul de unde pornisem şi asta era destul de departe. M-am ridicat şi eu.

– Mulţumesc pentru timpul dumneavoastră, domnule colonel. Nu vă osteniţi să vă plângeţi de noi colonelului Kent. O plângere atotcuprinzătoare e suficientă pentru o săptămână. Am să postez un poliţist militar la uşa dumneavoastră, am adăugat, şi, dacă încercaţi să tocaţi hârtii sau să scoateţi ceva de aici, veţi fi pus sub interdicţie şi nu veţi putea părăsi garnizoana.

Acum, omul tremura, nu aş putea spune dacă de frică sau de furie, dar nu-mi păsa.

– Voi depune o plângere formală împotriva voastră, a amândurora.

– În locul dumneavoastră, nu aş face asta. Suntem ultima dumneavoastră speranţă pentru a evita ştreangul… sau plutonul de execuţie? Trebuie să verific. Nu sunt executaţi destui oameni

ca să-mi amintesc cum se face. Dar, oricum, să nu mă scoateţi din fire. Ştiţi despre ce vorbesc. Bună ziua, domnule colonel.

L-am lăsat acolo, în picioare, cântărindu-şi opţiunile, printre care, hotărât, nu a inclus şi călcarea mea pe bătături.

23

Cynthia a oprit în parcarea postului de poliție al garnizoanei, la câţiva paşi de Blazerul meu. Pornind împreună spre clădirea poliției, am văzut trei care de reportaj şi un grup de oameni care era clar că sunt ziarişti. Ne-au văzut venind şi probabil că înfăţişarea noastră se potrivea cu descrierea făcută de cineva, deoarece au venit spre noi ca un stol de lăcuste. Aşa cum am spus, Hadley este o garnizoană deschisă, în care nu poţi interzice intrarea cetăţenilor plătitori de taxe şi, în mod normal, nici nu ai de ce, dar nu aveam nevoie de ei în clipa aceea.

Primul reporter care ne-a ajuns, un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, cu păr creţ, ţinea un microfon, iar cei din jurul lui, mai neglijenţi, aveau creioane şi carnete de însemnări. Mi-am dat seama că toate camerele de luat vederi se întorseseră spre noi. Cârlionţatul m-a întrebat:

– Sunteţi ofiţerul specialist Brenner? şi mi-a băgat microfonul sub nas.

– Nu, domnule, i-am răspuns, am venit să depanez automatul de cola. Nu m-am oprit din mers, dar ne-au înconjurat ca un nor în timp ce ne îndreptam spre uşa principală.

– Sunteţi ofiţerul specialist Sunhill? a întrebat-o o ziaristă pe Cynthia.

– Nu, doamnă, sunt împreună cu tipul de la cola.

Dar nu ne-au crezut şi întrebările au curs din norul de reporteri până când am ajuns, în sfârşit, la scările clădirii, unde doi poliţişti uriaşi făceau de gardă, înarmaţi cu puşti M-16. Am urcat scările şi m-am întors spre mulţime, care nu putea să meargă mai departe, şi am spus:

– Bună dimineaţa!

Mulţimea de ziarişti a tăcut şi am văzut trei camere TV şi cam o duzină de fotografi care făceau poze.

– Ancheta morţii căpitanului Ann Campbell continuă. Avem mai multe piste, dar nu avem suspecţi. Totuşi, toate forţele disponibile de la Fortul Hadley, de la Divizia de Investigaţii şi Criminalistică a Armatei, precum şi poliţia locală au fost mobilizate şi lucrează acum la acest caz, în strânsă colaborare. Vom programa o conferinţă de presă în viitorul apropiat.

Pe dracu'!

Furtuna de întrebări a izbucnit şi am auzit câteva dintre ele: „A fost şi violată?", „A fost găsită goală şi legată?", „A fost strangulată?", „Cine credeţi că a făcut asta?" „Nu e al doilea viol într-o săptămână?" şi ceva interesant: „L-aţi interogat pe prietenul ei, fiul şefului de poliție?" şi aşa mai departe.

Am răspuns:

– Vi se va răspunde la toate întrebările la conferinţa de presă.

Am intrat cu Cynthia în clădire, unde am dat peste colonelul Kent care părea nefericit şi agitat.

– Nu putem să-i scoatem afară, a spus el.

– Nu, nu puteţi. Asta îmi place în ţara asta.

– Dar nu au voie decât în garnizoana principală, ceea ce include şi Beaumont. A trebuit să trimit doisprezece poliţişti acolo. Nu pot să se ducă în poligoane sau la Jordan Field… am pus poliţişti pe drum. Dar ăştia îşi bagă nasul peste tot.

– Poate au mai mult noroc decât noi.

– Nu-mi place deloc. Ceva nou? a întrebat.

– Am vorbit cu colonelul Fowler şi cu colonelul Moore. Aş vrea să trimiţi doi poliţişti la biroul colonelului Moore, cât mai repede, ca să-i ţină de urât. Nu are voie să folosească tocătorul de hârtie şi nu are voie să scoată nimic din birou.

– Bine, o să am grijă de asta. O să-l arestezi pe Moore? a întrebat.

– Încă mai încercăm să scoatem de la el o autopsie psihologică a decedatei.

– Cui îi trebuie?

– Ei bine, mie şi doamnei Sunhill, am răspuns.

– De ce? Ce legătură are asta cu colonelul Moore?

– Cu cât aflăm mai multe, cu atât mai puţine motive îi găsesc colonelului Moore ca să-şi omoare subordonata. Pe de altă parte, văd că alţi oameni ar fi mult mai motivaţi.

Kent a părut exasperat şi a spus:

– Paul, înţeleg ce faci până la un punct şi toţi ceilalţi la fel. Dar ai trecut de punctul acela şi, dacă nu-l arestezi pe Moore

acum şi se dovedeşte că el e ucigaşul, ai să pari tâmpit de tot.

– Ştiu asta, Bill. Dar, dacă îl arestez şi nu e el ucigaşul, o să par mai mult decât tâmpit.

– Dă dovadă de curaj.

– Du-te dracului.

– Hei, vorbeşti cu un ofiţer superior!

– Du-te dracului, *domnule!*

M-am întors şi am străbătut holul spre biroul nostru. Cynthia m-a urmat dar Kent a rămas pe loc.

În biroul nostru, ne-au întâmpinat o mulţime de mesaje telefonice, o grămadă de rapoarte de laborator şi de la medicul legist şi alte hârtii care păreau să fie note interne de genul „citeşte şi avizează”, din care jumătate nu mă priveau. Armata poate să-ţi piardă documentele de plată, să-ţi trimită mobila în Alaska şi familia în Japonia, şi să piardă şirul permisiilor tale, dar, dacă eşti undeva, în misiune, eşti imediat trecut pe lista celor care primesc note stupide, chiar dacă lucrezi sub acoperire, cu o identitate falsă şi într-un birou de împrumut.

– Nu a fost un lucru prea inteligent, a comentat Cynthia.

– Faptul că mi-a spus să dau dovadă de curaj? Nu, n-a fost.

– Nici din partea lui nu a fost inteligent. Dar mă refeream la faptul că i-ai spus: ghilimele, du-te dracului, închide ghilimelele.

– Nicio problemă.

Am frunzărit mormanul de mesaje telefonice.

Cynthia a rămas tăcută o clipă, apoi a spus:

– Dar a făcut ceva greşit, nu-i aşa?

– Exact. Şi ştie asta.

– Totuşi… nu trebuie să insişti asupra acestui lucru. Dacă nu de altceva, măcar pentru că avem nevoie de el, chiar dacă nu e perfect.

Mi-am scos nasul din mesajele telefonice şi i-am zis:

– Nu am prea multă compasiune pentru un ofiţer care îşi încalcă îndatoririle.

– Doar dacă se numeşte Ann Campbell.

Am refuzat să răspund la asta.

– Ce ai zice de cafea şi papanaşi?

– Aş vrea.

Cynthia a apăsat pe butonul interfonului şi a rugat-o pe Baker să se prezinte.

M-am aşezat pe scaun şi am deschis dosarul medical al lui Ann Campbell, care era mult prea subţire pentru anii ei în

armată, făcându-mă să cred că se ducea la doctori civili. Totuşi, exista un raport ginecologic datând din vremea când îşi făcuse examenele medicale pentru intrarea la West Point, în care doctorul notase „Himperforatus”. I-am arătat Cynthiei şi am întrebat:

– Asta înseamnă himen intact?

– Da, intact. Dar nu e o dovadă absolută de virginitate, deşi arată că acolo nu a pătruns nimic foarte mare.

– Deci putem îndepărta ipoteza că tatăl ei ar fi violat-o când era mai mică.

– Aşa s-ar părea. Dar nu putem îndepărta ideea celorlalte forme de abuz sexual. Dar ceea ce a spus colonelul Moore părea să fie adevărat. Orice i-ar fi făcut tatăl ei, asta s-a întâmplat în al doilea an la West Point şi mă îndoiesc că ar fi putut să violeze o fată de douăzeci de ani, la West Point... Dar e interesant că, probabil, era virgină când a ajuns acolo. Mai e şi alt raport ginecologic?

N-am mai găsit altul.

– E ciudată lipsa lor. Bănuiesc că se ducea la doctori particulari de câte ori putea.

– Exact. Nu se poate să nu te duci la ginecolog atâta vreme. S-a gândit o clipă, apoi a spus: De ce cred eu că orice i s-a întâmplat la West Point a fost de natură sexuală?

– Pentru că se potriveşte cu ideea de „ochi pentru ochi”.

– Ştim că e ceva care avea legătură cu tatăl ei... poate că el a forţat-o să aibă vreo legătură cu un ofiţer superior sau poate că...

– Da. Ne apropiem. Dar să aşteptăm până când o să ştim mai multe. I-am dat Cynthiei dosarul medical. Citeşte raportul psihiatrului de la sfârşitul dosarului, i-am spus.

Atunci, a intrat Baker şi i-am prezentat-o Cynthiei, dar se întâlniseră deja. Am întrebat-o pe Baker:

– Cine crezi că e?

– Poftim?

– Cine a făcut asta?

A ridicat din umeri.

Cynthia şi-a ridicat ochii din dosar şi a întrebat-o:

– Un prieten sau un străin?

Ea s-a gândit o clipă şi a răspuns:

– Un prieten. Şi a adăugat: Dar avea mulţi.

– Adevărat? Ţi-a cerut cineva din poliția garnizoanei sau

altcineva vreo informaţie despre caz?

– Da, domnule.

– Cine?

– Toată ziua de ieri şi dimineaţa asta am răspuns la telefon pentru dumneavoastră amândoi şi toţi au pus întrebări. Colonelul Moore, şeful victimei, colonelul Fowler, aghiotantul, maiorul Bowes, comandantul DIC, şeful de poliție Yardley, din Midland, şi o mulţime de alţi oameni, inclusiv reporteri. Am notat totul.

– Au fost foarte curioşi?

– Da, domnule. Dar le-am spus să stea de vorbă cu unul din dumneavoastră.

– Bine. Spune-mi, ţi-a zis cineva de aici, din poliția militară, ceva ce ar trebui să ştim?

Baker a înţeles întrebarea, s-a gândit puţin la ea şi a spus, în cele din urmă:

– Pe aici se vorbeşte foarte mult, sunt o mulţime de zvonuri, bârfe, şi unele sunt, altele nu sunt adevărate.

– Exact. Sunt informaţii secrete şi îţi garantez atât anonimatul, cât şi un transfer în orice loc din univers, unde vrei să mergi. Hawaii, Japonia, Germania, California. Doar să spui unde. Bine?

– Da, domnule…

– Spune-mi întâi ceva despre colonelul Kent. Ce se spune despre el pe aici?

Şi-a dres vocea.

– Ei bine… întotdeauna s-a vorbit despre colonelul Kent şi căpitanul Campbell că…

– Că se culcau împreună. Asta ştim. Altceva?

– Cam atât.

– De când eşti aici?

– De numai câteva luni.

– Crezi că era îndrăgostit de ea?

A ridicat din umeri.

– Nimeni nu a spus asta. Adică nu se poate afirma aşa ceva, pentru că, atunci când erau împreună, erau foarte indiferenţi. Dar se vedea că se întâmplă ceva.

– Ea a fost pe aici, în biroul lui?

– Uneori, în timpul zilei. Noaptea, se ducea el la ea la birou. Patrulele poliției militare îi vedeau maşina îndreptându-se spre Şcoala de Psi-Op şi-şi comunicau prin radio că „Excitat 6 se îndreaptă spre lubita 1”. Era un fel de glumă, dar colonelul Kent

o auzea la radioul din maşina lui, în mod sigur, şi îşi închipuia că aceste comunicări mascate se refereau la el şi la căpitanul Campbell, dar cei care transmiteau nu se identificau niciodată şi îşi prefăceau întotdeauna vocea, aşa încât nu putea să facă nimic împotriva lor. Cred că, oricum, nu ar fi făcut nimic, pentru că atunci zvonurile s-ar fi înteţit. Într-o bază mică, nu poţi să scapi de asta, iar poliția militară vede multe, dar, dacă nu e ceva contra legii sau a regulamentelor, nu dă atenţie, mai ales când e vorba de ofiţeri superiori. În special, dacă e vorba de şeful lor, a adăugat ea.

M-am bucurat că am întrebat-o.

– Baker, căpitanul Campbell era ofiţer de serviciu în noaptea în care a fost ucisă. Ştiai asta?

– Da.

– În nopţile în care căpitanul Campbell era de serviciu, colonelul Kent obişnuia să lucreze târziu?

– Da... aşa am auzit.

– Colonelul Kent a fost aici în noaptea în care ea a fost ucisă?

– Da. Eu nu eram de serviciu, dar am auzit că el ar fi plecat de la birou pe la ora 18.00 şi a revenit pe la ora 21.00, apoi a lucrat până la miezul nopţii după care a plecat. Personalul de serviciu i-a văzut maşina îndreptându-se spre statul-major, apoi spre Bethany Hill, unde locuieşte.

– Înţeleg. Şi toţi ştiau că doamna Kent e plecată din oraş?

– Da, domnule.

– Presupun că măcar o patrulă a poliţiei militare trece în fiecare seară prin Bethany Hill.

– Da, domnule. Cel puţin una pe noapte.

– Şi ce s-a spus în noaptea aceea despre Excitat 6?

Şi-a reţinut zâmbetul.

– Ei bine... nu l-a vizitat nimeni şi nimeni nu i-a văzut maşina, părăsind şoseaua principală, toată noaptea. Dar ar fi putut să-şi ia maşina personală, fără să observe nimeni.

Sau ar fi putut să folosească maşina soţiei lui, deşi nu am văzut nicio maşină pe drumul lui de acces, azi-dimineaţă, când am trecut pe acolo. Dar în spatele casei era un garaj.

– Înţelegi natura acestor întrebări?

– Da.

– Nu ai să vorbeşti nimic despre asta în birou.

– Nu, domnule.

– Bine, mulţumesc. Trimite pe cineva cu papanaşi şi cafea.

– Da, domnule.

S-a întors şi a ieşit din birou.

Cynthia şi cu mine am rămas tăcuţi o clipă.

– A fost o idee bună, a spus ea după o vreme.

– Mulţumesc, dar nu pot să am multă încredere în bârfele de birou.

– Dar suntem la sediul poliției militare.

– Adevărat. Acum, înţelegi ce mă sâcâie la Kent? Tâmpitul devenise subiect de bancuri pentru propriii subordonaţi.

– Înţeleg.

– Nu vorbesc de moralitate. Dar niciodată, niciodată să nu te încurci cu cineva de la locul de muncă. Oamenii *râd.*

– Pariez că au râs şi de noi, la Bruxelles şi Falls Church.

– Sunt sigur.

– Ce jenant!

– Da. Sper că ai învăţat lecţia.

A zâmbit şi s-a uitat la mine.

– Ce ai vrut să clarifici cu Baker? Faptul că Kent era ţinta bancurilor din birou?

Am ridicat din umeri.

– De la Bethany Hill până la poligonul şase sunt cam cinci sau şase mile. Poţi să ajungi acolo în mai puţin de zece minute, chiar dacă ai făcut ultima parte a drumului cu farurile stinse, pentru că în noaptea aceea era lună plină.

– Aşa m-am gândit şi eu. Şi de la Beaumont, puteai ajunge în ceva mai mult de zece minute la poligonul şase, dacă mergeai în viteză.

– Asta e de ţinut minte. Cynthia a încuviinţat din cap. S-a uitat la dosarul, medical din faţa ei şi a spus: Ce ai aflat din raportul psihiatrului?

– Ann Campbell a suferit o traumă şi nu a spus nimănui nimic. *Ce* părere ai?

– Şi eu cred la fel. În raport nu sunt prea multe date, dar cred că nu era din cauza oboselii sau a stresului, a fost traumatizată de un singur eveniment care a determinat trădarea tatălui ei. Cu alte cuvinte, tăticu’ nu a fost alături de ea atunci când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Merge?

– Aşa se pare. M-am gândit o clipă. Eu continui să cred că este vorba de ceva de natură sexuală în legătură cu un tip care are una sau două stele mai mult decât tăticu’ şi că acesta a dat înapoi şi şi-a convins fiica să facă la fel.

– Cam aşa ceva.

– Trebuie să ne uităm şi prin dosarul ei de cadre de la Academie, dar nu aş fi deloc surprins dacă am afla că nu conţine nimic relevant faţă de ce a spus Moore.

Cafeaua a fost adusă într-o cafetieră inoxidabilă, împreună cu o tavă de plastic cu papanaşi reci, vechi şi unsuroşi. Am luat amândoi din papanaşi şi am mai vorbit o vreme. Telefonul a sunat aproape într-una, dar Baker sau altcineva răspundea. De data aceasta, totuşi, după ce a sunat telefonul, interfonul a bâzâit şi Baker ne-a anunţat:

– Colonelul Hellmann.

– Răspund eu.

Am branşat difuzorul, astfel ca Cynthia să audă şi să poată răspunde. Am spus în microfon:

– Brenner şi Sunhill la telefon.

– Aproape că nici nu mai vorbim de altcineva pe aici.

De fapt, Karl părea binedispus în dimineaţa aceea, ceea ce m-a cam înfuriat.

– Chiar aşa? am răspuns.

– Da. Sunteţi amândoi bine?

– Foarte bine, domnule colonel, a intervenit Cynthia.

– Bun. Am primit plângeri în legătură cu purtarea voastră.

– Atunci ştiţi că ne facem treaba, am răspuns.

– Ştiu că aţi început să călcaţi oamenii pe nervi, a fost replica, lucru care, uneori, arată că faceţi treabă bună. Dar v-am sunat ca să văd dacă ştiţi că vi s-a luat cazul.

– Da, ştim.

– Am făcut tot ce am putut ca să rămână la DIC, dar FBI-ul are mai multă influenţă decât mine.

– Oricum, s-ar putea să-l rezolvăm curând, l-am asigurat.

– Adevărat? Ei, sper că puteţi să terminaţi cu el în următoarele cincisprezece minute, pentru că FBI s-a şi repezit, iar echipa a ajuns deja la Fortul Hadley.

– Ar trebui să ne lase în pace până mâine la ora 12.00.

– Ar trebui, dar o să vă împiedicaţi de câţiva dintre ei.

– Am impresia că sunteţi uşurat că aţi scăpat de caz.

– Ce-ţi dă impresia asta, domnule Brenner?

– Tonul vocii dumneavoastră. Păreţi fericit.

A urmat o pauză.

– Şi voi ar trebui să fiţi fericiţi. Din cazul ăsta nu poate să iasă nimic bun pentru voi sau pentru DIC.

– Nu asta mă tentează în alegerea cazurilor.

De fapt, uneori, aşa era. Dar alteori iei un caz, pentru că simţi că e de datoria ta să faci aşa sau pentru că te simţi personal implicat, sau, pur şi simplu, pentru că doreşti să fii persoana care prinde un anumit individ răufăcător. L-am informat pe Karl:

– Voi soluţiona cazul şi voi aduce încrederea şi gloria asupra tuturor.

– Respect hotărârea ta, Paul. Pe de altă parte, posibilitatea unui dezastru e mare. FBI ne-a dat la o parte. Idioţii vor cazul.

– Tot aşa vor şi cei doi idioţi de faţă.

Karl a schimbat subiectul şi a zis:

– Laboratorul îmi spune că ai un suspect: colonelul Moore.

– Individul a fost la locul faptei. Da, este suspectat.

– Dar nu l-ai arestat.

– Nu, domnule.

– Ei vor să o faci.

– Care *ei?*

– Ştii tu. Dar fă ce crezi că e mai bine. Eu nu mă amestec niciodată.

– Aproape niciodată.

– Mai sunt şi alţi suspecţi?

– Nu, domnule, dar când aţi sunat tocmai aveam intenţia să sun la 1-800-SUSPECT.

Tăcere. Apoi:

– Doamnă Sunhill, în raport spuneai că s-ar fi putut ca violul să fie un act consimţit.

– Da, domnule.

– Asta ar putea fi un indiciu că făptaşul îi era prieten, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Dar nu ofiţerul ei superior, colonelul Moore, care s-ar părea că a fost la faţa locului?

Cynthia mi-a aruncat o privire, apoi a răspuns:

– Cazul devine foarte complex, domnule colonel. Căpitanul Campbell avea mulţi prieteni.

– Da, am mai auzit asta. Şi a adăugat, într-unul din rarele lui momente de înţelegere: E o mare porcărie acolo, nu-i aşa?

– Da, domnule.

Hellmann a zis:

– Paul, nu ai luat contact cu maiorul Bowes.

– Nu, domnule colonel. Maiorul Bowes s-ar putea să facă parte dintre problemele de aici. Sunt numai zvonuri, dar poate îl chemaţi la Falls Church, ca să staţi de vorbă.

– Înţeleg. A rămas tăcut o clipă, apoi a zis: DIC nu are nevoie de aşa ceva.

– Nu.

– Încerci să limitezi producerea de pagube?

– Nu, i-am răspuns, nu e treaba mea. Am adăugat cu oarecare satisfacţie: Cred că v-am spus că va fi un caz delicat.

Tăcere, apoi:

– Pe mine mă interesează doar reputaţia ofiţerilor mei.

– Atunci, luați-l pe Bowes de aici.

– Bine. Poţi să-mi trimiţi un raport prin fax înainte de ora 18.00?

– Nu, domnule colonel, nu voi mai trimite rapoarte. Suntem extrem de ocupaţi, căutăm ucigaşul. Vă vom raporta personal de îndată ce ne dau afară de aici.

– Bine. Pot să mai fac ceva pentru voi?

– Da, domnule, a răspuns Cynthia. Avem informaţii că Ann Campbell şi tatăl ei au avut o ceartă serioasă când ea era în anul doi la West Point. Orice s-a întâmplat atunci, s-ar putea să fie în legătură cu acest caz. E posibil ca întâmplarea aceea să fi fost de domeniul public sau cel puţin bine cunoscută de cei din Academie, sau poate de comunitatea civilă din West Point.

– Foarte bine, pun imediat nişte oameni pe urma asta. Dosarele Academiei, ziarele locale, oameni care au fost acolo în timpul acela. Voi contacta şi Arhiva de anchete criminale din Baltimore. E bine?

– Da, domnule. Şi viteza e un lucru foarte important, i-a reamintit Cynthia.

– Vom avea de luat nişte hotărâri foarte delicate, Karl, dar cred că va trebui să mergem drept la ţintă. Vorbesc de general.

– Am înţeles. Fă ce trebuie să faci, sunt în spatele tău.

– Da. Nu vrei să stai în faţa mea?

Din nou, tăcere.

– Vin acolo, dacă vrei.

Cynthia şi cu mine ne-am privit, apoi i-am spus:

– Apreciem asta, Karl, dar am prefera să ţii piept băieţilor de la Pentagon.

– Am să fac tot ce pot.

– Mulţumesc.

– Lucraţi bine împreună? a întrebat Karl.

Nici eu, nici Cynthia nu am răspuns imediat, apoi ea a rostit:

– Foarte bine.

– Bun. Nimic nu sudează mai bine o echipă decât implicarea totală.

I-am spus Cynthiei, aşa ca să poată auzi şi Karl:

– Spune-i că mi-ai cerut scuze pentru ce s-a întâmplat la Bruxelles şi că a fost numai vina ta.

Ea a zâmbit şi a spus în microfon:

– Este exact, domnule colonel.

– S-a notat. Vă sun eu, cât se poate de repede, în legătură cu informaţia de la West Point, dacă am noroc.

– Minunat.

– Cu privire la celălalt caz, nu-mi place cum ai rezolvat afacerea cu arme.

– Atunci, predă-l FBI-ului.

Iar tăcere.

– Am dosarul tău personal în faţă, Paul. Ai peste douăzeci de ani vechime.

– Nu pot să trăiesc nici cu solda întreagă. Cum o să trăiesc cu jumătate?

– Sunt foarte îngrijorat pentru tine. Nu-mi place să pierd oameni buni, dar simt că eşti obosit. Vrei o slujbă aici, la Falls Church?

– Vrei să spui în aceeaşi clădire cu tine?

– Mai cântăreşte lucrurile. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, sunt aici, a adăugat. Noroc!

A închis, am închis şi eu difuzorul şi i-am spus Cynthiei:

– A părut aproape uman.

– E îngrijorat, Paul.

– Aşa şi trebuie.

24

Am petrecut ora următoare cu hârţoagele de pe birou, răspunzând şi dând la rândul nostru telefoane, inclusiv pentru a-l găsi pe colonelul Fowler, ca să aflăm ce a făcut cu întâlnirile

noastre cu soţia lui, doamna Campbell şi generalul Campbell.

Am sunat-o pe Grace Dixon, expertul nostru în computere, care venise cu avionul de la Falls Church şi acum era la Jordan Field încercând să facă PC-ul lui Ann Campbell, să-i dezvăluie secretele.

– Cum merge, Grace?

– Acum merge bine. Unele dintre fișierele computerului erau cifrate. Am găsit, până la urmă, o listă de parole în biroul ei de acasă – într-o carte de bucate – şi acum scot din el tot felul de lucruri.

I-am făcut Cynthiei semn să ridice celălalt receptor şi am întrebat-o pe Grace:

– Ce fel de lucruri?

– Unele scrisori personale, o listă de oameni şi numere de telefon, dar mai ales un jurnal. Material incendiar, Paul. Nume, date, locuri, practici sexuale şi preferinţe. Cred că asta căutai.

– Aşa cred, Grace. Dă-mi câteva nume.

– Da… stai puţin… locotenentul Peter Elby… colonelul William Kent… maiorul Ted Bowes… Şi a continuat cam două duzini de nume dintre care cunoşteam câteva, cum era cel al colonelului Michael Weems, juristul de pe lângă statul-major, căpitanul Frank Swick, medicul, şi maiorul Arnold Eames, preotul garnizoanei, precum şi altele de care nu auzisem niciodată, dar erau cu toţii militari şi toţi, mai mult sau mai puţin, apropiaţi generalului. Şi, deodată, Grace a citit: Wes Yardley, Burt Yardley…

– Burt?

– Da. Cred că-i plăcea familia.

Cynthia şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. I-am spus lui Grace:

– Bun… ai dat peste numele lui Fowler?

– Încă nu.

– Charles Moore?

– Da… dar apare numai ca o persoană cu care are şedinţe de psihoterapie. Cred că e psihanalist. Jurnalul începe cam acum doi ani aşa: „M-am prezentat la garnizoana tatei, începe operaţiunea Calul Troian”. Grace a adăugat: E o nebunie, Paul.

– Dă-mi un exemplu de nebunie.

– Să-ţi citesc asta… E ultima intrare… Bun, citesc de pe monitor: „14 august – am invitat pe noul ofiţer cu problemele operative al tatei, colonelul Sam Davis, să se oprească la mine acasă, să bem în cinstea cunoştinţei noastre. Sam are cam

cincizeci de ani, este puţin cam greoi, dar nu arată rău, căsătorit, cu doi copii mari, din care unul încă stă cu el la Bethany Hill. Pare să fie un bărbat devotat familiei, soţiei lui, Sarah, pe care am cunoscut-o la recepţia de bun venit şi care e destul de atrăgătoare. Sam a venit la mine la ora 19.00, am băut câteva pahare în camera mea de zi, apoi am pus nişte muzică lentă şi l-am rugat să mă ajute să exersez un pas nou de dans. Era nervos, dar băuse destul ca să-i dea curaj. Purta uniforma de vară, iar eu îmi pusesem o rochie de bumbac alb, fără sutien şi eram în picioarele goale şi, după câteva minute, ne giugiuleam şi tipul a avut... a avut..."

– Grace?

– „A avut o erecţie..."

– Aha, asta era...

Grace Dixon este o femeie respectabilă, de vârstă mijlocie, angajată civilă, cu o viaţă personală fericită, şi majoritatea lucrărilor pe care le are ea la DIC sunt pentru serviciul Fraude Contractuale, unde caută înregistrări duble şi numere. Aşa că pentru ea este un adevărat progres ce face aici. Sau poate că nu.

– Continuă.

– Bine... Unde eram?

– La erecţie?

– Da... „Şi am trecut cu degetele peste ea până când, în cele din urmă, a preluat iniţiativa şi mi-a tras bretelele de pe umeri. Am ieşit din rochie şi am continuat să dansăm, eu numai în chiloţi. Sam era undeva între extaz şi leşin, de frică, dar l-am luat de mână şi l-am dus la subsol. Cu tot cu băutură, scena seducţiei a durat mai puţin de douăzeci de minute. I-am arătat camera mea din subsol şi mi-am scos chiloţii..."

– Mai eşti acolo, Grace?

– Da... Dumnezeule... e adevărat sau e un coşmar?

I-am răspuns:

– Pentru Sam Davis a început ca o călătorie în Ţara Aventurilor şi a continuat în Ţara Basmelor.

– Îi ducea pe toţi în subsolul acela. Avea acolo o cameră cu instrumente legate de sex...

– Zău? Continuă!

– Să vedem...

A continuat să citească de pe monitor: „Am pus muzică, apoi am îngenuncheat şi i-am tras fermoarul. Tipul era tare ca piatra şi m-am temut că o să ejaculeze dacă îl ating. I-am spus că putea

să-mi facă orice şi l-am invitat să se uite prin cameră să vadă ce îl interesează. Era foarte încins şi voia să-şi dea pantalonii jos, dar i-am spus că vreau sa rămână îmbrăcat, să mă lege, să-mi poruncească, să folosească biciul sau orice altceva, dar era prima dată acolo şi nu a fost foarte receptiv la dorinţele mele. În cele din urmă, m-a aplecat peste pat şi, cu pantalonii în vine, m-a pătruns pe la spate şi a ejaculat în două secunde”.

Grace a întrebat:

– Nu cumva respiri greu?

– E Cynthia, am asigurat-o eu. Ăsta e sfârşitul înregistrării?

– Nu, continuă. „I-am scos hainele şi am făcut duş împreună. Era atât de nerăbdător să plece şi se scuza mereu că terminase prea repede. L-am întins pe pat, gol, şi i-am pus o mască pe faţă, apoi i-am făcut două poze cu un Polaroid şi i-am dat una, am glumit în legătură cu ea, dar era prea politicos ca să-mi ceară cealaltă fotografie şi se vedea că totul îl neliniştea. I-am spus că mi-ar plăcea să-l mai văd şi l-am asigurat că acesta era micul nostru secret. S-a îmbrăcat şi l-am condus sus, la uşa din faţă. Eu eram tot goală. Părea înfricoşat, ca şi cum s-ar fi temut chiar să iasă afară şi să fie văzut plecând de la mine din casă. Precis că nu se ducea direct acasă, cu inima bătând şi genunchii tremurând. În cele din urmă, mi-a spus că nu dorea să mă mai vadă şi că voia să ia fotografia, dacă nu mă supăram, aşa că am făcut figura cu plânsul, el m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat, şi a trebuit să-i şterg rujul de pe faţă. A plecat şi l-am urmărit pe fereastră cum alerga spre maşină şi se uita peste umăr. Data viitoare o să-l rog să-mi aducă o lădiţă cu vin, ca să-l văd cât de repede poate să alerge pe alee cu ea în mâini”.

– Cred că astea sunt născociri, a spus Grace.

– Grace, să nu sufli o vorbă despre asta nimănui, să nu imprimi o vorbă din nimic şi să păzeşti parolele cu preţul vieţii tale. Ai înţeles?

– Am înţeles.

M-am gândit o clipă, apoi am continuat:

– Rectific. Imprimă câteva dintre întâlnirile cu Burt Yardley, pune-le într-un plic sigilat şi trimite-mi-le aici, cât mai repede.

– Am înţeles. Aici sunt menţionaţi peste treizeci de bărbaţi, într-o perioadă de doi ani. Oare femeile necăsătorite se culcă cu treizeci de bărbaţi diferiţi în douăzeci şi patru de luni?

– De unde să ştiu eu?

– Şi felul cum descrie întâlnirile astea… Dumnezeule, are o

problemă – avea o problemă – în legătură cu bărbaţii. Vreau să spun că îi determina să abuzeze de ea, dar îi controla şi credea că sunt nişte tâmpiţi.

– În privinţa asta avea dreptate, i-am spus. Caută ultimele însemnări privitoare la colonelul Weems şi maiorul Bowes şi spune-mi dacă sunt la fel de palpitante.

– Bine... Stai.. Uite-l pe Weems, 31 iulie, anul ăsta... Da, e la fel. Vrei să-ţi citesc?

– Nu, nu mai suport. Dar Bowes?

– Da... 4 august, anul ăsta... Vai de mine! Tipul ăsta e bizar. Cine e?

– Comandantul DIC de aici.

– ... Nu!

– Da. Pe cuvânt. Vorbim mai târziu, Grace.

Am închis. Atât Cynthia, cât şi eu am rămas tăcuţi o clipă.

– Ei, am făcut eu, dacă aş fi un colonel căsătorit şi aş fi noul ofiţer cu operaţiunile al generalului, şi frumoasa fiică a generalului m-ar invita la un pahar...

– Da?

– Aş lua-o la fugă.

– În ce parte?

Am zâmbit şi am spus:

– Nu a rezistat mai mult de douăzeci de minute?

– Ştii, Paul, a zis Cynthia, ştiu din experienţa mea, cu cazurile de viol, că unii bărbaţi îşi controlează cu greu impulsurile. Voi, bărbaţii, ar trebui să încercaţi să gândiţi cu capul, nu cu mădularul.

– Mădularul întărit nu are conştiinţă, Cynthia. În cazul lui Sam Davis, nu învinovăţi victima.

– Ai dreptate. Dar cred că şi ea era o victimă. Şi nu e vorba de sex.

– Nu, nu este.. E vorba de Operaţiunea Calul Troian. M-am gândit o clipă, apoi am spus: Putem să presupunem că Burt Yardley ştie unde este camera de joacă de la subsol.

– Probabil, a fost de acord Cynthia. Dar mă îndoiesc că l-a dus acolo pe Wes Yardley.

– Aşa e. El era iubitul. Nu avea putere nici în garnizoană, nici în oraş, nu era căsătorit, deci ea nu putea să-l compromită sau să-l şantajeze. Dar mă întreb dacă Wes ştia că tatăl lui se înfrupta din aceeaşi oală cu miere.

– Ce stil ai, Paul!

Baker a intrat şi ne-a informat:

– Şeful de poliție Yardley şi ofiţerul de poliție Yardley sunt aici şi vor să vă vadă.

– Te anunţăm când vrem să-i primim, i-am răspuns.

– Am înţeles.

– În curând, va veni cineva de la detaşamentul DIC, de la Jordan Field, cu un plic mare. Să mi-l aduci de cum soseşte.

– Am înţeles.

A plecat. I-am spus Cynthiei:

– Va trebui să-i despărţim pe Burt şi pe Wes la un moment dat.

– Da.

M-am ridicat în picioare.

– Mă duc să văd un prieten la închisoare.

Am ieşit din birou şi am străbătut un labirint de coridoare care se întretăiau, până la celule. L-am găsit pe Dalbert Elkins în acelaşi colţ al celulei unde-l pusesem. Zăcea pe patul de campanie şi citea o revistă de vânătoare şi pescuit. Nu-i dăduseră o uniformă şi era încă în şort, tricou şi sandale.

– Bună, Dalbert, i-am zis.

S-a uitat la mine, s-a ridicat în picioare.

– Ah… bună…

– Se poartă bine cu tine, prietene?

– Da.

– Vrei să zici „Da, domnule”.

– Da, domnule.

– Ai scris o declaraţie frumoasă?

A dat din cap. Părea mai puţin înspăimântat acum şi mai puţin ursuz. Asta e tactica mea, şi cei mai mulţi anchetatori de la DIC o practică, să-i vizitez pe cei pe care i-am băgat la răcoare. Te asiguri că poliţiştii militari sau gardienii nu îi chinuiesc, ceea ce se întâmplă, din nefericire, din când în când, în închisorile militare. Te asiguri că familiile lor sunt bine, că au bani pentru unele cheltuieli, că au hârtie de scris şi timbre, şi îi asculţi cu prietenie. L-am chestionat pe Elkins despre toate astea, iar el m-a asigurat că nu era rău tratat, că avea tot ce-i trebuia. L-am întrebat:

– Vrei să stai aici sau vrei să mergi la plimbare?

– Aici.

– Poţi să joci baseball.

– Rămân aici.

– Ai fost cooperant cu băieţii de la DIC?

– Da, domnule.

– Vrei un avocat?

– Păi…

– Ai dreptul să fii reprezentat de un avocat. Poţi să iei un avocat militar, care să nu te coste, sau să angajezi unul civil.

– Dumneavoastră ce credeţi?

– Cred că, dacă îţi iei avocat, o să mă înfurii rău.

– Da, domnule.

– Simţi că eşti cel mai tâmpit şi plin de regrete ticălos din lume?

– Da, domnule.

– Atunci o să fie bine.

– Da, domnule.

– Numele meu e ofiţer specialist Brenner, fiindcă veni vorba. Sergentul White a fost doar o glumă. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă familia ta vrea să intre în contact cu cineva, întreabă de Brenner. Dacă te sâcâie cineva, spune-le că eşti sub supravegherea lui Brenner. Bine?

– Da, domnule… mulţumesc.

– Nu o să mai rămân mult pe aici, dar o să pun un alt tip de la DIC să aibă grijă de tine. O să încerc să te scot din închisoare şi să fii consemnat în cazarmă, dar îţi spun ceva, Dalbert, dacă fugi o să te găsesc şi o să te omor. Ai înţeles?

– Da, domnule. Dacă mă scoateţi de aici, o să stau cuminte. Promit.

– Dacă nu, am să te omor. Te asigur!

– Da, domnule.

M-am întors în biroul meu, unde Cynthia citea dosarul de cadre al lui Ann Campbell. Am sunat la sediul local al DIC şi am dat de căpitanul Anders. Am discutat puţin despre Dalbert Elkins şi am recomandat consemnarea lui în cazarmă. Anders părea să ezite, dar a fost de acord, cu condiţia ca eu să semnez ordinul de eliberare. I-am spus că aşa o să fac şi am cerut să vorbesc cu maiorul Bowes. Cât timp am aşteptat, m-am tot întrebat *de ce îmi pun eu capul pentru cei pe care-i bag la închisoare?* Trebuie să găsesc altceva de făcut, o muncă mai puţin stresantă.

Pe când scriam un ordin de eliberare, maiorul Bowes a venit la telefon.

– Bowes la telefon.

– Bună dimineaţa, domnule maior.

– Ce este, Brenner?

Nu lucrasem niciodată cu el, nu făcusem cunoştinţă cu tipul ăsta şi nici nu ştiam nimic despre el, în afară de faptul că era comandantul detaşamentului DIC de la Fortul Hadley şi că avea parte de o însemnare incendiară în jurnalul lui Ann Campbell.

– Brenner?

– Da, domnule. Voiam doar să iau legătura cu dumneavoastră.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Cred că sunteţi supărat, pentru că am cerut să fiţi ţinut departe de acest caz.

– Este exact.

– Da, domnule. De fapt, colonelul Kent a hotărât să folosească un anchetator din afară.

Şi probabil că regreta că o făcuse.

– Colonelul Kent nu ia astfel de hotărâri. Ar fi trebuit să-mi dai măcar un telefon de politeţe.

– Da, domnule. Am fost ocupat. Iar telefonul funcţionează în ambele sensuri.

– Ai grijă ce spui!

– Ce mai face doamna Bowes?

– Ce?

– Sunteţi căsătorit, domnule maior?

Tăcere.

– Ce fel de întrebare e asta? a spus apoi.

– Este o întrebare oficială, care are legătură cu ancheta. Iată ce întrebare este. Vă rog să răspundeţi.

Iarăşi tăcere.

– Da, sunt căsătorit.

– Doamna Bowes ştie despre căpitanul Campbell?

– Ce dracu'?

Cynthia şi-a ridicat privirea din hârtii.

I-am spus lui Bowes:

– Domnule maior, am dovada că aţi întreţinut relaţii sexuale cu Ann Campbell, dovada că aţi vizitat-o acasă şi că aţi avut cu ea relaţii sexuale de natură ilegală, în dormitorul din subsolul casei ei, şi că aţi săvârşit acte sexuale care violează Codul militar, fiind şi împotriva legii în statul Georgia.

De fapt, habar nu aveam ce era împotriva legii din Georgia şi nici nu ştiam ce făcuse Bowes cu Ann Campbell, dar ce importanţă avea? Era destulă murdărie ca să-i stropească pe toţi.

Cynthia a ridicat receptorul şi a ascultat, dar Bowes nu spunea nimic.

Am aşteptat în linişte, apoi Bowes a zis:

– Cred că trebuie să avem o întâlnire.

– Agenda mea e plină, domnule maior. Vă va suna cineva de la Falls Church, dacă nu a şi făcut-o. Pregătiţi-vă bagajul. Bună ziua!

– Stai! Trebuie să stăm de vorbă despre asta. Cine mai ştie? Cred că pot să explic…

– Explicaţi ce-i cu fotografiile pe care le-am găsit în subsol?

– Eu… nu se poate face nicio legătură între mine şi fotografiile acelea.

– Masca nu v-a ascuns penisul şi nici fundul, domnule maior. Poate că soţia dumneavoastră va putea să vă identifice în pozele acelea.

– Nu mă ameninţa!

– Sunteţi poliţist, pentru Dumnezeu! Şi ofiţer. Ce naiba se întâmplă cu dumneavoastră?

– Am dat de dracu'! a spus după cinci secunde.

– Asta e sigur!

– Poţi să mă acoperi?

– Vă sugerez să faceţi o declaraţie completă şi să cereţi îndurare şefilor de la Falls Church. Forţaţi puţin, ameninţaţi că faceţi totul public. Încheiaţi un acord, luaţi jumătate din soldă şi plecaţi.

– Da. Mulţumesc, n-am nevoie.

– Ei, nu eu m-am culcat cu fiica generalului.

– Ai fi făcut-o.

– Domnule maior, ţineţi minte: niciodată să nu vă încurcaţi cu cineva de la serviciu.

– Depinde de persoană.

– A meritat?

A râs.

– Da. Am să-ţi povestesc într-o zi.

– O să-i citesc jurnalul. Bună ziua, domnule maior.

Am închis telefonul.

Cynthia a pus şi ea telefonul jos şi a zis:

– De ce ai fost aşa dur cu el? Oamenii ăştia nu au comis niciun delict, Paul.

– Nu, dar sunt proşti. M-am săturat de bărbaţi proşti!

– Cred că eşti gelos.

– Păstrează-ţi părerile pentru tine.

– Am înţeles.

Mi-am frecat tâmplele.

– Iartă-mă. Sunt obosit.

– Vrei să-i vezi acum pe cei doi Yardley?

– Nu. Dă-i dracului. Să aştepte.

Am ridicat receptorul şi am sunat biroul procurorului de pe lângă statul-major şi am cerut să vorbesc cu colonelul Weems, comandantul. Am dat peste secretarul lui care voia să ştie ce doresc.

– Spune-i colonelului Weems că e în legătură cu crima.

– Da, domnule.

Cynthia a luat receptorul ei şi mi-a spus:

– Fii amabil.

Colonelul Weems a răspuns.

– Eşti ofiţerul anchetator? m-a întrebat.

– Da, domnule.

– Bun. Am primit instrucţiuni să formulez acuzarea împotriva colonelului Charles Moore şi am nevoie de unele informaţii.

– Iată prima informaţie, domnule colonel. Colonelul Moore nu va fi acuzat până când nu spun eu.

– Iartă-mă, domnule Brenner, dar am primit aceste instrucţiuni de la Pentagon.

– Nu mă interesează chiar dacă le-aţi primit de la fantoma lui Douglas MacArthur.

Avocaţii militari, chiar şi cei care sunt colonei, pot fi puţin repeziţi, pentru că, asemenea doctorilor militari, psihologilor şi aşa mai departe, gradul lor reprezintă mai ales o bază pentru soldă, iar ei ştiu că nu trebuie să-l ia prea în serios. De fapt, toţi ar trebui să fie ofiţeri specialişti, ca şi mine, ceea ce i-ar face mult mai fericiţi decât pe toţi ceilalţi.

– Numele dumneavoastră a fost pus în legătură cu cel al victimei, i-am spus.

– Poftim?

– Sunteţi căsătorit, domnule colonel?

– Da…

– Şi vreţi să rămâneţi căsătorit?

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Deţin informaţia că aţi avut relaţii sexuale cu victima, că aţi încălcat Codul militar şi anume: articolul 125, copulaţie contra naturii, plus articolul 133, comportare nedemnă de un ofiţer şi

gentleman, şi articolul 134, nereguli şi neglijenţe care au prejudiciat ordinea şi disciplina, şi purtare care discreditează forţele armate. Ce părere aveţi, domnule avocat? l-am întrebat.

– Nu e adevărat.

– Ştiţi cum se spune atunci când un avocat minte? I se mişcă buzele.

Nu a apreciat gluma şi a spus:

– Mai bine ai avea dovezi, ca să susţii ce ai spus.

Ăsta da avocat!

– Ştiţi cum se numesc trei sute de avocaţi pe fundul oceanului? Nu? Un început bun!

– Domnule Brenner…

– Nu-i aşa că v-aţi pierdut somnul în camera de joacă de la subsol? V-am văzut pe o casetă video.

Poate!

– Eu n-am fost… Eu…

– În poze polaroid.

– Eu…

– Şi în jurnalul ei.

– Oh…

– Uitaţi, domnule colonel, mie nu-mi pasă, dar chiar nu puteţi să vă ocupaţi de caz. Nu vă agravaţi situaţia. Sunaţi-l pe procurorul general sau, mai bine, luaţi avionul până la Washington şi cereţi să fiţi eliberat de la comandă. Redactaţi o acuzare împotriva dumneavoastră. Între timp, predaţi totul cuiva care şi-a ţinut mădularul în pantaloni. Nu, mai bine, cine este femeia cea mai mare în grad din subordinea dumneavoastră?

– Maiorul Goodwin…

– Ea se va ocupa de cazul Campbell.

– Nu poţi să-mi dai mie ordine…

– Domnule colonel, dacă ofiţerii ar putea fi degradaţi, mâine aţi fi soldat. În orice caz, luna viitoare veţi căuta o slujbă la o firmă mică sau veţi fi avocat rezident la Leavenworth. Ar fi bine să colaboraţi. Să cădeţi la o învoială cât mai aveţi timp. Puteţi să fiţi chemat ca martor.

– La ce?

– Am să mă mai gândesc. Bună ziua.

Am închis. Cynthia a pus şi ea receptorul jos.

– Ai provocat destulă nefericire pentru o zi?

– Le-am urat o zi bună!

– Paul, cred că exagerezi. Îmi dau seama că ai toţi aşii…

– Pentru toată garnizoana asta, în buzunar!

– Exact. Dar îţi depăşeşti autoritatea.

– Nu şi competenţa.

– Ia-o uşor. Nu e o problemă personală.

– Bine… Sunt doar furios. Adică, la ce dracu’ mai există un Cod militar? Am jurat să ne facem datoria, să menţinem un nivel înalt de moralitate, integritate şi etică, şi cuvântul nostru stă garanţie. Iar acum aflăm că treizeci de indivizi au renunţat la tot. Pentru ce?

– Pentru un petic de blăniţă!

Nu m-am putut împiedica să nu râd.

– Exact! Dar o blăniţă a dracului!

– Nici noi nu suntem chiar aşa curaţi.

– Noi nu am făcut compromisuri în meserie.

– Noi facem o anchetă asupra unei crime, nu ne interesează problemele de etică. Să nu amestecăm lucrurile.

– Ai dreptate. Să intre clovnii ăia.

Cynthia a chemat-o pe Baker la interfon şi i-a spus:

– Să intre… domnii în civil.

– Am înţeles.

– Acum linişteşte-te, a spus Cynthia.

– Cu ăştia n-am nimic. Sunt civili.

Uşa s-a deschis şi Baker i-a anunţat pe cei doi Yardley.

Şi eu şi Cynthia ne-am ridicat în picioare, la intrarea în birou a celor doi, îmbrăcaţi în uniforme cafenii.

– Nu-mi prea place că ne-ai lăsat să aşteptăm, a spus Burt Yardley. Dar vom trece peste asta.

S-a uitat în jur şi a comentat:

– Drace, am celule mai mari şi mai frumoase decât biroul ăsta!

– Şi noi, l-am informat. O să-ţi arăt una.

A râs.

– El e fiul meu, Wes. Wes, fă cunoştinţă cu doamna Sunhill şi cu domnul Brenner.

Wes Yardley era un bărbat înalt, extrem de slab, cam de douăzeci şi cinci de ani, cu păr lung, pieptănat pe spate, care i-ar fi adus necazuri în majoritatea posturilor de poliţie, cu excepţia celui în care era. Nu ne-am dat mâinile, dar el şi-a dus mâna la pălăria de cowboy şi a salutat-o pe Cynthia.

De obicei, bărbaţii din sud nu scot pălăriile atunci când intră undeva şi când au de a face cu inferiori sau cu bărbaţi de acelaşi

rang cu ei, pentru că, dacă ar veni cu pălăria în mână, ar însemna să recunoască prezenţa cuiva superior din punct de vedere social. E un obicei de pe vremea plantaţiilor, a gentlemanilor, a dijmaşilor, a sclavilor, a albilor ticăloşi, a familiilor bune şi a familiilor proaste, şi aşa mai departe. Nu înţeleg prea bine, dar, cum şi armata are reguli foarte stricte cu privire la pălării, trebuie să respect obiceiurile locului.

Neavând destule scaune, am rămas cu toţii în picioare.

– Toate lucrurile tale sunt frumos împachetate şi te aşteaptă în biroul meu, a spus Burt Yardley. Să vii şi să ţi le iei oricând doreşti.

– Foarte frumos din partea ta.

Wes a zâmbit cu superioritate şi tare aş fi vrut să-mi proptesc pumnii în faţa lui osoasă. Tipul părea hiperactiv, genul care se mişcă tot timpul, de parcă s-ar fi născut cu două tiroide.

– Ai adus cu tine ceea ce aparţine guvernului? l-am întrebat pe Burt.

– Sigur. N-am nevoie de necazuri cu guvernul. Am dat totul fetiţei de afară. E un fel de ofertă de pace, Paul. Pot să-ţi spun Paul?

– Sigur că da, Burt.

– Bun. Şi mă gândeam să te las în casa decedatei.

– Sunt încântat Burt.

– Şi acum, parcă voiai să vorbeşti cu fiul meu. S-a uitat la Wes şi a spus: Spune-le tot ce ştii despre fata aia.

– Era o femeie, ofiţer în armata Statelor Unite, a spus Cynthia. Baker e şi ea femeie, soldat în armata Statelor Unite.

Burt s-a înclinat uşor şi şi-a atins pălăria cu mâna.

– Iertaţi-mă, doamnă.

Am simţit o mare poftă să-mi scot Glockul şi să trag în cei doi cowboy şi i-aş fi înroşit de sânge cât ai clipi, dar trebuia să rezolv cazul într-un termen foarte scurt.

Wes şi-a început relatarea:

– Da, mă vedeam cu Ann când şi când, dar mă vedeam şi cu alte femei, iar ea se vedea cu alţi bărbaţi şi niciunul din noi nu punea la inimă. În noaptea când a fost omorâtă, eu patrulam prin nordul Midlandului, în schimbul de la miezul nopţii, la opt, şi am fost văzut de vreo doisprezece oameni, inclusiv coechipierul meu şi tipii de la benzinărie. Asta e tot ce trebuie să ştiţi.

– Mulţumesc, ofiţer Yardley.

Niciunul dintre noi nu a vorbit preţ de câteva secunde, apoi

Cynthia l-a întrebat pe Wes:

– Te-a afectat moartea lui Ann Campbell?

A părut să cântărească lucrurile, apoi a răspuns:

– Da, doamnă.

– Să-ţi dau un calmant, ceva? l-am întrebat.

Burt a râs şi i-a spus fiului lui:

– Am uitat să-ţi spun că tipul are haz.

– Aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi, i-am spus lui Burt.

– Poţi să spui orice ai de spus în faţa fiului meu.

– Nu chiar tot.

S-a uitat la mine o clipă, apoi i-a spus:

– Am să te las singur cu tânăra doamnă, Wes, şi ai grijă cum te porţi. A râs. Ea nu ştie de ce eşti în stare. Probabil că îşi închipuie că abia ai căzut din leagăn.

După această remarcă, am plecat cu Burt din birou şi am găsit o cameră goală pentru interogatorii. Ne-am aşezat de o parte şi de alta a unei mese lungi, şi Burt a spus:

– Reporterii ăia blestemaţi devin prea băgăreţi. Au început să întrebe ce-i cu zvonurile despre fiica generalului, înţelegi?

Nu-mi aminteam nici măcar o întrebare de această natură din presă, dar i-am zis:

– Ofiţerii care apără legea nu fac asemenea speculaţii în faţa presei.

– Pe naiba. Eu şi cu generalul ne înţelegem bine şi nu aş fi vrut să-i văd fata bârfită după moarte.

– Dacă te referi la ceva anume, dă-i drumul.

– M-am gândit că poate oamenii cred că DIC m-a tras pe sfoară şi atunci când o să-l prindă pe ucigaş, organizaţia mea nu o să mai aibă credit.

Burt Yardley mă sâcâia foarte tare.

– Fii liniştit, departamentul tău o să se bucure de tot creditul pe care-l merită.

– Da, tocmai de asta mă tem, fiule, a râs el. Trebuie să ne implicăm în cercetările asupra acestui caz.

– Înţelege-te cu FBI. De mâine, preiau ei cazul.

– Adevărat?

– Sigur.

– Bine. Până atunci, scrie tu un raport frumos, în care arăţi cum ai fost ajutat de poliția din Midland.

– De ce?

– De ce? Pentru că umbli cu vorba de colo-colo că îmi vei lua dosarele, pentru că blestemaţii de reporteri tot pun întrebări despre legătura băiatului meu cu decedata, pentru că începi să mă faci să trec drept prost, deoarece nu ştiu nimic, şi pentru că ai al dracului de multă nevoie de mine. A adăugat: Ai să faci lucrurile ca la carte.

Omul era foarte supărat şi nu puteam să-i fac vină. Între o garnizoană şi comunitatea locală, mai ales în sud, există o relaţie stranie de simbioză. În cel mai rău caz, relaţia seamănă cu cea a unei armate de ocupaţie instalate în bătrânul Dixieland învins. În cel mai bun caz, localnicii îşi dau seama că majoritatea ofiţerilor şi a personalului angajat sunt din sud, ca şi ei, şi că garnizoana nu este mai inoportună decât o mare uzină de automobile. Dar marile uzine de automobile nu au propriile legi şi obiceiuri, aşa încât adevărul este undeva la mijloc. Oricum, în sprijinul cooperării, i-am spus lui Burt Yardley:

– Am să te prezint agentului FBI atunci când îl voi cunoaşte şi îi voi face un raport strălucit cu privire la ajutorul şi realizările tale.

– E foarte frumos din partea ta, Paul. Dar să şi scrii ceva. Bill Kent face asta chiar acum. Ce-ar fi să-l chemăm aici şi să stăm de vorbă?

– Nu am timp să stau de vorbă. Vei fi implicat în continuarea anchetei cât mai mult cu putinţă. Fii liniştit în privinţa asta.

– Oare de ce am impresia că mă duci, Paul?

– Nu ştiu.

– Să-ţi spun eu de ce. Pentru că tu nu crezi că eu am ceea ce vrei tu şi tu nu dai nimic, dacă nu primeşti ceva în schimb. Dar eu cred că am ceea ce îţi lipseşte ţie, ca să pui punct cazului.

– Chiar aşa?

– Da. Am găsit dovezi în casa decedatei pe care tu nu le-ai văzut, fiule. Dar o să trebuiască să te străduieşti mult ca să le capeţi.

– Da. Te referi la lucrurile din dormitorul de la subsol.

S-a holbat la mine şi, timp de o secundă, nu a spus nimic, ceea ce mi s-a părut minunat, apoi a întrebat:

– De ce ai lăsat totul acolo?

– Credeam că eşti prea prost ca să găseşti camera.

– Acum cine-i prostul? a râs.

– Dar nu am lăsat acolo tot. Am luat câteva fotografii şi casete video.

Nu luasem, dar ar fi trebuit s-o fac.

S-a uitat bine la mine o clipă, şi pot să afirm că nu era prea fericit la acest gând.

– Ei bine, eşti băiat deştept, a spus.

– Ai dreptate!

– Şi unde sunt?

– În rulota mea. Ţi-au scăpat.

– Nu te juca, fiule, cu mine. Nu mai e nimic în rulota aia.

– Ce-ţi pasă de ele?

– Sunt ale mele.

– Te înşeli!

Şi-a dres vocea şi a spus:

– Sunt vreo câţiva tâmpiţi care o să dea o grămadă de explicaţii când o să iau amprentele din camera aia şi când o să comparăm pozele şi casetele video cu fundurile lor goale.

– Da. Inclusiv tu.

S-a uitat la mine, eu m-am uitat la el. A spus, în cele din urmă:

– Cu mine nu ţin cacealmalele.

– Eu cred că Wes şi Ann erau mult mai legaţi decât lasă Wes să se vadă. Nu erau perechea cea mai fericită din lume, dar au ieşit împreună aproape doi ani şi, din informaţiile mele, reiese că erau foarte pasionaţi. Şi acum vreau să te întreb ceva: fiul tău ştie că te culcai cu prietena lui?

Yardley a părut să cugete la răspuns, de aceea, ca să umplu tăcerea, am întrebat:

– Doamna Yardley ştie că te culcai cu fiica generalului? N-aş vrea să iau cina la tine acasă, diseară, Burt.

Yardley încă mai cugeta, aşa că am spus:

– Nu ai găsit camera din întâmplare, dar aşa l-ai lăsat pe Wes să înţeleagă. Poate că Wes ştia că prietena lui se mai întâlnea, când şi când, şi cu alţii, dar el s-a culcat cu ea în dormitor, pentru că, dacă ar fi văzut camera de jos, ar fi bătut-o şi ar fi părăsit-o, ca orice gentleman din sud care se respectă. Tu, pe de altă parte, ştiai totul despre ea, dar nu i-ai spus fiului tău, pentru că Ann Campbell îţi spusese că aşa e mai bine. Îi plăcea de Wes. Cu tine se culca doar pentru că aveai influenţă asupra lui Wes şi pentru că ai fi putut să aranjezi lucrurile în oraş, în cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de aşa ceva. Erai un fel de asigurare în plus şi poate că ai scos-o deja din vreo încurcătură. Deci, oricum, tu şi cu Wes aveţi în comun ceva mai mult decât sângele, iar Ann

Campbell îţi făcea viaţa palpitantă, dar şi înspăimântătoare. Chiar ţi-a spus la un moment dat că, dacă intri la ea în casă şi iei ceva, nu are importanţă, pentru că avea copii ale fotografiilor şi videocasetelor în alt loc. Nu ar fi fost prea greu să identifice cineva fundul tău gras în pozele alea. Aşa că te gândeşti la soţia ta, la fiul tău, la ceilalţi fii ai tăi, la poziţia ta în oraş, la pastorul şi la cunoştinţele cu care te vezi duminica, la biserică, la cei treizeci de ani petrecuţi în poliție şi, într-o zi, te hotărăşti să scapi de această bombă cu ceas. Nu-i aşa?

Faţa arămie a lui Yardley nu pălise, ci devenise şi mai roşie.

– N-am fost atât de prost, încât să mă las pozat, a spus, în cele din urmă.

– Eşti sigur? Eşti sigur că vocea ta nu e imprimată pe vreo casetă?

– Asta nu e de ajuns.

– E prea de ajuns ca numele tău să păteze covorul cel nou al primarului.

Am rămas amândoi tăcuţi un timp, ca doi jucători de şah care încearcă să anticipeze trei mişcări. Yardley a dat din cap, apoi s-a uitat în ochii mei.

– M-am gândit o dată sau de două ori să o omor.

– Nu zău?

– Dar nu m-am putut hotărî să omor o femeie pentru o prostie pe care o făcusem eu.

– Cavalerismul nu a murit.

– Da… oricum, în noaptea când s-a întâmplat, eram la Atlanta, pentru afaceri. Am mulţi martori.

– Bun. Voi vorbi cu ei.

– Dă-i înainte şi fă-te de râs.

– Eu nu am niciun motiv să ucid.

De fapt, nu credeam că Burt Yardley era ucigaşul, dar oamenii devin nervoşi atunci când le spui că ai să le verifici alibiurile. E jenant şi provoacă tot felul de stângăcii. De aceea, poliţiştii o spun celor care dau înapoi şi care îi scot din fire.

– Poţi să-ţi iei motivele, să le dai cu ulei şi să ţi le vâri undeva, a spus Yardley. Dar s-ar putea să mă intereseze ceea ce ai cu privire la mine şi la decedată.

– S-ar putea? Ei bine, s-ar putea să am o fotografie de-a ta dormind în patul ei.

– Dar s-ar putea şi să nu ai.

– Dar, atunci, cum am făcut legătura dintre fundul tău gras şi

camera aia?

– Asta e întrebarea, nu-i aşa, fiule? S-a lăsat pe spatele scaunului, ca şi cum ar fi vrut să plece şi a spus: încerci să mă ameţeşti şi nu am timp de asta.

La uşă a bătut cineva şi a deschis. Baker mi-a dat un plic sigilat şi a ieşit. L-am deschis – conţinea cam douăsprezece file de hârtie de imprimantă. Fără nicio introducere, care să amortizeze lovitura, am luat o pagină la întâmplare şi am citit cu glas tare: „22 aprilie – Burt Yardley a trecut pe la mine pe la ora 21.00. Eram ocupată, dar el voia să mergem jos. Slavă Domnului că tipul nu simte nevoia asta decât o dată pe lună. Ne-am dus la subsol, iar el mi-a ordonat să mă dezbrac pentru percheziţie. Cred că percheziţionează orice femeie, chiar dacă are numai jumătate de motiv ca s-o facă. Aşa că m-am dezbrăcat în faţa lui, în timp ce el stătea în picioare, cu mâinile în şolduri şi se uita, apoi mi-a ordonat să mă întorc, să mă aplec şi să depărtez fesele, ceea ce am făcut. Şi-a băgat degetul în anusul meu şi mi-a spus că se uită după droguri, otrăvuri sau mesaje secrete. Apoi mi-a spus să mă întind pe masă pentru o percheziţie vaginală şi…

– Bine, fiule.

Mi-am ridicat ochii de pe foaie.

– Asta îţi aminteşte de ceva?

– Ăă… nu chiar. De unde ai asta? a întrebat.

– Din computerul ei.

– Nu mi se pare o probă admisibilă.

– În cazurile de jurisprudenţă au fost admise astfel de probe.

– Ar putea fi vorba doar de nebunia unei femei. Un fel de închipuire bolnavă.

– S-ar putea. O să predau totul la biroul procurorului general al Curţii Marţiale şi procurorului general al statului Georgia, pentru a fi apreciate de profesionişti sănătoşi la minte. Poate ai să fii dezvinovăţit.

– Dezvinovăţit de ce? Chiar dacă fiecare cuvânt ar fi adevărat, nu am încălcat legile.

– Nu sunt expert în legile din Georgia cu privire la sodomie. Dar cred că nu ţi-ai respectat jurământul făcut la căsătorie.

– Ia lasă prostiile astea, fiule. Eşti bărbat. Poartă-te ca un bărbat. Eşti cumva homosexual? Eşti căsătorit?

Nu l-am băgat în seamă şi am răsfoit paginile.

– Dumnezeule! Burt… te-ai uitat cu lanterna în… şi ai folosit

bastonul de cauciuc ca să… şi *pistolul?* Ai un fix în legătură cu obiectele lungi şi tari, din câte înţeleg. Dar nu văd ca obiectul tău să fi devenit lung şi tare…

Burt s-a ridicat în picioare.

– Ai mare grijă de tine, băiete, pentru că, dacă te prind afară din garnizoană, te înhaţ.

S-a îndreptat spre uşă, dar ştiam că nu o să plece nicăieri, aşa că nu i-am dat atenţie. S-a întors spre masă, a luat scaunul de lângă mine, l-a întors, s-a aşezat pe el şi s-a aplecat spre mine. Nu sunt sigur ce simboliza scaunul întors, în afara faptului clar că era opusul relaxării. Poate era un gest protector, poate agresiv, dar, orice ar fi fost, era sâcâitor. M-am ridicat în picioare şi m-am aşezat pe masă.

– Bun, Burt, ceea ce vreau de la tine sunt toate dovezile pe care le-ai luat din cameră.

– Nici să nu te gândeşti.

– Atunci, am să trimit copii ale acestor pagini de jurnal tuturor celor trecuţi în cartea de telefoane din Midland.

– Atunci am să te omor.

Ajunsesem la un rezultat, aşa că am zis:

– Să facem schimb de dovezi.

– Pe naiba! Am destule ca să distrug majoritatea ofiţerilor superiori din garnizoană. Vrei să se întâmple asta?

– Ai numai fotografii cu măşti. Eu am jurnalul.

– Am o mulţime de amprente în camera aia. O să le verificăm prin FBI şi armată.

– Lucrurile sunt încă în cameră?

– Treaba mea.

– Bine, ce ai zice de un foc? Vom folosi paginile cu perversiunile tale sexuale pentru a-l aprinde. Probabil, nici nu o să fie nevoie de chibrituri.

S-a gândit o clipă.

– Pot să am încredere în *tine?*

– Ai cuvântul meu de ofiţer.

– Da?

– Eu pot să am încredere în tine?

– Nu, dar nu vreau să-ţi meargă gura faţă de soţia şi fiul meu.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat pe fereastră. Reporterii erau încă acolo, dar un cordon de poliţişti militari îi împinseseră înapoi cu cincizeci de metri, spre drumul din faţa clădirii, astfel încât oamenii puteau să vină şi să plece fără să fie hărţuiţi. M-am

gândit în ce urma să intru împreună cu Yardley. Distrugerea de dovezi ar fi putut să-mi aducă vreo câţiva ani, în Kansas. Pe de altă parte, distrugerea unor vieţi nu face parte din slujba mea. M-am întors şi m-am îndreptat spre Yardley.

– S-a făcut.

S-a ridicat şi el în picioare şi ne-am dat mâinile.

– Arunci totul într-o maşină de gunoi, inclusiv mobila, cearşafurile, covorul, videocasetele, fotografiile, bicele, lanţurile şi tot ce e acolo şi le duci la crematoriul oraşului.

– Când?

– După ce fac o arestare.

– Când o să fie asta?

– În curând.

– Da? Nu vrei să-mi spui şi mie?

– Nu.

– Ştii, afacerea asta cu tine îmi dă senzaţia că folosesc glaspapir în loc de hârtie igienică.

– Mulţumesc. I-am dat hârtiile şi i-am spus: Când ai să arzi dovezile, şterg totul din computer. Ai să poţi verifica.

– Da. Ei bine, o să am încredere în tine, fiule, pentru că eşti ofiţer şi gentleman. Dar, dacă mă duci, o să te omor, Dumnezeu mi-e martor.

– Cred că te înţeleg. Şi eu îţi fac aceeaşi promisiune. Poţi să dormi liniştit la noapte. Aproape că s-a sfârşit.

Am ieşit pe coridor şi ne-am dus spre birou. În drum, i-am spus:

– Trimite-mi lucrurile personale la locuinţele pentru ofiţerii aflaţi în vizită, bine, Burt?

– Sigur, fiule.

Cynthia şi Wes Yardley stăteau fiecare la câte un birou şi au încetat să mai vorbească la apariţia noastră.

– Nu cumva am întrerupt ceva? a întrebat Burt şi a râs.

Cynthia i-a aruncat o privire care părea să spună:

„Eşti un tâmpit! ”

Wes s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. S-a uitat la hârtiile din mâna tatălui său şi a întrebat:

– Ce-i asta?

– Doar nişte hârtii pe care trebuie să le citesc. S-a uitat la Cynthia şi şi-a dus mâna la pălărie. A fost o plăcere, doamnă, să vă cunosc. Apoi mi-a spus: Ţine-mă la curent.

Au plecat amândoi.

Cynthia m-a întrebat:

– Te-a găsit Baker?

– Da.

– Era interesant?

– Burt a fost puţin stânjenit. I-am spus Cynthiei aproape tot ce se întâmplase. Fotografiile şi celelalte dovezi din camera de la subsol vor fi distruse, dar cu cât ştii mai puţin despre asta, cu atât mai bine.

– Nu mă proteja, Paul. Nu-mi place.

– Aş face la fel pentru oricare alt ofiţer. Vei fi interogată cândva, sub jurământ, şi nu va trebui să minţi.

– Discutăm altă dată despre asta. Până una-alta, Wes Yardley se dovedeşte a fi mai puţin dur decât pare.

– Toţi sunt aşa.

– Da. E destul de afectat din pricina morţii lui Ann Campbell şi a întors Midlandul pe dos pentru a afla cine a ucis-o.

– Bun. Ai avut cumva impresia că se gândea la Ann Campbell ca la o proprietate?

– Cam aşa. L-am întrebat dacă ea avea voie să se întâlnească şi cu alţi bărbaţi, iar el mi-a spus că-i permitea doar să ia masa, să bea ceva la ocaziile oficiale din garnizoană. Nu a vrut niciodată să o însoţească la astfel de petreceri, aşa că era destul de bun ca să-i permită să facă tot ce trebuia să facă cu dobitocii de ofiţeri. Am încheiat citatul.

– Iată un bărbat care-mi place.

– Da. Dar oamenii nu pot fi supravegheaţi tot timpul, iar cine are dorinţa găseşte calea de a şi-o îndeplini.

– Exact. E clar că el nu ştia că ea îşi făcea cariera într-un mod netradiţional.

– Bănuiesc că aşa e.

– Dacă el ar afla că tatăl lui împărţea mierea cu el, ar fi foarte afectat.

– Cel puţin!

– Bun. În viaţa mea nu am avut atâţia oameni la mână.

– Să nu ţi se urce la cap.

– Mie nu. Eu îmi fac doar treaba.

– Vrei un sandvici?

– Pe banii tăi?

– Sigur. S-a ridicat în picioare. Am nevoie de aer. Am să dau o fugă până la Clubul Ofiţerilor.

– Sandvici cu brânză, cartofi prăjiţi şi o cola.

– Ţine locul cald până mă întorc.

A plecat. Am chemat-o pe Baker prin interfon şi ea s-a prezentat în birou. I-am dat nota mea scrisă de mână cu privire la Dalbert Elkins şi am rugat-o să o bată la maşină.

M-a întrebat:

– M-aţi recomanda pentru şcoala DIC?

– Nu e atât de amuzant pe cât pare, Baker.

– Doresc mult să fiu anchetator.

– De ce?

– E interesant.

– De ce nu vorbeşti despre asta cu doamna Sunhill?

– Am vorbit ieri, când a fost aici. Zicea că este amuzant şi interesant, că se călătoreşte mult şi că faci cunoştinţă cu oameni interesanţi.

– Da, şi-i arestezi.

– Ea spunea că v-aţi cunoscut la Bruxelles. Pare romantic.

Nu am răspuns.

– Zicea că a primit ordin să se prezinte la un post permanent în Panama după ce termină treaba aici.

– Vrei să-mi aduci nişte cafea proaspătă?

– Da, domnule.

– Asta e tot.

A plecat.

Auzi, Panama!

25

Colonelul Fowler ne-a sunat la ora 16.45 şi am răspuns eu, îndemnând-o pe Cynthia să ridice celălalt receptor şi să asculte.

Colonelul Fowler a spus:

– Soţia mea este liberă la ora 17.30, acasă, doamna Campbell la ora 18.00, la Beaumont House, iar generalul vă va primi la biroul lui de la statul-major, la ora 18.30 fix.

– Vor fi interviuri foarte scurte, am spus.

– De fapt, va trebui să le scurtezi.

– Asta am vrut să zic.

– Cele trei persoane cu care doreşti să vorbeşti sunt foarte

stresate, domnule Brenner.

– Şi eu, dar vă mulţumesc.

– Domnule Brenner, v-a dat prin cap că s-ar putea să-i supăraţi pe oameni?

– Sigur că da.

– Înmormântarea e mâine-dimineaţă. Ce-ar fi ca dumneata şi doamna Sunhill să-i informaţi pe cei de la FBI că mergeţi mâine la înmormântare, dacă doriţi, şi apoi să plecaţi? Ancheta va fi continuată fără voi, iar ucigaşul va fi adus în faţa justiţiei la timp. Nu e un exerciţiu cu limită de timp.

– Nu era, dar idioţii de la Washington l-au făcut aşa.

– Domnule Brenner, chiar de la început, ai atacat aici, cum a făcut Grant când a luat Richmondul, fără să respecţi protocolul sau sensibilităţile oamenilor.

– Aşa a şi cucerit Grant oraşul Richmond, domnule colonel.

– Iar cei din Richmond sunt încă furioşi pe el.

– Da. Domnule colonel, ştiam încă de la început că acest caz îmi va fi luat, că nu va fi lăsat în seama DIC. Pentagonul şi Casa Albă au făcut ce era mai corect din punct de vedere politic şi Dumnezeu să binecuvânteze controlul militarilor de către civili. Dar, dacă mi-au mai rămas douăzeci de ore, le voi folosi aşa cum vreau.

– Cum doreşti.

– Puteţi avea încredere în mine că voi închide cazul într-un mod care nu va discredita armata. Să nu cumva să credeţi că FBI sau procurorul general vor face asta.

– Asupra acestui lucru nu am niciun comentariu.

– E mai bine.

– Trecând la alt subiect, domnule Brenner, cererea de a confisca conţinutul biroului colonelului Moore a ajuns până la Pentagon, care nu a aprobat-o din motive de securitate naţională.

– E motivul cel mai bun. Dar e ciudat că cei de la Washington doresc ca eu să-l arestez pe colonelul Moore pentru crimă, însă nu-mi dau permisiunea de a-i examina hârtiile.

– Aşa se întâmplă când ceri permisiunea. Ştii asta.

– Într-adevăr. Asta a fost ultima dată când am respectat căile legale.

– E treaba dumitale. Dar Pentagonul a spus că, dacă îl arestezi pe colonelul Moore acum, vor trimite pe cineva aici, cu aprobarea necesară şi împuternicirea de-a te ajuta să te uiţi prin

dosare pe o bază selectivă. Dar nu poţi să mergi pe încercate. Trebuie să ştii ce cauţi.

– Da. Am mai trecut prin asta. Dacă aş şti ce naiba caut, probabil că nu aş mai avea nevoie să o fac.

– Asta e tot ce am putut să fac. Ce împuternicire ai?

– E secret.

– Bine. Să trecem peste asta. Până una-alta, Şcoala de Psi-Op îşi trimite oamenii la Jordan Field ca să ia conţinutul biroului căpitanului Campbell şi să ducă totul înapoi, la şcoală. Dumneata şi colonelul Kent nu veţi fi puşi sub acuzaţie pentru faptul că aţi mutat biroul, dar în dosarele voastre vor figura scrisori de mustrare. Trebuie să respectaţi legea, ca şi noi, ceilalţi.

– De obicei, aşa fac, atunci când ştiu ce trebuie respectat.

– Materialele secrete nu se confiscă fără autorizaţie.

– Cineva încearcă să mă oprească, domnule colonel.

– Nu numai atât, cineva încearcă să te dea la o parte. De ce?

– Nu ştiu.

– Te-ai informat despre timpul petrecut de căpitanul Campbell la West Point. Este adevărat?

– Exact. Am întrebat ceva ce nu trebuia?

– Aşa s-ar părea.

M-am uitat la Cynthia şi l-am întrebat pe colonelul Fowler:

– Puteţi să-mi spuneţi ceva despre asta, domnule colonel?

– Nu ştiu nimic, afară de faptul că ei mă întreabă de ce întrebi.

– Care *ei?*

– Nu pot să-ţi spun. Dar ai lovit un punct sensibil, domnule Brenner.

– Parcă încercaţi să mă ajutaţi, domnule colonel.

– Dacă mă gândesc bine, dumneata şi doamna Sunhill puteţi fi cei mai potriviţi pentru treaba asta. Dar nu veţi soluţiona cazul la timp, aşa că vă sfătuiesc să vă protejaţi.

– Doamna Sunhill şi cu mine nu suntem criminali. Noi anchetăm o crimă.

– Scrisoarea de mustrare este un foc de avertisment. Următorul va ţinti inima.

– Da, însă eu sunt cel care trage.

– Eşti un nebun. Dar avem nevoie de oameni ca dumneata. Asigură-te că partenera-ţi ştie în ce se bagă.

– Eu nu sunt sigur nici de *mine* că am înţeles.

– Nici eu, dar e limpede că ai pus o întrebare stânjenitoare

despre West Point. Bună ziua.

A închis. Am privit-o pe Cynthia.

– Dumnezeule mare!

– E clar că am pus o întrebare la obiect despre West Point.

– Aşa s-ar părea.

Am sunat la Jordan Field şi am cerut-o pe Grace Dixon la aparat.

– Grace, tocmai am aflat că spre voi vin nişte tipi de la Şcoala de Psi-Op, care vor cere materialele căpitanului Campbell. Sunt sigur că asta se referă şi la computer.

– Ştiu. Au şi ajuns.

– Fir-ar să fie!

– Nicio problemă. După ce am vorbit cu dumneavoastră, am copiat totul pe o dischetă. Acum iau computerul, dar nu cred că va putea cineva să găsească parolele pentru a ajunge la fișiere.

– Bravo, Grace. Care sunt parolele? am întrebat-o.

– Sunt trei: una pentru scrisori personale, una pentru lista cu numele iubiţilor, adresele şi numerele de telefon şi una pentru jurnal. Parola pentru scrisori este „Însemnări indecente” pentru numele iubiţilor, adrese, numere de telefon a folosit parola „Prietenii lui tăticu’”, iar parola pentru jurnal este „Calul Troian”.

– În regulă… păstrează bine discheta.

– O ţin lângă inimă.

– Bun. Dormi cu ea la noapte. Vorbim mai târziu.

Am închis, am sunat la Falls Church şi l-am cerut pe Karl.

– Aud că întrebarea mea despre West Point i-a înfuriat, supărat sau speriat pe unii.

– Cine ţi-a spus?

– Întrebarea e: ce ai aflat?

– Nimic.

– E important, i-am spus.

– Fac tot ce pot.

– Spune-mi ce ai făcut.

– Domnule Brenner, nu-ţi dau ţie raportul!

– Sigur. Dar te-am rugat să-ţi foloseşti resursele ca să afli o informaţie.

– Am să te sun când aflu ceva.

Cynthia a împins spre mine o hârtie pe care am citit „E interceptat?” Am dat din cap. Vocea lui Karl suna ciudat. L-am întrebat:

– Au ajuns la tine, Karl?

A răspuns după câteva secunde.

– Toate uşile mi s-au trântit în faţă. Continuă ancheta, fără informaţia asta. Am primit asigurări că nu ai nevoie de ea.

– Bine. Mulţumesc foarte mult că ai încercat.

– Ne vedem aici mâine sau poimâine.

– Minunat. Dacă tot nu eşti ocupat cu cererea mea, poate aranjezi o permisie de treizeci de zile pentru mine şi doamna Sunhill, şi o rezervare confirmată, pe un avion MAC, spre o destinaţie la alegerea mea.

– Pentagonul nici nu ar dori mai mult.

– Şi scoate rahatul ăla de scrisoare de mustrare din dosarul meu!

Am închis telefonul.

– Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat Cynthia.

– Cred că am deschis cutia Pandorei, am scos o cutie cu viermi şi am aruncat-o într-un cuib de viespi.

– Poţi să mai spui o dată.

Dar nu am făcut-o.

– Ni s-au tăiat toate legăturile. M-am gândit o clipă şi am reluat: Cred că putem să continuăm singuri.

– Nu avem de ales. Dar eu tot vreau să ştiu ce s-a întâmplat la West Point.

– Karl ne-a asigurat că nu e ceva important pentru caz.

Cynthia a rămas tăcută o clipă, apoi a zis:

– Karl mă dezamăgeşte. Nu m-am gândit niciodată că o să dea înapoi într-o anchetă ca asta.

– Nici eu.

Am mai vorbit câteva minute, încercând să ne închipuim încotro să o luăm în problema West Point. M-am uitat la ceas.

– Să mergem la Bethany Hill.

Ne-am ridicat în picioare, dar cineva a bătut la uşă şi Baker a intrat cu o foaie de hârtie în mână. S-a aşezat la biroul meu şi s-a uitat pe hârtie.

– la loc, Baker, i-am spus sarcastic.

Ne-a privit şi a spus cu o voce sigură:

– De fapt, sunt ofiţerul specialist Kiefer, de la DIC. Sunt aici de două luni şi lucrez sub acoperire pentru colonelul Hellmann. Am făcut o anchetă asupra felului cum e condusă secţia de transporturi – nişte fleacuri, nimic în legătură cu colonelul Kent. Colonelul Hellmann mi-a spus să fac astfel, încât să fiu desemnată drept secretara voastră. S-a uitat la noi: Aşa am

făcut.

– Vorbeşti serios? Ne-ai spionat pentru colonelul Hellmann? a întrebat Cynthia.

– Nu am spionat, v-am ajutat. Tot timpul.

– Da, dar tot sunt furios, i-am răspuns.

Baker, alias ofiţerul specialist Kiefer, a spus:

– Ai dreptate, dar e un caz extrem de dificil, iar colonelul Hellmann era îngrijorat.

– Colonelul Hellmann tocmai s-a declarat învins, i-am spus.

Nu a răspuns la remarcă.

– În cele două luni, de când sunt aici, am auzit zvonurile pe care vi le-am spus despre colonelul Kent şi căpitanul Campbell. Totul e adevărat, dar nu i-am scris niciodată, pentru că nu-mi place să fac aşa ceva oamenilor. Nu am văzut nicio situaţie prin care el să-şi fi neglijat îndatoririle şi nu dispuneam decât de bârfe de birou. Dar acum cred că toate sunt relevante.

– Sunt relevante, dar nu constituie dovezi decât poate de prostie, a răspuns Cynthia.

Doamna Kiefer a ridicat din umeri. Mi-a întins o foaie de hârtie.

– Am primit un telefon de la Falls Church acum câteva minute, prin care mi se cerea să vă spun cine sunt şi mi se dădeau instrucţiuni să rămân lângă fax. Iată ce a venit.

M-am uitat la hârtie, care îmi era adresată mie şi lui Sunhill, exclusiv, prin Kiefer. Am citit cu glas tare:

> În ceea ce priveşte întrebarea despre West Point, aşa cum am arătat şi la telefon, toate dosarele sunt sigilate sau nu există, toate întrebările puse au fost întâmpinate cu tăcere. Totuşi, am dat telefon unei persoane de la DIC care, în perioada respectivă, era la post la West Point. Persoana a vorbit doar cu condiţia de a i se păstra anonimatul. Iată ce am aflat: în vara dintre primul şi al doilea an petrecut la West Point, cadetul Campbell a fost spitalizată într-o clinică particulară, timp de câteva săptămâni. Oficial, suferise un accident în timpul unor exerciţii de noapte, la tabăra Buckner. Omul meu zice că generalul Campbell a venit cu avionul din Germania în ziua următoare „accidentului”. Iată care e povestea, aşa cum a reconstituit-o omul meu, din zvonuri. În august, în timpul unor exerciţii de recunoaştere, cadeţii au format

patrule de noapte, care urmau să intre în pădure şi, accidental sau cu intenţie, cadetul Campbell a fost separată de un grup mai mare şi s-a trezit împreună cu cinci sau şase bărbaţi – fie cădeţi, fie bărbaţi din Divizia Aeropurtată 82, care asistau la instrucţie. Aveau pe faţă vaselină de camuflaj, era întuneric şi aşa mai departe. Aceşti bărbaţi au prins-o pe cadetul Campbell, au dezbrăcat-o şi au imobilizat-o, legând-o de ţăruşii de la corturile lor, apoi au violat-o pe rând. Ce a urmat după aceea e neclar, dar se presupune că bărbaţii au ameninţat-o că o va păţi mai rău dacă raportează violul, apoi au dezlegat-o şi au fugit. Până în zori, ea a fost dată dispărută, apoi a venit în zona taberei, cu hainele în dezordine şi isterică. A fost dusă la spitalul militar Keller şi tratată pentru tăieturi minore şi contuzii, epuizare şi aşa mai departe. Fişele medicale nu înregistrează vreun atac sexual. Generalul Campbell a sosit, iar ea a fost mutată la o clinică particulară. Nu a fost acuzat nimeni, nu s-a intentat nicio acţiune în justiţie, incidentul a fost îngropat pentru binele academiei, iar cadetul Campbell s-a prezentat la cursuri în septembrie. Au fost zvonuri că generalul a făcut presiuni asupra fiicei lui ca să nu dea curs incidentului – generalul fiind, probabil, presat la rândul lui de persoane sus puse. Asta e tot. Distruge mesajul şi evidenţa activităţii faxului. Noroc.

Hellmann

I-am dat faxul Cynthiei care a spus:

– Acum totul are logică, nu-i aşa?

Am dat din cap.

– Ştiţi cine a omorât-o? ne-a întrebat Kiefer.

– Nu, i-am răspuns, dar cred că ştim acum de ce era acolo, în poligon.

Cynthia a băgat mesajul lui Karl în maşina de tocat hârtie şi i-a spus lui Kiefer:

– Deci, voiai să te faci detectiv?

Kiefer a părut puţin stânjenită, dar a răspuns:

– Baker voia să se facă detectiv.

– Baker poate să mai rămână secretară o vreme. Nu avem nevoie de încă un detectiv.

– Am înţeles, a răspuns Kiefer, intrând din nou în rol. Dar am

să ţin ochii deschişi şi urechile ciulite.

– Aşa să faci.

I-am spus lui Baker:

– Comunică-i colonelului Kent că domnul Brenner doreşte să-l consemneze în garnizoană pe colonelul Moore până la noi ordine.

– Am înţeles.

Am ieşit cu Cynthia din birou, apoi prin uşa din spate a clădirii şi ne-am dus la parcare, fără să fim agăţaţi de reporteri.

– E rândul meu să conduc, am spus.

Mi-am găsit cheile şi am urcat în Blazer.

În drum spre Bethany Hill, i-am spus:

– Karl e destul de cumsecade pentru un ticălos.

A zâmbit.

– Chiar dacă ne-a păcălit. Îţi vine să crezi?

– Face parte din meserie, Cynthia. Mi se părea mie ceva familiar. Avea ea ceva care nu mergea.

– Termină, Paul. Ai fost la fel de păcălit ca şi mine. Doamne, trebuie să mă las de meseria asta.

– Ce-i cu Panama?

M-am uitat la ea şi privirile noastre s-au întâlnit.

– Am cerut un post permanent în afara continentului, pentru că voiam să fiu departe de cel care avea să-mi devină fost soţ.

– Bună idee! Am schimbat subiectul: Deci, povestea de la West Point e dinamită curată.

– Da. Nu pot să cred că un tată a participat la muşamalizarea… totuşi, dacă te gândeşti bine… la West Point, tensiunea e foarte mare de când Academia e mixtă. E de necrezut ce se întâmplă acolo. În afară de asta, generalul trebuia să se gândească şi la cariera lui, poate că se gândea, de asemenea, la cariera şi reputaţia fiicei lui. Dar nu i-a făcut niciun serviciu.

– Nu, într-adevăr.

– Femeile care tăinuiesc un viol sau sunt silite să-l tăinuiască plătesc, de obicei, mai târziu pentru asta.

– Sau îi fac pe alţii să plătească, am subliniat eu.

– Exact. Uneori, şi una, şi alta. Ceea ce s-a întâmplat în poligonul şase a fost o reeditare a violului de la West Point, nu-i aşa?

– Mă tem că aşa e.

– Numai că de data asta a omorât-o cineva.

– Exact.

– Tatăl ei?

– Să căpătăm şi ultima informaţie de care avem nevoie, ca să reconstituim crima de la început la sfârşit.

O clipă, a rămas tăcută, apoi m-a întrebat:

– Ştii cine a omorât-o?

– Ştiu cine nu a omorât-o.

– Nu fi enigmatic, Paul.

– Ai vreun suspect?

– Mai mulţi.

– Îi vom judeca la noapte, la hotel.

– În regulă. Sper să spânzurăm pe cineva mâine-dimineaţă.

26

Am ajuns acasă la Fowler, pe Bethany Hill, şi am sunat la uşă.

Doamna Fowler ne-a salutat, arătând mai senină decât o văzusem de dimineaţă. Ne-a condus în camera de zi şi ne-a întrebat dacă vrem cafea sau altceva, dar am refuzat-o. Ea s-a aşezat pe canapea, iar noi am luat loc în fotolii.

Discutasem cu Cynthia ce urma să o întrebăm şi luasem hotărârea ca Cynthia să conducă interogatoriul. A pălăvrăgit cu doamna Fowler despre viaţă, armată, Fortul Hadley şi aşa mai departe, apoi, când doamna Fowler s-a relaxat, Cynthia i-a spus:

– Vă rugăm să fiţi sigură că nu dorim decât să se facă dreptate. Nu am venit aici să distrugem reputaţia cuiva. Am venit să găsim un ucigaş, dar şi să ne asigurăm că niciun bărbat sau nicio femeie să nu fie acuzaţi pe nedrept.

Doamna Fowler a dat din cap.

– Ştiţi că Ann Campbell a avut relaţii sexuale cu mulţi bărbaţi din garnizoană, a continuat Cynthia. Vreau să vă asigur că numele soţului dumneavoastră nu a fost legat de Ann Campbell în niciuna dintre dovezile pe care le-am găsit.

A dat din nou din cap, puţin mai energic, cred.

– Înţelegem poziţia colonelului Fowler, ca aghiotant al generalului Campbell, şi, presupun, ca prieten al acestuia. Apreciem cinstea soţului dumneavoastră şi permisiunea de a ne

lăsa să vorbim cu dumneavoastră. Sunt sigur că v-a spus să fiţi la fel de cinstită cu noi, cum a fost şi dumnealui, cum am fost şi noi cu dumneavoastră.

Încercare de a încuviinţa.

Cynthia a continuat, ocolind orice întrebare, directă, spunând lucruri pozitive, arătând compasiune, înţelegere şi aşa mai departe. Aşa trebuie să procedăm cu martorii civili care nu sunt citaţi, iar Cynthia făcea o treabă mult mai bună decât aş fi putut eu să fac.

Dar venise timpul şi Cynthia a întrebat-o:

– Eraţi acasă în seara crimei?

– Da.

– Soţul dumneavoastră a venit acasă de la Clubul Ofiţerilor pe la ora 22.00.

– Exact.

– V-aţi retras pe la 23.00?

– Aşa cred.

– Şi, cândva, între 02.45 şi 03.00, aţi fost treziţi de cineva care suna la uşă.

Niciun răspuns.

– Soţul dumneavoastră s-a dus jos şi a deschis uşa. S-a întors în dormitor şi v-a spus că fusese generalul şi că era ceva urgent. Soţul dumneavoastră s-a îmbrăcat şi v-a cerut să faceţi la fel. Aşa este?

Niciun răspuns.

– Şi v-aţi dus cu el, a continuat Cynthia. Cred că purtaţi pantofi numărul 37.

– Da, ne-am îmbrăcat amândoi şi am plecat, a răspuns doamna Fowler.

Timp de câteva secunde nu a mai vorbit nimeni, apoi Cynthia a continuat:

– V-aţi îmbrăcat amândoi şi aţi plecat. Generalul Campbell a rămas în casa dumneavoastră?

– Da.

– Doamna Campbell era cu el?

– Nu, nu era.

– Deci, generalul Campbell a rămas aici, iar dumneavoastră v-aţi însoţit soţul la poligonul şase, nu-i aşa?

– Da. Soţul meu mi-a spus că generalul îi atrăsese atenţia că Ann Campbell era goală şi m-a rugat să iau un halat cu mine. A mai spus că Ann Campbell era legată, aşa că am luat şi un cuţit

ca să tai frânghia.

– Bine. Aţi condus maşina pe drumul spre poligoane şi ultimul kilometru l-aţi parcurs cu farurile stinse.

– Da. Soţul meu nu a vrut să atragă atenţia gărzii. A spus că mai sus, pe drum, e cineva de gardă.

– Da. Şi aţi oprit lângă jeep, aşa cum vă dăduse instrucţiuni generalul Campbell. Cât era ceasul?

– Era… cam 03.30.

– Era cam 03.30. Aţi ieşit din maşină şi…

– Şi am văzut ceva pe poligon, iar soţul meu mi-a spus să mă duc acolo, să tai frânghia şi să pun halatul pe ea. Mi-a spus să-l chem, dacă aveam nevoie de ajutor. După o pauză, doamna Fowler a adăugat: Mi-a mai spus să-i dau o palmă dacă nu coopera. Era foarte furios.

– E de înţeles, a fost de acord Cynthia. Deci, v-aţi dus în poligon.

– Da. Soţul meu s-a hotărât să vină până la jumătatea drumului. Cred că era îngrijorat de felul cum va reacţiona Ann. A crezut că va deveni violentă.

– V-aţi apropiat de Ann Campbell. Aţi spus ceva?

– Da, am chemat-o pe nume, dar nu… nu a răspuns. M-am dus la ea şi… am îngenuncheat alături şi ochii ei erau deschişi, dar… am ţipat… şi soţul meu a alergat spre mine…

Doamna Fowler şi-a pus mâinile pe faţă şi a început să plângă. Cynthia părea pregătită pentru aşa ceva; s-a ridicat de la locul ei şi s-a aşezat lângă doamna Fowler, pe canapea, punându-i mâna în jurul umerilor şi oferindu-i o batistă.

După un minut, Cynthia a spus:

– Vă mulţumesc. Nu trebuie să mai spuneţi nimic. O să găsim singuri ieşirea.

Aşa am şi făcut.

Ne-am urcat în Blazer şi am plecat.

– Uneori nimereşti ţinta chiar şi pe întuneric, am spus.

– Numai că nu era întuneric, a răspuns Cynthia. Acum, totul capătă sens, e logic, bazat pe ceea ce cunoaştem din fapte şi pe ceea ce ştim despre personaje.

– Da. Ai făcut treabă bună.

– Mulţumesc. Dar tu mi-ai arătat cum.

Ceea ce era adevărat, aşa că am spus:

– Da.

– Cred că nu-mi place falsa modestie sau umilinţa la bărbaţi.

– Bun. Atunci eşti în maşina care trebuie. Crezi că Fowler i-a spus să spună adevărul sau s-a hotărât ea singură?

Cynthia s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Cred că Fowler ştie că noi ştim despre *a*, *b* şi *c*. I-a spus soţiei lui că, în cazul în care întrebăm despre x, ea să ne spună despre x şi să continue cu *y* şi z, ca să scape de apăsare şi să termine odată.

– Exact. Iar doamna Fowler e martorul soţului ei că Ann Campbell era moartă atunci când au ajuns ei acolo şi că nu a omorât-o el.

– Exact. Şi o cred; nu el a omorât-o pe Ann Campbell.

Am condus în tăcere, amândoi cufundaţi în gânduri.

Am ajuns la Beaumont House puţin cam devreme, dar am hotărât că protocolul trebuia să dea înapoi în faţa realităţii şi ne-am dus la uşa din faţă, unde legitimaţiile noastre au fost verificate de un poliţist militar care a şi sunat în locul nostru.

Spre norocul nostru, ne-a deschis tânărul şi frumosul locotenent Elby.

– Aţi venit cu zece minute mai devreme, a spus el.

Tânărul Elby purta insigna de infanterist, cu puştile încrucişate. Deşi pe uniformă nu exista niciun semn că ar fi luptat undeva, am respectat statutul lui de infanterist şi gradul pe care-l avea.

– Putem să plecăm şi să ne întoarcem sau putem să stăm de vorbă cu dumneavoastră câteva minute, i-am spus.

Locotenentul Elby părea într-o dispoziţie amicală şi ne-a condus înăuntru. Am intrat în camera, unde mai fusesem, şi i-am spus Cynthiei:

– Parcă voiai să te duci la toaletă.

– Ce? A... da!

– Este o toaletă în hol, pe stânga, i-a arătat locotenentul Elby.

– Mulţumesc.

A ieşit.

– Domnule locotenent, am aflat că vă întâlneaţi cu căpitanul Campbell.

Elby s-a uitat atent la mine şi mi-a răspuns:

– Aşa este.

– Ştiaţi că se întâlnea şi cu Wes Yardley?

A dat din cap şi, după expresia lui, mi-am dat seama că era o amintire încă dureroasă pentru el. Şi înţelegeam acest lucru – un tânăr ofiţer curat, care trebuie să împartă pe fiica şefului lui cu

un orăşean mai puţin curat, un fel de poliţist băiat-rău.

– Aţi iubit-o? l-am întrebat.

– Nu răspund la întrebarea asta.

– Aţi şi răspuns. Aveaţi intenţii onorabile?

– De ce îmi puneţi întrebările astea? Aţi venit ca să staţi de vorbă cu doamna Campbell.

– Am sosit mai devreme. Deci, ştiaţi despre Wes Yardley. Aţi auzit şi alte zvonuri, cum că Ann Campbell se întâlnea cu bărbaţi căsătoriţi din garnizoană?

– Despre ce dracu' vorbiţi?

Cred că nu auzise zvonurile. Şi cred că nu ştia nimic despre camera din subsol. L-am întrebat:

– Generalul aproba relaţia dumneavoastră cu fiica lui?

– Da. Chiar trebuie să răspund la aceste întrebări?

– Acum trei zile nu ar fi trebuit şi mi-aţi fi putut spune să mă duc dracului. Peste câteva zile, începând de acum încolo, veţi putea, probabil, să-mi spuneţi acelaşi lucru. Dar, în clipa asta da, trebuie să răspundeţi la aceste întrebări. Următoarea întrebare – doamna Campbell era şi ea de acord?

– Da.

– Aţi discutat cu Ann Campbell despre căsătorie?

– Da.

– Povestiţi-mi, domnule locotenent.

– Ei bine... ştiam că era încurcată cu acest Yardley şi eram... necăjit... dar nu era numai asta... Adică, ea mi-a spus că... că vrea să fie sigură că părinţii ei sunt de acord şi urma să anunţăm logodna după ce generalul ne va fi dat binecuvântarea.

– Înţeleg. Aţi discutat cu generalul de la bărbat la bărbat?

– Da, acum câteva săptămâni. Părea fericit, dar mi-a spus să mă mai gândesc o lună. A spus că fiica lui e o tânără încăpăţânată.

– Înţeleg. Şi, de curând, aţi primit ordin să vă duceţi undeva în cealaltă parte a lumii.

S-a uitat surprins la mine.

– Da... în Guam.

Aproape că mi-a venit să râd, dar nu am râs. Deşi superior mie în grad, era destul de tânăr ca să-mi fie fiu, aşa că i-am pus mâna pe umăr şi i-am spus:

– Domnule locotenent, aţi fi putut să fiţi cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui Ann Campbell, dar nu a fost să fie. Aţi fost prins în lupta pentru putere dintre general şi căpitanul

Campbell şi ei v-au mutat în sus şi în jos, pe tabla de şah. Undeva, în adâncul minţii, înţelegeţi lucrul ăsta. Continuaţi-vă viaţa şi vedeţi-vă de carieră, domnule locotenent, şi, data viitoare, când vă mai gândiţi la căsătorie, luaţi două aspirine, culcaţi-vă într-o cameră întunecoasă şi aşteptaţi să vă treacă.

Din nefericire, Cynthia a revenit chiar în clipa aceea şi s-a uitat urât la mine.

Locotenentul Elby părea confuz şi iritat, dar ceva îi umbla prin minte. S-a uitat la ceas.

– Doamna Campbell vă va primi acum, a spus.

L-am urmat pe Elby în hol, apoi într-un fel de salonaş victorian în partea din faţă a casei.

Doamna Campbell s-a ridicat din fotoliu, iar noi ne-am îndreptat spre ea. Purta o rochie simplă, neagră şi, apropiindu-mă, am văzut ce mult semăna cu fiica ei. La aproape şaizeci de ani, doamna Campbell se schimbase dintr-o femeie frumoasă într-una atrăgătoare, dar va trebui să mai treacă alţi zece ani, cel puţin, pentru ca oamenii să înceapă să folosească, în legătură cu ea, expresia neutră şi fără sex de „femeie bine”.

Cynthia a dat mâna cu ea şi i-a prezentat condoleanţe. Am dat şi eu mâna cu ea şi am făcut acelaşi lucru. Ne-a invitat să stăm jos, pe o canapea de două locuri de lângă fereastră. Ne-am aşezat, iar ea a luat loc pe o canapea similară. Între noi, era o măsuţă rotundă pe care se aflau câteva carafe cu băuturi şi pahare. Doamna Campbell bea ceai, dar ne-a întrebat dacă vrem vin de Xeres sau vin de Porto.

De fapt, aş fi vrut să beau ceva, însă nu Xeres sau Porto. Am refuzat, dar Cynthia a acceptat un vin de Xeres, iar doamna Campbell i-a turnat un pahar.

Am fost surprins să descopăr că doamna Campbell avea un accent sudic, dar mi-am amintit că o văzusem la televizor, odată, în timpul războiului din Golf, când remarcasem ce pereche perfectă alcătuiau din punct de vedere politic: un general din Midwest şi o doamnă cultivată din sud. Cynthia a făcut puţină conversaţie, iar doamna Campbell, cu toată durerea ei, a participat. S-a dovedit că doamna Campbell era din Carolina de Sud, ea însăşi fiică de ofiţer. June Belham – acesta era numele ei de fată – întruchipa, cred eu, tot ce era bun în sud. Era politicoasă, fermecătoare şi graţioasă; mi-am amintit ce spusese colonelul Fowler despre ea şi am adăugat, la aceste calităţi, loialitatea şi purtarea de doamnă, dar fermă.

Eram conştient că vremea trecea, dar Cynthia părea să nu se grăbească să treacă la lucrurile neplăcute şi am presupus că socotea că nu era potrivit şi/sau îşi pierduse curajul. Nu o condamnam pentru asta. Dar, deodată, Cynthia a spus:

– Cred că doamna Fowler sau, poate, colonelul Fowler v-a sunat înainte de venirea noastră.

Bravo, Cynthia!

Doamna Campbell a pus cana cu ceai pe masă şi a răspuns cu aceeaşi voce liniştită cu care conversase până atunci.

– Da, am vorbit cu doamna Fowler. Sunt foarte bucuroasă că a putut sta de vorbă cu dumneavoastră. A fost foarte afectată şi acum se simte mult mai bine.

– Da, a răspuns Cynthia, aşa se întâmplă adesea. Ştiţi, doamnă Campbell, eu mă ocup, mai ales, de cazuri de viol şi pot să afirm că, atunci când încep să pun întrebări unor oameni despre care ştiu că au ce să-mi spună, aproape că simt tensiunea în aer. E ca şi cum ar avea cu toţii o rană, dar, din clipa în care primul a vorbit, totul începe să iasă la iveală, ca şi acum, aici.

Era felul Cynthiei de a spune că, odată ce codul tăcerii a fost rupt, se grăbesc cu toţii să devină martorii guvernului. Ceea ce desfiinţează orice suspect.

Cynthia a spus doamnei Campbell:

– Deci, din ceea ce mi-a spus doamna Fowler şi din ceea ce domnul Brenner şi cu mine am aflat din alte surse, se pare că generalul a primit un telefon de la Ann în primele ore ale dimineţii, în care îi cerea să se întâlnească în poligon, probabil pentru a discuta ceva. Aşa este?

Încă o încercare la nimereală sau, dacă e să o cred pe Cynthia, o foarte bună presupunere.

– Telefonul roşu de lângă pat a sunat pe la ora 01.45, a răspuns doamna Campbell. Generalul a răspuns imediat şi m-am trezit şi eu. M-am uitat la el în timp ce asculta. Nu a spus nimic, dar a închis, s-a dat jos din pat şi a început să se îmbrace. Nu l-am întrebat niciodată la ce se refereau aceste telefoane, dar el îmi spunea întotdeauna unde se duce şi când credea că se va întoarce. A zâmbit şi a continuat: De când suntem în Fortul Hadley, nu a primit multe telefoane în mijlocul nopţii, dar în Europa, când suna telefonul, zbura din pat, lua bagajul, gata făcut, şi se ducea la Washington sau în Germania de Est, sau cine mai ştie unde. Dar întotdeauna îmi spunea… De data asta,

mi-a spus doar că se întoarce într-o oră. Şi-a pus haine civile şi a plecat. M-am uitat după el şi am observat că luase maşina mea.

– Ce fel de maşină este, doamnă?

– Buick.

Cynthia a dat din cap.

– Apoi, cam pe la ora 04.00-04.30, generalul s-a întors acasă şi mi-a spus ce s-a întâmplat.

S-a uitat în gol şi, pentru prima dată, am văzut chipul unei mame obosite şi cu inima frântă şi, mi-am închipuit ce tribut o făcuseră să plătească în toţi aceşti ani. În mod sigur, ca soţie şi mamă nu putea să fie de acord cu ceea ce făcuse generalul fiicei lor, în numele binelui, al carierei şi al imaginii publice pozitive. Dar, la un moment dat, probabil că se împăcase cu gândul.

Cynthia a intervenit:

– Soţul dumneavoastră a venit acasă pe la ora 04.30.

– Da... L-am aşteptat... aici, în camera asta. Când a intrat pe uşă, am ştiut că fiica mea a murit. S-a ridicat în picioare. Asta e tot ce ştiu. Acum, când cariera soţului meu s-a sfârşit, nu ne mai rămâne decât să sperăm că îl veţi găsi pe ucigaş. Apoi vom putea să plecăm şi să ne găsim pacea.

Ne-am ridicat şi noi, iar Cynthia a spus:

– Facem tot ce putem şi vă mulţumim că v-aţi uitat o clipă durerea pentru a vorbi cu noi.

I-am spus că găsim singuri ieşirea şi am plecat.

Afară, în drum spre maşină, am spus:

– Cariera generalului s-a încheiat acum zece ani, la spitalul militar Keller, la West Point. Numai că i-a trebuit ceva timp ca vestea să-l ajungă din urmă.

– Da, şi-a trădat nu numai fiica, dar s-a trădat pe el însuşi şi pe soţia lui.

Am urcat în maşină şi am plecat din faţa casei Beaumont.

27

– Despre ce ai vorbit cu locotenentul Elby? m-a întrebat Cynthia pe drum.

– Despre dragoste şi căsătorie.

– Da, am auzit partea cu răbdarea înţeleaptă.

– Ştii, e prea tânăr ca să se liniştească. O ceruse în căsătorie pe Ann Campbell.

– Căsătoria cu Ann Campbell nu i-ar fi adus chiar liniştea.

– Adevărat.

Am informat-o pe Cynthia asupra scurtei mele conversaţii cu Elby şi am adăugat:

– Acum, bietul de el este trimis în Guam. Aşa merg lucrurile – ca în vechile piese greceşti când un muritor cunoaşte o zeiţă în sensul biblic. Fie îi suceşte minţile, îl transformă în animal sau într-un obiect neînsufleţit, fie îl exilează în insula Guam, ori în echivalentul ei egeean.

– Prostii.

– Exact. Oricum, am sentimentul că dinamica membrilor familiei Campbell era atât de patologică, încât dragostea şi fericirea nu ar fi putut să înflorească niciodată la ei, şi Dumnezeu să-l ajute pe cel care e prins în durerea şi nenorocirea lor.

A dat din cap.

– Crezi că lucrurile mergeau bine înainte ca ea să fie violată la West Point?

– Din câte spune colonelul Moore, da. Cred că e un tablou limpede. Şi, pentru că vorbim de tablouri, mă gândesc la albumul de fotografii pe care l-am găsit în casă la Ann… Dacă priveşti pozele, în funcţie de clipa când au fost făcute, – înainte sau după violul din vara dintre primul şi al doilea an la West Point – vezi diferenţa.

– Da. Poţi să stabileşti clipa când s-a întâmplat orice tragedie într-o familie, dacă ştii ce să cauţi. Bărbaţii aceia care au violat-o s-au distrat puţin, apoi şi-au văzut de vieţile lor, fără să se gândească vreodată la naufragiul uman pe care l-au lăsat în urmă.

– Ştiu. Putem vedea asta şi dacă rămânem destul pe loc în urma unui act de violenţă. Dar, de obicei, putem să facem dreptate. În cazul de faţă, nimeni nu a chemat poliția.

– Nu, atunci nu. Dar acum suntem aici. Cum vrei să-l abordezi pe generalul Campbell? m-a întrebat.

– Mi-ar plăcea să-l necăjesc. Însă cred că a plătit deja preţul cel mai mare pentru marea lui greşeală. Nu ştiu… O să văd acolo. E general.

– Da.

Parcarea statului-major era aproape goală, mai erau doar

câteva maşini, inclusiv maşina oliv a generalului. Se mai afla un jeep dintre cele care sunt, de obicei, atribuite statelor-majore, şi am presupus că acela din hangarul de la Jordan Field fusese înlocuit.

Eram în picioare, cu Cynthia, în parcarea din dreapta clădirii.

– Ea a ieşit pe uşa aceea, cam pe la ora 01.00, s-a urcat într-un jeep şi s-a dus să înfrunte fantomele trecutului, am spus.

– Şi fantomele au câştigat.

Am ocolit şi am ajuns în faţa clădirii. Avea două etaje, din cărămidă închisă la culoare, şi semăna vag cu o şcoală publică, înălţată prin deceniul al patrulea, cu excepţia aleii, care era mărginită de tuburi de mortiere de 155 mm consumate, în care erau plantate flori, o ironie neintenţionată, desigur. De asemenea, pe pajişte se aflau piese vechi de artilerie din diferite epoci, dispuse în ordinea apariţiei lor pe scara progresului.

Am intrat pe uşa din faţă şi un tânăr ECI, de la ghişeul de informaţii, s-a ridicat în picioare. I-am spus că aveam întâlnire cu generalul Campbell. S-a uitat pe lista de primiri şi ne-a arătat un coridor lung care ducea spre partea din spate a clădirii.

Am mers cu Cynthia pe coridorul pustiu ascultându-ne ecoul paşilor. Pe jos era linoleum bine lustruit.

– N-am arestat niciodată un general, i-am spus. Probabil că sunt mai nervos decât el.

– Nu a ucis-o el, Paul, a răspuns ea, uitându-se la mine.

– De unde ştii?

– Nu pot să-mi închipui şi, dacă nu pot, înseamnă că nu s-a întâmplat aşa.

– Nu-mi amintesc să existe aşa ceva în manual.

– În orice caz, nu cred că avem voie să arestăm un general. Verifică în manual.

Am ajuns într-un alt hol, de asemenea, pustiu. Drept în faţă, era o uşă închisă, cu o plăcuţă de alamă pe care scria: „General-lt. Joseph I. Campbell”.

Am bătut la uşă şi ne-a deschis o femeie-căpitan pe a cărei plăcuţă de identificare am citit Bollinger.

– Bună seara, a spus. Sunt adjutantul principal al generalului Campbell.

Ne-am strâns mâinile şi ea ne-a condus într-un secretariat mic. Căpitanul Bollinger avea cam treizeci şi cinci de ani, era îndesată, dar prietenoasă şi vioaie. I-am spus:

– Nu cred că am mai auzit de vreo femeie să fie adjutant al

unui general, de la prietena lui Ike încoace.

A zâmbit şi a răspuns:

– Sunt câteva. Celălalt adjutant al generalului este un bărbat, locotenentul Elby.

– Da, l-am cunoscut.

M-am gândit că, dacă locotenentul Elby era un gaj în jocul dintre tată şi fiică, căpitanul Bollinger, în mod sigur, nu era; nu putea fi sedusă de Ann şi era destul de urâtă din punctul de vedere al doamnei Campbell. În cercurile înalte, treaba e împuţită rău.

Căpitanul Bollinger ne-a condus într-un birou gol şi a spus:

– Generalul v-a afectat cât timp doriţi. Dar vă rog să înţelegeţi că… e foarte îndurerat.

– Înţelegem, a răspuns Cynthia.

Am înţeles, de asemenea, că întrevederea fusese programată după orele de program, astfel ca, dacă lucrurile mergeau rău, trupele să nu afle.

Căpitanul Bollinger a bătut la o uşă frumoasă de stejar, a deschis-o şi i-a anunţat pe ofiţerii Brenner şi Sunhill. Apoi s-a dat la o parte şi am intrat.

Generalul era în picioare şi a venit spre noi ca să ne salute. Am schimbat saluturi rapide, apoi ne-am dat mâinile.

Generalul Campbell ne-a arătat nişte scaune capitonate şi am luat loc cu toţii. Generalii, ca şi directorii, au diferite locuri unde se poate sta jos, în birou, în funcţie de importanţă, dar generalii au şi posibilitatea să te lase să stai în picioare, în poziţie de drepţi, sau, dacă sunt drăguţi, pe loc, repaus. Dar Cynthia şi cu mine am fost invitaţi să luăm loc mai mult din politeţe decât datorită gradelor noastre. Probabil că avea legătură cu faptul că tocmai ascultaserăm două declaraţii făcute de două soţii care fuseseră martorele unor delicte: complicitate şi uneltire. Dar poate că îi plăcea de noi.

– Doriţi să beţi ceva? ne-a întrebat.

– Nu, mulţumim, domnule.

Dar, de fapt, se trăsese tunul şi steagul fusese coborât, iar în armată asta echivalează cu beculeţul lui Pavlov care anunţă masa câinilor înfometaţi.

Nimeni nu a vorbit timp de un minut şi ceva. M-am uitat prin birou. Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar ornamentaţia era din stejar natural, ca şi birourile, mesele şi aşa mai departe. Covorul, care acoperea podeaua de stejar, era un covor oriental roşu, probabil

adus de peste mări. Nu existau trofee de război, amintiri, certificate înrămate sau diplome, dar, pe o măsuţă mică, rotundă, aflată într-un colţ, era o pelerină albastră, pusă ca o faţă de masă, pe care se afla o sabie băgată în teacă, un pistol cu butoi lung, o pălărie albastră de uniformă şi alte mărunţişuri.

Generalul a văzut că mă uit la ele şi a spus:

– Sunt lucrurile tatălui meu. A fost colonel de cavalerie prin anii ’20.

– Şi eu am fost în Batalionul întâi din Regimentul 8 Cavalerie, în Vietnam, dar n-aveam cai, am răspuns.

– Adevărat? Acela a fost regimentul tatălui meu. Bătrâni luptători indieni, dar asta era înainte de vremea lui.

Deci, până la urmă, aveam ceva în comun. Aproape. Cynthia a fost, probabil, imediat plictisită de pălăvrăgeala noastră, dar stabilirea unor relaţii masculine e un lucru bun înainte de a încolţi pe cineva.

– Deci, nu ai fost întotdeauna detectiv? m-a întrebat generalul Campbell.

– Nu, domnule. Am muncit cinstit.

A zâmbit.

– Medalii? Decoraţii?

I-am spus, iar el a încuviinţat din cap. Cred că putea să accepte mai uşor ceea ce aveam de gând să fac cu el, dacă totul venea din partea unui veteran în luptă. Chiar dacă nu aş fi fost, i-aş fi spus că sunt. Mi se permite să mint ca să aflu adevărul, iar un martor care nu a jurat poate, de asemenea, să mintă în timp ce unul care a jurat, e mai bine să nu o facă, iar un suspect poate să-şi exercite oricând dreptul de a nu se autoacuza. Totuşi, adesea, problema e să hotărăşti cine ce este.

Generalul s-a uitat la Cynthia, nedorind s-o excludă, şi a întrebat-o de trecutul ei în armată, de rădăcinile ei civile şi aşa mai departe. Ea i-a răspuns şi aşa am aflat unele lucruri, deşi poate că minţea. Am observat că generalii şi, uneori, coloneii îi întreabă întotdeauna pe soldaţii şi pe ofiţerii din subordine despre oraşele lor natale, şcolile civile, instrucţia militară şi altele. Nu ştiu dacă îi interesează, dacă este un fel de metodă de management japoneză, importantă, şi pe care au învăţat-o la Academia Militară, sau ce naiba o fi, dar trebuie să intri în joc, chiar dacă eşti pe cale să arestezi individul pentru activităţi criminale.

Deci, având tot timpul la dispoziţie, am depănat amintiri

vreme de un sfert de oră. În cele din urmă, generalul a zis:

– Înţeleg că aţi stat de vorbă cu doamna Fowler şi cu doamna Campbell, deci ştiţi cam ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

– Da, domnule, am răspuns, dar, ca să fiu foarte cinstit, dedusesem foarte mult din ceea ce s-a întâmplat înainte de a vorbi cu doamna Fowler şi cu doamna Campbell.

– Da? Impresionant. Facem treabă bună cu formarea oamenilor noştri de la DIC.

– Da, domnule, şi avem multă experienţă practică, deşi acest caz a prezentat probleme unice.

– Sunt sigur. Ştii cine a ucis-o pe fiica mea?

– Nu, domnule.

S-a uitat atent la mine şi a întrebat:

– Nu a fost colonelul Moore?

– S-ar putea.

– Văd că nu ai venit ca să răspunzi la întrebări.

– Într-adevăr, domnule.

– Atunci, cum ai vrea să se desfăşoare această întrevedere?

– Cred că ar fi mai uşor pentru toţi, domnule, dacă aţi începe prin a ne povesti ce s-a întâmplat în seara aceea, începând cu telefonul de la ora 01.45. S-ar putea să vă întrerup când am nevoie de o lămurire.

A dat din cap.

– Da, bine. Dormeam când a sunat telefonul roşu de pe noptiera mea. Am răspuns, dar nu am auzit nimic. Apoi s-a auzit un declic şi… şi vocea fiicei mele care cred că era înregistrată.

Am încuviinţat din cap. În turnurile de control din poligoane existau telefoane, dar noaptea erau închise. Ann Campbell şi Charles Moore avuseseră cu ei un telefon mobil şi un casetofon.

– Mesajul… mesajul înregistrat spunea: „Tată, aici e Ann. Vreau să discutăm ceva extrem de urgent. Ne întâlnim la poligonul şase, nu mai târziu de ora 02.15”. Generalul a adăugat: Zicea că, dacă nu vin, o să se sinucidă.

Am încuviinţat din nou din cap.

– V-a spus să o aduceţi cu dumneavoastră şi pe doamna Campbell?

S-a uitat la mine şi la Cynthia, întrebându-se cât de mult ştiam de fapt, gândindu-se că poate găsisem banda aceea.

– Da, a spus asta, dar nu am avut intenţia să o ascult.

– Da, domnule. Ştiaţi despre ce voia să vorbiţi atât de urgent, încât să vă scoată din pat şi să conduceţi până la poligon?

– Nu… Eu… Ann, poate aţi aflat, era epuizată nervos.

– Da, domnule. Totuşi, cred că mi-a spus cineva că îi dăduserăţi un ultimatum. Urma ca ea să vă dea răspunsul la micul dejun din dimineaţa aceea.

– Aşa este. Purtarea ei devenise de nesuportat şi i-am spus să îşi revină sau să plece.

– Deci, când i-aţi auzit vocea, la ora aceea, v-aţi dat seama că nu era o izbucnire emoţională oarecare, ci că era, de fapt, legată de ultimatumul dumneavoastră şi de răspunsul pe care trebuia să-l dea.

– Da, cred că mi-am dat seama de asta.

– De ce credeţi că a comunicat cu dumneavoastră cu ajutorul unui mesaj înregistrat?

– Ca să nu pot să mă împotrivesc, cred. Eram foarte ferm cu ea, dar nu puteam să mă cert cu o voce înregistrată şi am făcut ceea ce ar fi făcut orice tată – m-am dus la întâlnire.

– Da, domnule. Şi, aşa cum s-a dovedit, fiica dumneavoastră era deja în poligon şi vă sunase de acolo, cu ajutorul unui telefon mobil. De fapt, plecase de la statul-major pe la ora 01.00. Nu ştiţi de ce a ales un loc îndepărtat, unde se face instrucţie, pentru această întâlnire? De ce nu a venit, pur şi simplu, la micul dejun, ca să vă dea răspunsul la ultimatum?

A clătinat din cap.

– Nu ştiu.

Poate că, întâi, nu a ştiut, dar, când a văzut-o, şi-a dat seama. Vedeam că era sincer îndurerat şi că abia se mai stăpânea. S-ar fi *stăpânit* indiferent cât de tare l-aş fi presat şi mi-ar fi spus adevărurile evidente, legate de fapte şi dovezi. Dar nu mi-ar fi mărturisit, de bunăvoie, adevărul asupra *motivului* pentru care o găsise pe fiica lui goală şi legată.

– A spus că se va sinucide, dacă nu veniţi. Credeţi că s-ar fi putut să se gândească să vă omoare pe *dumneavoastră,* dacă veneaţi?

Nu a răspuns.

– Aţi luat o armă cu dumneavoastră? l-am întrebat.

A dat din cap.

– Nu ştiam ce urma să găsesc acolo şi era noapte.

Nu, cred şi eu că nu ştiai. *De aceea nici nu ai luat-o şi pe doamna Campbell*.

– Deci, v-aţi îmbrăcat civil, aţi luat o armă, aţi luat maşina soţiei şi aţi condus până la poligonul şase, cu farurile stinse. La

ce oră aţi ajuns acolo?

– Era… cam 02.15. Exact când mi-a spus ea.

– Da. Şi aţi aprins farurile şi…

A urmat o tăcere lungă, timp în care generalul Campbell s-a gândit la conjuncţia pe care o lăsasem în aer. În cele din urmă, a spus:

– Am ieşit din maşină şi m-am dus la jeep, dar ea nu era acolo. Am început să mă îngrijorez şi am strigat-o, dar nu a răspuns. Am strigat-o din nou, apoi am auzit-o chemându-mă şi m-am dus înspre poligon şi am văzut-o… am văzut-o pe pământ, am văzut pe cineva pe jos şi am crezut că era ea şi că era rănită. M-am dus repede într-acolo… era goală şi… cred că am fost şocat, zăpăcit… nu am ştiut ce să fac, dar era în viaţă, asta era tot ce mă interesa. Am strigat-o şi am întrebat-o dacă era bine şi ea a răspuns că da… M-am apropiat de ea… ştii, îmi vine greu să vorbesc despre asta.

– Da, domnule, şi pentru noi e greu. Nu încerc să compar pierderea dumneavoastră cu sentimentele noastre, dar cred că vorbesc şi în numele doamnei Sunhill când afirm că, în timpul acestei anchete, am ajuns… am ajuns să o îndrăgim pe fiica dumneavoastră.

Poate că doamna Sunhill nu simţea chiar aşa. Am continuat:

– Cei care anchetează crime au adesea astfel de sentimente faţă de cei decedaţi, chiar dacă nu i-au cunoscut. Avem de-a face cu un caz neobişnuit. Am vizionat ore întregi videocasete cu cursurile ţinute de fiica dumneavoastră şi am simţit că fiica dumneavoastră era o persoană pe care mi-ar fi plăcut să o cunosc… Dar să vă las să ne spuneţi ce s-a întâmplat după aceea.

Generalul Campbell începuse din nou să se piardă şi am stat cu toţii jenaţi un minut, în timp ce el respira adânc. Apoi şi-a dres vocea şi a continuat:

– Când am încercat să o dezleg… a fost foarte jenant, şi pentru ea şi pentru mine… dar nu am putut să desfac frânghia, nici să scot ţăruşii din pământ… am încercat… cine o legase bătuse ţăruşii foarte adânc, iar frânghia era bine înnodată… i-am spus că am să mă întorc… m-am dus la maşina mea şi la jeep, dar nu am găsit ceva cu care să tai frânghiile… aşa că m-am întors şi i-am spus… i-am spus că am să mă duc cu maşina la Bethany Hill, să iau un cuţit de la colonelul Fowler… Bethany Hill e la mai puţin de zece minute de poligonul şase… Acum, când

mă gândesc înapoi, ar fi trebuit... ei bine, nu ştiu ce ar fi trebuit să fac.

– În timp ce încercaţi să dezlegaţi frânghia, aţi vorbit, bineînţeles.

– Am schimbat doar câteva cuvinte.

– Dar, fireşte, aţi întrebat-o cine a legat-o.

– Nu...

– Domnule general, în mod sigur aţi spus ceva în genul: „Ann, cine a făcut asta? ”

– Da... sigur. Dar nu ştia.

– De fapt, l-am informat, nici nu ar fi spus.

Generalul m-a privit în ochi.

– Exact. Nu mi-ar fi spus. Poate ştiţi voi.

– Deci, v-aţi întors cu maşina pe Rifle Range Road, spre Bethany Hill.

– Exact. Şi l-am chemat pe colonelul Fowler să mă ajute.

– Ştiaţi că la depozitul de muniţii era postată o gardă, cam la un kilometru în direcţia opusă?

– Nu ştiu unde se află fiecare post de gardă din garnizoană. Mă îndoiesc, oricum, că m-aş fi dus acolo. Nu aveam nevoie ca un tânăr să o vadă aşa pe fiica mea.

– De fapt, era o femeie. Dar nu e ceva relevant însă mă întreb de ce aţi făcut cale-ntoarsă, cu farurile stinse, şi de ce aţi continuat încă cel puţin câteva sute de metri cu ele stinse.

Probabil că se întreba de unde ştiam, apoi şi-a dat seama că interogasem santinela. În cele din urmă, a răspuns:

– Ca să fiu sincer, nu voiam să atrag atenţia.

– De ce nu?

– Nu te-ai fi ferit? Dacă ţi-ai fi lăsat fiica legată şi goală pe pământ ai fi dorit să mai fie amestecat şi altcineva? Îmi era limpede că trebuia să mă duc la colonelul Fowler şi la soţia lui, după ajutor. E clar că nu doream ca acest incident să devină public.

– Dar incidentul era o crimă, nu-i aşa? Nu v-aţi gândit că fusese molestată de vreun nebun sau de mai mulţi? Ce v-ar fi făcut să ascundeţi acest lucru?

– Cred că nu am vrut ca ea să se simtă stânjenită.

– Violul nu ar trebui să stânjenească victima, a spus Cynthia.

– Dar aşa stau lucrurile, a răspuns generalul Campbell.

– V-a spus ea că ar dori să rămână acolo în timpul cât vă duceaţi să-l aduceţi pe colonel şi pe doamna Fowler? a întrebat

Cynthia.

– Nu, dar am crezut că era cel mai bun lucru.

– Nu era îngrozită că acela sau aceia care o violaseră se vor întoarce în lipsa dumneavoastră? a întrebat Cynthia.

– Nu… ba da, a spus să vin repede. Ascultaţi, doamnă Sunhill, domnule Brenner, dacă sugeraţi că nu am luat hotărârea cea mai corectă, probabil că aveţi dreptate. Poate că ar fi trebuit să insist în încercarea de a o elibera, poate ar fi trebuit să-i pun arma mea în mână, ca să încerce să se apere cât eram eu plecat, poate ar fi trebuit să trag un foc ca să atrag atenţia patrulei de poliție, poate că ar fi trebuit să stau, pur şi simplu, cu ea acolo până apărea o maşină. Nu credeţi că m-am gândit la asta de o mie de ori? Dacă puneţi la îndoială corectitudinea hotărârii mele, aveţi dreptate, dar vă rog să nu vă îndoiţi de gradul meu de îngrijorare.

Cynthia a răspuns:

– Domnule general, nu mă îndoiesc de niciuna. Mă întreb doar ce s-a întâmplat acolo, de fapt.

El a încercat să răspundă, apoi s-a hotărât să nu mai zică nimic.

– Deci, aţi condus până la familia Fowler, am spus. Le-aţi explicat despre ce este vorba, iar ei s-au dus acolo ca să o ajute pe căpitanul Campbell.

– Exact. Doamna Fowler avea un halat şi un cuţit ca să taie frânghiile.

– Dumneavoastră nu aţi văzut hainele fiicei dumneavoastră nicăieri?

– Nu.

– Nu v-aţi gândit să o acoperiţi cu cămaşa dumneavoastră?

– Nu… nu mai gândeam foarte limpede.

Acesta era bărbatul care, fiind locotenent-colonel, condusese batalionul de infanterie motorizată în oraşul asediat Quang Tri şi salvase o companie de puşcaşi americani, care căzuseră într-o capcană în vechea citadelă franceză. Dar nu ştiuse cum să o ajute pe propria fiică. Era clar că nu avusese intenţia să-i ofere ajutor şi îmbărbătare. Fusese extrem de furios.

– De ce nu v-aţi dus cu soţii Fowler, domnule general? l-am întrebat.

– Nu era nevoie de mine, era evident. Era nevoie numai de doamna Fowler, dar colonelul Fowler s-a dus cu ea, pentru cazul în care ar fi avut necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Pentru cazul în care persoana care făcuse asta mai era pe acolo.

– Dar atunci, cum de aţi lăsat-o pe fiica dumneavoastră singură, legată, goală şi în primejdie, în cazul în care credeaţi că exista o asemenea posibilitate?

– Nu m-am gândit la asta decât pe drum. Când am ajuns aproape de casa soţilor Fowler. Ar trebui să subliniez faptul că drumul până la ei mi-a luat mai puţin de zece minute.

– Da, dar drumul înapoi, plus trezirea soţilor Fowler, timpul cât s-au îmbrăcat şi s-au dus la poligon luau aproape treizeci de minute. După ce i-aţi trezit şi le-aţi cerut ajutorul, gestul cel mai natural al oricărei persoane – tată, comandant militar – ar fi fost să fugă înapoi şi să asigure paza până la sosirea cavaleriei alertate, ca să folosesc o analogie militară.

– Mă întrebaţi care a fost raţionamentul sau motivaţia mea, domnule Brenner?

– Nu raţionamentul, domnule. Raţionamentul ar fi fost excelent, dacă motivaţia ar fi fost curată. Deci, cred că vreau să ştiu care a fost motivaţia.

În mod normal, unui general nu i se pun întrebări. Dar acum era altceva.

A dat din cap şi a spus:

– Cred că ştiţi amândoi mai mult decât lăsaţi să se vadă. Sunteţi foarte isteţi. Am văzut asta de la început. Deci, de ce nu-mi spuneţi voi ce motivaţie am avut?

Cynthia i-a răspuns:

– Doreaţi să o faceţi să se frământe puţin.

În zidurile de apărare se făcuse o breşă, iar Cynthia a atacat mai departe:

– De fapt, domnule general, ştiaţi că fiica dumneavoastră nu fusese victima nici unui violator, că nu fusese atacată, în timp ce vă aştepta acolo. Că, de fapt, avea un complice şi vă chemaseră acolo, cu ajutorul înregistrării, numai în scopul ca dumneavoastră şi doamna Campbell să o găsiţi în această situaţie. Aceasta este singura explicaţie logică a evenimentelor, a faptului că aţi lăsat-o singură, a faptului că v-aţi dus la soţii Fowler ca să le spuneţi să aibă grijă de ea, dumneavoastră rămânând în casă, ca să aşteptaţi întoarcerea lor cu fiica dumneavoastră şi cu jeepul ei, şi a faptului că nu aţi spus o vorbă despre asta până acum. Eraţi foarte furios pe ea pentru ceea ce făcuse.

Generalul Campbell a rămas adâncit în gânduri, cântărindu-şi, poate, opţiunile, viaţa, greşeala de acum câteva nopţi, greşeala de acum câţiva ani. În cele din urmă, a spus:

– Cariera mea s-a sfârşit şi mi-am scris demisia pe care o voi depune mâine, după înmormântarea fiicei mele. Acum, mă gândesc la cât de mult trebuie să ştiţi voi ca să găsiţi ucigaşul, cât de mult vreau eu să vă mărturisesc vouă şi lumii, şi cui i-ar folosi dacă aş dezonora şi mai mult amintirea fiicei mele. Ştiu că totul pare a fi în interesul meu, dar trebuie să mă gândesc şi la soţia mea, la fiul meu şi, de asemenea, la armată. Nu sunt un cetăţean oarecare, iar purtarea mea se răsfrânge şi asupra profesiei, iar nenorocirea mea poate să servească doar pentru a scădea şi mai mult moralul corpului ofiţeresc.

Voiam să-i spun că moralul ofiţerilor superiori de la Fortul Hadley era deja destul de scăzut, de vreme ce toţi aşteptau să le cadă sabia pe cap, că, într-adevăr, nu era un cetăţean oarecare şi nu putea să se aştepte să fie tratat ca atare şi că, da, totul părea a fi în interesul lui, că reputaţia fiicei lui nu era cel mai bun motiv, şi că ar trebui să mă lase pe mine să hotărăsc cât de mult ar trebui să ştiu ca să găsesc ucigaşul şi, în sfârşit, dar nu cel din urmă, faptul că, într-adevăr, cariera lui se sfârşise. Dar în loc de asta, i-am spus:

– Înţeleg de ce n-aţi anunţat poliţia militară că fiica dumneavoastră era legată şi goală în poligon – era într-adevăr, domnule general, o afacere particulară, şi mărturisesc că şi eu aş fi făcut la fel. Înţeleg, de asemenea, de ce şi cum au fost amestecaţi soţii Fowler. Mărturisesc din nou că probabil aş fi făcut la fel. Dar, atunci când soţii Fowler s-au întors şi v-au spus că fiica dumneavoastră era moartă, nu aveaţi dreptul să-i faceţi complici pentru a ascunde adevărata natură a crimei. Nu aveaţi dreptul s-o faceţi complice nici pe soţia dumneavoastră. Nu aveaţi dreptul, domnule, să îngreunaţi şi mai mult treaba mea şi a doamnei Sunhill, trimiţându-ne pe piste false.

– Ai absolută dreptate. A încuviinţat din cap. Îmi asum toată răspunderea.

Am tras adânc aer în piept şi l-am informat:

– Trebuie să vă spun, domnule, că tot ce aţi făcut constituie delicte care sunt pedepsite conform Codului militar.

A dat din nou din cap, rar.

– Da, sunt conştient de asta. S-a uitat la mine, apoi la Cynthia. V-aş cere un singur lucru.

– Da, domnule?

– V-aş ruga să faceţi tot ce se poate pentru ca numele soţilor Fowler să nu fie amestecat în toate astea.

Eram pregătit pentru această cerere şi cântărisem îndelung răspunsul, cu mult înainte ca generalul Campbell să-mi spună acest lucru. M-am uitat la Cynthia, apoi la general.

– Nu pot să acopăr un delict, făcând la rândul meu altul.

De fapt, făcusem deja unul încheind o înţelegere cu Burt Yardley. Dar era vorba de ceva din afara garnizoanei.

– Soţii Fowler au găsit cadavrul, domnule general. Şi nu au raportat.

– Ba da. Mie.

– Domnule general, a intervenit Cynthia, eu am o poziţie puţin diferită faţă de cea a domnului Brenner şi, deşi detectivii nu-şi exprimă niciodată în public dezacordul, eu cred că putem să nu-i amestecăm pe soţii Fowler. De fapt, colonelul Fowler v-a raportat dumneavoastră, iar dumneavoastră i-aţi spus să-l sune pe colonelul Kent. Dar, spre durerea şi consternarea dumneavoastră şi a doamnei Campbell, cadavrul a fost descoperit înainte să fi putut chema poliția garnizoanei. Sunt mai multe detalii de precizat, dar nu cred că justiţia va fi mai bine servită dacă numele soţilor Fowler va fi amestecat în toată povestea.

Generalul Campbell a privit-o mult timp pe Cynthia, apoi a dat din cap.

Nu eram fericit, dar eram uşurat. Colonelul Fowler, la urma urmei, era poate singurul ofiţer care dăduse dovadă de un oarecare grad de onoare şi integritate în toată afacerea, inclusiv prin faptul că nu se culcase cu fiica generalului. De fapt, eu nu aveam acel soi de voinţă şi eram uluit în faţa unui bărbat care poseda aşa ceva. Totuşi, nu trebuie să dai ceva pe nimic, iar Cynthia a înţeles asta, pentru că i-a spus generalului:

– Dar aş vrea, domnule, să ne spuneţi ce s-a întâmplat de fapt acolo şi de ce.

Generalul Campbell s-a lăsat pe spate în scaun şi a încuviinţat.

– Foarte bine. Povestea a început, de fapt, acum zece ani… luna aceasta sunt zece ani… la West Point.

28

Generalul Campbell ne-a povestit ce s-a întâmplat la Camp Buckner, terenul de instrucţie de la West Point. În privinţa violului propriu-zis nu ştia mai mult decât ştiam noi sau, poate, decât ştiau autorităţile. Ne-a povestit că, atunci când şi-a văzut fiica la spitalul militar Keller, era traumatizată, isterică şi umilită de ceea ce i se întâmplase. Ne-a spus că Ann s-a agăţat de el, a plâns şi l-a implorat să o ia acasă.

Ne-a mai oferit informaţia că fiica lui îi spusese că era virgină şi că bărbaţii care o violaseră făcuseră haz de asta. Îi povestise că îi scoseseră hainele şi o fixaseră de pământ cu ţăruşi de cort. Unul dintre bărbaţi o strangulase cu o frânghie, în timp ce o viola, şi-i spusese că o va sugruma, dacă va spune ceva.

Nici eu şi nici Cynthia nu ne aşteptasem ca generalul să ne relateze aceste detalii intime. Ştia că acest incident era legat de crimă doar periferic şi că nu aducea nicio dovadă privitoare la ucigaşul ei. Cu toate acestea, el dorea să vorbească şi l-am lăsat să o facă.

Am avut impresia, deşi el nu ne-a spus-o direct, că fiica lui se aşteptase ca el să acţioneze ca să se facă dreptate, că nu era vorba numai de faptul că fusese violată şi că bărbaţii care erau vinovaţi trebuia să fie exmatriculaţi din Academia Militară şi urmăriţi în justiţie.

Bineînţeles că acestea erau speranţe întemeiate pentru o tânără care făcea tot ce îi stătea în puteri ca să fie la înălţimea aşteptărilor tatălui ei, învinsese toate greutăţile la West Point şi fusese violată.

Dar se pare că erau câteva probleme. Mai întâi, era faptul că Ann Campbell fusese singură cu cinci bărbaţi, noaptea, în pădure. Cum fusese ea despărţită de patrula de patruzeci de persoane? Printr-un accident? Dinadins? În al doilea rând, cadetul Campbell nu putea să-i identifice pe bărbaţi. Nu numai că erau mânjiţi cu vaselină de camuflaj, dar purtau pe faţă şi plase contra ţânţarilor. Era foarte întuneric, aşa încât nu putea să identifice nici uniformele şi nu putea să spună sigur dacă erau cadeţi, cadre de la West Point sau soldaţi din Divizia Aeropurtată 82. Cu totul, în acea noapte participau la exerciţiile de instrucţie cam o mie de bărbaţi şi femei, iar şansa de a-i identifica pe cei

cinci atacatori era aproape nulă, conform celor spuse generalului Campbell.

Dar acest lucru nu era chiar adevărat, din câte ştiam eu şi Cynthia. Procedând prin eliminare, câmpul de cercetare se poate îngusta. Şi, pe măsură ce te apropii de făptaşi, este inevitabil ca unul dintre ei să nu clacheze, pentru a scăpa de o condamnare mai lungă. Mai există şi analiza spermei, a salivei, a părului, a amprentelor şi alte minuni ale medicinii legale. De fapt, este mai uşor să duci la bun sfârşit ancheta unui viol în grup decât pe cea a unui viol solitar, iar eu ştiam asta, Cynthia ştia şi ea, în mod sigur, şi bănuiesc că şi generalul Campbell o ştia.

Adevărata problemă nu consta în identificarea făptaşilor. Problema era dacă violatorii erau cădeţi, cadre sau soldaţi. Problema nu se afla în zona ştiinţelor poliţieneşti, ci în aceea a relaţiilor publice.

În esenţă, totul se rezuma la faptul că cinci penisuri în erecţie pătrunseseră într-un singur vagin şi întreaga Academie Militară a Armatei Statelor Unite de la West Point putea să se destrame, ca şi himenul lui Ann Campbell, în urma aceluiaşi act. Iată ce vremuri trăim: violul nu este un act legat de sex – actele sexuale liber consimţite sunt uşor accesibile. Violul este un act de violenţă, o breşă în ordinea şi disciplina militară, un afront adus codului onoarei de la West Point, un vot definitiv împotriva Academiei Mixte, împotriva prezenţei femeilor în armată, împotriva femeilor ofiţeri şi împotriva ideii că femeile pot să coexiste cu bărbaţii în pădurile întunecate de la Camp Buckner sau în mediul ostil al câmpului de luptă.

Domeniul exclusiv masculin de la West Point fusese invadat de persoane care trebuiau să stea pe vine ca să facă pipi în pădure, aşa cum ar fi spus colonelul acela de la barul Clubului Ofiţerilor. În timpul anului de studiu, în sălile de cursuri, era suportabil. Dar afară, în pădure, în noaptea fierbinte de vară, pe întuneric, bărbaţii se vor întoarce la vechile modele de comportament.

Întreaga experienţă a câmpului de instrucţie, după cum îmi aminteam prea bine, era o chemare la arme, o chemare la război, la vitejie şi era o imitaţie intenţionată a ritualului primitiv al trecerii la maturitate a tinerilor. Pe vremea când eu făceam instrucţie, în pădure nu existau femei, iar dacă ar fi fost, mi-ar fi părut rău pentru ele şi aş fi fost îngrijorat de soarta lor.

Dar oamenii de la Washington şi Pentagon auziseră şi

ţinuseră cont de nevoia de egalitate. Era o necesitate legitimă îndelung amânată. Şi bineînţeles că părerile şi sentimentele se schimbaseră de când eram eu tânăr şi făceam instrucţie ca să plec în Vietnam. Dar nu se schimbaseră părerile tuturor, iar mişcarea spre egalitate atinsese diferite niveluri în feluritele secţiuni ale vieţii naţiunii. În sistem există imperfecţiuni, mici zone de rezistenţă, comportamente situaţionale, impulsuri primitive între coapse. Asta se întâmplase într-o noapte de august, acum zece ani. Comandantul de la West Point nu anunţase că o sută de femei, aflate în pădure cu o mie de bărbaţi, nu fuseseră violate în timpul instrucţiei. Şi nu era să anunţe că una fusese violată.

Aşa îi prezentaseră lucrurile oamenii de la Washington, Pentagon şi de la Academie generalului Joseph Campbell. Iar el ni le-a relatat, Cynthiei şi mie, şi totul părea rezonabil. Era mai bine să ai un viol nesemnalat şi nepedepsit decât să zgâlţâi din temelii Academia, să periclitezi ideea de armată mixtă, să arunci bănuiala asupra a o mie de bărbaţi nevinovaţi, care nu violaseră în grup nicio femeie, în noaptea aceea. Tot ce putea face generalul era să o convingă pe fiica lui că ea – ca şi Academia, Armata, naţiunea şi cauza egalităţii – ar fi fost mai avantajată, dacă ar fi uitat totul.

Lui Ann Campbell i s-a administrat un medicament care să prevină o eventuală sarcină, a fost testată şi răstestată pentru boli transmisibile pe cale sexuală, mama ei a venit cu avionul din Germania şi i-a adus păpuşa preferată din copilărie, tăieturile şi contuziile i s-au vindecat şi toţi şi-au ţinut răsuflarea.

Tăticul era convingător, mămica nu era la fel de convinsă. Ann avea încredere în tăticul ei şi, la douăzeci de ani, după ce străbătuse lumea, ca progenitură de militar, era încă fata lui tăticu’ şi dorea să-i facă pe plac, aşa că a uitat că fusese violată. Dar, mai târziu, şi-a amintit, şi de aceea ne aflam cu toţii acum în biroul generalului.

Aceasta era trista poveste, iar vocea generalului se frângea când şi când, devenea răguşită, până a tăcut. Am auzit smiorcăitul Cynthiei de câteva ori şi aş fi un mincinos dacă aş afirma că nu am simţit un nod în gât.

Generalul s-a ridicat, dar ne-a făcut semn să rămânem pe locurile noastre. S-a scuzat, pentru o clipă, a dispărut pe o uşă, apoi am auzit apa curgând. Oricât de melodramatic ar părea acum, aproape că mă aşteptam să aud o împuşcătură.

Cynthia mi-a spus în şoaptă, cu ochii pe uşă:

– Înţeleg de ce a făcut ceea ce a făcut, dar, ca femeie, mă simt jignită.

– Ca bărbat, şi eu mă simt jignit, Cynthia. Cinci bărbaţi au amintirea unei nopţi de distracţie, iar noi avem acum de-a face cu o adevărată nenorocire. Cinci bărbaţi, dacă erau cadeţi, au fost înaintaţi în grad şi au devenit ofiţeri şi gentlemani. Erau colegi cu ea şi probabil că au văzut-o în fiecare zi. Indirect sau poate direct, sunt răspunzători de moartea ei. Şi, în mod sigur, sunt răspunzători pentru starea ei psihică.

Cynthia a încuviinţat.

– Iar dacă erau soldaţi, s-au întors în garnizoana lor şi s-au lăudat cum au regulat-o pe târfa aceea care era cadet la West Point.

– Da. Şi au scăpat.

Generalul Campbell a revenit şi s-a aşezat din nou. După un timp, a spus:

– Deci, vedeţi că am ceea ce am meritat, dar Ann a fost cea care a plătit pentru trădarea mea. În lunile de după incident, s-a transformat dintr-o fată caldă, expansivă şi prietenoasă, într-o femeie neîncrezătoare, tăcută şi retrasă. A învăţat bine la West Point, a absolvit în fruntea clasei ei, apoi s-a dus la cursurile postuniversitare. Dar, între noi, lucrurile nu au mai fost niciodată la fel şi ar fi trebuit să mă gândesc la această consecinţă a purtării mele. Mi-am pierdut fiica, a adăugat el, atunci când ea şi-a pierdut încrederea în mine. Ştiţi, e o uşurare să pot vorbi despre asta, a mai spus, respirând adânc.

– Da, domnule.

– Aţi aflat despre promiscuitatea ei şi oamenii de profesie mi-au explicat despre ce era vorba. Nu era numai faptul că încerca să corupă oamenii din jurul meu, pentru a mă pune într-o situaţie jenantă. Îmi spunea: „Nu ţi-a păsat de castitatea mea, de hotărârea mea de a rămâne virgină până când eram pregătită, aşa că tot ce dau eu fiecărui bărbat care doreşte acest lucru nu te priveşte. Deci, să nu-mi ţii predici! ”

Am dat din cap, dar nu am putut şi nici nu am vrut să fac vreun comentariu.

– Anii au trecut şi ea a venit aici. Nu din întâmplare, ci cu un scop. O persoană de la Pentagon, o persoană adânc implicată în luarea hotărârii de la West Point, mi-a sugerat, în mod serios, să mă gândesc la două soluţii. Una, să părăsesc serviciul, astfel ca

Ann să se poată hotărî să plece şi ea sau să-şi dea seama că. Purtarea ei nu mai putea fi tolerată. Se temeau să-i spună să-şi dea demisia, pentru că era limpede că îi plăcea armata, deşi nu avusese niciodată un nume. A doua soluţie era să iau comanda Fortului Hadley, la care nu râvnea nimeni, dar care are în subordinea sa Şcoala de Psi-Op. Mi-au spus că o vor transfera pe Ann aici, ceea ce ar fi fost o numire firească pentru ea, şi aş fi putut să rezolv problema direct. Am ales a doua variantă, deşi demisia mea nu ar fi fost ceva neobişnuit după succesul din Golf şi anii mei de serviciu. Totuşi, ea mi-a spus odată că, dacă aş fi acceptat vreodată o numire la Casa Albă sau în politică, ar fi făcut toată povestea publică. Astfel, am fost ţinut ostatic în armată de propria fiică şi nu puteam decât să rămân sau să mă retrag în viaţa particulară.

Deci, aşa se explica reţinerea generalului Campbell faţă de o funcţie politică sau faţă de o numire prezidenţială. Ca tot ceea ce era în legătură cu acest caz, această garnizoană, oamenii de aici, ceea ce se vedea şi ce se auzea nu se întâmpla, de fapt.

S-a uitat în jurul lui prin birou, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată sau pentru ultima dată.

– Aşa că am preferat să vin aici, să încerc să îmbunătăţesc situaţia, să repar nu numai greşeala mea, ci şi greşeala superiorilor mei, dintre care mulţi sunt încă în serviciu sau în viaţa publică şi majoritatea au nume pe care le cunoşti. A continuat după o pauză: Nu-mi învinovăţesc superiorii pentru că au făcut presiuni asupra mea. A fost o greşeală din partea lor, dar ultima decizie îmi aparţinea mie. M-am gândit că fac ceea ce fac din motive întemeiate – pentru Ann şi pentru armată – dar, în cele din urmă, s-au dovedit a nu fi nişte motive temeinice şi mi-am vândut fiica pentru propriile interese. La un an după incident, am primit a doua stea.

Cu riscul de a părea compătimitor, i-am spus:

– Domnule general, sunteţi răspunzător pentru tot ceea ce subordonaţii dumneavoastră fac sau sunt pe cale să facă. Dar, în acest caz, superiorii dumneavoastră v-au trădat. Nu aveau dreptul să vă ceară acest lucru.

– Ştiu. Ştiu şi ei. Atâta talent, experienţă şi inteligenţă, şi iată-ne adunaţi într-o cameră de motel, undeva în marginea statului New York, în mijlocul nopţii, ca nişte criminali, ca să luăm o hotărâre absolut dezonorantă şi prostească. Dar suntem şi noi oameni şi luăm hotărâri greşite. Totuşi, dacă am fi fost cu

adevărat bărbaţi de onoare şi integri, aşa cum pretindeam că suntem, am fi schimbat această hotărâre greşită, indiferent cu ce preţ.

Nu puteam decât să fiu de acord, iar el ştia acest lucru, deci nu i-am mai spus-o.

– Aşadar, timp de doi ani, dumneavoastră şi fiica dumneavoastră v-aţi angajat într-o luptă corp la corp.

A zâmbit strâmb.

– Da. S-a dovedit că nu era deloc un proces de vindecare. Era un război, iar ea era mai bine pregătită decât mine. Avea dreptatea de partea ei, ceea ce-i dădea puteri. Primeam lovituri la fiecare mişcare şi-i propuneam mereu să facem pace. M-am gândit că, în cazul în care câştigă, va accepta scuzele şi regretele mele sincere. Ca tată, mă simţeam nenorocit, văzând ce-şi face ei înseşi şi mamei ei. De mine, nu-mi mai păsa. Dar eram îngrijorat şi pentru bărbaţii de care se folosea… Deşi, în mod ciudat, mă simţeam fericit să o am în preajmă, în orice condiţii. Îmi fusese dor de ea, mi-e dor şi acum.

Şi eu, şi Cynthia am rămas tăcuţi, ascultându-i răsuflarea grea. Era limpede că omul îmbătrânise cu zece ani în ultimele câteva zile şi, probabil, cu alţi zece, în ultimii doi ani. M-am gândit că cel din faţa mea nu era acelaşi cu omul care venise, încărcat de glorie şi triumfător, din Golf, cu puţin timp în urmă. M-am gândit ce uimitor este felul cum, chiar şi regii, împăraţii şi generalii, pot fi doborâţi de neînţelegeri casnice, de mânia şi furia unei femei faţă de care au greşit. În lumea aceasta, atât de complicată şi diversă, noi uităm lucrul cel mai important: să ne îngrijim de treburile de acasă şi să nu ne trădăm niciodată sângele.

I-am spus:

– Spuneţi-ne ce s-a întâmplat în poligonul şase, după aceea vă lăsăm în pace, domnule general.

– Da… deci am văzut-o pe jos şi… şi am… sincer, am crezut, întâi, că a fost violată… dar, apoi, ea m-a strigat… a spus: „Iată răspunsul la blestematul tău de ultimatum!” Întâi, n-am înţeles ce voia să spună, apoi, bineînţeles, mi-am amintit ce-i făcuseră la West Point. M-a întrebat unde e mama ei şi i-am spus că mama ei nu ştia nimic despre toate astea. M-a făcut laş nenorocit, apoi a spus: „Acum înţelegi ce mi-au *făcut? Vezi* ce mi-au făcut?” Şi eu… înţelegeam… Dacă ăsta fusese scopul ei, ca să mă facă să înţeleg… şi-l atinsese.

– Şi ce i-aţi spus, domnule general?

– I-am spus… „Ann, nu trebuia să faci asta”. Dar ea era… era înnebunită de furie, ca şi cum şi-ar fi pierdut de tot minţile. A ţipat la mine să mă apropii, să văd ce-i făcuseră, să văd ce suferise. A continuat aşa un timp, apoi mi-a spus că, dacă o lăsam să aleagă, mă lăsa şi ea să aleg. Generalul Campbell a făcut o pauză, după care a continuat: Mi-a spus că avea o frânghie în jurul gâtului… că puteam să o sugrum, dacă voiam… sau puteam să acopăr incidentul, cum făcusem şi data trecută… Puteam să mă apropii şi să o dezleg, apoi să o conduc… să o duc la Beaumont House… la mama ei. Mi-a mai spus că puteam să o las acolo, ca să o găsească poliţia militară sau gărzile, sau oricine altcineva, şi a adăugat că va spune totul poliţiştilor. Mă lăsa să aleg între toate astea.

– V-aţi dus la ea ca să o dezlegaţi, aşa cum ne-aţi spus nouă? a întrebat Cynthia.

– Nu… nu am putut. Nu m-am apropiat de ea… Nu am încercat să o dezleg… Am rămas lângă maşină, apoi… Mi-am ieşit complet din fire. Furia adunată în toţi aceşti ani, când încercasem să fac totul cum trebuie, îmi mâncase tot ce era bun în mine… I-am strigat că nu dădeam un ban pe ce-i făcuseră acum zece ani… I-am spus că o voi părăsi acolo şi că voi lăsa gărzile sau poliţia să o găsească, sau primul pluton care venea în poligon la trageri, sau oricine altcineva şi că lumea întreagă putea să o vadă goală, că nu-mi păsa şi… S-a oprit în mijlocul propoziţiei şi s-a uitat în jos, la podea, apoi a continuat: I-am spus că nu putea să-mi mai facă niciun rău şi atunci ea a început să-mi strige porcăria aia din Nietzsche: „Orice îţi face rău te întăreşte, orice nu te distruge te face mai puternic”, şi aşa mai departe. I-am spus că singura putere pe care o mai avea asupra mea era gradul meu şi funcţia mea, şi că îmi voi da demisia, că îmi distrusese sentimentele pe care le aveam pentru ea şi că acum scorul era egal. Generalul şi-a turnat apă dintr-o carafă şi a băut-o, apoi a continuat: Mi-a răspuns că era foarte bine, că era minunat… „Să mă găsească oricine – nu m-ai ajutat niciodată…” Apoi a început să plângă şi nu se mai putea opri, dar cred că am auzit-o spunând: „Tată!”… S-a ridicat în picioare. Vă rog! Nu pot…

Ne-am ridicat şi noi.

– Vă mulţumim, domnule general.

Ne-am întors şi ne-am îndreptat spre uşă înainte ca el să

înceapă să plângă, dar prin cap mi-a trecut deodată un gând, aşa că m-am întors spre el şi i-am spus:

– Încă o moarte în familie nu ar rezolva nimic. Nu e un lucru pe care să-l facă un bărbat. E un gest laş.

Dar se întorsese cu spatele la noi şi nu ştiu dacă a auzit.

29

Am scos maşina din parcarea statului-major, am făcut câteva sute de metri, apoi am tras pe dreapta drumului. Un fel de reacţie întârziată la interviu a pus stăpânire pe mine şi simţeam cum tremur.

– Acum ştim de ce au găsit oamenii de la laborator lacrimi uscate pe obrajii ei, am spus.

– Mi-e greaţă, a spus Cynthia.

– Simt nevoia să beau ceva.

A respirat adânc.

– Nu. Trebuie să terminăm odată. Unde e Moore?

– Ar face bine să fie pe undeva prin garnizoană.

Am băgat maşina în viteză şi am luat-o spre Şcoala de Psi-Op.

În drum, Cynthia a spus, ca pentru ea:

– Dar, până la urmă, generalul nu şi-a părăsit fiica, aşa cum făcuse la West Point. A lăsat-o în poligon, într-un acces de furie, însă undeva, pe drum, şi-a dat seama că asta era ultima şansă pentru amândoi. S-a gândit puţin şi a continuat: Probabil, a vrut să se întoarcă, dar s-a gândit la ce avea nevoie – un cuţit, ca să taie frânghia, şi prezenţa unei femei. Această atenţie pentru detalii, care ne este băgată în cap, a reuşit să întreacă şocul şi zăpăceala şi, atunci, a condus spre Bethany Hill, spre singurul om din această garnizoană în care putea să aibă încredere. Cynthia a făcut încă o pauză, apoi a remarcat: Mă întreb dacă soţii Fowler nu s-au gândit că o strangulase generalul.

– Poate că le-a dat prin cap, am răspuns. Dar, când s-au întors acasă şi i-au spus că e moartă… probabil că i-au văzut expresia de neîncredere şi şoc…

Cynthia m-a aprobat.

– Ar fi… ar fi trebuit să taie legăturile şi să o ia de acolo?

– Nu. Colonelul Fowler ştia că nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, mişcând cadavrul din loc. Şi sunt convins că, datorită experienţei lui militare, colonelul Fowler a putut să-şi dea seama că era moartă de-a binelea. Cât despre bănuiala că ar fi omorât-o chiar el, sunt sigur că a binecuvântat clipa când el sau generalul, sau doamna Fowler însăşi a sugerat să meargă şi ea cu el.

– Da. În cazul în care colonelul Fowler ar fi fost singur, s-ar fi aflat într-o situaţie proastă.

M-am gândit puţin, apoi am spus:

– Deci, ştim că, în afară de victimă, alţi patru oameni au fost acolo – colonelul Moore, generalul, colonelul şi doamna Fowler. Şi nu credem că vreunul dintre ei este ucigaşul. Deci, trebuie să găsim o a cincea persoană, care să se fi dus acolo în jumătatea aceea de oră critică. Persoana aceea, bineînţeles, este ucigaşul.

– Poate ar fi trebuit să-l întrebăm pe generalul Campbell dacă are idee cine ar fi putut să se ducă în poligon, în acea jumătate de oră.

– Eu cred că el se gândeşte la colonelul Moore. Dacă s-ar fi gândit la altcineva, ne-ar fi spus. Nu cred că i-a trecut prin minte că Moore ar fi putut să fie doar complice, nu şi ucigaş. Nu puteam să-l presez mai mult.

– Ştiu. Nu pot să sufăr să interoghez familiile victimelor. E atât de tulburător…

– Te-ai descurcat minunat. Şi eu la fel. Şi generalul.

Am parcat la Şcoala de Psi-Op, dar maşina lui Moore nu era la locul ei rezervat. Am condus maşina dincolo de clădirea şcolii, unde se lua masa, dar nu am văzut Fordul cenuşiu.

– Dacă ticălosul a plecat din garnizoană, am spus, îi pun fundul în maşina de tocat.

Un jeep al poliției militare a tras lângă mine şi pe locul de lângă şofer se afla vechiul nostru prieten, caporalul Stroud.

– Îl căutaţi pe colonelul Moore?

– Pe nimeni altul.

Stroud a zâmbit.

– S-a dus să-l vadă pe şeful poliţiei din garnizoană, ca să-i ridice restricţia de a ieşi din bază.

– Mulţumesc.

Am întors şi m-am îndreptat spre poliție.

– O să-i fac fundul afiş, i-am spus Cynthiei.

– Şi ce faci cu maşina de tocat?

– O folosesc şi pe aia!

Am condus până la poliție şi, pe când mă apropiam de clădire, am observat că reporterii erau încă acolo. Am parcat pe drum, chiar în faţa uşii principale, iar Cynthia m-a precedat şi am urcat scările. Am intrat în clădire şi ne-am dus direct la biroul lui Kent. Secretarul lui ne-a spus că e ocupat.

– Cu colonelul Moore?

– Da, domnule.

Am deschis uşa. În biroul lui Kent se aflau colonelul Moore, Kent şi încă un bărbat în uniformă de căpitan.

– Sunt bucuros că aţi venit, a spus Kent.

Al treilea bărbat s-a ridicat în picioare şi am văzut, după insignă, că era un ofiţer-avocat. Omul, al cărui nume, trecut pe plăcuţa de identificare, era Collins, m-a întrebat:

– Sunteţi ofiţerul specialist Brenner?

– Aici eu pun întrebările, domnule căpitan.

– Presupun că da, a spus. Colonelul Moore a cerut să fie reprezentat de un avocat, deci orice aveţi să-i spuneţi…

– Îi voi spune lui.

Moore stătea încă jos, în faţa biroului lui Kent, şi intenţionat nu se uita în sus. I-am spus:

– Vă arestez. Veniţi cu mine.

Căpitanul Collins i-a făcut semn clientului lui să rămână pe scaun şi m-a întrebat:

– Care e acuzaţia?

– Purtare nedemnă pentru un ofiţer şi un gentleman.

– Zău, domnule Brenner, e o prostie…

– Plus articolul 134, dezordine şi neglijenţă şi aşa mai departe. Plus complicitate, după comiterea crimei, uneltire şi declaraţii false. Plus, căpitane, sunteţi la limita articolului 98, nesupunere faţă de regulile de procedură.

– Cum îndrăzniţi?

– Ai două seturi de cătuşe la îndemână? l-am întrebat pe Kent.

Colonelul Kent părea îngrijorat.

– Paul, avem câteva probleme de procedură, întâi. Nu poţi să-l arestezi – ei bine, poţi, dar sunt în mijlocul unei convorbiri cu un suspect şi cu avocatul acestuia…

– Colonelul Moore nu e suspectat de crimă, aşa încât nu ai de ce să stai de vorbă cu el şi, dacă ar exista un motiv, eu aş sta de

vorbă cu el, nu tu, colonele.

– Fir-ar să fie, Brenner, ai mers prea departe…

– Colonele, îmi iau arestatul de aici. Ridicaţi-vă, i-am spus lui Moore.

Fără să se uite la avocat, s-a ridicat.

– Veniţi cu mine.

Am plecat din biroul lui Kent împreună cu Cynthia, cu colonelul Moore după noi.

L-am escortat pe coridoare până la celule. Majoritatea erau goale şi am găsit o uşă deschisă, alături de celula lui Dalbert Elkins. I-am dat lui Moore un mic brânci în celulă şi am trântit uşa după el.

Dalbert Elkins s-a uitat la Moore, apoi la mine, şi a spus cu uimire în voce:

– Ei, şefule, ăsta e colonel plin!

Nu l-am băgat în seamă şi i-am spus lui Moore:

– Sunteţi acuzat de ceea ce am zis mai înainte. Aveţi dreptul să nu vorbiţi, aveţi dreptul la un avocat ales de dumneavoastră.

Moore a vorbit pentru prima dată, reamintindu-mi:

– Am un avocat. Tocmai l-ai ameninţat că-l arestezi.

– Aşa e. Şi orice veţi spune va fi reţinut împotriva dumneavoastră pentru proces.

– Nu ştiu cine a ucis-o.

– Am zis eu că ştiţi?

– Nu… dar…

Dalbert Elkins ne urmărea atent. I-a spus lui Moore printre gratii:

– Domnule colonel, nu ar trebui să vă luaţi avocat. Chestia asta îl înfurie.

Moore s-a uitat la Elkins, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine.

– Colonelul Kent m-a informat că sunt consemnat în garnizoană, aşa că nu am avut încotro şi mi-am luat avocat…

– Acum sunteţi într-o situaţie mai proastă. Sunteţi arestat.

Dalbert a spus:

– Mie îmi dau drumul. Consemnat în cazarmă. Mulţumesc, şefule.

L-am ignorat pe Elkins şi i-am spus lui Moore:

– Am dovezi sigure că aţi fost la locul crimei, domnule colonel. Sunt destule acuzaţii împotriva dumneavoastră ca să fiţi închis pentru zece sau douăzeci de ani.

Moore s-a dat înapoi, ca şi cum l-aş fi lovit, şi s-a aşezat greoi pe patul de campanie.

– Nu... Nu am făcut nimic rău. Am făcut doar ceea ce mi-a cerut ea să fac...

– La sugestia *dumneavoastră!*

– Nu. A fost ideea *ei!*

– Ştiaţi al dracului de bine ce i-a făcut tatăl ei la West Point.

– Am aflat doar acum o săptămână... când el i-a dat ultimatumul.

Elkins s-a uitat la Cynthia şi a întrebat-o:

– Ce v-a făcut?

I-am spus lui Elkins:

– Ţine-ţi gura!

– Am înţeles!

I-am spus lui Moore:

– Vreau să vă daţi demisia. S-ar putea să vă permit să demisionaţi în interes de serviciu. Depinde cât de cooperant veţi fi.

– Dar eu vreau să cooperez...

– Nu-mi pasă dacă vreţi sau nu, domnule colonel. Veţi coopera. Veţi *renunţa* la serviciile avocatului.

Elkins a dat să-mi ţină isonul, dar s-a răzgândit şi s-a aşezat pe patul lui.

Moore a dat din cap.

– Cu ce aţi fost îmbrăcat în poligonul şase?

– Cu uniforma. Ne-am gândit că e mai bine, pentru cazul în care dăm peste vreo patrulă de poliție...

– Ce încălţăminte aveaţi?

– Ce am şi acum.

– Descălţaţi-vă!

A ezitat, apoi s-a descălţat.

– Daţi-mi-i.

Mi-a dat bocancii printre gratii.

I-am spus:

– Ne vedem mai târziu, domnule colonel.

Apoi l-am întrebat pe Elkins:

– Ce mai faci, prietene?

S-a ridicat în picioare.

– Bine, domnule. Mâine îmi dau drumul.

– Bun. Dacă fugi, ai să mori.

– Da, domnule.

Am plecat de la celule, iar Cynthia m-a urmat.

– Cine era celălalt individ? a întrebat.

– Prietenul meu. Motivul pentru care am venit la Hadley.

I-am explicat pe scurt, apoi am intrat în biroul sergentului de pază. I-am arătat legitimaţia şi i-am spus:

– Am pe un oarecare colonel Moore la închisoare. Să fie percheziţionat la piele şi peste noapte să-i dai numai apă. Nu are voie să primească nimic de citit.

Sergentul m-a privit cu ochii holbaţi.

– Aţi închis un ofiţer? Un colonel?

– Nu are permisiunea să discute cu avocatul. Te anunţ eu până când.

– Da, domnule.

Am pus bocancii lui Moore pe birou.

– Pune-le o etichetă şi trimite-i la Jordan Field, în hangarul trei.

– Am înţeles.

Am ieşit şi ne-am îndreptat spre biroul nostru.

– Nu ştiam că ai de gând să-l închizi, a spus Cynthia.

– Nici eu nu ştiam până când am văzut avocatul. Oricum, toţi voiau să-l arestez.

– Da, dar pentru crimă. Şi nu se cade să bagi un ofiţer în închisoarea comună.

– Prostesc obicei. Dacă o să ajungă la Leavenworth, e un antrenament folositor. Afară de asta, oamenii vorbesc mai uşor după ce au dat de gustul închisorii.

– Exact. Ca să nu mai vorbim de percheziţia la piele şi lipsa de mâncare. Regulamentul spune că ar trebui să primească măcar pâine şi apă.

– La fiecare douăzeci şi patru de ore. Până una-alta, eu nu am mâncat ca lumea de patruzeci şi opt de ore.

– Vei primi o mustrare oficială pentru felul cum ai condus această anchetă.

– Deocamdată, asta e ultima problemă care mă frământă.

Am intrat în biroul nostru şi m-am uitat printre mesajele telefonice. În afară de cele ale ziariştilor, nu erau prea multe.

Nimeni nu mai voia să stea de vorbă cu mine. Totuşi, aveam un mesaj de la îngrijoratul maior Bowes, de la DIC, de la îngrijoratul colonel Weems, de la biroul procurorului general şi de la neliniştitul colonel Hellmann. L-am sunat pe Hellmann acasă la el, la Falls Church, iar soţia lui m-a asigurat că i-am întrerupt

cina.

– Bună, Karl!

– Bună, Paul, a spus el jovial.

– Mulţumesc pentru fax, am zis.

– Nu pomeni de el. Nu pomeni *niciodată* de el!

– Da. Am vorbit cu generalul, cu doamna Campbell, ca şi cu doamna Fowler. Cynthia şi cu mine putem să reconstituim aproape tot ce s-a întâmplat în seara aceea din clipa în care căpitanul Campbell şi-a luat cina, compusă din pui, la Clubul Ofiţerilor, până când s-a prezentat pentru serviciu şi a luat jeepul, sub pretextul că se duce să controleze posturile de gardă şi până în clipa crimei, momentul crimei şi ce s-a întâmplat după aceea până în zori, când am fost chemat pentru anchetă.

– Foarte bine. Cine a omorât-o?

– De fapt, nu ştim.

– Înţeleg. Până mâine la prânz o să ştiţi?

– Ăsta e programul.

– Ar fi bine ca DIC să soluţioneze acest caz.

– Da, domnule. Aştept să fiu promovat şi să mi se mărească solda.

– Ei bine, nu vei avea niciuna, nici alta. Dar o să scot scrisoarea aia de mustrare din dosarul tău, aşa cum mi-ai cerut atât de politicos.

– Grozav. Foarte bine. Dar o să-i ia locul alta. L-am arestat pe colonelul Moore, l-am aruncat aici, într-o celulă, am ordonat să fie percheziţionat la piele şi pus la post doar cu apă.

– Poate ar fi fost de ajuns să-l consemnezi doar în garnizoană, domnule Brenner.

– Aşa am făcut, dar el a dat fuga şi şi-a luat un avocat de la biroul procurorului general.

– E dreptul lui.

– Absolut. De fapt, l-am arestat în faţa avocatului lui şi era să-l arestez şi pe acesta, pentru că se amesteca.

– Înţeleg. De ce e acuzat, dacă nu de crimă?

– Uneltire pentru tăinuirea unei crime, acţiuni nedemne de un ofiţer, pentru că e un bou şi aşa mai departe. Sper că nu vrei să discutăm asta la telefon, nu-i aşa?

– Nu. Ce-ar fi să-mi faxezi un raport?

– Fără rapoarte. Poate îţi trimite ofiţerul specialist Kiefer un fax.

– A, da. Sper că vă e de ajutor.

– Nu ştiam că avem un al treilea coleg.

– Acum ştii. De fapt, te-am sunat, pentru că a sunat la Falls Church comandantul DIC de acolo şi e foarte supărat.

Nu am răspuns.

– Maiorul Bowes. Îţi aminteşti de el?

– Nu am făcut cunoştinţă.

– Cu toate astea, face tot felul de ameninţări.

– Karl, în garnizoana asta sunt cam treizeci de ofiţeri, majoritatea căsătoriţi, care au avut legături sexuale cu decedata. Toţi vor ameninţa, se vor ruga, vor linguşi şi…

– *Treizeci?*

– Cel puţin. Dar cine-i mai numără?

– *Treizeci?* Dar ce naiba se întâmplă acolo?

– E ceva putred aici. Eu nu sunt amestecat.

Cynthia şi-a înăbuşit râsul, dar prea târziu, şi Karl a zis:

– Doamnă Sunhill? Eşti acolo?

– Da, domnule, acum am luat receptorul.

– De unde ştiţi că treizeci de ofiţeri căsătoriţi au avut relaţii sexuale cu decedata?

– Am găsit un jurnal, domnule, i-a răspuns Cynthia. De fapt, un fişier de computer. Grace l-a decodificat. Ofiţerii sunt majoritatea din statul-major al generalului.

Nu a urmat niciun răspuns, aşa că am spus:

– Cred că putem tine situaţia în mână, dacă asta doresc cei de la Pentagon. Aş sugera să fie transferaţi în treizeci de posturi din garnizoane diferite, apoi să urmeze demisii individuale la intervale diferite. Nu ar atrage deloc atenţia. Dar asta nu e treaba mea.

Iarăşi, niciun răspuns.

– Generalul Campbell are intenţia să-şi dea demisia mâine, după înmormântarea fiicei lui, a spus Cynthia.

Karl a spus:

– La noapte iau avionul şi vin acolo.

– De ce nu aştepţi până mâine? i-am răspuns. Aici sunt furtuni electrice, tornade, rafale de vânt…

– Bine, mâine. Altceva?

– Nimic.

– Vorbim mâine.

– Abia aştept. Poftă bună, domnule.

A închis şi noi am făcut acelaşi lucru.

– Cred că îi place de tine, a spus Cynthia.

– De asta mă tem şi eu. Ei, ce ai zice de o băutură?

– Nu încă.

A apăsat pe interfon şi a rugat-o pe doamna Kiefer să intre.

Kiefer a venit cu propriul scaun, acum că eram egali, şi a luat loc.

– Cum merge, băieţi? s-a interesat.

– Minunat, a răspuns Cynthia. Îţi mulţumim că ai stat pe aproape.

– Aici este câmpul de bătaie.

– Exact. Aş vrea să verifici toate rapoartele patrulelor de poliție din noaptea crimei. Ascultă benzile transmisiilor radio, verifică registrul sergentului de la intrare, vezi dacă au fost emise tichete de circulaţie sau de parcare în noaptea aceea şi vorbeşte cu cei care au patrulat atunci, dar fii discretă. Ştii ce căutăm.

– Da, a dat din cap Kiefer. Maşinile şi oamenii care au fost acolo, unde nu aveau ce căuta după ora 24:00. Bună idee.

– De fapt, tu mi-ai dat ideea, când ne-ai vorbit de „Excitat 6”. E genul de lucru care poate să fie semnificativ. La revedere.

Am lăsat-o pe doamna Kiefer în biroul nostru. Pe hol, i-am spus Cynthiei:

– S-ar putea să dăm de ceva.

– Sper. Nu avem prea multe date.

– Acum bem ceva?

– Cred că ar trebui să te duci să stai de vorbă cu colonelul Kent. Ai fost foarte dur cu el. Am să te aştept afară. Roagă-l să vină cu noi să bem ceva. Bine, Paul?

M-am uitat o clipă la Cynthia şi privirile noastre s-au întâlnit. Din tonul şi comportarea ei mi s-a părut că voia ceva mai mult de la Kent decât bunăvoinţă. Am dat din cap.

– Bine.

M-am dus spre biroul lui Kent şi mintea îmi mergea mai iute decât picioarele. *Colonelul William Kent* – motiv, ocazie, dorinţa de a acţiona, o puternică prezumţie de nevinovăţie, dar un alibi slab.

Punctul de vedere determină perspectiva. Sau, mai simplu, ceea ce vezi depinde de locul unde stai. Eu stătusem într-un loc greşit. Stătusem prea aproape de William Kent. Trebuia să mă dau înapoi şi să-l văd pe Kent dintr-un unghi diferit.

Gândul mă rodea de două zile, dar nu putusem să mă aduc în starea de a-l rosti şi nici chiar de a-l gândi. Kent mă chemase să

fac ancheta şi acest lucru mă pusese pe o anumită pistă. Kent era singurul meu aliat din garnizoana de la Fortul Hadley. Toţi ceilalţi erau suspecţi, martori, ofiţeri compromişi sau victime ale sorţii. Kent îmi mărturisise cu întârziere că se compromisese şi el, dar numai deoarece credea că voi descoperi, probabil, ceva privind legătura lui cu Ann Campbell, şi poate bănuise că Cynthia şi cu mine găsisem camera. De fapt, dacă mă gândesc bine, Burt Yardley îi spusese, probabil, lui Kent că uşa camerei fusese încleiată şi ei bănuiau că numai eu aş fi putut s-o fac. Conţinutul camerei părea să fie neatins atunci când Yardley a ajuns acolo, dar nici el şi nici Kent nu puteau să fie siguri de ceea ce găsisem sau luasem cu mine.

Burt Yardley, ca un ticălos şiret ce era, se prefăcuse a fi surprins de faptul că ştiam de cameră, dar el ştia că Ann Campbell nu ar fi lipit uşa cu clei… de aceea bănuise că Brenner făcuse acest lucru. Burt Yardley i-a dat această informaţie lui Kent, iar Kent s-a hotărât să mărturisească infidelitatea sa conjugală, dar a omis să pomenească de cameră. Acum, conţinutul camerei se afla în mâinile lui Yardley şi nu ştiam cine avea avantajul şi ce relaţii existau între cei doi bărbaţi, dar, dacă unul din ei o omorâse, celălalt nu ştia nimic.

Mi-am amintit cum se opusese Kent să mă duc direct la locuinţa victimei din afara garnizoanei. Era lucru de înţeles, dat fiind că era o procedură ilegală, dar acum mi-am dat seama că Kent intenţionase să-l sune pe Yardley devreme, în dimineaţa aceea, sau poate încercase să-l sune înainte sau după ce mă sunase pe mine, şi să-i spună cam aşa ceva: „Ann Campbell a fost asasinată în garnizoană. Ar trebui să scoţi un ordin al tribunalului şi să te duci la ea acasă cât se poate de repede. Adună probe”. Iar Yardley ar fi ştiut ce probe să adune şi s-ar fi mişcat repede. Dar Yardley, conform propriei mărturisiri, fusese, din nefericire sau din fericire, la Atlanta, iar Kent se trezise singur în încurcătură.

Exact aşa a fost. Aşa că am ajuns primul acolo, iar Kent a trebuit să mai sune o dată la Atlanta şi să-i explice lui Yardley ce se întâmplase. Apoi Kent şi Yardley şi-au ţinut pumnii strânşi, sperând că nu voi descoperi camera de la subsol. Tot aşa cum eu şi cu Cynthia speraserăm acelaşi lucru, neştiind că şeful poliţiei din Midland şi şeful poliţiei militare din Fortul Hadley fuseseră amândoi oaspeţi în camera aceea.

De asemenea, Kent întârziase să-i înştiinţeze pe general şi pe

doamna Campbell. Putea să fie o reacţie umană, de înţeles, o aversiune naturală de a fi purtătorul unor veşti rele, deşi nu era o atitudine profesională pentru Kent. Dar, dacă Kent o omorâse pe fiica generalului, îmi dădeam seama că nu putea avea curajul să îndeplinească această îndatorire.

Kent nu-l chemase pe maiorul Bowes, deoarece ştia că acesta cunoştea camera, maiorul distrându-se şi el acolo. Iar Kent nu dorea ca Bowes să pună mâna pe nişte dovezi împotriva lui. Kent nu putea să ajungă el însuşi în camera aceea din casa lui Ann Campbell, deoarece, dacă o omorâse, locul unde ar fi trebuit să se afle era acasă la el, şi încă al naibii de repede, ca să aştepte telefonul patrulei de poliție care o va găsi.

Aproape că puteam să-mi închipui… aproape. Kent, dintr-un motiv pe care încă nu-l ştiam, era acolo, în poligonul şase. Nu ştiam cum sau dacă ştia ce se întâmpla acolo, dar puteam să mi-l închipui, după plecarea generalului Campbell; înalt, solid, Bill Kent, probabil, în uniformă, străbate cei cincizeci de metri, de la drum până la Ann Campbell. Se opreşte, se uită unul la celălalt şi el îşi dă seama că soarta l-a servit. Problema lui era Ann Campbell şi voinţa ei de a-i trage pe toţi după ea. Răspunsul la problema lui era frânghia pe care ea o avea deja în jurul gâtului.

Poate că ştia sau poate că nu ştia ce era cu acest scenariu, poate auzise sau poate nu schimbul de cuvinte cu tatăl ei. Dacă nu auzise, poate că se înşelase şi crezuse că era vorba de o întâlnire cu un alt bărbat şi era gelos, furios. În oricare din cazuri, stătuseră de vorbă, desigur, şi era foarte posibil ca Ann Campbell să-i fi spus ceva nepotrivit la momentul nepotrivit.

Sau poate că nici nu conta ce spusese ea – Kent se săturase. Ştia că acolo erau urmele celorlalţi participanţi la scenă şi ştia că va reveni, peste câteva ore, în calitate oficială şi orice urmă a prezenţei lui acolo va fi explicabilă. E poliţist şi se gândeşte la toate foarte repede. Nu numai că va fi o crimă perfectă, dar era şi o crimă necesară. Tot ce avea de făcut era să îngenuncheze şi să strângă frânghia. Dar avusese el voinţa de a o face? Oare ea îl implorase? Putuse el să fie atât de rece şi crud? Sau fusese dominat de ura şi de furia lui?

Ce ştiam eu despre acest om pe care îl văzusem, poate, de vreo zece ori în ultimii zece ani? Mi-am răscolit memoria, dar tot ce puteam spune cu siguranţă despre el era faptul că întotdeauna fusese mai îngrijorat de aparenţa de corectitudine decât de corectitudinea în sine. Era foarte grijuliu cu reputaţia lui

de poliţist curat. Nu făcuse niciodată comentarii sau glume legate de sex şi era dur cu oamenii din subordinea lui, care nu trăiau conform standardelor lui de comportament. Apoi fusese sedus de fiica generalului. Ştia că era ţinta tuturor glumelor, conform celor spuse de doamna Kiefer, ştia că nu se mai bucura de respect şi ştia că nu ajungi general, numai culcându-te cu fiica unuia dintre ei.

Şi era, oare, posibil, ca undeva, în cotloanele întunecate ale minţii lui, el să fi *ştiut* că unii oameni din garnizoană, unii chiar de sub comanda lui, se întrebau cu uimire dacă William Kent făcuse acest lucru, dacă poliţistul cu cel mai înalt grad din Hadley rezolvase nu numai problema lui, ci şi problemele a treizeci de ofiţeri superiori şi ale soţiilor lor. Persoanele obişnuite pot să simtă aversiune faţă de un ucigaş, dar un ucigaş poate, de asemenea, să provoace frică şi respect, mai ales dacă există simţământul că a făcut ceva nu tocmai rău de tot.

Date fiind toate acestea, dat fiind faptul că aceste speculaţii şi deducţii erau logice şi se potriveau cu faptele, colonelul William Kent, şeful poliției militare din Fortul Hadley, devenea suspect de uciderea căpitanului Ann Campbell? Cu toţi ceilalţi bărbaţi şi poate femei din garnizoană care aveau motive – răzbunare, gelozie, ascunderea unei crime, evitarea umilinţei şi a nenorocirii sau chiar mania criminală – de ce tocmai Kent? Şi, dacă el era vinovatul, cum voi proceda ca să dovedesc lucrul acesta? În rarele cazuri, în care poliţistul aflat la faţa locului unei crime este chiar făptaşul, anchetatorul are mari probleme.

Am rămas în faţa uşii lui Kent o clipă, apoi am bătut.

30

Am îndreptat maşina spre Clubul Ofiţerilor şi am condus în linişte.

– De ce crezi că a ucis-o Kent? am întrebat-o pe Cynthia.

– Din instinct.

– Instinctul îl împingea pe Kent între picioarele lui Ann Campbell. De ce crezi că a omorât-o?

– Nu ştiu dacă a omorât-o el, Paul. Dar i-am eliminat pe

ceilalţi suspecţi. Cei doi Yardley au alibiuri verificate, ştim ce a făcut colonelul Moore, iar soţii Fowler sunt martori unul pentru celălalt; generalul şi doamna Campbell sunt şi ei curaţi în privinţa asta, după părerea mea. Sergentul St John şi ECI Casey, care au găsit cadavrul, nu sunt suspecţi, cum nu e niciunul dintre cei cu care am stat de vorbă sau despre care am auzit.

– Dar mai există şi maiorul Bowes, colonelul Weems, locotenentul Elby, preotul garnizoanei, medicul şi încă alţi treizeci de ofiţeri care aveau o motivaţie. În plus, mai sunt şi soţiile acestor ofiţeri, dacă te gândeşti bine. E o posibilitate.

– Adevărat. Şi ar putea foarte bine să fie altcineva de care nici măcar nu am auzit. Dar trebuie să iei în considerare ocazia şi dorinţa de a ucide.

– Exact. Din nefericire, nu avem timp să-i interogăm pe toţi bărbaţii din jurnalul ei. Şi nu mi-ar plăcea s-o facă cei de la FBI, pentru că vor scrie câte un raport de două sute de pagini pentru fiecare dintre ei. Kent e un suspect posibil, dar nu vreau să fie un suspect la îndemână, aşa cum el – şi alţi câţiva de aici – au încercat să facă din colonelul Moore.

– Înţeleg. Dar tocmai mi-a dat prin cap ce bine se potriveşte Kent.

– Când a fost asta?

– Nu ştiu. Sub duş.

– Să trecem peste asta.

– Crezi că o să vină să bea ceva cu noi?

– N-a spus nimic precis. Dar, dacă el e criminalul, va veni. Figura asta a reuşit întotdeauna. Toţi vor să fie aproape, să vadă, să audă, să încerce să influenţeze ancheta. N-aş putea spune cu certitudine că, dacă vine să bea un pahar cu noi, Kent este ucigaşul, dar, dacă nu vine, pariez că nu este el.

– Înţeleg.

În anii petrecuţi la DIC, reuşisem să evit toate persoanele care aveau o funcţie de conducere, bătaia de cap cu sensibilitatea acestora, problemele legate de rasă şi sex şi aşa mai departe, fapt care explica de ce aveam acum probleme cu noua armată. Urmasem multe cursuri de conducere, unde aflasem tot ce trebuia să ştiu despre relaţiile umane, ca de exemplu: să-i respect pe subordonaţi şi pe superiori, să nu cer oamenilor să facă ceva ce eu nu aş face, să le câştig respectul, nu să-l cer, şi să îi laud atunci când era cazul. În acest spirit, i-am spus Cynthiei:

– Faci o treabă foarte bună, dai dovadă de iniţiativă bună, de o judecată sănătoasă şi echilibru atunci când lucrezi sub presiune. Eşti foarte bună profesionistă, foarte pricepută şi muncitoare. E o plăcere să lucrez cu tine.

– E cumva un mesaj înregistrat?

– Nu, eu…

– E lipsit de simţire, Paul. Complet plat. Vorbeşte din inimă, dacă ai aşa ceva.

– Mă jigneşti. Am intrat în parcarea de la Clubul Ofiţerilor şi am ocupat un loc. Asta e părerea mea…

– Te iubesc. Spune-mi asta.

– Ţi-am spus anul trecut. De câte ori…

– Spune-mi!

– Te iubesc!

– Bun.

A coborât din maşină, a trântit uşa şi a început să traverseze parcarea. Am urmat-o. Nu am mai schimbat nicio vorbă până când am ajuns înăuntru. Am găsit o masă liberă într-un colţ şi m-am uitat la ceas, care arăta ora 20.15. Restaurantul era plin, dar holul era pe jumătate gol, acum că ora fericită, când băuturile sunt la jumătate de preţ, era pe sfârşite. Noua armată nu agreează oficial acest obicei, dar cluburile sunt cvasiindependente, iar unele dintre ele respectă încă această veche şi onorabilă tradiţie a paharului ieftin de whisky timp de o oră sau două înaintea cinei, o mică recompensă pentru ceea ce trebuie să înghită un militar, lucru pe care un civil nu l-ar face în ruptul capului, afară doar dacă nu e un proaspăt imigrant de sub o dictatură militară. Dar armata are şi părţile ei bune. Din nefericire, tot mai rare în zilele noastre. O chelneriţă a venit, iar Cynthia a comandat un whisky cu cola. Eu am cerut un whisky cu o bere.

– Sunt deshidratat. Doamne, cald mai e afară!

– Ai transpirat ca un porc toată ziua, a fost ea de acord. A zâmbit: Ţi-ar trebui un duş.

– Avem timp?

– S-ar putea să fie nevoie să-l facem din nou împreună.

– Avem o slujbă acaparatoare.

Au venit băuturile şi am toastat.

– Pentru Ann Campbell, a spus Cynthia. Vom face tot ce putem pentru tine, căpitane.

Am băut.

– Cazul ăsta mă dă gata, am zis. O fi din pricina cazului sau din pricină că sunt eu bătrân şi obosit?

– Cazul e de vină, Paul. Pentru că tu nu eşti nepăsător. Pentru că nu e un caz oarecare. E tragedia unui om.

– Ce alt fel de tragedii mai există? Suntem cu toţii la un pas de tragedie.

– Aşa e. Când vom găsi ucigaşul, nu vom avea timp să sărbătorim. Se va ivi altă tragedie. Va fi cineva care a cunoscut-o. Poate că a şi iubit-o.

– Ca şi Kent.

– Da. Mă gândesc mereu la ceva ce am citit cândva… ceva la care mă gândesc atunci când interoghez o femeie care a fost violată. Sună aşa: „În comparaţie cu ruşinea, moartea nu e nimic”. Cred că asta s-a întâmplat aici, începând cu ruşinea şi umilinţa lui Ann Campbell, de la West Point. Gândeşte-te, Paul. Acolo, ofiţerii sunt învăţaţi să fie mândri, hotărâţi, drepţi. Oamenii, ca Ann Campbell, sunt deja predispuşi la acest tip de personalitate, aşa încât se îndreaptă spre locurile ca West Point. Apoi, când li se întâmplă aşa ceva, un viol, o umilire, nu pot să înfrunte situaţia. Ei nu se pleacă, aşa cum face majoritatea oamenilor. Stau drepţi, apoi se prăbuşesc.

Am dat din cap.

– Înţeleg.

– Încearcă să se adune şi continuă, dar nu mai sunt niciodată aceiaşi. De fapt, nicio femeie nu mai este, după un viol, dar o persoană ca Ann Campbell nici nu poate să înceapă să se vindece pe dinăuntru.

– Să înţeleg, deci, că unii oameni cred că singurul leac, pentru ruşine şi umilinţă, este răzbunarea.

– Exact. Deci, mai fă un pas şi gândeşte-te la ofiţerul care e un bărbat obişnuit. A fost sedus de Ann Campbell în aproximativ treizeci de minute, inclusiv băutura, a fost condus într-o cameră specială pentru jocuri sexuale şi încurajat să se angajeze în acte sexuale anormale, apoi, la un moment dat, fie este îndepărtat, fie Ann îl roagă să încalce câteva reguli pentru ea. El încearcă diferite sentimente… începând cu mica vanitate masculină, la gândul că a cucerit-o, şi, poate, şi ruşine, dacă este căsătorit şi ia în serios codul ofiţerilor. Majoritatea bărbaţilor nu s-ar simţi ruşinaţi din cauza unui act liber consimţit, dar unii dintre ei – ofiţerii, preoţii, stâlpii comunităţii – vor fi. Şi, aşa, revenim la gândul că: „În comparaţie cu ruşinea, moartea nu e nimic”.

Numeşte acest sentiment dezonoare şi plasează-l într-un context militar. Lucrul acesta e valabil pentru Ann Campbell, generalul Campbell şi pentru oricare dintre bărbaţii care au dorit fie să moară ei înşişi, fie Ann Campbell. De aceea cred că a omorât-o cineva pe care îl cunoştea, cineva care a simţit că actul acesta era un mod de a pune capăt, atât ruşinii şi dezonoarei victimei, cât şi ucigaşului. Kent, ca poliţist rigid şi ofiţer, se potriveşte foarte bine cu această teorie.

Am dat din cap. Şi eu mă gândisem la ceva asemănător, deşi din alt punct de vedere. Dar era interesant faptul că amândoi făcuserăm un profil psihologic al ucigaşului, care s-ar fi potrivit lui Kent. Nimic nu se compară cu momentul când îţi pică fisa.

– Kent, am zis, Kent…

– Vorbeşti de lup…

Colonelul Kent a intrat şi câteva capete s-au întors după el. După oricare şef de poliție se întorc, de obicei, capetele sau privirile alunecă în lături. Dar acum, la Hadley, crima era încă recentă, iar Kent era omul zilei. Ne-a văzut şi a venit spre noi.

Şi Cynthia, şi eu ne-am ridicat în picioare, conform etichetei. În particular, puteam să-i dau şuturi în fund, dar, în public, îi arătam respectul care i s-ar fi cuvenit.

A luat loc şi ne-am aşezat şi noi. O chelneriţă a apărut şi Kent a comandat băuturi pentru noi şi un gin cu tonic pentru el.

– Fac cinste, a spus.

Am vorbit vrute şi nevrute un timp, căzând cu toţii de acord că tensiunea era mare, că toţi îşi pierduseră răbdarea, somnul de noapte, că zilele erau fierbinţi şi tot felul de astfel de lucruri. Dar, oricât de indiferenţi şi de vorbăreţi puteam fi eu şi Cynthia, Kent era un profesionist şi bănuia ceva sau poate că se simţea încolţit.

– Mai rămâneţi aici după înmormântare şi după ce îi puneţi la curent pe agenţii FBI? ne-a întrebat el.

– Cred că asta trebuie să facem, i-am răspuns. Dar aş vrea să plecăm mâine, înainte de căderea nopţii.

A dat din cap şi ne-a zâmbit.

– Voi doi vă înţelegeţi bine? Sau v-am dat cumva o idee?

Cynthia a zâmbit la rândul ei.

– Am reînnoit o prietenie veche.

– Bun. Unde v-aţi cunoscut?

– La Bruxelles.

– Frumos oraş.

Şi aşa mai departe. În cele din urmă, ne-a întrebat cu

nonşalanţă:

– Deci Moore nu este, categoric, ucigaşul?

– Nimic nu e precis, a răspuns Cynthia, dar nu credem că el ar fi. A fost cât pe ce să acuzăm un nevinovat.

– Dacă *este* nevinovat. Ziceaţi că el a legat-o şi a lăsat-o acolo?

– Exact, am răspuns. Nu pot să-ţi spun de ce, dat ştim că aşa s-a întâmplat.

– Atunci e complice la crimă.

– Din punct de vedere legal, nu, am spus. A fost ceva cu totul diferit.

– Ciudat. Specialista voastră în computere a găsit ce voiaţi?

– Aşa cred. Din nefericire, pentru câţiva indivizi. Ann Campbell ţinea un fel de jurnal sexual în computer.

– Isuse… Sunt şi eu acolo?

– Aşa cred, Bill. Împreună cu alţi treizeci de ofiţeri, am adăugat.

– Dumnezeule! Ştiam că are mulţi… dar nu chiar atâţia… Doamne, mă simt ca un imbecil. Nu se poate să clasăm jurnalul ăla?

Am zâmbit.

– Ceva în genul „strict secret”? Adu-mi un motiv legat de securitatea naţională şi am să văd ce pot să fac. Până atunci, hotărârea o ia procurorul Curţii Marţiale sau procurorul general, sau amândoi. Cred că ai destui tovarăşi, ca să nu fii îngrijorat că vei fi remarcat.

– Da, dar sunt poliţist.

– În jurnal sunt alţii cu mult mai multă putere şi prestigiu decât tine.

– Asta e bine. Ce-i cu Fowler?

– Nu pot să-ţi spun. Dar ştiai că şi Burt Yardley se înfrupta din miere?

– Nu zău? Isuse…

– Vezi, ai mai multe în comun cu Burt decât ai crezut. *Serios*, *Bill.* Îl cunoşti bine?

– Numai profesional. Ne întâlneam la întrunirile lunare ale poliţiştilor.

Acolo se întâlneau civilii şi, gândindu-mă bine, mi-am dat seama că se întâlniseră destul de des, ca între doi şefi de poliție, militarul şi civilul, pentru a pune la cale o acoperire reciprocă.

– Aţi fost cumva la capelă? a întrebat Kent.

– Nu, a răspuns Cynthia. Cred că o să aşteptăm slujba de mâine. Tu te duci la capelă diseară?

S-a uitat la ceas.

– Bineînţeles. Doar i-am fost iubit.

– Cât de mare e capela aceea? am întrebat.

Am râs uşor amândoi, dar, hotărât, era o remarcă grosolană, iar Cynthia s-a uitat urât la mine.

– Doamna Kent e tot în Ohio? l-am întrebat.

– Da.

– Până când?

– Ăă… mai stă câteva zile.

– E drum lung cu maşina. Sau s-a dus cu avionul?

Mi-a aruncat o privire înainte de a răspunde.

– A preferat să zboare. S-a străduit să zâmbească. Pe mătură.

I-am întors zâmbetul forţat.

– Pot să te întreb dacă plecarea ei este legată de zvonurile urâte despre tine şi căpitanul Campbell?

– Ei bine… cred că şi asta a contribuit. Încercăm să punem lucrurile la punct. Dar ea nu *ştie* precis. Doar *bănuieşte.* Nu eşti căsătorit, dar poate înţelegi.

– Am *fost* căsătorit. Cynthia e căsătorită.

S-a uitat la ea.

– Adevărat? Cu un militar?

– Da. E la Benning.

– Grea viaţă!

Şi tot aşa. O conversaţie plăcută. Doi ofiţeri specialişti, de la DIC, şi un ofiţer de carieră, comandantul poliției militare, care beau ceva împreună şi stau de vorbă despre viaţă, dragoste, slujbă şi, din când în când, strecoară între aceste subiecte şi crima. Este o tehnică interesantă de interogatoriu, destul de eficace în anumite situaţii, cum e aceasta. Eu îi spun crima-sandvici: un pic de pâine, carne, salată, sânge, brânză, roşie, sânge şi aşa mai departe.

Dar Bill Kent nu era un suspect oarecare şi aveam impresia clară că ştia despre ce era vorba şi că ştia că noi ştim că el ştie, şi aşa mai departe. Aşa încât totul a fost ca un mic dans, o şaradă, până în clipa în care privirile noastre s-au întâlnit şi atunci el a ştiut sigur şi eu am ştiut sigur.

Atunci când cineva îşi dă seama că îl suspectez, situaţia devine jenantă pentru toţi, iar suspectul adoptă o nepăsare exagerată, încercând să demonstreze că se simte în largul lui.

Uneori, un soi de logică perversă sau răsturnată îl domină şi suspectul devine agresiv.

– Îmi pare bine că v-am încredinţat vouă cazul, a spus Kent. Eram aproape sigur că Bowes era încurcat cu ea, dar nu am vrut să vă spun, pentru cazul în care nu era adevărat. Nu are anchetatori specializaţi în omucideri în echipa lui şi, oricum, ar fi fost trimis cineva, ca voi doi, de la Falls Church. Sau ar fi chemat imediat FBI-ul. M-am bucurat că eraţi aici. S-a uitat la mine şi a continuat: Am mai lucrat împreună şi ştiam că eşti potrivit pentru acest caz. Mai aveţi cazul numai până mâine la prânz, nu-i aşa? Dar ştii ceva? Cred că o să găsiţi soluţia înainte de amiază.

Am mai stat un minut, jucându-ne cu paharele şi cu şervetele. Şi eu, şi Cynthia ne întrebam dacă la masă stătea un ucigaş, iar Bill Kent se gândea la sfârşitul iminent al carierei lui şi poate era tentat să ne spună ceva care să ne scoată de acolo până a doua zi la amiază.

Uneori, oamenii au nevoie de încurajări, de aceea i-am spus astfel, încât să înţeleagă:

– Bill, nu vrei să facem o plimbare? Sau să mergem la tine la birou? Ca să stăm de vorbă.

A clătinat din cap.

– Trebuie să plec. S-a ridicat în picioare. Ei bine… sper că măcelarii ăia de la morgă au lăsat-o destul de întreagă, ca să se poată ţine sicriul deschis. Aş vrea să o mai văd o dată… Nu am o fotografie a ei… Şi-a mai stors un zâmbet. Într-o legătură extraconjugală, nu sunt prea multe amintiri.

De fapt, era o cameră plină cu amintiri. Cynthia şi cu mine ne-am ridicat la rândul nostru şi i-am spus:

– Ia unul dintre posterele acelea pentru recrutare, înainte ca altcineva să se gândească s-o facă. E o piesă de colecţie.

– Aşa e.

– Mulţumesc pentru băuturi, am spus.

S-a întors şi a plecat.

Ne-am aşezat la loc. Cynthia s-a uitat după el, apoi a spus, ca pentru sine:

– Poate că era supărat din cauză că-şi vede cariera terminată, din cauză că s-ar putea ca, în curând, să cadă în mod public în dizgraţie din cauza căsătoriei lui ameninţate şi din cauza morţii cuiva la care ţinea. Poate că asta am văzut. Sau… el e ucigaşul.

– E greu să apreciezi purtarea lui, dat fiind prin ce trece.

Totuşi, ştii ce se spune despre ochi… ei au propriul limbaj, venit din inimă şi din suflet. Ei vorbesc despre dragoste, durere, ură, nevinovăţie şi vinovăţie. Ei spun adevărul chiar şi atunci când persoana minte.

Cynthia m-a aprobat.

– Aşa este.

Am rămas tăcuţi un timp.

– Deci? a întrebat apoi Cynthia.

M-am uitat la ea, ea s-a uitat în ochii mei, ca pentru a face o experienţă, cred, şi amândoi am căzut de acord, fără o vorbă, că Bill Kent era omul nostru.

31

Am sărit peste cină şi am condus maşina pe Rifle Range Road, spre Jordan Field. Aşa cum ne spusese şi Kent mai devreme, pe drum era un punct de control al poliţiei militare şi a trebuit să ne oprim ca să ne legitimăm. Când am ajuns în dreptul gheretei poliţistului de la intrarea în Jordan Field, ne-am supus aceleiaşi proceduri de legitimare, apoi a mai fost încă una la intrarea în hangarul trei. Armata prefera să-i ţină pe ziarişti în sala pentru conferinţe de presă, acolo unde armata credea că trebuie să stea de drept. Reporterilor le place să bântuie. Aceste diferenţe de opinii există cam de o sută de ani. Armata citează consideraţiile privind securitatea, presa invocă tradiţionalele şi legalele sale privilegii. Armata a avut câştig de cauză în ultimele decenii, deoarece învăţase cel puţin o lecţie în Vietnam.

Propriile experienţe cu presa au început în Vietnam, când un reporter mi-a băgat un microfon sub nas în timp ce eram amândoi prinşi în focul unei mitraliere. Camera filma, iar reporterul m-a întrebat: „Ce se întâmplă?” Credeam că situaţia vorbea de la sine, dar, tânăr şi prost cum eram, am răspuns: „O mitralieră duşmană ne-a prins în bătaia focului”. Şi tipul a întrebat: „Şi ce ai să faci acum?” „Am să te las pe tine şi pe tipul cu camera aici.” Am executat o retragere grăbită, sperând că mitraliorul duşman îşi va concentra focul pe domnii ziarişti. Acest film se află pe undeva, în vreo arhivă, păstrat pentru posteritate.

Pe cei doi indivizi nu i-am mai văzut.

Hangarul era aproape pustiu, majoritatea oamenilor de la laborator se întorseseră la Fortul Gillem sau acolo unde era nevoie de ei, cu echipamentul respectiv. Dar vreo şase persoane rămăseseră pe loc, ca să bată la maşină rapoartele şi să mai facă nişte analize.

Lucrurile din casa lui Ann Campbell erau încă acolo, ca şi jeepul şi BMW-ul ei, dar camera de lucru dispăruse. Cu toate acestea, Grace Dixon stătea la un birou de campanie, căscând în faţa unui computer IBM.

Şi-a ridicat privirea spre noi şi ne-a spus:

– Am rechiziţionat alt PC. Aranjez fișierele, citesc scrisorile şi jurnalele, dar nu imprim nimic, aşa cum ai spus. Ai primit materialul despre Yardley pe care ţi l-am trimis?

– Da, am răspuns. Mulţumesc.

– Totul e foarte picant. Îmi place, a spus Grace.

– Să faci un duş rece înainte de culcare, Grace.

A râs şi şi-a fâţâit fundul lat pe scaun.

– M-am lipit de scaun.

– Unde ai să stai la noapte? a întrebat Cynthia.

– La casa de oaspeţi. Am să dorm cu discheta, nu cu un bărbat. Jur! Şi a adăugat: Preotul garnizoanei e şi el în jurnal. Nu mai există nimic sfânt?

Am vrut să-i demonstrez că faptul că se culcase cu o zeiţă era sfânt în sine, dar nu cred că cele două doamne ar fi apreciat gestul.

– Poţi să imprimi toate înregistrările în care apare numele colonelului William Kent? am întrebat-o pe Grace.

– Sigur. L-am văzut aici. Pot să-l caut. Care e funcţia lui sau titlul, în cazul în care apare cu ele?

– E şeful poliţiei din garnizoană. Pentru prieteni, Bill.

– Da. L-am văzut. Vrei să imprim orice referire la numele lui, da?

– Exact. Încă ceva: FBI s-ar putea să apară la noapte sau mâine-dimineaţă, devreme. Poliţistul de la uşă nu-i va opri să intre. Dar, când îi vezi pe indivizi străbătând hangarul, scoţi discheta şi te prefaci că baţi un raport. Bine?

– Sigur. Dar dacă au un ordin al tribunalului pentru percheziţie?

E mai uşor să ai de-a face cu militarii, pentru că ei execută ordinele. Civilii cer explicaţii şi pun prea multe întrebări.

– Grace, tu nu faci decât să baţi rapoarte. Ţine discheta asupra ta şi, dacă încearcă să ţi se uite sub fustă, pălmuieşte-i!

– Şi dacă sunt drăguţi? a râs ea.

Clar, ceva declanşase libidoul femeii.

– Grace, e foarte important ca nimeni să nu vadă materialul ăsta, afară de noi trei, i-a spus Cynthia.

– Bine.

– Cal Seiver e încă aici?

– Da. Doarme undeva, pe acolo.

Grace începuse din nou să bată în clape. Nu ştiu prea multe despre computere şi doresc să ştiu chiar mai puţin de atât. Dar oamenii, ca Grace, care se pricep şi lucrează, sunt cam aiuriţi. Par să nu se dezlipească de ecran şi stau acolo, vorbesc, bat în taste, mormăie, blestemă, ţipă de plăcere şi probabil că o duc aşa, fără să facă dragoste, fără să doarmă şi să mănânce, mult timp. De fapt, cred că lucrul ăsta e valabil şi pentru mine. Am plecat cu Cynthia, fără să ne mai ostenim să-i spunem la revedere lui Grace.

Am tras în faţa ei o tablă neagră, astfel ca nimeni din cei care intrau pe uşă să nu o vadă, apoi l-am căutat pe Cal Seiver, care dormea adânc pe un pat pliant, şi l-am sculat. S-a ridicat în picioare, clătinându-se şi părând zăpăcit din pricina locului unde se afla.

L-am lăsat câteva secunde, apoi l-am întrebat:

– Ai găsit ceva nou şi interesant?

– Nu, acum punem totul în ordine.

– Ai luat amprentele şi urmele picioarelor colonelului Kent?

– Sigur.

– La locul faptei ai găsit urmele lui? Pe jeep, pe geanta ei, la latrină?

S-a gândit puţin, apoi mi-a răspuns:

– Nu. Dar urmele lui sunt peste tot. I-am luat mulajul tălpilor, ca să-l scot din cauză.

– Ai primit pantofii colonelului Moore?

– Da. I-am comparat cu mulajele neidentificate. Duceau direct la cadavru, apoi înapoi, la drum.

– Ai făcut o diagramă?

– Da. S-a îndreptat spre un avizier asupra căruia a îndreptat o lampă portabilă. De avizier era prinsă o diagramă a locului crimei de 1,20 m pe 2,40. Scena cuprindea o parte de drum, jeepul parcat al victimei, începutul tribunelor şi, de cealaltă parte a

drumului, o mică porţiune a poligonului, care includea câteva ţinte şi o schiţă a victimei, cu mâinile şi picioarele depărtate, pe care desenatorul o redase fără sex.

Urmele de paşi erau marcate cu pioneze colorate şi, în partea de jos a avizierului, era o legendă care dădea o identitate urmelor celor care erau cunoscuţi. Pionezele negre indicau urmele despre care nu se ştia ale cui erau sau pe cele neclare. Săgeţi mici arătau direcţia şi existau explicaţii, care arătau dacă urmele erau proaspete, vechi, dacă plouase peste ele, şi aşa mai departe. În cazul în care o urmă era imprimată peste alta, cea mai recentă era marcată cu o pioneză de altă formă. Mai existau şi alte note şi explicaţii care încercau să facă ordine în haosul acela. În cele din urmă, toată schiţa avea să fie băgată în calculator, unde aveai posibilitatea să vezi o diagramă mai clară, inclusiv, dacă doreai, urmele apărând una după alta, ca şi cum le-ar fi lăsat nişte fantome. De asemenea, aveai posibilitatea să elimini sau să readuci în scenă oricare dintre urme. Dar, acum, trebuia să mă descurc pe baza propriei experienţe, combinate cu a Cynthiei şi a lui Cal Seiver.

– Nu am analizat schiţa, a spus Seiver. Asta e treaba ta.

– Da. Îmi amintesc din manual.

– Trebuie să o facem mai clară pentru FBI. Există prea multe variante şi necunoscute aici, inclusiv faptul că nu mi-ai adus încălţămintea pe care ai purtat-o atunci.

– Cred că acum e în camera mea de la locuinţele pentru vizitatori.

– Când oamenii evită să-mi aducă încălţămintea pentru urme, devin bănuitor.

– Termină, Cal!

– Da. S-a uitat la legendă şi a zis: colonelul Moore e cu galben.

– Pe noi ne interesează colonelul Kent, i-am răspuns.

Pauză.

– *Kent?*

– Kent.

M-am uitat la legendă. Kent era albastru.

Am studiat cu toţii diagrama şi, în liniştea hangarului, se auzea imprimanta computerului care scuipa hârtie.

– Povesteşte-mi, i-am spus lui Cal Seiver.

– Bine.

Seiver a început şi, din cele spuse de el, reieşea că William

Kent se apropiase de cadavru nu mai puţin de trei ori.

– Vedeţi, aici a mers de la drum spre cadavru. S-a oprit foarte aproape de el, probabil a îngenuncheat sau a stat pe vine, pentru că, atunci când s-a întors, talpa s-a rotit, apoi s-a ridicat şi a plecat înapoi, spre drum. Probabil că asta a fost prima dată, când s-a dus acolo împreună cu poliţistul care a găsit cadavrul… Vedeţi, aici e urma ei… Casey… E cu verde. Apoi, a doua oară, poate că a fost atunci când l-ai însoţit tu şi Cynthia, cu adidaşii ei. Cynthia e cu alb. Nu s-a lăsat şi mi-a amintit din nou: Tu eşti cu negru. Mult negru. O să te marchez cu roz când ai să-mi aduci bocancii. Dar, deocamdată, nu pot să te deosebesc…

– Bine. Am priceput. Când s-a apropiat a treia oară de ea?

Cal a ridicat din umeri.

– S-a dus acolo şi când am venit eu, dar atunci erau prelate peste tot. Cred că s-a dus spre cadavru nu numai o dată, înainte ca voi doi să ajungeţi acolo, pentru că se pare că avem trei şiruri cu urmele lui, de la drum la cadavru. Dar şi asta e greu de spus,. Pentru că nicio urmă nu e completă. Avem urme peste urme, pe pământ moale, pe pământ tare şi pe iarbă.

– Da…

Am studiat cu toţii pionezele, săgeţile şi legenda.

– Acolo, au mai fost un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în haine civile, i-am spus. Pot să-ţi aduc încălţămintea, dar pe mine mă interesează colonelul Kent. Cred că el a fost la locul crimei mai devreme, probabil în uniformă, cu aceiaşi bocanci pe care i-a purtat şi mai târziu, cândva, între, să zicem, 02.45 şi 03.30.

Cal Seiver s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Dar cadavrul nu a fost găsit până la… ce oră era?… 04:00, când l-a descoperit sergentul de gardă St John.

Nu i-am răspuns.

Seiver şi-a scărpinat chelia şi s-a uitat la diagramă.

– S-ar putea să fie… adică aici e ceva care nu e logic… Uite urmele lui St John. Cu portocaliu. Sunt, categoric, ale lui. Tipul avea un cocoloş de gumă pe talpă, care s-a imprimat. Bun… deci, aici sunt urmele lui St John şi *par* să se fi suprapus pe o urmă despre care *credem* că este a colonelului Kent. Kent avea încălţăminte absolut nouă care a lăsat o urmă clară. Deci… dacă St John a fost acolo la ora 04.00, iar colonelul Kent nu a venit până nu l-a chemat patrula… deci, după ora 05.00, atunci urma lui St John nu este logic să fie *deasupra* urmei lui Kent. Dar trebuie să înţelegeţi că noi putem să identificăm majoritatea

urmelor, dacă mediul este favorabil – zăpadă, noroi, pământ moale şi altele de acest fel – dar nu cu aceeaşi precizie, ca în cazul amprentelor. Iar în acest caz, deşi avem două urme clare, nu putem să spunem sigur care dintre ele s-a imprimat ultima.

– Dar ai notat că St John s-a suprapus peste urma lui Kent.

– Aşa au apreciat tehnicienii. S-ar putea să fie o greşeală. St John a ajuns acolo primul, deci nu putea să calce peste urma lui Kent... dar voi ziceţi că este posibil să fi fost Kent înaintea lui St John.

– Eu zic aşa, dar să nu spui nimănui, i-am răspuns.

– Eu vă dau informaţii doar vouă şi Curţii Marţiale.

– Exact.

– Hai să vedem mulajele, a zis Cynthia.

– Bine.

Cal s-a uitat la câteva foi de hârtie, bătute la maşină, şi a comparat ceva cu altceva, apoi ne-a condus la un colţ îndepărtat al hangarului, unde se aflau cam o sută de mulaje albe, de urme, puse pe jos, arătând ca urmele populaţiei din Pompei îndreptate spre ieşirea din oraş.

Mulajele erau numerotate cu un creion negru gras. Le-a găsit pe cele pe care le căuta, le-a ridicat şi le-a dus la o masă. De masă era prinsă o lampă fluorescentă pe care a aprins-o.

Ne-am uitat la mulaj câteva secunde, apoi Cal a zis:

– Bun, asta e urma lui St John care se îndreaptă spre cadavru. Semnul ăsta mic, din vârf, arată direcţia în care se află cadavrul. Tot în direcţia cadavrului este îndreptată şi urma asta care este a colonelului Kent.

M-am uitat la cele două urme. Erau imprimate una lângă alta, partea stângă a bocancului stâng al lui Kent peste partea dreaptă a bocancului drept al lui St John – sau invers. Asta era întrebarea. Nu am spus nimic, nici Cynthia. În cele din urmă, Cal a continuat:

– Ei bine... dacă voi... vedeţi adâncitura asta? Este cocoloşul de gumă al bocancului lui St John, dar care nu a fost atins de bocancul lui Kent sau viceversa. Vedeţi, sunt două urme de bocanci militari de aceeaşi fabricaţie, acelaşi model, iar urmele au fost făcute la o oarecare distanţă în timp – şi sunt suprapuse...

– Ai nevoie de un căutător de urme pentru asta?

– Poftim?

– De ce a pus cineva o pioneză de altă formă pe urma lui

Kent din diagramă?

– Nu eu sunt expertul!

– Unde este expertul?

– A plecat. Dar am să încerc ceva.

A schimbat poziţia luminii, apoi a stins-o şi s-a uitat la mulaj în lumina slabă de deasupra capetelor noastre, după aceea a luat o lanternă şi a încercat diferite unghiuri şi distante. Ne-am uitat şi noi, nefiind o chestiune de ştiinţe exacte, mai degrabă ceva de bun-simţ. De fapt, era aproape imposibil să spui cu certitudine care dintre urme fusese făcută prima.

Cynthia a trecut cu degetul peste locul unde se suprapuneau cele două urme. Dacă tălpile ar fi fost netede, s-ar fi putut spune cu uşurinţă care era mai adâncă, dar chiar şi atunci, nu era o dovadă că cea mai adâncă fusese făcută prima, din cauza faptului că oamenii au o călcătură diferită şi nu sunt la fel de grei. Dar urma cea mai adâncă este, de obicei, prima, pentru că piciorul presează pământul sau zăpada, sau noroiul, iar pasul următor calcă pe un pământ care nu mai e afânat şi nu se mai afundă aşa de mult decât dacă e vorba de o persoană masivă.

– Urma lui St John este mai înaltă cu un fir de păr decât a lui Kent.

– L-am văzut pe Kent, are cam 95 de kilograme. Cum e St John?

– Cam tot aşa, am răspuns.

– Ei bine, a zis Seiver, depinde de cât de greu calcă amândoi. Dacă judecăm după urmele lor de pe diagramă şi după faptul că ambele urme sunt drepte, niciunul nu a alergat. De fapt, cred că amândoi au mers încet. Deci, dacă urma lui Kent e cu o idee mai adâncă, înseamnă că el a lăsat prima urmă, iar St John a călcat mai târziu peste ea. Dar e doar o presupunere. Nu aş putea să trimit pe nimeni la spânzurătoare pe această bază.

– Nu, dar putem să-l speriem.

– Asta da.

– Poţi să chemi expertul înapoi în noaptea asta?

Cal a scuturat din cap.

– S-a dus cu o misiune la baza din Oakland. Dar pot să aduc pe altcineva, cu elicopterul.

– Îl vreau pe primul. Trimite mulajul cu avionul la Oakland şi spune-i să-l analizeze din nou. Nu-i spune care a fost rezultatul primei analize. Bine? Nu o să şi-o amintească tocmai pe asta din câteva sute.

– Da. Vom vedea dacă judecă la fel lucrurile. Am eu grijă. Poate îl trimit cu un zbor comercial de la Atlanta la San Francisco. Mă duc chiar eu, poate.

– Nici să nu te gândeşti. Eşti consemnat la Hadley, cu mine.

– La dracu'!

– Da. Bun, vreau ca o echipă de la Gillem să iasă mâine-dimineaţă, în zori, în poligonul şase. Să caute şi alte urme ale colonelului Kent. Să se uite de-a lungul drumului, mai departe de poligon, în jurul locului unde a fost cadavrul, aproape de toalete, şi aşa mai departe. Vreau o diagramă clară doar cu urmele lui Kent. Mai mult, bagă totul într-un computer şi fii gata să faci mâine o demonstraţie. Bine?

– O să mă străduiesc. A ezitat puţin, apoi a întrebat: Eşti sigur de asta?

Am dat uşor din cap, dar nu avea nevoie de mai multe încurajări, ca să-i scoată pe oameni din pat şi să-i aducă înapoi la Hadley, în zori.

– Cal, i-am spus, s-ar putea ca FBI să fie pe aici la noapte sau mâine, devreme. Cazul intră în jurisdicţia lor mâine la ora 12.00. Dar nu până atunci.

– Am înţeles.

– Stabileşte un semnal cu echipa de poliţişti de la uşă, ca să o alerteze pe Grace şi ea să poată ascunde discheta la care lucrează.

– Nicio problemă.

– Mulţumesc. Ai făcut treabă bună.

M-am întors împreună cu Cynthia la Grace Dixon, care punea grămadă hârtiile scoase din imprimantă.

– Asta e ultima, a spus ea. Ai aici toate înregistrările în care este pomenit Bill Kent, William Kent, Kent, şi aşa mai departe.

– Bun.

Am luat hârtiile şi le-am frunzărit. Erau cam patruzeci de foi de hârtie, unele cu mai mult de o înregistrare datată, prima fiind făcută în iunie, cu doi ani în urmă, iar cea mai recentă era datată săptămâna trecută.

– S-au văzut foarte des, a comentat Cynthia.

Eram de acord.

– Bun. Mulţumesc din nou, Grace. Ce-ar fi să pui discheta în locul ăla secret şi să te duci la culcare?

– Eu sunt bine mersi. Tu arăţi ca dracu'.

Am luat hârtiile cu mine şi am străbătut hangarul. Am ieşit

afară, unde era o noapte liniştită, cu multă umezeală în aer, încât nu se simte nici măcar mirosul pinilor decât dacă stai în vârful lor.

– Duş? am întrebat-o.

– Nu, a răspuns Cynthia. Colonelul Moore şi doamna Baker-Kiefer. Îţi mai aminteşti de ei?

Ne-am urcat în maşina mea. Ceasul de la bord arăta 10.30. Mai aveam mai puţin de paisprezece ore.

Cynthia m-a văzut uitându-mă la ceas.

– Tipii de la FBI cască acum şi se întorc pe partea cealaltă, a spus. Dar mâine, locul va fi plin de ei.

– Da.

Am băgat maşina în viteză şi am plecat de la Jordan Field.

– Nu-mi pasă dacă se crede că ei vor soluţiona cazul. Eu nu sunt meschin. Mâine, la ora 12.00, o să le predau totul şi n-au decât să se spele pe cap. Dar cu cât ne apropiem mai mult de făptaş, cu atât mai puţină murdărie vor răscoli. O să-l arăt cu degetul pe Kent şi sper că nu vor merge mai departe.

– E foarte frumos din partea ta să-i laşi pe ei să încheie cazul. Şi cariera ta se încheie, într-un fel. Dar ai putea să ai încredere şi în mine.

– Tu eşti militar. Execuţi ordinele. Acum, asculţi de ordinele mele.

– Am înţeles. A stat puţin îmbufnată, apoi a spus: FBI este maestru în jocul relaţiilor cu publicul, Paul. Oamenii lor de acolo îşi fac astfel treaba, încât Biroul de Informaţii Publice al armatei seamănă cu un ghişeu de informaţii dintr-o staţie de autobuz. Trebuie să terminăm singuri treaba asta, chiar dacă ar fi să-i punem arma la tâmplă lui Kent şi să-l ameninţăm că-i zburăm creierii dacă nu mărturiseşte.

– Vai de mine, ce hotărâtă eşti în seara asta!

– Paul, e foarte important. Şi ai dreptate când spui că FBI va răscoli murdăria, fără să fie nevoie. Vor strecura conţinutul jurnalului în toate ziarele din ţară şi vor adăuga bătaia de joc la jigniri, vor spune că au găsit discheta şi că au decodificat-o. Tipii sunt foarte pricepuţi, dar nu au pic de milă. Sunt aproape la fel de lipsiţi de sentiment că şi tine.

– Mulţumesc.

– Şi nu le pasă de armată. Şi, apropo de Nietzsche, filosofia celor de la FBI este: „Orice face ca celelalte instituţii de apărare a legii să pară incapabile îmbunătăţeşte imaginea noastră”. Deci,

trebuie să găsim soluţia până mâine, la ora 12.00.

– Bine. Cine e ucigaşul?

– Kent.

– Sigur?

– Nu. Tu ce zici?

Am ridicat din umeri.

– Mie îmi place tipul.

A dat din cap.

– Nici mie nu-mi displace, dar nu mă omor după el.

Amuzant, m-am gândit, ce des au bărbaţii şi femeile păreri diferite despre aceeaşi persoană. Ultima dată când îmi amintesc că am căzut de acord cu o femeie că ne plăcea un tip, femeia era nevasta mea care a fugit cu tipul respectiv. Am întrebat-o, pentru informaţia mea:

– Ce nu-ţi place la Kent?

– Şi-a înşelat nevasta.

Mi se părea logic. Am adăugat şi eu:

– De asemenea, poate să fie şi ucigaş. E ceva minor, dar cred că trebuia să-l adaug.

– Lasă ironiile. Dacă el a omorât-o pe Ann Campbell, a făcut-o nepremeditat. Dar şi-a înşelat nevasta timp de doi ani, ceea ce a fost o infidelitate premeditată. Asta demonstrează o slăbiciune de caracter.

– Aşa s-ar zice.

Eram pe drumul întunecat din pădurea de pini. În depărtare, vedeam luminile de pe Bethany Hill şi m-am întrebat ce se petrecea la familia Fowler şi în casa lui Kent.

– Nu aş vrea să fiu acolo la cină, în seara asta, am spus.

Cynthia s-a uitat prin parbriz.

– Ce mizerie! Am venit la Hadley ca să anchetez un viol şi m-am trezit implicată în consecinţele unui viol vechi de zece ani.

– Delictul atrage după sine alt delict, am spus.

– Aşa e. Ştiai că, statistic vorbind, o femeie, care a fost violată o dată are mai multe şanse să fie din nou violată decât una care nu a suferit niciun viol?

– Nu ştiam.

– Dar nu se ştie de ce. Nu există factori comuni, ca meseria, vârsta, locul unde locuieşte sau ceva de felul ăsta. Dar, dacă i s-a întâmplat o dată, este posibil să i se întâmple iar. Nu e logic. E înfiorător, de parcă ar exista un rău care ştie…

– Straniu, am fost eu de acord.

Nu am avut această experienţă în cazurile de omucidere. Nu poţi fi omorât decât o dată.

Cynthia a început să-mi vorbească despre slujba ei, despre felul cum o doboară uneori şi despre felul în care îi afectase căsătoria.

Îmi era clar că Cynthia simţea nevoia să vorbească, pentru a se vindeca înainte de ancheta următoare. Dar, din fiecare caz, îţi rămâne întotdeauna ceva, ca o toxină a sufletului care te îmbolnăveşte tot mai mult, în fiecare an. Dar este o treabă care trebuie să fie făcută de cineva şi unii oameni hotărăsc să o facă, iar alţii hotărăsc să facă alte treburi. Cred că ţi se formează o crustă în jurul inimii, dar care e doar atât de groasă cât vrei tu să fie, iar, uneori, o crimă deosebit de crudă pătrunde prin crustă şi te răneşte din nou.

Cynthia a continuat să vorbească şi presupun că mi-am dat seama că nu era vorba numai de ea, de căsătoria ei sau de slujbă, ci despre mine şi despre noi.

– Cred că aş putea să cer un transfer la… altceva, a spus.

– De exemplu?

– Orchestra armatei. A râs. Îmi plăcea să cânt la flaut. Tu cânţi la ceva?

– Numai la radio. Ce-i cu Panama?

A ridicat din umeri.

– Te duci unde eşti trimis. Nu ştiu… Nimic nu e sigur.

Cred că ar fi trebuit să spun ceva, să-i ofer o alternativă.

Dar, de fapt, nu eram atât de încrezător şi hotărât în ceea ce priveşte viaţa mea personală, aşa cum eram în viaţa profesională. Când o femeie pronunţă cuvântul „angajament”, eu cer o aspirină. Când ea zice „dragoste”, eu îmi leg şireturile de la adidaşii cu care alerg.

Ceea ce se întâmpla acum cu Cynthia era adevărat, pentru că trecuse testul timpului şi pentru că îmi fusese dor de ea şi mă gândisem la ea timp de un an. Acum, când ea era lângă mine, chiar alături de mine, intrasem în panică. Dar nu era să stric iarăşi lucrurile, aşa că i-am spus:

– Mai am încă ferma aceea de lângă Falls Church. Poate că ţi-ar face plăcere să o vezi.

– Sigur.

– Bun.

– Când?

– Cred că… poimâine. Când ne întoarcem la statul-major.

Rămânem în weekend acolo. Chiar mai mult dacă vrei.

– Luni trebuie să fiu la Benning.

– De ce?

– Avocaţi. Hârtii. Divorţez în Georgia. M-am căsătorit în Virginia. Pentru oamenii ca noi ar trebui să existe soluţia divorţului în orice stat.

– Bună idee.

– La sfârşitul lunii, trebuie să fiu în Panama. Aş vrea să termin cu divorţul înainte de a pleca acolo, altfel o să mai dureze şase luni, dacă plec din ţară.

– Da. Mie mi-au adus actele de divorţ cu elicopterul, pe linia frontului.

– Zău?

– Da. Plus o scrisoare, în care mi se cerea achitarea împrumutului pentru maşină, plus literatură antirăzboinică din partea unui grup pacifist din San Francisco. Sunt zile în care nu merită să te dai jos din pat. De fapt, acolo nu aveam pat. Dar ar fi putut să fie şi mai rău.

– Dar şi mai bine. Vom avea un weekend frumos.

– Abia aştept.

32

Am ajuns la sediul poliției militare. Ziariştii plecaseră şi am parcat într-o zonă interzisă de pe drum. Am luat hârtiile cu jurnalul lui Ann Campbell şi am intrat în clădire.

– Întâi, stăm de vorbă cu colonelul Moore, apoi vedem ce a aflat doamna Kiefer, am spus Cynthiei.

Pe când ne îndreptam spre celule, Cynthia a remarcat:

– E greu de crezut că omul care conduce locul ăsta e un criminal.

– Da. Strică toate protocoalele şi toate procedurile standard.

– Aşa e. Ce părere ai de urma aceea?

– Asta e cam tot ce avem, i-am răspuns.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Dar avem motivul şi cauza. Deşi nu sunt sigură de profilul psihologic pe care l-am făcut ucigaşului sau de voinţa lui Kent de

a acţiona. De asemenea, aproape că nu avem probe. Dar, după ce am băut cu el, cred că intuiţia noastră e corectă.

– Bun. Spune asta celor de la FBI.

L-am rugat pe sergent să ne însoţească şi ne-am dus la celula colonelului Moore. Acesta stătea pe pat, în capul oaselor, îmbrăcat, dar fără bocanci. Dalbert Elkins îşi trăsese scaunul lângă gratiile care despărţeau cele două celule şi stătea de vorbă cu Moore, care fie că îl asculta cu atenţie, fie că intrase într-o stare de transă catatonică.

Ne-au văzut apropiindu-ne şi s-au ridicat amândoi în picioare. Elkins părea bucuros că mă vede, dar Moore părea temător, ca să nu spun răvăşit.

– Rămâne stabilit pentru mâine? Nicio problemă? m-a întrebat Elkins.

– Nicio problemă.

– Nevasta mea zicea să vă mulţumesc.

– A zis ea aşa? Mie mi-a spus să te ţin aici.

Elkins a râs.

– Vrei să descui celula colonelului Moore, te rog? i-am spus sergentului.

– Da, domnule.

A descuiat celula lui Moore şi m-a întrebat:

– Cătuşele?

– Da, te rog, sergent.

Sergentul a lătrat la Moore:

– Mâinile în faţă!

Moore şi-a întins mâinile cu pumnii strânşi în faţă, iar sergentul i-a pus cătuşele.

Fără niciun cuvânt, am mers de-a lungul coridorului lung şi plin de ecouri, pe lângă celulele goale. Moore, care era numai în ciorapi, nu făcea zgomot. Pe acest pământ, sunt puţine locuri mai triste decât o celulă şi puţine scene mai melancolice decât un prizonier cu cătuşe. Moore, cu toată pregătirea lui, nu suporta prea bine situaţia, dar ăsta era şi scopul meu.

Am intrat într-o cameră pentru interogatorii şi sergentul a plecat. I-am spus lui Moore să ia loc. S-a aşezat. Cynthia şi cu mine ne-am aşezat de partea cealaltă a mesei.

I-am zis:

– V-am spus că, prima dată când vom mai sta de vorbă, va fi aici.

Nu a răspuns. Părea puţin speriat, puţin demoralizat, dar şi

puţin furios, deşi încerca să se stăpânească, dându-şi seama că nu îi era de niciun folos.

– Dacă ne-aţi fi spus tot ce ştiaţi de prima dată, aţi fi putut să nu vă aflaţi aici.

Niciun răspuns.

– Ştiţi ce-l scoate rău de tot din fire pe un detectiv? Atunci când trebuie să cheltuiască timp preţios şi energie cu un martor care face pe deşteptul.

L-am mai muştruluit puţin, asigurându-l de toată sila mea, spunându-i că-şi face de ruşine uniforma, rangul, profesia, ţara, şi că este o ruşine pentru Dumnezeu, rasa umană şi Univers.

Moore a rămas tot timpul tăcut, deşi nu cred că aceasta era expresia dreptului lui asigurat de Amendamentul Cinci, de a tăcea, de vreme ce credea că eu doream să-şi ţină gura.

În acest timp, Cynthia s-a dus să ia hârtiile scoase de imprimantă, după jurnal, lăsându-ne singuri pe parcursul acestui atac verbal. După aproximativ cinci minute, s-a întors fără hârtii, dar cu o tavă de plastic, pe care se aflau un pahar de plastic cu lapte şi un papanaş.

Ochii lui Moore au strălucit la vederea mâncării şi a încetat să-mi acorde atenţie.

– V-am adus asta, a spus Cynthia. A pus tava departe de el şi i-a spus: L-am rugat pe poliţist să vă scoată cătuşele, ca să puteţi mânca. Va veni aici de îndată ce va fi liber.

– Pot să mănânc şi cu cătuşele, a asigurat-o Moore.

Cynthia l-a informat:

– E împotriva regulamentelor să-i obligi pe deţinuţi să mănânce cu mâinile în cătuşe, lanţuri şi altele.

– Dar nu mă *obligă* nimeni, eu vreau…

– Îmi pare rău. Să-l aşteptăm pe sergent.

Moore a rămas cu ochii la papanaş, care cred că era primul papanaş de la popotă căruia îi arăta vreun interes.

– Hai să continuăm, i-am spus. Şi să nu vă mai bateţi joc de noi, aşa cum aţi făcut de câteva ori. Ca să vă arăt în ce rahat v-aţi băgat, am să vă spun ce ştim deja datorită probelor de la laboratorul nostru. Apoi ne veţi completa cu detalii. Întâi, dumneavoastră şi Ann Campbell aţi pus asta la cale de cel puţin o săptămână – din clipa în care tatăl ei i-a dat ultimatumul. Bun, nu ştiu a cui a fost ideea să reconstituie violul de la West Point – m-am uitat la el ca să-i văd reacţia şi am continuat –, dar a fost o idee de om bolnav. Bun! Aţi sunat-o la statul major, v-aţi pus de

acord în privinţa timpului şi v-aţi dus cu maşina în poligonul cinci, unde aţi trecut peste pietriş şi aţi tras-o în spatele tribunelor. Aţi luat din maşină ţăruşii de cort, frânghia, un ciocan şi altele, precum şi un telefon mobil şi, poate, un casetofon. Aţi luat-o pe drumul de bârne care duce spre toalete şi spre poligonul şase, şi poate că aţi sunat-o de acolo, ca să aveţi siguranţa că plecase de la statul-major.

În următoarele zece minute, i-am făcut reconstituirea crimei, bazându-mi povestirea pe probele de laborator şi pe presupuneri. Colonelul Moore părea foarte impresionat, foarte surprins şi din ce în ce mai nefericit.

Am continuat:

– L-aţi sunat pe general la telefonul lui roşu şi, când a răspuns, Ann i-a pus banda. Atunci, ştiind că mai aveţi încă aproximativ douăzeci de minute la dispoziţie, aţi început punerea în scenă. Ea s-a dezbrăcat în maşină sau lângă ea, pentru cazul în care apărea cineva neaşteptat. Aţi pus lucrurile ei într-un sac de plastic pe care l-aţi lăsat în jeep. Nu-i aşa?

– Da.

– Nu şi-a scos ceasul.

– Da, voia să ţină socoteala timpului. Putea să vadă cadranul şi s-a gândit că acest lucru o va linişti în timpul cât îşi va aştepta părinţii.

Ciudat, m-am gândit, dar mult mai puţin ciudat decât scena care mi se înfăţişase prima dată, când am văzut-o goală, legată şi cu nimic altceva pe ea decât ceasul de la mână. Făcusem un drum lung din dimineaţa aceea, când crezusem că am de a face cu opera unui violator ucigaş. De fapt, crima avusese loc în faze, iar geneza ei avea zece ani vechime, şi ceea ce văzusem nu era ceea ce li se părea tuturor că văd. Eu văzusem produsul finit al unei nopţi ciudate care ar fi putut să se termine altfel.

I-am spus lui Moore:

– Aţi observat dacă avea pe mână inelul de la West Point?

A răspuns, fără să ezite:

– Da, îl avea. Era o legătură simbolică a prezentului cu violul original. Pe partea dinăuntru era gravat numele ei, bineînţeles, şi avea intenţia să-l dea tatălui ei, ca pe un fel de simbol, un fel de a-i spune că amintirile urâte pe care le simboliza erau acum în posesia lui, şi ea nu mai voia să şi le reamintească.

– Înţeleg... Dumnezeule, ce femeie deosebită, deşi cu probleme psihice. Şi, atunci, m-am gândit că între ea şi tatăl ei

era ceva de natură psihosexuală, foarte adânc îngropat, şi probabil că Moore înţelesese acest lucru. Poate toţi membrii familiei Campbell înţeleseseră, dar nu voiau în ruptul capului să ştie ceva despre asta.

Am schimbat priviri cu Cynthia şi cred că ea se gândise la acelaşi lucru. Dar să revenim la crima în chestiune. I-am spus lui Moore:

– Deci, amândoi aţi ajuns în poligon, aţi ales un loc, la baza ţintei, cam la cincizeci de metri de drum, iar ea s-a întins pe jos şi şi-a depărtat mâinile şi picioarele. M-am uitat la Moore şi l-am întrebat: Cum este atunci când cineva te consideră doar un eunuc supus?

Un fulger de mânie i-a trecut prin ochi, dar s-a controlat şi a răspuns:

– Niciodată nu am profitat sexual de un pacient. Indiferent cât de ciudată vi se pare această terapie, fusese concepută ca să-i ajute, să acţioneze ca o purificare pentru ambele părţi. Terapia nu includea şi un contact sexual sau violarea pacientei în timpul cât era legată.

– Sunteţi un tip dat naibii, un model de perfecţiune în profesie. Dar să nu-mi ies iarăşi din fire. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce aţi legat ultimul nod. Spuneţi-mi.

– Bine… Am mai stat puţin de vorbă şi ea mi-a mulţumit pentru că riscam atât de mult ajutând-o la realizarea planului ei…

– Domnule colonel, lăsaţi asta. Continuaţi.

A respirat adânc şi a continuat:

– M-am întors la jeep, mi-am luat sacul de plastic cu hainele şi servieta, pe care o folosisem ca să aduc ţăruşii de cort şi frânghia, şi în care se afla acum doar ciocanul. După aceea m-am dus la toaletă, în spatele tribunelor, şi am aşteptat.

– Ce aţi aşteptat? Pe cine?

– Pe părinţii ei, bineînţeles. Ea era îngrijorată că s-ar putea să vină altcineva întâi şi să-i vadă jeepul, de aceea mă rugase să rămân până la venirea părinţilor ei.

– Şi ce trebuia să faceţi, dacă venea altcineva întâi? Să vă ascundeţi capul în closet?

Am simţit că Cynthia m-a lovit pe sub masă. A continuat ea interviul. L-a întrebat frumos pe Moore:

– Ce trebuia să faceţi, domnule colonel?

El s-a uitat la ea, apoi la papanaş, din nou la ea şi a răspuns:

– Aveam pistolul ei în sacul de plastic. Dar… nu ştiu exact ce ar fi trebuit să fac, dar, dacă se apropia cineva şi o vedea înaintea părinţilor ei, eram pregătit să o apăr de orice rău.

– Înţeleg. Atunci aţi folosit toaleta?

Moore a părut puţin surprins, apoi a dat din cap.

– Da, a trebuit să folosesc toaleta.

I-am spus:

– Eraţi atât de speriat, încât a trebuit să faceţi pipi. Nu-i aşa? Apoi, ca un bun soldat, v-aţi spălat pe mâini. Şi pe urmă?

S-a uitat la mine, apoi i-a răspuns Cynthiei:

– Am rămas în spatele toaletei, apoi am văzut farurile pe drum. Maşina s-a oprit şi, când s-a deschis portiera dinspre şofer, l-am văzut pe general. Era lună plină. Am recunoscut maşina doamnei Campbell, deşi pe ea n-am văzut-o. Mă temeam că s-ar putea ca generalul să nu o ia pe soţia lui cu el.

– De ce?

– Fără doamna Campbell, situaţia ar fi putut să scape de sub control. Nu m-am gândit niciodată că generalul s-ar putea apropia de propria fiică, goală… Eram sigur că, dacă erau numai ei doi, vor sări scântei.

Cynthia l-a privit îndelung, apoi a întrebat:

– Aţi rămas acolo cât a durat convorbirea dintre generalul Campbell şi fiica lui?

– Nu.

– De ce nu?

– Hotărâsem, împreună cu ea, să nu rămân. De îndată ce am fost sigur că venise generalul, am aruncat sacul de plastic cu hainele ei pe acoperişul toaletei, apoi am luat-o în grabă pe cărare. Eram la cinci minute de mers pe jos până la maşină şi nu eram sigur cât urma să dureze convorbirea celor doi. Doream să-mi scot maşina pe drum şi să mă duc în garnizoană cât mai repede. Şi aşa am făcut.

– Aţi mai văzut vreun vehicul pe drum când vă întorceau?

– Nu.

Am privit-o pe Cynthia, apoi l-am privit pe Moore.

– Domnule colonel, gândiţi-vă. Aţi văzut faruri care se îndreptau în direcţie opusă?

– Nu. Deloc. Asta mă preocupa şi pe mine… Eram sigur că nu mă văzuse nimeni.

– Nu aţi văzut pe nimeni venind pe jos?

– Nu.

– Aţi văzut sau aţi auzit ceva când vă aflaţi în poligonul cinci sau şase? Dar la toaletă, lângă jeep sau pe cărare?

A dat din cap.

– Nu.

– Deci, după ce aţi plecat, a omorât-o cineva.

– Da. Eu am lăsat-o în viaţă.

– Cine credeţi că a omorât-o?

S-a uitat la mine surprins.

– Generalul, bineînţeles. Credeam că ştiţi asta.

– De ce spuneţi aşa ceva?

– De ce? Ştiţi ce s-a întâmplat. Rolul meu a fost doar să refac scena violului ca să o vadă părinţii ei. El a ajuns acolo – l-am văzut cu ochii mei – şi, în zori, ea a fost găsită strânsă de gât. Cine altcineva să o fi făcut?

– Ce se aştepta ea să facă părinţii ei? Ce v-a spus despre asta? l-a întrebat Cynthia.

Moore s-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Cred că se aştepta ca ei să... Nu ştia cum vor reacţiona la cele ce aveau să vadă, dar era convinsă că o vor lua de acolo, indiferent cât le-ar fi fost de greu. Ştia că nu o vor lăsa acolo, că vor fi siliţi să o vadă, să se confrunte cu goliciunea ei, cu ruşinea şi umilinţa ei. Ştia că-i vor desface legăturile, eliberând-o astfel psihologic, nu numai pe ea, ci şi pe ei înşişi. Moore s-a uitat la noi. Înţelegeţi?

– Da, înţeleg această teorie, a răspuns Cynthia.

– Mie mi se pare o nebunie, mi-am spus eu părerea.

Moore mi-a răspuns:

– Dacă doamna Campbell ar fi fost acolo, aşa s-ar fi petrecut lucrurile. În mod sigur, nu s-ar fi terminat cu o tragedie.

– Cele mai bine alcătuite planuri ale psihologilor dau greş, de obicei.

M-a ignorat şi a rugat-o pe Cynthia:

– Aţi putea să-mi daţi măcar paharul cu lapte? Mi-e foarte sete.

– Sigur.

Cynthia i-a apropiat paharul de mâinile încătuşate, iar el l-a luat cu ambele mâini şi l-a golit dintr-o înghiţitură. A pus jos paharul şi toţi am rămas tăcuţi cam un minut, cât şi-a savurat Moore laptele, de parcă ar fi fost un pahar din băutura lui preferată.

Cynthia l-a întrebat:

– V-a spus vreodată că se aştepta ca tatăl ei să vină singur, să se înfurie şi chiar să o omoare?

Moore a răspuns repede:

– Nu! Dacă ar fi făcut-o, nu aş fi fost niciodată de acord cu planul ei.

Nu ştiam dacă era adevărat sau nu, şi numai doi oameni ştiau. Unul din ei era mort, iar celălalt stătea aici şi urma să mintă ca să diminueze gravitatea celor ce făcuse. Generalul ştia, bineînţeles, cum se simţise în clipa în care fiica lui îi aruncase provocarea în faţă. Dar nici lui însuşi nu-şi putea mărturisi ce simţise, cu atât mai puţin mie. Într-un fel, nici nu mai conta.

Cynthia l-a întrebat pe Moore:

– V-aţi gândit, dumneavoastră sau Ann Campbell, că generalul nu va veni pregătit ca să o elibereze – nu din punct de vedere psihologic – mă refer la un cuţit sau la ceva cu care să scoată ţăruşii.

– Da, ea s-a gândit, a răspuns Moore. Am înfipt o baionetă în pământ… aţi găsit-o, nu-i aşa?

– Unde era baioneta? a întrebat Cynthia.

– Între picioarele ei… Bărbaţii care au violat-o la West Point i-au luat baioneta şi au înfipt-o în pământ, aproape de… între picioarele ei şi au prevenit-o să nu spună ce s-a întâmplat.

– Înţeleg, a dat Cynthia din cap.

Moore a continuat:

– Ea a vrut să-i şocheze pe amândoi, bineînţeles, iar ei urmau să ia baioneta şi s-o elibereze. Ea s-a mai gândit că el îi va oferi cămaşa sau jacheta. I-am lăsat acolo sutienul şi avea chiloţii traşi pe gât, aşa cum sunt sigur că aţi găsit-o. Aşa fusese părăsită în pădure, la West Point. Îi aruncaseră hainele în jur, iar ea a trebuit să le caute pe întuneric. În cazul de faţă, totuşi, spera că părinţii ei o vor ajuta să meargă la jeep, unde avea intenţia să-i spună tatălui ei unde erau hainele – pe acoperişul toaletei – şi să-l roage să i le aducă. Şi-a lăsat geanta în jeep, cu cheile; avea intenţia să se îmbrace şi să plece de acolo cu maşina, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, apoi să se ducă la statul-major. Urma să se ducă la întâlnirea de la micul dejun, pe care o aranjase cu părinţii ei, unde urmau să tragă concluziile.

Cynthia a dat din cap din nou. L-a întrebat:

– Îşi punea multe speranţe în această întâlnire de la micul dejun?

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

– Da, cred că da. În funcţie, bineînţeles, de felul cum reacţionau tatăl şi mama ei. După cum s-a văzut pe urmă, doamna Campbell nu a venit. Dar cred că Ann şi-a dat seama că, indiferent ce forţe dezlănţuia în noaptea aceea, indiferent cum reacţiona tatăl ei, lucrurile nu puteau să meargă mai rău. Terapia de şoc reprezintă un mare risc, dar, când nu mai ai nimic de pierdut, când ai ajuns la fund, atunci eşti gata să pui totul la bătaie şi să speri că va fi bine.

Cynthia l-a aprobat din nou, aşa cum se spune în manual. Fii pozitiv, afirmativ. Nu sta cu faţa împietrită, nu fi sentenţios ori sceptic atunci când un suspect face mărturisiri. Dă doar din cap, ca un psihanalist în timpul unei şedinţe de terapie. Poate că Moore recunoştea tehnica, ceea ce era o ironie a sorţii, dar, în starea lui mintală şi fizică, tot ce-şi mai dorea era un zâmbet, o înclinare a capului şi un papanaş idiot. Cynthia l-a întrebat:

– V-a spus ce aştepta de la această întâlnire? Şi de ce tocmai acum, după atâţia ani?

– Ei bine... era gata să ierte. Era gata să nu spună nimic în dimineaţa aceea, să promită orice ar fi avut darul să îndrepte lucrurile. Se săturase de luptă şi se simţea uşurată, chiar înainte de a merge la poligon. Era plină de speranţă, aproape veselă şi, ca să vă spun adevărul, era fericită şi aproape împăcată, pentru prima dată de când o cunoşteam. A respirat adânc şi s-a uitat la noi. A continuat: Ştiu ce credeţi despre mine şi nu vă învinovăţesc, dar nu m-am gândit decât la interesul ei. Mă sedusese şi pe mine, dar în alt mod, şi am fost de acord cu ceea ce ştiam că nu e... ortodox.

Dar, dacă aţi fi văzut ce optimistă era, cum reacţiona, ca o fetiţă – nervoasă, speriată, dar plină de speranţă că acesta era sfârşitul lungului ei coşmar... Cu toate acestea, ştiam că răul pe care şi-l făcuse ei şi celorlalţi nu avea să dispară chiar aşa de uşor, doar pentru că ea avea să le spună părinţilor ei: „Vă iubesc şi vă iert, dacă şi voi mă iertaţi”. Dar şi-a făcut greşit socoteala... nici eu nu am pus la socoteală furia tatălui ei... iar ea credea că, în curând, va fi din nou fericită... şi tot repeta ce avea să le spună în noaptea aceea... şi la micul dejun...

Şi, atunci, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Două lacrimi s-au rostogolit pe obrajii lui Moore, iar el şi-a acoperit faţa cu mâinile.

Cynthia s-a ridicat, şi-a pus mâna pe umărul lui şi mi-a făcut semn să ies afară cu ea. Am ieşit pe coridor şi ea mi-a spus:

– Lasă-l să plece, Paul.

– La dracu', nu!

– I-ai luat interogatoriul în închisoare. Lasă-l să plece. Să doarmă în biroul lui şi să se ducă mâine la înmormântare. O să mai vorbim cu el mâine sau poimâine. Nu o să fugă nicăieri.

Am ridicat din umeri.

– Bine. Dumnezeule, încep să mă înmoi!

M-am dus la biroul gărzii şi am vorbit cu sergentul. Am completat un formular de eliberare, cu consemnare în garnizoană, şi l-am semnat – urăsc formularele astea – apoi m-am întors pe coridorul unde mă aştepta Cynthia.

– E liber, dar consemnat în garnizoană.

– Bun. Aşa e foarte bine.

– Nu ştim sigur.

– Paul… mânia nu va schimba nimic din ceea ce s-a întâmplat, iar răzbunarea nu va face dreptate. Asta ar trebui să înveţi din ceea ce s-a întâmplat aici. Ann Campbell nu a reuşit. Dar ceea ce i s-a întâmplat ei ar trebui să fie un exemplu în direcţia asta.

– Mulţumesc.

Ne-am dus în biroul meu şi m-am aşezat la masa de lucru, am împărţit jurnalul între Cynthia şi mine. Înainte de a începe să citim, i-am spus:

– Ce s-a întâmplat cu baioneta?

– Nu ştiu, a răspuns. Dacă generalul Campbell nu s-a apropiat de fiica lui, atunci nu a văzut-o şi nu ştia că ar fi putut să o elibereze. El ne-a spus două versiuni ale întâmplării – una că ar fi încercat să o elibereze, trăgând de ţăruşi, cealaltă, că nu a putut să se apropie prea mult. De fapt nu s-a apropiat.

– Exact. Deci următorul personaj apărut pe scenă – hai să zicem că a fost Kent – a văzut baioneta, având de ales între cele două alternative… dacă a fost Kent. Apoi au venit soţii Fowler care aveau propriul cuţit… dar ea era deja moartă. Apoi au venit sergentul St John, ECI Casey… Nu ştiu, dar e interesant faptul că oricine a scos baioneta din pământ, a păstrat-o. Dacă acceptăm a doua versiune a generalului, aceea că el nu s-a apropiat, baioneta nu e la el. Ucigaşul nu avea motive să ia baioneta. Nici St John, nici Casey.

– Vrei să spui că au luat-o soţii Fowler?

– Când soţii Fowler au găsit-o moartă şi au văzut instrumentul, cu care ar fi putut să fie eliberată, între picioarele

ei, şi-au dat seama că generalul îi minţise, că generalul nu încercase să o elibereze, aşa cum, sunt sigur de asta, le spusese. Că, de fapt, aşa cum ne-a relatat generalul Campbell în a doua versiune, nu se apropiase de ea şi că strigaseră unul la celălalt. Deci, când Fowler a văzut baioneta, şi-a dat seama că generalul *ar fi putut* să o elibereze, dar nu o făcuse şi, ca urmare, ea murise. Nevoind să-i spună acest lucru, nici ca el să afle din vreun raport oficial, au luat baioneta şi au scăpat de ea. Ăsta a fost încă un serviciu pe care i l-au făcut, dar nouă nu ne-a folosit, dimpotrivă.

Cynthia s-a gândit o clipă.

– Da, a spus, probabil că aşa s-a întâmplat. Şi inelul ei de la West Point?

– Să fiu al naibii dacă ştiu.

– Tot soţii Fowler?

– Se poate. Încă un serviciu, deşi nu-l înţeleg. Poate că l-a luat ucigaşul, ca amintire. Nu cred că ECI Casey sau St John ar fi făcut un gest atât de deplasat, dar nu se ştie niciodată de ce sunt în stare oamenii în prezenţa unui cadavru. Dar poate că, generalul s-a apropiat mai mult de fiica lui decât a susţinut. A luat baioneta, vrând să-i taie legăturile, după aceea s-a răzgândit, i-a scos inelul şi i-a spus că dezonorează uniforma sau aşa ceva şi a plecat, după care şi-a schimbat gândul şi s-a îndreptat spre casa soţilor Fowler. Cine ştie? Cui îi pasă?

– Mie. Trebuie să ştiu cum acţionează oamenii, ce se întâmplă în inimile lor. E important, Paul, pentru că tocmai asta face ca munca noastră să fie ceva mai mult decât scrie în manual. Vrei să ajungi un fel de Karl Hellmann?

– Uneori, aş vrea, am zâmbit eu forţat.

– Atunci, nu ai să mai fii niciodată în stare să afli un motiv sau să înţelegi cine e bun şi cine e rău.

– Mie îmi convine.

– Nu fi mofturos.

– Pentru că tot vorbim de motive, de bine şi de rău, de pasiune, gelozie şi ură, hai să citim repede hârtiile astea.

Am citit un timp şi am descoperit care erau preferinţele sexuale ale lui William Kent, dar, şi mai important, am descoperit că Ann Campbell îl considera o problemă tot mai mare. I-am spus Cynthiei:

– Uite o înregistrare de luna trecută: „Bill devine iar posesiv. Crezusem că am rezolvat această problemă. A venit aseară,

când Ted Bowes era aici. Ted şi cu mine nu coborâserăm încă la subsol, iar Bill a băut cu el un pahar, în camera de zi, şi Bill s-a înrăit şi a făcut uz de gradul lui. În cele din urmă, Ted a plecat, iar Bill şi cu mine ne-am certat. El a spus că e gata să-şi părăsească soţia şi să-şi dea demisia, dacă îi promit că trăiesc cu el sau mă căsătoresc cu el. Ştie de ce fac ceea ce fac cu el şi cu ceilalţi bărbaţi, dar începe să creadă că între noi e ceva mai mult. Face presiuni asupra mea, iar eu i-am spus să înceteze. Aseară, nici nu a vrut să facem dragoste. A vrut doar să stăm de vorbă. L-am lăsat să vorbească, dar nu-mi plăcea ce spunea. De ce cred unii bărbaţi că trebuie să facă pe cavalerii în armuri strălucitoare? Nu am nevoie de niciun cavaler. Sunt propriul cavaler, tot eu sunt balaurul şi trăiesc în castelul meu. Toţi ceilalţi sunt figuranţi şi actori secundari. Bill nu e foarte cognitiv. Nu înţelege, deci nu încerc să-i explic. I-am spus că am să mă gândesc la oferta lui, dar că, până atunci, să vină la mine numai dacă am fixat o întâlnire. Asta l-a înfuriat şi m-a pălmuit, apoi mi-a smuls hainele de pe mine şi m-a violat pe covorul din camera de zi. După ce a terminat, părea să se simtă mai bine, apoi a plecat prost dispus. Îmi dau seama că poate să fie periculos, dar nu-mi pasă şi, de fapt, dintre toţi, el e singurul, cu excepţia lui Wes, care m-a ameninţat şi m-a lovit, şi acesta e singurul lucru care-l face pe Bill Kent interesant”.

Am ridicat ochii din hârtie şi am schimbat o privire cu Cynthia. Limpede, colonelul Kent era primejdios. Nimic nu e mai primejdios decât o persoană afectată şi plină de sine, care se îndrăgosteşte, devenind obsedată. Eram pe punctul de a începe să citesc încă o foaie, când s-a auzit o bătaie în uşa care s-a deschis. Mă aşteptam să o văd pe ofiţerul specialist Kiefer, dar era colonelul Kent, şi m-am întrebat de când stătea acolo.

33

Am adunat hârtiile şi le-am băgat într-o mapă. Kent stătea şi se uita la noi, fără să spună ceva.

Avea cascheta pe cap. În general, în interior, nu stăm cu cascheta pe cap decât dacă suntem înarmaţi. E o regulă

interesantă, probabil dictată de faptul că trebuie să ai mâinile libere atunci când eşti înarmat sau să-i laşi pe oameni să ştie de la depărtare că eşti înarmat. De fapt, Kent avea pistolul cu el.

Şi eu îl aveam, ca şi Cynthia, de altfel, dar ale noastre erau ascunse, şi nu trebuia să purtăm ceva pe cap, ca să ne dăm de gol.

În birou era întuneric, fiind aprinse doar lămpile de birou, şi abia vedeam trăsăturile lui Kent de pe locul meu, dar cred că arăta sinistru, poate învins. Mi-am amintit că fusese la capelă, ca să vadă decedata.

A vorbit cu o voce liniştită, aproape albă:

– De ce scotocea Baker pe aici?

M-am ridicat şi i-am răspuns:

– Nu scotocea. Aduna unele informaţii pe care i le-am cerut eu.

– Aici eu sunt comandantul. Mie îmi cereţi orice aveţi nevoie.

Avea dreptate, dacă stau să mă gândesc. Numai că, în acest caz, informaţiile erau în legătură cu comandantul.

– Era vorba de o chestiune de ordin administrativ minoră, domnule colonel.

– Nimic din această clădire nu este minor.

– Ei bine, tichetele de parcare şi foile de circulaţie sunt minore.

– De ce ai nevoie de ele?

– E o procedură standard. Ştiţi că trebuie să stabilim dacă vreun vehicul a fost în vreun loc care…

– Ştiu asta. Ai cerut rapoartele patrulelor de poliţie, registrul sergentului de la intrare şi înregistrările convorbirilor radio din noaptea aceea. Cauţi un anumit vehicul?

Cam aşa! Pe al tău! Dar i-am răspuns:

– Nu. Unde e Baker?

– Am eliberat-o de îndatoririle ei şi i-am ordonat să plece din clădire.

– Înţeleg. Ei bine, te voi ruga, în mod oficial, să revii asupra ordinului.

– V-am repartizat alt secretar. Nu voi tolera încălcarea normelor de securitate internă de către nimeni pentru niciun motiv. Ai încălcat regulamentul, poate şi legea. Mâine, am să discut această chestiune cu consilierul nostru juridic.

– Desigur, este dreptul dumneavoastră, domnule colonel. Deşi cred că domnul colonel Weems are alte lucruri în minte la

ora asta.

Kent părea să ştie la ce mă referisem şi a răspuns:

– Codul militar nu este dependent de nicio persoană şi oricine trebuie să respecte legea, inclusiv voi doi.

– Asta e adevărat. Îmi asum întreaga răspundere pentru ceea ce a făcut Baker.

Cynthia s-a ridicat în picioare şi a spus:

– De fapt, răspunderea îmi aparţine, domnule colonel. Eu i-am ordonat lui Baker să facă asta.

Kent a privit-o şi i-a răspuns:

– Nu trebuia decât să-mi spuneţi mie, întâi.

– Am înţeles.

Deoarece tot pornise ofensiva, Kent a continuat să atace, deşi nu părea prea entuziasmat. Mi-a spus:

– Nu am spus nimic atunci când l-ai închis pe colonelul Moore, dar îţi voi face un raport oficial privind felul cum a fost tratat. Nu aşa trebuie să te porţi cu ofiţerii.

Era limpede că Kent se gândea la viitor, iar nemulţumirea lui nu avea nicio legătură cu colonelul Moore.

I-am răspuns:

– De obicei, ofiţerii nu acţionează aşa. Şi-a făcut de râs gradul, profesiunea şi instituţia.

Cu toate acestea, ar fi putut să fie consemnat în garnizoană şi ar fi putut să primească o locuinţă potrivită până când ar fi avut loc o anchetă oficială şi ar fi fost acuzat sau nu.

– Ştiţi, domnule colonel, eu personal cred că, cu cât eşti mai mare în grad, cu atât cazi mai jos. Tinerii recruţi care îşi pierd minţile din ignoranţă, imaturitate sau optimism sunt aspru pedepsiţi. Cred că ofiţerii maturi care îşi pierd minţile ar trebui să fie daţi ca exemplu.

– Cu toate astea, gradul are încă unele privilegii şi unul dintre acestea este ca ofiţerul să nu fie închis, domnule Brenner.

– Dar, atunci când calci legea, pedeapsa trebuie să fie în proporţie directă cu gradul, funcţia şi nivelul de cunoaştere a legii. Drepturile şi privilegiile unui ofiţer sunt încărcate cu o răspundere grea şi fiecare încălcare a îndatoririlor şi a disciplinei trebuie să primească o pedeapsă la fel de grea.

Despre tine vorbesc, *Bill, şi tu ştii asta!*

Mi-a răspuns:

– Trebuie luată în considerare şi purtarea din trecut a soldatului. Dacă o persoană a avut timp de douăzeci de ani un

comportament onorabil, aşa cum a avut colonelul Moore, atunci ar trebui să fie tratată cu onoare şi respect. Curtea Marţială va decide care îi va fi pedeapsa, dacă e cazul.

M-am uitat îndelung la Kent, apoi i-am răspuns:

– Eu cred că un ofiţer, date fiind privilegiile speciale pe care le are şi jurământul pe care l-a depus, are obligaţia să facă mărturisiri complete, dacă a comis vreun delict, şi să scutească Curtea Marţială de neplăcuta sarcină a unui proces public. De fapt, îmi place vechea tradiţie a ofiţerului care cade pe propria sabie. Dar, din moment ce nimeni nu mai are acest curaj, cred că un ofiţer, care a comis o crimă capitală sau s-a dezonorat pe sine şi uniforma, ar trebui să se gândească măcar să-şi zboare creierii.

– Cred că eşti nebun, a răspuns Kent.

– Poate. Poate că ar trebui să vorbesc cu un psihanalist. Charlie Moore ar putea să mă pună la punct. Poate o să fiţi fericit să aflaţi că am semnat un ordin de eliberare şi că, probabil, acum a şi plecat şi îşi caută un loc de dormit pentru la noapte. Ar trebui să-l căutaţi la locuinţele ofiţerilor de la Şcoala de Psi-Op, dacă vreţi să-l găsiţi. Fiindcă veni vorba, el crede că generalul şi-a omorât fiica. Eu ştiu că nu generalul a făcut-o. Deci, oricine a comis crima va trebui să se hotărască dacă îl lasă pe Moore să spună FBI-ului ce bănuieşte şi să lase bănuiala să atârne deasupra capului unuia dintre cei mai onorabili oameni. Sau îşi va salva onoarea, mărturisind că el a comis crima?

Kent şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, apoi el a spus:

– Cred că cel care a omorât-o nu s-a gândit la acest act ca la o crimă. Îţi place să vorbeşti despre onoare, obiceiuri vechi şi despre drepturile şi datoriile unui ofiţer. Ei bine, fac pariu că ucigaşul nu găseşte niciun motiv să plictisească justiţia militară cu acest act de... de dreptate şi onoare personală. Este filosofia ta, privită din celălalt punct de vedere.

– Adevărat. Din nefericire, trăim vremuri când legea e lege, iar sentimentele mele sunt la fel de inacceptabile ca şi ale tale. De zece ani anchetez crime, domnule colonel, şi aţi văzut şi dumneavoastră destule. În majoritatea cazurilor, criminalul crede că el sau ea a avut o justificare. Juraţii civili încep să le dea crezare şi ei. Cu toate astea, dacă v-aţi simţi justificat s-o faceţi, atunci vă ascultăm.

Pornisem de la general la particular – depindea de felul cum interpreta el pronumele respective.

Kent s-a uitat la mine, apoi la Cynthia şi a spus:

– Am fost la capelă. Eu nu sunt un om religios, dar am spus o rugăciune pentru ea. Părea foarte împăcată, fiindcă veni vorba. Cred că e şi arta celor de la pompe funebre, dar îmi place să cred că sufletul ei este liber şi spiritul iarăşi fericit…

S-a întors şi a plecat. Am rămas amândoi în tăcerea şi întunericul din birou câteva secunde, apoi Cynthia a vorbit prima:

– Acum ştim unde se află chinurile şi suferinţele lui Ann Campbell.

– Da.

– Crezi că o să mărturisească?

– Nu ştiu. Depinde cine va câştiga lupta care va avea loc până mâine-dimineaţă.

– Eu nu cred în sinucidere, Paul, şi nu aveai dreptul să-i pomeneşti de asta.

Am ridicat din umeri.

– Gândul sinuciderii este o mare consolare şi multora le-a venit după o noapte proastă.

– Prostii!

– Nu. Nietzsche.

– E o nebunie. Hai să o căutăm pe Baker, a spus, ridicându-se în picioare.

– Kiefer.

M-am ridicat şi eu, am luat mapa cu jurnalul şi am plecat din birou şi din clădire în noaptea de afară.

Pe scările postului de poliție, am văzut, în depărtare, un fulger şi am simţit vântul stârnindu-se.

– Vine furtuna.

– Tipic pentru Georgia, a răspuns Cynthia. Dacă ar fi fost furtună acum două nopţi…

– Da. Dar mai mult, dacă bărbaţii n-ar viola, dacă instituţiile nu ar încerca să-i protejeze, dacă părinţii şi copiii ar putea să comunice, dacă răzbunarea nu ar fi atât de dulce, dacă monogamia ar fi un imperativ biologic şi dacă fiecare i-ar trata pe ceilalţi aşa cum le-ar plăcea să fie trataţi, atunci noi nu am mai avea slujbă şi celulele ar putea fi folosite pentru creşterea prepelicarilor.

Cynthia m-a luat de braţ şi am coborât scările spre Blazer. Am intrat în maşină şi a căzut primul strop de ploaie.

– Cum o găsim pe Kiefer? m-a întrebat Cynthia.

– Ne găseşte ea pe noi.

– Unde o să ne găsească?

– Acolo unde ştie că o să ne aflăm. La locuinţele pentru vizitatori.

Am pornit maşina, am băgat-o în viteză şi am aprins farurile.

Ploaia cădea tot mai deasă şi a trebuit să pun ştergătoarele în funcţiune. Am mers în tăcere pe străzile aproape pustii ale garnizoanei. Ceasul meu civil arăta că mai erau zece minute până la miezul nopţii dar, în ciuda orei şi a somnului scurt din noaptea trecută, mă simţeam minunat. După câteva minute, am oprit în parcare, iar în clipa aceea norii s-au spart şi ploaia era atât de deasă, încât abia m-am auzit spunându-i Cynthiei:

– Te duc cu maşina până la uşă?

Mi-a răspuns, încercând să acopere zgomotul ploii:

– Nu. Vrei să te duc eu cu maşina până la uşă?

Aceasta e superioritatea femeilor modeme: nu se topesc în ploaie. De fapt, costumul meu părea mult mai scump decât hainele ei, de aceea aproape că era să-i primesc oferta, dar, după ce am aşteptat un minut, ca ploaia să se răărească, am luat-o la fugă.

Parcarea era inundată graţie Corpului de Ingineri Militari şi, până am ajuns la uşă, care se afla la vreo cincizeci de metri, ne-am udat până la piele. De fapt, era plăcut.

În micul hol, un caporal tânăr m-a informat:

– A venit un poliţist de la Midland şi a lăsat un bagaj pentru dumneavoastră, domnule.

M-am scuturat de apă.

– Bine.

Prietenul meu Burt îmi dovedea că se ţine de cuvânt.

– Totul este în camera mea, despachetat, călcat şi pus pe umeraşe?

– Nu, domnule, este aici, jos.

– Câte stele are locul ăsta, caporal?

– Ei, dacă am mai căpăta una, am ajunge la zero.

– Chiar aşa. Am mesaje?

– Două.

Mi-a dat două bileţele. Kiefer şi Seiver. M-am îndreptat spre bagaj, care consta din două valize civile, un sac de voiaj militar din pânză şi încă o geantă de călătorie. Cynthia s-a oferit să mă ajute şi a luat ea servieta diplomat şi geanta de călătorie. Am urcat împreună scara şi, după câteva minute, ne aflam în camera mea şi lăsam bagajele jos.

Cynthia şi-a tras răsuflarea şi a spus:

– Mă duc să mă schimb. Răspunzi la mesaje?

– Da.

Mi-am aruncat haina udă pe un scaun şi m-am aşezat pe pat, scoţându-mi pantofii, în timp ce formam numărul pe care mi-l lăsase Kiefer. A răspuns o femeie.

– Aici 5-4-5, compania de poliție militară, intendentul la telefon.

– Sunt colonelul Hellmann, i-am spus, ca să previn un refuz şi ca să mă prezint, pot să vorbesc cu gradatul Baker?

– Aşteptaţi o clipă, domnule.

Cynthia ieşise din cameră şi, în timp ce aşteptam, cu telefonul ţinut între ureche şi umăr, mi-am scos cămaşa udă, cravata, ciorapii şi pantalonii. Baker-Kiefer optase pentru traiul în cazarmă, ceea ce era o acoperire bună, dar incomod de locuit. Ştiam că plantonul fugise să o cheme, căci asta e versiunea armatei pentru telefoanele particulare din fiecare cameră.

S-a auzit un zgomot, apoi vocea ei:

– Baker la telefon, domnule.

– Poţi să vorbeşti?

– Nu, domnule, dar am să vă sun eu de la un telefon public din apropiere, cât pot de repede. Locuinţele pentru vizitatori?

– Exact.

Am închis telefonul şi m-am aşezat pe podea ca să-mi caut halatul de baie. Ticălosul de Yardley înghesuise totul la un loc, rufele murdare cu pantofii şi trusa de bărbierit.

– Ticălosul!

– Cine?

M-am uitat peste umăr şi am văzut că Cynthia se întorsese în cameră, îmbrăcată într-un chimono de mătase şi uscându-şi părul cu un şervet.

– Îmi caut halatul de baie, am spus.

– Hai să aranjăm puţin toate astea.

A început să sorteze şi să pună lucrurile pe umeraşele din dulap, să împăturească, şi aşa mai departe.

Femeile au o îndemânare incredibilă în ceea ce priveşte ţesăturile, lor totul le pare uşor, dar eu nu sunt în stare nici să atârn ca lumea o pereche de pantaloni pe un umeraş.

Mă simțeam puţin stânjenit, în chiloţi şi scotocind în jur, dar, în cele din urmă, mi-am găsit halatul înghesuit în geanta de voiaj şi mi l-am pus în timp ce telefonul a început să sune.

– E Kiefer, i-am spus Cynthiei.

Am ridicat receptorul şi am spus:

– Aici Brenner.

Dar nu era Kiefer, era Cal Seiver.

– Paul, am studiat diagrama aceea până am orbit şi am cercetat mulajele până am făcut hernie. Nu găsesc nicio probă care să dovedească prezenţa colonelului Kent la locul faptei mai devreme decât a spus. Din moment ce acum ştim ce căutăm, am crezut că, mâine, echipa va putea lua alte amprente, dar ploaia asta a spălat totul.

– Ai lăsat acolo prelatele şi cortul?

– Nu. Poate că aşa ar fi trebuit să fac, dar colonelul Kent a spus că va avea el grijă de paza locului şi că va acoperi toată suprafaţa cu pânză de cort. Am fost. Adineauri acolo şi nu numai că nu a pus pânză, dar nici măcar un poliţist nu stă de pază. Totul e distrus.

– Da. Te cred.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Ai trimis mulajul la Oakland?

– Da. Cu elicopterul, până la Gillem, unde vor găsi ei un avion militar care să-l ducă pe Coasta de Vest. Mâine-dimineaţă primesc veşti.

– Minunat.

– Mai vrei să vină echipa pentru a ridica urme?

– Tu ce părere ai?

– Cred că ploaia a spălat tot.

– Bine, las-o baltă. Am avut destul noroc până acum. Unde e Grace?

– E lipită de ecranul ei. Voia să-ţi spun că a mai găsit o scrisoare recentă a decedatei către doamna Kent, pentru că te interesai de Kent.

– Mă interesez în continuare. Ce zice scrisoarea?

– Pe scurt, zice că pentru colonelul Kent prietenia lor a devenit mai mult decât o legătură platonică şi că doamna Kent să fie atât de drăguţă şi să stea de vorbă cu soţul ei, înainte ca ea – căpitanul Campbell – să facă o plângere oficială. Căpitanul Campbell îi sugera să meargă amândoi la psihanalist. N-aş vrea ca soţia mea să primească aşa ceva, a adăugat Cal.

– Ce dată are scrisoarea?

– Stai puţin.

M-am uitat la Cynthia care separa lenjeria de corp de

articolele de toaletă. Ticălosul ăla de Yardley!

Cal a revenit la telefon.

– Zece august.

Asta era cu unsprezece zile în urmă şi am presupus că doamna Kent plecase de la Bethany Hill îndată după primirea scrisorii. Era limpede că scrisoarea fusese scrisă ca urmare a vizitei neprogramate a lui Kent acasă la Ann Campbell, ca să nu mai vorbim de purtarea urâtă, alungarea prietenului ei şi despre violarea gazdei. Dumnezeule! Aşa că Ann Campbell se hotărâse să facă ceva cu Kent, dar umbla cu un explozibil sensibil, iar scrisoarea aceea a fost detonatorul.

– Am nevoie de o imprimare a scrisorii. Păstrează-mi-o tu, i-am spus lui Cal.

– Bine. Încă ceva: trei domni de la FBI au sosit la o jumătate de oră după ce ai plecat.

– Au fost fermecători?

– Nici nu se putea mai drăguţi. Mi-au făcut complimente pentru organizarea de aici, m-au felicitat pentru fiecare amprentă nenorocită pe care am luat-o. Şi-au băgat nasul peste tot şi m-au fiert cam o oră. Grace se făcea că doarme pe un pat de campanie. Unul dintre tipi s-a jucat la computer, dar discheta era în pat, cu Grace. Au spus că revin mâine dimineaţă cu propria echipă de laborator.

– Bine. Predă-le totul mâine, la ora 12.00. Altceva?

– Nu. E târziu, plouă, pământul e prea ud pentru arat, şi sunt prea obosit ca să dansez.

– Aşa e. Ţine legătura cu tipul care citeşte urmele din Oakland. Cazul ăsta depinde de răspunsul la întrebarea cine a călcat pe urma cui. Vorbim mâine.

Am închis telefonul şi am informat-o pe Cynthia, ajutând-o să-mi strângă lucrurile.

Din când în când, am locuit împreună cu câte o prietenă şi, pentru scurte perioade de timp, m-am bucurat de prezenta câte unei femei în casă. Se deosebesc două categorii: cele ordonate şi cele nătângi. Poate că există şi o a treia categorie – cicălitoarele, care încearcă să te determine să faci mereu ceva, dar nu am dat niciodată peste un asemenea exemplar. Ciudat, nu am nicio preferinţă în privinţa femeilor ordonate sau nepricepute câtă vreme nu-şi bagă nasul în treburile mele. În esenţă, toate femeile sunt doici şi tămăduitoare, şi toţi bărbaţii sunt bolnavi mintal în diferite grade. Dacă fiecare îşi joacă rolul care i-a fost destinat,

totul este minunat. Dar nu se întâmplă aşa. Şi, după şase sau şapte luni bune, descoperi exact ceea ce urăşti mai tare la celălalt şi atunci dai înapoi banda cu mutatul şi împachetatul şi te uiţi cum se trânteşte uşa.

Cynthia a împăturit ultima pereche de ciorapi şi mi-a spus:

– Cine îţi spală şi-ţi calcă rufele?

– Am un fel de menajeră. O femeie de la fermă care supraveghează locul cât sunt eu plecat.

– Eşti genul de bărbat neajutorat?

– Da, atunci când e vorba de ţesături, ace şi aţă, dar pot să demontez, cu ochii închişi, o puşcă M-16 şi să o montez la loc în trei minute.

– Asta pot şi eu.

– Bun! Am una acasă, ai să o cureţi tu în locul meu.

Telefonul a sunat şi i-am făcut Cynthiei semn să răspundă. Era Kiefer. M-am dus în baie şi mi-am uscat părul. Cynthia îmi pusese acolo lucrurile de toaletă, aşa că mi-am pieptănat părul, m-am spălat pe dinţi şi mi-am scos chiloţii de sub halat. Al doilea dintre simţămintele de mare uşurare din lume!

Am scăpat de chiloţi, aruncându-i în coşul de gunoi, şi m-am întors în cameră. Cynthia stătea pe marginea patului, asculta la telefon, cu picioarele încrucişate, şi, cu mâna liberă, îşi freca laba piciorului. În trecere, am observat că Cynthia avea picioare frumoase.

S-a uitat în sus şi mi-a zâmbit, apoi a spus în receptor:

– Bine, mulţumesc. Ai făcut o treabă bună. A închis telefonul şi s-a ridicat în picioare. Kiefer a dat peste o bârfă picantă. Doamna Kent are un jeep Cherokee negru şi e cunoscută în convorbirile radio drept Bat Lady, iar jeepul ei este numit Batmobile. Kiefer a auzit o referinţă, într-una dintre convorbirile radio, despre Batmobile. Un poliţist din patrula de poliție, care şi-a păstrat anonimatul, a spus: „Batmobile cu «Excitatul 6» a parcat lângă bibliotecă. Şase!” „Şase!” este un semnal de prevenire tipic pentru soldaţi, cărora li se atrage atenţia că, pe aproape, este un ofiţer. De asemenea, în cazul în care nu ai observat, biblioteca este peste drum de statul-major.

– Ce oră era?

– 00.32. Cam pe la 01.00, Ann Campbell a plecat de la statul major, s-a urcat în jeep şi s-a dus în poligonul şase. Ce făcea Kent în maşina soţiei lui, peste drum de statul-major?

– Ceea ce face orice ticălos bolnav de dragoste. Stătea acolo

şi pândea lumina de la fereastră.

– Poate că avea ceva mai răuvoitor în minte.

– Poate. Cu toate acestea, poate că încerca să se hotărască dacă să intre în clădire şi s-o salute. Sau aştepta ca St John să plece cu vreo treabă. Sau aştepta ca obiectul dorinţelor sale să facă acelaşi lucru, ceea ce ea a şi făcut.

Cynthia şi-a tras picioarele sub ea într-un fel de poziţie lotus. Nu ştiu cum pot unii oameni să stea aşa. Eu m-am aşezat pe singurul scaun, care era în faţa patului, şi am băgat de seamă că ea îşi păstrase chiloţii. Şi-a aranjat modestă chimonoul.

Am zis:

– Dacă soţia mea ar fi primit o scrisoare ca asta de la prietena mea, aş fi fost foarte furios şi nu m-aş fi apropiat de iubită. Pe de altă parte, dacă soţia mea ar fi plecat din oraş din cauza scrisorii, iar iubita mea ar fi lucrat până târziu noaptea, s-ar putea să nu fi fost în stare să rezist tentaţiei de a sta de vorbă cu ea.

– Parcă ai fi fost chiar în situaţia asta.

– Ei, toţi am fost în situaţia asta.

– Eu nu, a spus Cynthia, dar la Bruxelles era un tip de care voiam să fiu sigură că dă peste mine oriunde se duce, până când, în cele din urmă, şi-a dat seama, ticălosul.

– Poate că ticălosul şi-a dat seama mai repede decât ai crezut tu, dar a vrut să ocolească necazurile.

– N-am niciun comentariu de făcut. S-a gândit puţin – cred că poziţia lotus e foarte potrivită pentru a te lăsa pradă gândurilor – apoi a spus: E clar că a urmărit-o.

– Da. Dar poate că, întâi, se certaseră în parcarea statului-major. Nu avem cum să ştim.

– Dar cum a putut să o urmărească, fără ca ea să-i vadă maşina pe drumul care duce la poligon?

– Era maşina soţiei lui.

– Oare Ann cunoştea maşina soţiei lui Kent?

– Orice fată cunoaşte maşina oricărei soţii, am răspuns. Dar, în garnizoană, sunt multe jeepuri Cherokee pentru transportul trupelor, aşa că nu are importanţă. Şi soţii Fowler au un Cherokee, dar al lor e roşu.

– Dar, Paul, până unde putea Kent să o urmărească pe Rifle Range Road, fără ca ea să-şi dea seama de farurile din urma ei?

– Nu prea departe. Dar suficient de departe.

M-am ridicat în picioare şi am scotocit într-unul din

buzunarele laterale ale genţii mele de voiaj până am găsit un creion cu cărbune. Între ferestre, era un perete alb şi mare pe care am început să desenez.

– Bun, drumul o ia spre sud, din centrul garnizoanei, şi se termină la ultimul poligon, având o lungime cam de şaisprezece kilometri. Are numai două cotituri – prima aici, la drumul General Pershing, care vine din stânga; a doua, cu un kilometru şi jumătate mai departe, pe dreapta, este drumul spre Jordan Field. Am desenat drumul pe perete. Bun! O urmăreşte la o distanţă normală, cu farurile stinse, şi vede că nu o ia pe General Pershing, ci că merge drept înainte, şi continuă să o urmărească. Ea nu coteşte nici spre Jordan Field, dar el ştie că trebuie să cotească acolo, altfel ea şi-ar fi dat seama că e urmărită. Nu-i aşa?

– Până acum, da.

– Deci, el o ia spre Jordan Field, iar ea vede în oglinda retrovizoare şi răsuflă uşurată. Dar Kent ştie acum că ea este angajată pe drumul spre poligoane şi că nu poate să se ducă nicăieri decât până la capăt şi înapoi. Nu-i aşa?

Ea s-a uitat la mâzgăleala mea de pe perete şi a aprobat.

– Aşa se pare. Atunci ce face el? O urmăreşte fără faruri? Merge pe jos? Aşteaptă?

– Eu ce aş face? E noapte cu lună plină şi, chiar fără faruri, maşina poate să fie văzută la câteva sute de metri. De asemenea, mai există zgomotul motorului, luminile interioare, atunci când deschizi uşa, şi chiar stopurile de frână, care pot să fie văzute din anumite unghiuri. Pentru maximum de discreţie, trebuie să mergi pe jos – sau să alergi. Deci, cuplează tracţiunea pe toate cele patru roţi şi intră cu maşina între pinii de la intersecţia drumului spre Jordan Field cu drumul spre poligoane. Iese din maşină şi se îndreaptă spre sud, pe Rifle Range Road, pe jos.

– Asta e doar o presupunere.

– În parte. O parte este intuiţie şi deducţie, cealaltă parte este doar soluţia logică la o problemă standard de teren. Toţi am fost la aceleaşi şcoli şi am trecut prin aceste exerciţii de noapte. Trebuie să ai în vedere misiunea, vremea, distanţa, timpul, gradul de siguranţă şi toate celelalte, şi trebuie să ştii, de exemplu, când să rămâi în vehiculul care te transportă şi când să o iei pe jos.

– Bine, coboară din maşină şi merge pe jos sau aleargă.

– Da. Acum este cam ora 01.15 şi 01.30. Colonelul Moore a făcut deja drumul şi o aşteaptă pe Ann Campbell. Asta ştim sigur. Generalul Campbell nu a primit încă telefonul. Kent o ia repede de-a lungul drumului, uitându-se după farurile jeepului din faţă. Dar, la un moment dat, Ann a stins farurile şi a ajuns la poligonul şase unde s-a întâlnit cu colonelul Moore.

Am marcat cu un „x” poligonul şase.

Cynthia, în continuare pe pat, nu părea impresionată de cartografia mea.

– La ce se gândeşte Bill Kent acum? Care e scopul lui?

– E foarte curios de ce a venit ea acolo, deşi ştie că s-ar putea ca ea să controleze ultimul post de gardă. În acest caz, o va întâlni la întoarcere, îi va tine calea şi va avea loc confruntarea. A dat de gustul violului acum câteva săptămâni şi poate că se gândeşte să-l repete.

– Ea e înarmată.

– Şi el e înarmat. Nici chiar în relaţiile modeme nu trebuie să scoţi arma asupra celei cu care te întâlneşti. Mai ales, dacă şi ea este înarmată. Cu toate acestea, el crede că se va descurca. Poate că vrea doar să stea de vorbă.

– Poate. Eu nu aş vrea să întâlnesc un fost iubit pe un drum pustiu. Aş trece cu maşina peste el.

– Am să ţin minte chestia asta. Dar el nu ştie cum gândesc femeile. Nu-şi dă seama cum s-ar putea să se simtă ea la gândul că el o urmăreşte ca să o acosteze. El nu ştie decât că sunt amanţi, lucru care înseamnă foarte mult pentru el. Soţia lui nu este în oraş, iar el este un ticălos bolnav de amor şi excitat. Vrea să vorbească. Şi, într-adevăr, vrea să facă dragoste cu ea, într-un fel sau altul. Este ceea ce numim un obsedat sexual.

– Deci, merge pe drumul pustiu, întunecat şi se uită după jeepul ei.

– Exact. Alt lucru care îi trece prin minte este faptul că ea se află acolo pentru o întâlnire cu altcineva. Acest lucru nu ar fi ceva neobişnuit pentru Ann Campbell, iar inima lui Bill Kent bate la gândul că o va surprinde cu amantul ei şi e nebun de gelozie. Ţi se pare logic?

– Dacă spui tu…

– Bun, acum este cam 02.15, iar colonelul Moore i-a pus banda generalului Campbell, a legat-o pe Ann Campbell şi aşteaptă lângă toaletă ca să vină generalul. Bill Kent are o misiune personală şi respectă manualul. Ştie că el poate să vadă

farurile unei maşini la cel puţin un kilometru depărtare, pe drumul întunecos şi drept, astfel că o maşină, care mergea cu, să zicem, şaptezeci de kilometri pe oră, ar fi putut să ajungă în dreptul lui în mai puţin de un minut, cu condiţia ca el să-i vadă, întâi, farurile. Deci, la fiecare treizeci de secunde se uită înapoi peste umăr. La aproximativ 02.15, vede, într-adevăr, faruri în spatele lui şi se aruncă în şanţul de scurgere, de lângă drum, şi aşteaptă acolo să treacă maşina.

– Crede că e iubitul ei.

– Probabil. În mod pervers, i-ar plăcea să o prindă *in flagrante delicto*. Se descărcase, lovindu-l pe maiorul Bowes acasă la Ann, apoi violând-o pe ea. Este un om foarte tulburat şi iraţional, care crede că Ann Campbell va răspunde bine la virilitatea lui agresivă, la armura lui strălucitoare şi la faptul că omoară balaurul de dragul ei. Corect?

A încuviinţat din cap.

– Ăsta e tipul. Jumătate dintre violatorii pe care i-am interogat susţin că femeilor le-a plăcut. Niciuna dintre femei nu a confirmat vreodată asta.

– Aşa e. Dar, ca să fim cinstiţi cu Bill Kent, Ann Campbell nu a încercat niciodată să-l convingă de contrariu.

– Adevărat. Scrisoarea către soţia lui ar fi trebuit să-i arate că ea pusese capăt relaţiei lor. Însă el este la fel de nebun ca şi ea. Deci, vede maşina depăşindu-l.

– Exact. Trece pe drum cam pe la ora 02.15, cu farurile aprinse. *Acestea* sunt farurile pe care le-a văzut ECI Robbins. Moore a făcut ultimul kilometru fără faruri, la fel a făcut şi Ann Campbell. Generalul, nu. Maşina generalului trece, iar Kent se ridică într-un genunchi. Se poate să fi recunoscut sau nu maşina doamnei Campbell.

– Deci, acum avem doi indivizi proeminenţi – colonelul Kent şi generalul Campbell – care dau târcoale noaptea, în maşinile soţiilor lor, a subliniat Cynthia.

– Da. Dacă toată lumea din garnizoană ţi-ar cunoaşte maşina de serviciu şi dacă ai avea indicativul neoficial „Excitatul 6”, s-ar putea să schimbi şi tu maşinile.

– S-ar putea să stau acasă. Bun, aşadar, în acest punct, Kent măreşte pasul. Între timp, Moore fuge pe drumul de bârne, ajunge la maşina lui, la poligonul cinci, şi se îndreaptă spre nord, pe Rifle Range Road, înapoi în garnizoană. Dar nu l-a văzut pe Kent care mergea spre el.

– Nu, am răspuns. Kent fie că trecuse deja de poligonul cinci, fie că văzuse farurile, pe când Moore traversa terenul acoperit cu pietriş, şi se aruncase din nou în şanţ. În acest timp, Kent îşi închipuie că prietena lui se distrează cu o procesiune de iubiţi, unul la fiecare sfert de oră sau, mai degrabă, este derutat.

– Derutat sau nu, a răspuns Cynthia, se gândeşte la ce este mai rău. Nu se gândeşte că poate ea îşi face doar datoria sau, poate, este în pericol, sau poate cele două maşini nu au nicio legătură cu ea. E sigur că ea este acolo, ca să facă dragoste. La asta te-ai gândit şi tu?

– Absolut. Sunt bărbat. Gândesc prea mult cu capul cel mic şi nu îndeajuns cu capul cel mare.

Cynthia a râs, împotriva voinţei ei.

– Bine, e de ajuns. Continuă.

M-am aşezat din nou pe scaun şi m-am gândit.

– Bun… nu ştim exact ce s-a întâmplat în acest moment. Kent înconjură locul unde poligonul cinci şi şase se unesc şi, la lumina lunii, vede în faţă, pe drum, două maşini – jeepul şi Buickul care au trecut pe lângă el venind din spate. Ştim că, la ora aceea, scena dintre tată şi fiică e în plină desfăşurare sau poate că a luat sfârşit.

Cynthia a spus:

– În ambele cazuri, Kent a rămas acolo unde era.

– Da, ştim sigur că Bill Kent nu s-a repezit în mijlocul acestei scene, pentru a descoperi că Buickul de pe drum îl adusese pe generalul Campbell, în poligonul şase. Kent a urmărit totul de la distanţă – să zicem două sau trei sute de metri – şi poate că a auzit ceva, deoarece vântul bătea din sud. Dar s-a hotărât să nu se facă de râs, să nu intre într-o posibilă confruntare armată cu alt bărbat.

– Sau, a spus Cynthia, scena dintre tată şi fiică luase sfârşit, iar generalul se întorsese deja la maşina lui.

– Posibil. În acest punct, maşina generalului vine spre el, fără faruri, iar Kent se aruncă din nou în şanţ. Numai aşa s-ar fi putut întâmpla – Kent a mers pe jos – pentru că nici Moore, nici generalul nu a văzut un alt vehicul.

– Şi, după ce trece generalul, Bill Kent se ridică şi se îndreaptă spre maşina lui Ann Campbell.

– Exact. Merge foarte repede, poate cu arma pregătită, gata de orice… viol, o scenă romanţioasă, împăcare sau crimă.

Am rămas amândoi o clipă, ea pe pat, eu pe scaun, ascultând

ploaia de afară. M-am întrebat, şi sunt sigur că şi Cynthia se întreba, dacă tocmai aruncasem laţul de gâtul unui om nevinovat, în intimitatea camerei noastre. Dar, chiar dacă detaliile nu ar fi fost cele mai precise, omul însuşi ne spusese destule sau ne semnalase în vreun fel că el era autorul. Tonul, comportamentul, ochii lui nu ne înşelau. Dar tot el ne spunea că ea meritase acest lucru şi că noi nu vom putea să dovedim nimic. Greşea în ambele chestiuni.

Cynthia a părăsit poziţia lotus şi şi-a lăsat picioarele peste marginea patului.

– Kent o găseşte pe Ann Campbell ţintuită în poligon, poate încă plângând, şi nu îşi poate închipui dacă a fost violată sau doar îl aşteaptă pe următorul prieten care trebuia să vină la întâlnire.

– Cine ştie? E clar că s-a dus la ea, încet, aşa cum a spus Cal Seiver, a îngenuncheat lângă ea, iar ea nu a fost fericită că-l vede.

– Era speriată, scoasă din minţi.

– Nu e genul. Dar este în dezavantaj. El spune ceva, ea spune ceva. Ea, crezând că tatăl ei a părăsit-o, poate că s-a pregătit pentru o aşteptare lungă, ştiind că maşina care duce garda trebuie să treacă pe la ora 07.00, şi cântăreşte această posibilitate, se gândeşte că ar fi o bună răsplată, pentru cea de a doua trădare a tatălui ei. Fiica generalului, găsită goală de către douăzeci de soldaţi de gardă.

– Ea ştie că tatăl ei îşi va da seama de acelaşi lucru şi că va trebui să se întoarcă, pentru a evita această întâmplare nefericită. Deci, în ambele cazuri, ea doreşte să rămână singură, iar Kent să plece.

– Probabil. Îi strică scenariul. El vede baioneta înfiptă în pământ – presupunând că nu a fost luată de general – şi se oferă să taie legăturile. Sau îşi închipuie că ea nu poate să evite o convorbire cu el, date fiind circumstanţele, şi o întreabă ce se întâmplă sau îi cere să se căsătorească cu el, ori altceva, iar dialogul se lungeşte şi Ann, care a fost legată de barele patului ei de multe ori, în camera din subsol, nu este chiar atât de înspăimântată sau jenată pe cât este de agasată şi nerăbdătoare. Nu ştim ce s-a spus şi ce s-a întâmplat.

– Nu, nu ştim, dar ştim cum s-a sfârşit conversaţia.

– Exact. Poate că el a răsucit frânghia ca să-i atragă atenţia, poate chiar a stimulat-o sexual în timp ce îi provoca o asfixie

sexuală, o şmecherie pe care poate că a învăţat-o de la ea… dar, la un moment dat, a răsucit frânghia şi nu s-a mai putut opri.

Am rămas un minut întreg tăcuţi, sucind şi răsucind în minte toate acestea, apoi Cynthia s-a ridicat în picioare şi a spus:

– Cam aşa s-a întâmplat. După aceea el s-a întors pe drum, şi-a dat seama ce a făcut şi a alergat tot drumul până la jeepul lui. Poate că a ajuns la jeep înainte ca soţii Fowler chiar să fi plecat de acasă, a fugit repede de acolo şi a ajuns la Bethany Hill când soţii Fowler ieşeau din casă. Poate chiar a trecut pe lângă ei pe stradă. S-a dus acasă, a parcat jeepul soţiei în garaj, s-a dus în casă, probabil s-a curăţat şi a aşteptat să primească un telefon de la poliţiştii lui. Mă întreb dacă a dormit, a adăugat Cynthia.

– Nu ştiu, dar, când l-am văzut eu, după câteva ore, părea stăpân pe sine, deşi acum, când mă gândesc, era puţin distrat. S-a disociat de crimă, aşa cum fac de obicei criminalii în primele câteva ore, dar acum îşi aminteşte iarăşi totul.

– Putem dovedi ceva din toate astea?

– Nu.

– Atunci ce putem face?

– Să-l înfruntăm. A venit timpul.

– Va nega totul, iar noi va trebui să ne căutăm de lucru în sectorul civil.

– Probabil. Şi ştii ceva? S-ar putea să ne înşelăm.

Cynthia se plimba prin cameră, în plină controversă cu ea însăşi. S-a oprit şi a spus:

– Dar dacă găsim locul unde a tras jeepul din drum?

– Da, mâine soarele răsare la ora 05.36. Să te chem sau să-ţi dau un ghiont?

A ignorat ce-i spusesem şi a zis:

– Urmele de roţi or fi fost spălate de ploaie. Dar, dacă a rupt nişte crengi, putem să vedem pe unde a ieşit maşina din drum.

– Da. Asta ar putea să înlăture unele dintre îndoielile noastre. Mai rămân însă unele lucruri neclare şi noi avem nevoie de ceva mai mult decât atât.

– S-ar putea să fi rămas crengi sau ace de pin pe maşina lui, care pot să fie comparate cu vegetaţia pe care a rupt-o.

– S-ar putea, în cazul în care tipul a fost idiot, dar nu e cazul. Jeepul ăla e la fel de curat ca orice maşină pregătită pentru inspecţie.

– Fir-ar să fie!

– Trebuie să-l confruntăm şi trebuie să o facem în momentul

psihologic potrivit… mâine, după serviciul funerar. Asta e prima, ultima şi singura noastră şansă de a primi o mărturisire.

Cynthia a dat din cap.

– Dacă o să vorbească, atunci o să o facă. Dacă vrea să scape de această greutate, cu noi o să o facă, nu cu FBI.

– Aşa e.

– E timpul să ne culcăm.

A ridicat receptorul şi a cerut să fim treziţi la ora 04.00, ceea ce îmi lăsa trei ore de somn, dacă adormeam în următoarele zece secunde. Dar aveam altă idee.

– Hai să facem un duş acum şi să economisim timpul.

– Ei bine…

Rău răspuns. Cum a zis tata odată: „Femeile controlează şaptezeci la sută din sănătatea acestei ţări şi o sută la sută din vagine.” Atât Cynthia, cât şi eu eram puţin timizi, cred, în felul în care sunt foştii amanţi când reiau legătura. Toată convorbirea despre viol nu îmbunătăţise lucrurile. Vreau să spun că nu aveam muzică, nici lumânări, nici şampanie. Singurul lucru pe care-l aveam era fantoma lui Ann Campbell, gândul că ucigaşul ei dormea în patul lui, la Bethany Hill, şi eram doi oameni obosiţi, aflaţi departe de casă. I-am spus:

– Poate că nu ar fi potrivit.

– Nu, nu ar fi. Hai să aşteptăm până când vom putea face din asta ceva special. În weekendul ăsta, la ferma ta. O să fim bucuroşi că am aşteptat.

Chiar aşa. Sunt al dracului de încântat să aştept. Dar nu eram în dispoziţia potrivită pentru controverse şi nici destul de deştept ca să o seduc. Aşa că am căscat şi am dat la o parte cuvertura de pe patul meu.

– *Bonsoir,* cum se spune la Bruxelles.

– Noapte bună…

S-a îndreptat spre uşa de la baie, apoi, aşa cum făcuse şi ultima dată, s-a întors. A spus:

– Merită să aştepţi.

– Da.

Am stins lampa, mi-am scos halatul şi m-am strecurat gol în pat.

Am auzit duşul curgând în baie, am auzit ploaia de afară, am auzit o pereche râzând în hol.

Dar nu am auzit deloc telefonul care a sunat la ora 04.00.

34

Cynthia era îmbrăcată, soarele intra pe fereastră, şi mirosea a cafea.

S-a aşezat pe marginea patului, m-am ridicat, şi ea mi-a pus în mână un pahar de plastic.

– Jos e un bar.

– Cât e ceasul? am întrebat-o.

– Puţin după şapte.

– *Şapte?* Am dat să cobor din pat, dar mi-am amintit că eram gol puşcă. De ce nu m-ai trezit?

– De câte persoane crezi că e nevoie ca să se uite la un tufiş cu crengile rupte?

– Ai fost acolo? Ai găsit ceva?

– Da. În mod sigur, o maşină a ieşit de pe drumul spre Jordan Field, la cincizeci de metri de drumul spre poligoane. A lăsat urme, dar amprentele anvelopelor au fost spălate de ploaie, însă este un tufiş rupt, inclusiv un pin proaspăt jupuit.

Am sorbit din cafea, încercând să-mi limpezesc gândurile. Cynthia era îmbrăcată în blugi şi un tricou alb de tenis; arăta bine.

– Un copac jupuit? am întrebat.

– Da. Aşa că m-am dus la Jordan Field şi l-am trezit pe bietul Cal. El şi încă un tip au venit cu mine acolo şi au tăiat secţiunea jupuită a copacului.

– Şi?

– Ne-am întors la hangar şi, la microscop, am văzut fragmente de vopsea. Cal trimite bucata de lemn la Fortul Gillem. I-am spus că bănuim că ar fi fost un jeep Cherokee negru, iar el mi-a confirmat că pot afla de la fabricant, dacă a fost sau nu, sau pot să compare fragmentele cu mostrele lor de vopsea de maşini.

– Bun. Iar noi vom găsi zgârietura pe maşina doamnei Kent.

– Sper. Atunci, vom avea proba de care avem nevoie pentru a susţine reconstituirea pe care ai făcut-o.

– Da. Am căscat şi mi-am dres vocea. Din nefericire, dacă vopseaua este de la un jeep Cherokee negru, asta dovedeşte doar că un jeep Cherokee negru a zgâriat copacul. Totuşi, mi se limpezesc lucrurile în cap.

– Şi mie.

Mi-am terminat cafeaua şi am pus paharul pe noptieră.

– Aş fi vrut să mă trezeşti. Ai încercat?

– Nu. Păreai mort de oboseală.

– Ei bine… ai făcut treabă bună.

– Mulţumesc. Am dus bocancii tăi lui Cal Seiver, iar el a comparat urmele tale cu mulajele neidentificate şi a completat diagrama.

– Mulţumesc. Sunt suspect?

– Încă nu. Dar Cal trebuia să scoată urmele tale din cauză.

– Mi-ai lustruit pantofii?

Nu a luat în seamă ce-i spusesem.

– Cal a primit un program de la Fortul Gillem şi acum programează computerul din hangar ca să arate urmele fiecărei persoane identificate şi neidentificate. I-am făcut lui Cal o scurtă informare asupra ceea ce credem noi că s-a întâmplat în noaptea aceea.

S-a ridicat de pe pat şi s-a dus la fereastră.

– Ploaia s-a oprit. A ieşit soarele. E bine pentru grâne. E bine pentru înmormântare.

Am remarcat o foaie de hârtie pe pat şi am luat-o. Era imprimarea scrisorii lui Ann Campbell către doamna Kent. Începea aşa: *„Dragă doamnă Kent, vă scriu referitor la o situare care a apărut între soţul dumneavoastră şi mine”.* Şi scrisoarea se termina aşa: *„Dacă îl respect pe soţul dumneavoastră din punct de vedere profesional, nu mă interesează din niciun alt punct de vedere. V-aş sugera să meargă la un psihanalist, singur sau cu dumneavoastră, şi poate că ar trebui să-şi caute un transfer sau să ceară o permisie. Mă îngrijorează cariera lui, reputaţia lui şi a mea, şi evitarea oricărei aparenţe de lipsă de decenţă a celor aflaţi sub comanda tatălui meu. A dumneavoastră sinceră, Ann Campbell.*

– „Evitarea oricărei aparențe de lipsă de decenţă” – am repetat cu glas tare. Aproape că-mi venea să râd, iar Cynthia s-a întors şi a spus:

– Avea curaj. Trebuie să recunosc asta.

Am aruncat scrisoarea pe noptieră.

– Sunt sigur că Bill Kent a văzut originalul, care l-a surescitat. Cal a primit vreo veste de la tipul cu urmele din Oakland?

– Încă nu.

– Bine. Acum vreau să răsar din pat şi să strălucesc, dar sunt

gol.

Cynthia mi-a aruncat halatul şi s-a întors la fereastră. Am ieşit din pat, mi-am pus halatul şi m-am dus în baie. M-am udat şi m-am săpunit.

Telefonul a sunat în camera mea şi Cynthia a răspuns. Nu am auzit mai nimic din cauza apei care curgea, dar, peste un minut Cynthia a băgat capul pe uşă în timp ce mă rădeam şi a spus:

– Era Karl.

– Ce a vrut?

– Voia să ştie dacă nu a nimerit în altă cameră.

– Aha…

– E în Atlanta. O să ajungă aici pe la ora 10.00.

– Sună-l şi spune-i că pe aici sunt furtuni mari.

– E pe drum.

– Splendid!

Am terminat cu bărbieritul şi am început să mă spăl pe dinţi. Cynthia s-a dus din nou în camera mea. Când am dat drumul la duş, am auzit telefonul sunând în camera ei. Cum nu eram sigur că putea să-l audă, m-am uitat în cameră, dar ea vorbea la telefon. Crezând că este vorba de ceva oficial şi important, m-am dus în camera ei şi am răspuns.

– Alo?

– Cine e acolo? s-a informat o voce masculină.

– *Cine* întreabă? am răspuns.

– Aici e maiorul Sholte. Ce cauţi în camera soţiei mele?

Bună întrebare! Aş fi putut să răspund că centralista sunase în altă cameră, aş fi putut să spun o mulţime de lucruri, dar am spus:

– În principiu, fac ce făceam şi la Bruxelles.

– Ce? Cine dracu'… Brenner? Eşti chiar *Brenner?*

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule maior.

– Ticălosule! Eşti un om mort, ştii asta, Brenner? Eşti un om mort!

– Ai avut o şansă la Bruxelles. Nu te mai întâlneşti cu ea.

– Nenorocitule…

– Doamna Sunhill nu este aici. Pot să-i transmit ceva?

– Unde e?

– Sub duş.

– *Ticălosule!*

De ce se omora tipul aşa, din moment ce erau în divorţ, iar el avea o prietenă? Ei bine, bărbaţii sunt caraghioşi şi se simt încă

proprietarii soţiilor lor chiar şi atunci când sunt aproape divorţaţi. Nu-i aşa? Nu, ceva nu era în regulă şi aveam sentimentul clar că făcusem o mare greşeală.

Maiorul Sholte mi-a spus:

– Eşti un fir nenorocit de iarbă, Brenner, iar eu am coasa în mână!

Interesantă metaforă. L-am întrebat:

– Nu eşti în proces de divorţ cu Cynthia?

– Divorţ? Cine dracu' ţi-a spus asta? Dă-mi-o pe târfa aia la telefon.

– Despărţire de probă?

– Dă-mi-o dracului la telefon! Acum!

– Stai puţin. Am pus receptorul pe pat şi m-am gândit puţin. Viaţa e tare împuţită uneori, apoi lucrurile se îndreaptă şi devii iar optimist, inima ţi se uşurează puţin şi pasul îţi devine mai vioi, dar, atunci, cineva trage de covor şi cazi din nou în fund. Am luat receptorul şi i-am zis: O să-i spun să te sune ea.

– Ai face bine, târâtură, nenorocitule...

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors în baia comună. M-am dezbrăcat de halat şi am intrat sub duş.

Cynthia mi-a strigat din uşă, ca să acopere zgomotul apei:

– Am telefonat la Şcoala de Psi-Op şi am confirmarea că Moore a petrecut noaptea acolo. I-am lăsat vorbă că îl aşteptăm la postul de poliție peste o oră. Bine?

– Bine.

– Ţi-am scos uniforma. Trebuie să fim în uniformă la funeralii.

– Mulţumesc.

– Mă duc să-mi pun şi eu uniforma.

– Bine.

O vedeam prin sticlă îndreptându-se spre camera ei. Când a închis uşa, am oprit duşul şi am ieşit din baie.

Pe la ora 08.00, eram îmbrăcaţi în uniformele tip A şi ne aflam în Blazerul meu, îndreptându-ne spre clădirea poliției.

– Te supără ceva? a întrebat Cynthia.

– Nu.

Am mai băut puțină cafea în biroul nostru şi m-am uitat prin mesajele telefonice şi notele interne. Colonelul Moore a venit, părând puţin cam jerpelit, dar îmbrăcat în uniforma A pentru funeralii. Făcuse rost de undeva de o pereche de pantofi de seară. Cynthia i-a oferit un scaun. Fără alte preliminarii, i-am

spus:

– Domnule colonel, avem motive să-l suspectăm pe colonelul Kent de asasinarea lui Ann Campbell.

A părut surprins, aproape năucit şi nu a răspuns.

– Nu corespunde? l-am întrebat.

S-a gândit mult timp până să răspundă.

– Devenise el o problemă, dar…

– Ce v-a spus Ann despre el?

– Ei bine… mi-a spus că o suna la telefon la orice oră, că îi scria scrisori, că venea la ea pe neaşteptate, acasă şi la birou. Şi aşa mai departe.

L-am întrebat:

– În noaptea în care a fost omorâtă, când aţi sunat la statul-major, ea v-a spus că el a trecut pe acolo s-o vadă sau că a sunat-o?

S-a gândit puţin.

– De fapt, mi-a spus că nu va lua BMW-ul ei în noaptea aceea, aşa cum era planul iniţial. Mi-a spus că va lua în loc un jeep. Zicea că Bill Kent o agasa din nou, că jeepul e mai puţin bătător la ochi şi că voia ca el să vadă maşina ei în faţa statului-major toată noaptea. Schimbarea ridica o problemă, pentru că maşina ei avea un telefon încorporat, iar eu aveam un telefon portabil şi plănuisem să rămânem în legătură până ajungea la poligon. Dar nu era o problemă majoră, iar ea a condus jeepul şi ne-am întâlnit conform planului.

– V-a spus ceva despre Kent când v-aţi întâlnit? a întrebat Cynthia.

– Nu…

– V-a spus că fusese urmărită?

– Nu… Ba da, a spus că a văzut o maşină în spatele ei, dar că o luase spre Jordan Field. Ea simţea că totul este în regulă, aşa că l-am sunat pe tatăl ei de la telefonul meu portabil.

– Apoi v-aţi dus în poligon? a întrebat Cynthia.

– Da.

– După ce aţi terminat, aţi aşteptat lângă toaletă, ca să fiţi sigur că totul merge cum aţi plănuit.

– Da.

– Nu v-aţi gândit că ar fi foarte posibil ca să vină acolo colonelul Kent? a întrebat Cynthia.

A cântărit lucrurile o clipă, apoi a răspuns:

– Cred că mi-a trecut prin minte. Părea să o urmărească.

– Nu v-aţi gândit că o *urmărise* şi de data aceasta şi că s-ar fi putut ca el s-o fi omorât?

– Ei bine… acum, când mă gândesc…

– Iscusit detectiv sunteţi, domnule colonel, i-am spus.

Nu i-a făcut plăcere ce i-am spus.

– Credeam că generalul era cel care… Ei bine, nu ştiam ce să cred. Primul meu gând, atunci când am auzit că a fost ucisă, a fost că tatăl ei făcuse acest lucru… dar m-am gândit, de asemenea, că tatăl ei o lăsase, pur şi simplu, acolo şi că o altă persoană… vreun nebun… a nimerit peste ea… Dar nu m-am gândit niciodată la Kent.

– De ce nu? l-am întrebat.

– El… este şeful poliţiei militare… e căsătorit… a iubit-o… dar, acum, când îmi spuneţi de el, da, ar corespunde. Vreau să spun că, din punct de vedere psihologic, devenise obsedat şi iraţional. Ann nu mai putea să-l ţină sub control.

– Ann crease un monstru, am subliniat.

– Da.

– Ea a înţeles acest lucru?

– Până la un anumit punct. Dar nu era obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţi pe care nu putea să-i stăpânească. Cu excepţia tatălui ei şi poate a lui Wes Yardley. Gândindu-mă retrospectiv, cred că ea nu i-a acordat destulă atenţie lui Bill Kent. L-a judecat greşit.

– A dat greş cu al o sută unulea nebun.

Nu a răspuns.

– Bun, acum, duceţi-vă la biroul dumneavoastră şi scrieţi totul.

– Ce să scriu?

– Totul. O descriere completă a amestecului dumneavoastră în afacere. Mi-o daţi la capelă, după slujbă. Aveţi aproape două ore. Lucraţi repede şi nu spuneţi un cuvânt despre asta nimănui.

Colonelul Moore s-a ridicat în picioare şi a plecat, arătând, m-am gândit eu, ca o umbră ştearsă a bărbatului pe care-l întâlnisem abia alaltăieri.

– Cazul ăsta părea complicat şi toţi am lucrat din greu, dar răspunsul a fost tot timpul sub nasul nostru.

– Tocmai de aceea a fost atât de greu să-l vedem.

Cynthia a mai flecărit câteva minute, iar eu am tăcut tot timpul. Ea s-a uitat mereu la mine.

Ca să evit orice neplăcere, am ridicat receptorul şi l-am sunat

pe colonelul Fowler la statul-major. Mi-a răspuns imediat.

– Domnule colonel, aş vrea să luaţi pantofii pe care i-aţi purtat dumneavoastră şi doamna Fowler în poligonul şase, şi să-i distrugeţi. În al doilea rând, puneţi la punct lucrurile cu generalul Campbell. N-aţi fost niciodată în poligon. În al treilea rând, urcaţi-o pe doamna Fowler într-o maşină sau într-un avion imediat după înmormântare.

– Apreciez ceea ce spui, dar eu cred că trebuie să spun adevărul cu privire la amestecul meu în povestea asta.

– Comandantul dumneavoastră doreşte să nu faceţi asta. Dorinţa unui general e ordin.

– Este un ordin ilegal.

– Făceţi-ne tuturor un serviciu – dumneavoastră, soţiei dumneavoastră, familiei dumneavoastră, armatei, mie, familiei Campbell – şi uitaţi totul. Mai gândiţi-vă.

– Am să mă gândesc.

– Întrebare: dumneavoastră aţi luat inelul ei de la West Point?

– Nu.

– Era vreo baionetă înfiptă în pământ atunci când aţi fost acolo?

– Nu era în pământ. Mânerul era implântat în vaginul ei.

– Înţeleg.

– Am luat-o şi am aruncat-o.

– Unde?

– Am aruncat-o în apă, de pe podul de peste Chickasaw. Cred că ai fi vrut să o dai la analiză pentru amprente.

– Într-adevăr.

Dar, de fapt, Kent nu ar fi lăsat nicio amprentă.

– Iartă-mă. A fost o reacţie necontrolată.

– Se întâmplă.

– E o mizerie, Brenner. Toţi am făcut numai prostii.

– Se întâmplă.

– Mie nu mi se întâmplă. Cel puţin, până acum doi ani, când a venit ea aici. Dar ştii ceva? A fost vina noastră, nu a ei.

– Înclin să fiu de acord. S-ar putea să arestez pe cineva în după-amiaza asta, am adăugat.

– Pe cine?

– Nu pot să spun. Ne vedem la funeralii.

– Bine.

Am închis telefonul. Tocmai când crezi că ţi-ai înghiţit porţia de neplăceri pe ziua respectivă, vine cineva şi-ţi dă o mână de

ajutor ca să mai înghiţi una. În cazul de faţă, un maior de poliție militară, numit Doyle, a fost omul cu mâna de ajutor. A intrat în birou, s-a uitat la Cynthia, apoi mi s-a adresat mie:

– Domnule Brenner, aţi semnat un ordin de eliberare a sergentului Dalbert Elkins. Aşa este?

– Da, domnule.

– L-am încartiruit la cazarma companiei de poliţie militară.

– Minunat.

Cui naiba îi pasă?

– Trebuia să vină să semneze de prezenţă la fiecare trei ore.

– Pare rezonabil.

– Nu s-a prezentat la ora 08.00 pentru prima semnătură.

Isuse Hristoase!

– Ce?

– Şi, de atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Cynthia s-a uitat la mine, apoi a privit într-o parte.

Maiorul Doyle m-a informat mai departe:

– Am emis un mandat pentru arestarea lui şi am informat poliția din Midland, poliția regională şi poliția statului Georgia. Comandantul DIC, maiorul Bowes, vă cere un raport complet în această problemă. Maiorul Doyle a zâmbit neplăcut şi a spus: Ai încurcat-o!

S-a întors şi a plecat.

O vreme nu m-am uitat la nimic în mod deosebit. În cele din urmă, Cynthia a vorbit:

– Mi s-a întâmplat şi mie odată.

Nu am răspuns.

– Dar mi s-a întâmplat *numai* o dată. Aşa că nu e nevoie să devii cinic în privinţa naturii umane.

Nu zău? Sincronizarea fiind mare lucru, am considerat că venise vremea să-i spun despre telefonul soţului ei, dar cum sincronizarea lui Karl Hellmann nu face doi bani, atunci şi-a ales momentul să pice.

Ne-am ridicat amândoi, în vreme ce marele om intra în micul birou. A dat din cap a salut, s-a uitat în jur, apoi ne-am dat mâinile. Cynthia, fiind cea mai mică în grad din cameră, i-a oferit scaunul ei, el l-a luat, în timp ce Cynthia se aşeza pe scaunul de rezervă, iar eu m-am aşezat pe biroul meu.

Karl era îmbrăcat în uniforma lui verde, de gală, ca şi noi. Şi-a aruncat pălăria pe birou.

Ca şi mine, Karl a fost cândva infanterist şi amândoi am

luptat în Vietnam cam în acelaşi timp. Uniformele noastre erau împodobite, în esenţă, cam cu aceleaşi medalii şi decoraţii, inclusiv Steaua de Bronz pentru merite şi mult râvnita Insignă a Infanteristului Combatant. Fiind produşi în acelaşi creuzet şi având amândoi cam aceeaşi vârstă, ne lipsim, de obicei, de unele formalităţi. Dar, în dimineaţa aceea, nu aveam chef de Karl, aşa că intenţionam să rămân la nivelul curtoaziei şi al protocolului.

– Cafea, domnule?

– Nu, mulţumesc.

Karl este un bărbat arătos, cu o coamă de păr negru, încărunţit, cu fălci puternice şi ochi albaştri. Totuşi, femeile nu-l găsesc sexy. Poate din cauza felului lui de a fi, ţeapăn şi formal. De fapt, e un constipat, dacă îi pui o bucată de cărbune în fund, ţi-o transformă în diamant într-o săptămână. Dar, afară de faptul că e încuiat, este un profesionist.

Vreo trei secunde am schimbat glume, apoi Karl mi-a spus cu accentul lui uşor:

– Înţeleg că martorul nostru din cazul cu vânzarea de arme a devenit fugar.

– Da, domnule.

– Îţi aminteşti cum ai raţionat atunci când l-ai eliberat?

– Acum nu, domnule.

– Mă întreb cum poate un om, căruia i s-a oferit imunitate, să se hotărască să comită alt delict şi să fugă.

– Şi eu mă întreb.

– I-ai explicat că beneficiază de imunitate?

– Da, domnule, dar se pare că nu foarte bine.

– Ştii, Paul, e o problemă să ai de-a face cu oamenii proşti. Proiectezi propria ta inteligenţă şi raţiune asupra unei persoane complet idioate care te lasă baltă. Când omul e ignorant şi speriat, el este sclavul instinctelor sale. Uşile închisorii se deschid, iar el fuge. E de înţeles.

Am tuşit.

– Credeam că l-am liniştit şi că i-am câştigat încrederea.

– Sigur că aşa ai făcut. Asta voia el să crezi atunci când era de cealaltă parte a gratiilor. Sunt vicleni.

– Da, domnule.

– Poate că ai să te consulţi cu mine data viitoare, înainte de a elibera un arestat pentru un caz grav de trădare.

– De fapt, era martor, domnule.

Karl s-a aplecat spre mine şi a zis:

– Pentru el, nu exista nicio diferenţă între una şi alta. Îl bagi la închisoare, îi dai drumul – fuge.

– Da, domnule.

– Articolul 96 din Codul militar se referă la eliberarea improprie a unui arestat prin neglijenţă sau intenţie. Ai încurcat-o.

– Da, domnule.

S-a lăsat pe spatele scaunului.

– Acum, spune-mi, care sunt ultimele evenimente de aici?

Păi, cu ce să încep… nu am avut ocazia să mă culc cu Cynthia, ea m-a minţit în legătură cu soţul ei, sunt copleşit şi furios, tot nu pot să mi-o scot pe Ann Campbell din minte, şeful poliției militare din garnizoană este, probabil, un ucigaş, cretinul de Dalbert a şters-o, iar eu am o zi proastă.

Hellmann s-a întors spre Cynthia.

– Poate vrei să vorbeşti tu.

– Da, domnule.

Cynthia a început cu probele de laborator, cu descoperirile făcute de Grace Dixon pe calculator, a povestit despre cei doi Yardley, despre implicarea maiorului Bowes, a colonelului Weems şi a celorlalţi ofiţeri de carieră.

Karl a ascultat.

Apoi Cynthia i-a redat o versiune revăzută a conversaţiilor noastre cu generalul Campbell, doamna Campbell, colonelul Fowler, doamna Fowler şi colonelul Moore. Nu ascultam prea atent, dar am observat că ea nu a spus precis care a fost rolul soţilor Fowler în această poveste, nu a pomenit de camera din subsolul casei lui Ann Campbell şi nici nu a menţionat numele lui Bill Kent. Exact aşa aş fi raportat şi eu, şi eram impresionat cât de mult învăţase în ultimele două zile.

– Deci, vedeţi că este vorba de răzbunare, răsplată, un experiment nereuşit de psihologie operaţională şi totul este în legătură cu ceea ce s-a întâmplat la West Point acum zece ani, a spus Cynthia.

Karl a încuviinţat din cap.

Ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit, Cynthia a pomenit de Friedrich Nietzsche în contextul filosofiei personale a lui Ann Campbell. Karl părea interesat şi mi-am dat seama că Cynthia dădea un spectacol.

Karl s-a lăsat pe spatele scaunului şi a cumpănit lucrurile, cu

degetele împreunate, ca un mare înţelept care e pe cale să spună care este misterul Vieţii.

– Paul a făcut o treabă excelentă şi a fost foarte instructiv să lucrez cu el, a încheiat Cynthia.

Pe dracu'!

Karl a rămas nemişcat un minut întreg şi atunci mi-a dat prin minte că marele înţelept habar nu avea care e răspunsul. Cynthia încerca să-mi prindă privirea, dar am refuzat să mă uit la ea.

În cele din urmă, colonelul Hellmann a vorbit:

– Nietzsche. Da. În răzbunare, ca şi în dragoste, femeia este mai sălbatică decât bărbatul.

– Aşa a zis Nietzsche sau este o părere personală? l-am întrebat.

S-a uitat la mine într-un mod care îmi sugera că, sub picioarele mele, gheaţa se subţia tot mai tare.

– Foarte bine, i-a spus el Cynthiei. Ai expus motivele şi mi-ai dezvăluit corupţia în masă şi marile secrete de aici.

– Mulţumesc.

S-a uitat la mine, apoi la ceas.

– Mergem la capelă?

– Da, domnule.

S-a ridicat şi ne-am ridicat şi noi. Ne-am luat caschetele şi am ieşit.

Ne-am urcat cu toţii în maşina mea, Karl ocupând locul de onoare, la spate. Pe când conduceam maşina spre capela garnizoanei, Karl m-a întrebat:

– Ştii cine a ucis-o?

– Cred că da, i-am răspuns.

– Ce-ar fi să-mi spui şi mie?

Ce importanţă are pentru tine?

– Avem unele probe neconcludente, unele declaraţii şi câteva probe de laborator care îl acuză pe colonelul Kent. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi m-a trecut primul fior de plăcere din ziua aceea, când am văzut ochii holbaţi ai lui Karl. Totuşi, falca nu-i căzuse. Şeful poliției militare, am adăugat.

Karl şi-a revenit şi a întrebat:

– Sunteţi gata amândoi să faceţi o acuzaţie formală?

Mulţumesc pentru serviciu, Karl. I-am răspuns:

– Nu. Am să predau toate probele celor de la FBI.

– De ce?

– Mai e nevoie de unele cercetări.

– Spune-mi ce ştii.

Am tras maşina în parcarea capelei, o clădire mare, de cărămidă, în stil georgian, potrivită pentru căsătoriile militarilor, servicii funerare, slujbe de duminică şi rugăciuni solitare înaintea plecării într-o zonă de luptă. Am coborât din Blazer şi am rămas în picioare, sub soarele fierbinte. Parcarea era aproape plină, iar oamenii stăteau pe drum şi pe iarbă.

Cynthia a scos o foaie de hârtie din geanta ei şi i-a dat-o lui Karl.

– Era în computerul lui Ann Campbell. Este o scrisoare adresată doamnei Kent.

Karl a citit scrisoarea, a dat din cap şi i-a înapoiat-o Cynthiei.

– Da, înţeleg furia colonelului Kent şi faptul că a fost umilit că soţia lui a primit o astfel de scrisoare. Dar l-ar fi condus asta la crimă?

Chiar atunci, colonelul William Kent a trecut pe acolo şi ne-a făcut cu mâna. Cynthia l-a informat pe Karl:

– Iată-l pe colonelul Kent.

Karl l-a urmărit din ochi cum se ducea spre capelă.

– Nu pare hăituit, a observat Karl.

– Ezită, i-a răspuns Cynthia. Cred că este pe cale să se autoconvingă de faptul că a avut dreptate să facă tot ce a făcut, ca să ne spună apoi şi nouă acelaşi lucru.

– Da, ăsta e marele secret al acestei munci, a aprobat Karl, să nu confrunţi criminalul cu problema morală a răului sau a binelui, ci să-i dai posibilitatea să-şi expună motivele. Ce alte probe mai aveţi? a întrebat-o Karl pe Cynthia.

Ea i-a făcut o scurtă trecere în revistă a însemnărilor din jurnal, i-a spus de urma de bocanc, de jeepul adăpostit printre pini şi de conversaţiile noastre cu suspectul.

– A avut motiv, ocazia şi, probabil, dorinţa de a acţiona, a tras ea concluzia, cel puţin în clipa aceea. Nu e un ucigaş, este poliţist şi de aceea nu este străin de omucideri. Are, de asemenea, o acoperire bună, şi, fiind în inima anchetei, a putut să controleze şi să manipuleze probele – de exemplu a permis poluarea locului crimei dar alibiul lui pentru ora când s-a comis crima este slab sau inexistent, aşa cum este, adesea, cazul în crimele de ocazie.

În timp ce Cynthia vorbea, Hellmann dădea din cap. După aceea, marele bărbat ne-a împărtăşit părerea lui.

– Dacă aveţi dreptate şi puteţi să dovediţi, atunci aţi soluţionat cazul înainte ca acesta să-i înghită pe toţi. Dacă v-aţi înşelat, atunci o să pieriţi amândoi şi multe vieţi vor fi distruse în cursul anchetei, dacă aceasta continuă.

– Da, domnule, a răspuns Cynthia, de aceea am lucrat zi şi noapte. Dar acum nu mai este în mâinile noastre. S-a uitat la mine şi a continuat: Paul are dreptate să nu vrea să aducem acuzaţiile formale. Noi, dumneavoastră, DIC sau armata nu avem nimic de câştigat.

Karl a privit un timp tabla de şah din mintea lui, apoi s-a întors spre mine.

– Eşti neobişnuit de tăcut.

– N-am nimic de spus, domnule colonel, i-am răspuns, folosind gradul pentru a-i reaminti că răspunderea revenea vulturului lui de argint.

– Eşti necăjit că ţi-a zburat arestatul?

– Era un martor şi nu sunt necăjit.

Cynthia a intervenit:

– De azi-dimineaţă este prost dispus. Chiar dinainte de venirea dumneavoastră.

Mi-a zâmbit, dar am rămas cu faţa împietrită, iar zâmbetul ei s-a şters. Tare voiam să plec de acolo, să plec din Hadley, de sub soarele fierbinte, să plec din Georgia şi să nu mă mai găsească nimeni.

– Nu vom mai găsi scaune, am spus.

M-am întors spre capelă şi am plecat într-acolo. Karl şi Cynthia m-au urmat. Karl i-a spus Cynthiei:

– Ar trebui să-i daţi o ultimă şansă, ca să mărturisească.

– Cui, lui Paul? a spus ea glumeaţă.

– Nu, doamnă Sunhill. Colonelului Kent.

– Da. Ne-am gândit la asta.

– Oamenii mărturisesc şi cele mai crude crime, dacă îi aduci în dispoziţia potrivită. Criminalii care au ucis pe cineva iubit suportă o greutate enormă şi doresc să o împartă cu cineva. Spre deosebire de criminalii de profesie, ei nu au părtaşi la crimă, nu au cui să se confeseze şi sunt izolaţi, n-au niciun suflet căruia să-i mărturisească cel mai mare secret al vieţii lor.

– Da, domnule.

– Crezi că numai pentru a fi expeditiv, v-a chemat colonelul Kent, pe tine şi pe Paul, ca să anchetaţi crima? Nu. Era o dorinţă inconştientă de a fi descoperit.

A continuat pe tema asta, spunând lucruri pe care le ştiam deja, predicându-ne să-l confruntăm pe suspect care, deşi compromis din punct de vedere profesional, era ofiţer superior, un bărbat puternic, căruia îi rămăseseră destule resurse. M-am închipuit în faţa unei comisii de anchetă, încercând să-l acuz pe colonelul William Kent de crimă, în timp ce şapte ofiţeri, cu ochi de oţel, abia aşteptau să mă înghită de viu. Dar, fraier cum sunt, voiam să-i mai las o şansă. Voiam să-l ţin pe Karl în şah până îmi ordona să-l arestez pe Kent.

M-am uitat la capelă şi am observat că ceremonia de primire a sicriului se terminase. Cei care purtaseră sicriul nu erau pe trepte, iar pe vechiul afet, luat de la muzeu, nu se afla niciun sicriu.

Ziariştii, conform unei note pe care o văzusem pe biroul meu, erau reprezentaţi de un număr restrâns şi singurii fotografi prezenţi erau cei doi de la Biroul de Informaţii al Armatei. Nota, semnată de colonelul Fowler, sugera că ziariştii să nu fie direct informaţi.

Am urcat scările şi am intrat în pronaos, unde cam o duzină de bărbaţi şi femei stăteau de vorbă în şoaptă. Am semnat cu toţii în registru şi am intrat în capela întunecoasă, unde nu era mai răcoare decât afară, şi am observat că stranele erau aproape pline. Funeraliile fiicei unui comandant nu sunt un eveniment la care să fii obligatoriu de faţă, dar numai un mitocan nu ar fi venit la capelă sau măcar la ceremonia de mai târziu.

De fapt, nu toţi ofiţerii şi soţiile acestora de la Fortul Hadley, nici demnitarii civili din Midland, nu ar fi putut să intre în capelă, unde erau cam cinci sau şase sute de oameni, dar eram sigur că la Jordan Field se adunase deja multă lume pentru ceremonia finală.

Orga cânta încet, în balconul de deasupra, şi noi am rămas în mijloc o clipă, gândindu-ne şi încercând să ne hotărâm dacă trebuia să ne ducem spre sicriu, care era aşezat pe un catafalc, la picioarele scărilor altarului. În cele din urmă, am început să merg, iar Cynthia şi Karl m-au urmat.

M-am apropiat de steag şi de sicriul pe jumătate descoperit, pe stânga, m-am oprit şi m-am uitat, în jos, la ea.

Ann Campbell arăta împăcată, aşa cum spusese şi Kent. Capul i se odihnea pe o pernă de satin roz, iar părul ei lung era răspândit, în evantai, în jurul capului. Am observat că, moartă,

era mai machiată decât fusese, probabil, în toată viaţa ei.

O îmbrăcaseră în uniforma albă, de seară, pe care orice femeie-ofiţer o poartă în situaţii protocolare, ceea ce fusese o alegere bună, cred eu, haina albă, cu trese aurii, şi bluza albă o făceau să pară diafană, dacă nu virginală. Avea medaliile pe stânga pieptului, iar sabia de la West Point, băgată în teacă, era întinsă pe trupul ei, astfel că mâinile împreunate, care ar fi putut să ţină o cruce sau un rozariu, după religie, ţineau, în schimb, mânerul sabiei. Restul acesteia dispărea sub capacul pe jumătate tras al sicriului.

Era o privelişte destul de izbitoare, ca să fiu cinstit: chipul frumos, părul auriu, tresele aurii, alama şi oţelul strălucitor al sabiei şi uniforma de un alb ca zăpada, alături de rozul satinului care căptuşea sicriul.

Bineînţeles că nu m-am uitat mai mult de cinci secunde, apoi, ca un bun catolic ce sunt, am făcut o cruce, am ocolit sicriul şi m-am îndreptat spre aripa din centru.

I-am văzut pe soţii Campbell în primele două rânduri din dreapta: generalul şi doamna Campbell stăteau alături de un tânăr, în care l-am recunoscut pe cel din albumul de familie din casa lui Ann Campbell, fiul lor, precum şi diferiţi alţi membri al familiei, tineri şi bătrâni, toţi îmbrăcaţi în negru şi cu banderole negre de doliu, aşa cum se obişnuieşte în armată.

Am evitat contactul vizual cu oricare dintre ei şi m-am îndreptat încet spre scaune, în timp ce însoţitorii mei mă ajungeau din urmă. Am găsit trei scaune, unul lângă altul, pe acelaşi rând cu maiorul Bowes, pe care l-am recunoscut numai după plăcuţa de identitate, şi o femeie despre care am presupus că era doamna Bowes. Bowes l-a salutat pe colonelul Hellmann, care nu a remarcat prezenţa acestui soţ adulter şi dobitoc. Doamna Bowes, din întâmplare, era destul de atrăgătoare, lucru care dovedea, încă o dată, că bărbaţii sunt nişte porci.

Deşi abia văzusem rămăşiţele pământeşti ale unei femei tinere, mă simţeam puţin mai bine, deoarece oamenii îşi apreciază poziţia în funcţie de sufletele mai puţin norocoase, cum sunt cei cu mari probleme în ceea ce priveşte cariera lor, cum e Bowes, suspecţii de crime, cum e Kent, sau bărbaţii căsătoriţi, în general, precum şi cei bolnavi pe moarte sau morţi.

Maiorul Eames, preotul garnizoanei, îmbrăcat numai în uniforma verde, fără veşminte ecleziastice, a urcat în amvon şi mulţimea a tăcut. Maiorul Eames a început:

– Iubiţii mei, ne-am adunat aici, în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a ne lua adio de la sora noastră Ann Campbell.

Mulţi oameni plângeau.

I-am şoptit lui Karl:

– Şi preotul s-a culcat cu ea.

Falca lui Karl a căzut de această dată. Ziua încă mai promitea.

35

Slujba a continuat cu rugăciuni, muzică de orgă şi câteva imnuri. Militarii superiori în grad merg des la biserică, bineînţeles; acest lucru vine odată cu jurământul pe care-l depun faţă de Dumnezeu şi ţară. Dar au tendinţa să nu aparţină nici unei confesiuni, ceea ce este sigur, cenuşiu şi greu de descris, ca şi majoritatea carierelor lor.

Partea bună la aceste nunţi şi înmormântări din armată este faptul că se pot alege cele mai frumoase aspecte din slujba fiecărei confesiuni, imnuri şi rugăciuni, şi se pot scurta. Vă pot spune, din experienţă, că o slujbă catolică de înmormântare poate să fie destul de lungă şi grea, ca să ucidă vreo câţiva bătrâni.

Oricum, la timpul potrivit, colonelul Fowler a urcat la pupitru pentru a rosti cuvântul de adio.

Colonelul Fowler ne-a făcut cunoscută prezenţa familiei, a prietenilor, a camarazilor, a celor cu care muncise, a demnitarilor din Midland.

– În profesiunea pe care ne-am ales-o, mai mult decât în oricare alta, vedem şi auzim despre moartea timpurie a tinerilor bărbaţi şi femei. Nu ne obişnuim niciodată cu moartea şi întotdeauna ne impresionează, dar iubim viaţa cu atât mai mult, cu cât ştim şi acceptăm faptul că, în armată, viaţa ne este în primejdie. Dar, când depunem jurământul, înţelegem pe deplin că s-ar putea să fim chemaţi, pentru a ne risca vieţile în apărarea tării noastre. Căpitanul Ann Campbell a înţeles aceasta atunci când a primit diploma de la Academia Militară, când s-a dus în Golf şi atunci când, la o oră la care majoritatea oamenilor sunt în

siguranţă în casele lor, s-a oferit voluntar să iasă afară şi să vadă dacă totul este în siguranţă în Fortul Hadley. A fost un act total voluntar, care nu intra în îndatoririle ei, dar era genul de lucru pe care Ann Campbell îl făcea fără să i se spună.

Îl ascultam şi mă gândeam că, dacă nu aş fi ştiut prea bine cum stăteau lucrurile, l-aş fi crezut. Ne vorbea despre o tânără femeie-ofițer, care se oferise voluntar pentru serviciul de ofiţer de gardă, apoi luase iniţiativa să iasă şi să controleze gărzile şi fusese ucisă în timp ce îşi făcea datoria. Ce trist! Nu aşa se întâmplaseră lucrurile, dar adevărul era şi mai trist.

Colonelul Fowler a continuat:

– Îmi amintesc un rând din Isaia 21:11 „Străjerule, cât a trecut din noapte?" Şi repetă: „Străjerule, cât mai este până trece noaptea?" Străjerul răspunde: „Dimineaţa se apropie". Ce suntem noi altceva decât străjeri? Aceasta este chemarea noastră în viață, ca soldaţi, să veghem zi şi noapte, mereu atenţi, ca toţi ceilalţi să poată dormi în pace, până dimineaţa, până în ziua când Dumnezeu ne cheamă în împărăţia Sa, şi trebuie să nu ţinem seama de oră şi să nu ne temem de noapte.

Fowler avea o voce plăcută, adâncă, iar pronunţia era fără cusur. Omul ar fi putut să fie predicator sau politician, dacă nu ar fi fost atât de obsedat de ce e bine şi ce e rău.

Nu sunt un bun ascultător în public, mă las adesea în voia gândurilor. Acum, gândul m-a dus la sicriul deschis, în care era Ann Campbell, la chipul ei, la sabie şi la mâinile împreunate în jurul mânerului şi mi-am dat seama ce era greşit în acest tablou: cineva îi strecurase pe deget inelul de la West Point. Dar era oare inelul ei? Şi, dacă era, cine i-l pusese acolo? Fowler? Generalul Campbell? Colonelul Moore? Colonelul Kent? De unde apăruse? Dar ce importanţă mai avea acum?

Colonelul Fowler continua să vorbească şi am început iar să-l ascult.

– O cunosc pe Ann de când era copil – un copil foarte precoce, vioi şi neastâmpărat. A zâmbit şi s-au auzit câteva râsete potolite. A devenit din nou serios şi a continuat: Un copil frumos, nu numai fizic, dar şi spiritual, un copil al Domnului, deosebit şi talentat. Şi toţi cei de faţă, care am cunoscut-o şi am iubit-o…

Cât era el de stăpânit, Fowler nu a putut să treacă peste acest dublu înţeles şi a făcut o pauză pentru respirat, observată doar de către cei care o *cunoscuseră* intim şi o iubiseră.

– Ne va lipsi tuturor foarte mult.

Colonelul Fowler făcuse o mulţime de oameni să plângă şi înţelegeam motivul pentru care soţii Campbell îl rugaseră pe el să spună cuvântul de adio. Celălalt motiv era, bineînţeles, faptul că Fowler nu se culcase cu decedata. Dar sunt iarăşi cinic. Cuvântul lui Fowler a fost emoţionant, decedata suferise o mare nedreptate, o moarte nedreaptă şi timpurie, iar eu mă simţeam iarăşi ca dracu'!

Colonelul Fowler nu a specificat cum a murit, dar a spus:

– Câmpul de luptă, în jargonul militar modern, este descris ca un mediu ostil, ceea ce şi este în mare parte. Dacă extindem înţelesul acestei noţiuni, pentru a include orice loc unde se află un soldat care-şi serveşte ţara, atunci putem spune, cu adevărat, că Ann a căzut în luptă. A privit mulţimea şi a încheiat: Şi se cuvine ca noi să ne amintim de ea nu ca de o victimă, ci ca de un bun soldat care a murit la datorie. A privit sicriul şi a spus: Ann, aşa ne vom aminti de tine.

Colonelul Fowler a coborât de la pupitru, s-a oprit lângă sicriu, a salutat, apoi s-a dus la locul lui.

Orga a început să cânte şi slujba a mai continuat câteva minute. Capelanul Eames a condus corul adunării îndoliate, care a cântat Psalmul 23, preferat de toţi, şi a încheiat cu o binecuvântare sfârşită cu: „Mergi în pace".

Organistul a cântat: *Stâncă a Vremurilor* şi s-au ridicat cu toţii în picioare.

Una peste alta, o slujbă reuşită, ca toate slujbele funerare.

Escorta de onoare era alcătuită din opt persoane, care stăteau în picioare, în partea stângă; s-au înşirat pe mijloc, la picioarele sicriului, pe când cei şase purtători ai sicriului şi-au ocupat poziţia de fiecare parte a acestuia. Am observat că cei şase purtători erau cu toţii tineri locotenenţi, aleşi, poate, pentru tinereţea şi puterea lor, sau, poate, pentru faptul că nu avuseseră de a face cu decedata. Chiar şi locotenentul Elby, ale cărui intenţii fuseseră onorabile, fusese îndepărtat dintre cei care purtau sicriul.

Escorta de onoare, care, în mod normal, ar fi trebuit să fie alcătuită din ofiţeri superiori, colegi ai generalului sau din prieteni personali ai decedatei, era alcătuită din persoane alese, în mod clar, pentru faptul că aveau mâinile curate: de fapt, erau opt femei-ofiţeri, inclusiv celălalt adjutant al generalului, căpitanul Bollinger. O escortă, formată numai din femei, părea

potrivită la prima vedere, dar celor care înţeleseseră de ce fuseseră excluşi ofiţerii bărbaţi li se părea că generalul îşi impusese, în sfârşit, punctul de vedere şi-i îndepărtase pe intimii fiicei lui de lângă ea.

Cele opt femei-ofiţeri s-au îndreptat spre ieşirea din capelă, iar cei şase purtători ai sicriului au închis capacul acestuia, l-au acoperit cu steagul american, au apucat cele şase mânere ale sicriului şi l-au ridicat de pe catafalc.

Capelanul Eames a păşit înaintea sicriului, iar familia Campbell l-a urmat. Aşa cum se obişnuieşte, atunci când sicriul este în mişcare, toţi cei aflaţi în strane şi care purtau uniformă s-au întors cu faţa spre el şi l-au salutat.

Capelanul a condus procesiunea spre ieşire, unde escorta de onoare stătea în poziţie de drepţi, şi a salutat în timp ce sicriul era purtat prin faţa lor. Apoi participanţii la funeralii au început să iasă afară.

Sub soarele fierbinte, am privit cum sicriul, acoperit cu steagul american, a fost aşezat pe vechiul afet care, la rândul lui, a fost ataşat de un jeep.

Pe o pajişte largă, vizavi de capelă, se aflau adunate vehiculele de escortă care urmau să transporte familia, fanfara, escorta de onoare, compania de onoare, garda cu drapele. Orice veteran are dreptul să fie îngropat într-un cimitir naţional, cu toate onorurile, dar ai parte de acest tărăboi şi dacă mori în serviciul activ. Dacă este război, totuşi, numeroşii morţi sunt îngropaţi chiar acolo sau, aşa cum s-a făcut în Vietnam, sunt trimişi în ţară cu avioanele şi transportaţi apoi în oraşele lor natale. În orice caz, fie că eşti general sau elev, eşti salutat de cele douăzeci şi una de salve.

Oamenii s-au amestecat puţin, aşa cum se întâmplă de obicei, vorbind între ei, cu preotul, prezentând condoleanţe soţilor Campbell.

Am ochit câţiva ziarişti, care încercau să găsească pe cineva căruia să-i ia un interviu, şi i-am văzut pe fotografii de la Biroul de Informaţii al Armatei luând discret imagini de la distanţă. Relatările din ziare fuseseră rezervate şi vagi, dar vizau lucruri pe care considerau că este mai bine să le lase deoparte.

Am observat un tânăr care stătea lângă soţii Campbell, în care, după cum am mai spus, l-am recunoscut pe John, pe care-l văzusem şi în albumul familiei. Dar l-aş fi recunoscut oricum. Era înalt, frumos şi avea ochii, părul şi bărbia familiei Campbell.

Părea puţin pierdut, cum stătea mai departe de clan, aşa că m-am dus la el şi m-am prezentat.

– Eu anchetez circumstanţele morţii surorii dumneavoastră.

A înclinat din cap.

Am stat puţin de vorbă, i-am prezentat condoleanţele mele şi am pălăvrăgit vrute şi nevrute. Părea un tip plăcut, bun de gură, hotărât şi vioi. În multe privinţe, era parcă făcut să fie ofiţer. Dar nu optase pentru acest rol fie pentru că nu dorise să calce pe urmele tatălui lui, fie pentru că simţea că libertatea lui de spirit ar fi putut să fie un obstacol. Poate că avusese dreptate în ambele cazuri, dar, ca mulţi dintre fiii celor sus-puşi, nu-şi găsea locul în lume.

John semăna mult cu sora lui la înfăţişare şi, intrând în vorbă cu el, scopul meu nu fusese numai să-i exprim simpatia mea.

– Îl cunoaşteţi pe colonelul Kent? l-am întrebat.

S-a gândit o clipă, apoi a răspuns:

– Numele mi se pare cunoscut. Cred că l-am întâlnit la vreo petrecere.

– Era bun prieten cu Ann şi aş vrea să vă fac cunoştinţă.

– Sigur.

L-am condus spre locul unde era Kent, care stătea de vorbă cu câţiva dintre ofiţerii lui, inclusiv cu recenta mea cunoştinţă, maiorul Doyle. Le-am întrerupt conversaţia şi i-am spus lui Kent:

– Domnule colonel, pot să vi-l prezint pe fratele lui Ann, John?

Şi-au dat mâinile şi John a spus:

– Da, ne-am întâlnit de câteva ori. Vă mulţumesc că aţi venit.

Kent nu şi-a găsit cuvintele ca să-i răspundă, dar s-a uitat la mine.

I-am spus lui John:

– Colonelul Kent, în afară de faptul că a fost prieten cu Ann, ne-a fost de mare ajutor în anchetă.

John Campbell i-a spus lui Kent:

– Mulţumesc. Ştiu că aţi făcut tot ce a fost posibil.

Kent a încuviinţat din cap.

M-am scuzat şi i-am lăsat să stea de vorbă.

Poate că nu era oportun să-i prezint fratelui victimei pe cel suspect de uciderea acesteia. Dar, dacă în război şi în dragoste orice mijloc e bun, vreau să vă spun că, în anchetarea unui caz de crimă, orice e posibil.

Bineînţeles că am simţit că Bill Kent era la capătul răbdării şi orice aş fi putut să fac, pentru a-l determina să facă acest ultim

pas spre marele abis, era drept şi onorabil.

Mulţimea se rărea pe măsură ce oamenii îşi făceau loc spre maşinile lor. I-am văzut şi pe cei doi Yardley, tatăl şi fiul, împreună cu o femeie, care semăna suficient cu amândoi, ca să le fie rudă de sânge, dar care probabil că era soţia lui Burt – şi ruda lui nu prea îndepărtată. Am bănuit că nu erau prea multe ramuri în copacul familiei Yardley. Mai erau prezenţi şi alţi civili, inclusiv primarul oraşului şi familia acestuia, dar cei mai mulţi erau ofiţeri împreună cu soţiile lor, deşi sunt sigur că unele ar fi preferat să nu vină. Personalul angajat nu era prezent, cu excepţia sergentului major al postului de poliţie militară, care, prin tradiţie, îi reprezenta pe toţi cei angajaţi, bărbaţi şi femei, la astfel de evenimente unde elevii şi sergenţii nu puteau să fie excluşi, dar unde numărul lor ar fi ridicat probleme de logistică. În esenţă, nu există fraternizare între ofiţeri şi personalul angajat, nici în viaţă, nici în moarte.

L-am văzut pe Karl stând de vorbă cu maiorul Bowes, comandantul DIC, cel pe cale de a fi dat afară. Bowes avea călcâiele apropiate şi dădea energic din cap, ca o jucărie stricată. Karl nu este genul de om care să dea pe cineva afară din slujbă, de Crăciun, la petrecerea de ziua respectivului sau la nuntă. Dar poate că se gândise că, la o înmormântare, este altceva.

Cynthia stătea de vorbă cu soţii Fowler, cu generalul şi doamna Campbell, aşa că am lăsat-o în pace. Întotdeauna am evitat astfel de situaţii, pe care le găsesc stânjenitoare.

Trecându-i în revistă pe amanţii cunoscuţi, l-am observat pe consilierul juridic, colonelul Weems, fără soţie, şi pe tânărul locotenent Elby, care era clar depăşit de situaţie, încercând să pară trist şi, în acelaşi timp, viteaz, în vreme ce se uita peste mulţimea de ofiţeri superiori din jurul lui.

În marginea mulţimii ce se rărea, am văzut-o pe ofiţerul specialist Kiefer, îmbrăcată în uniforma ei de ofiţer, care juca rolul de bilet de intrare la acest eveniment. M-am îndreptat spre ea şi am dus-o la Batmobile, unde am instalat-o. În ciuda împrejurărilor, părea la fel de veselă, ca de obicei, şi am presupus că aşa e întotdeauna. Ticălos cum sunt, şi cum aveam nevoie de o revigorare a egoului meu, am flirtat cu ea, fără ruşine.

Ea a găsit că este amuzant şi am tot făcut planuri cum să bem aici sau la Falls Church.

Cynthia m-a bătut pe umăr şi a spus:

– Trebuie să plecăm.

– Bine.

I-am spus la revedere lui Kiefer şi m-am dus spre parcare.

Colonelul Hellmann ni s-a alăturat şi am dat peste colonelul Moore, care mă căuta, cu un teanc de hârtii bătute la maşină, în mână. L-am prezentat pe Moore lui Hellmann, care nu a băgat în seamă mâna întinsă de Moore şi s-a uitat la el cu o privire pe care nu aş vrea s-o văd vreodată îndreptată asupra mea.

Totuşi, colonelul Moore era prea concentrat ca să fie tulburat.

– Uite raportul pe care mi l-ai cerut, a spus el.

L-am luat şi, urmând exemplul comandantului meu, nu i-am mulţumit lui Moore, ci i-am spus:

– Vă rog să rămâneţi disponibil azi, nu vorbiţi nici cu cei de la FBI, nici cu colonelul Kent.

M-am urcat în Blazer şi l-am pornit. Cynthia şi Karl au urcat în maşină după ce aerul condiţionat a început să funcţioneze.

Ne-am angajat într-un şir lung de maşini, care se îndreptau spre sud, pe Chapel Road, spre Jordan Field. I-am spus lui Karl:

– I-am promis colonelului Moore imunitate în cazul în care colaborează.

Din spate, Karl mi-a spus:

– Ai dat săptămâna asta mai multă imunitate decât un doctor.

Du-te dracului, *Karl.*

– A fost o slujbă frumoasă, a spus Cynthia.

– Eşti sigur de capelan? a întrebat Karl.

– Da.

– Mai ştie cineva despre asta?

– Într-o oarecare măsură. Nu a fost discretă.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? a protestat Cynthia.

– Comandantul nostru are dreptul să primească orice informaţie doreşte sau de care are nevoie, acum sau oricând altcândva, i-am spus.

S-a uitat afară pe fereastră şi nu a răspuns.

L-am privit pe Karl în oglinda retrovizoare şi am văzut că era puţin uluit de concizia mea. I-am spus:

– Inelul de la West Point dispăruse şi nu a fost găsit în timpul anchetei, dar acum l-am văzut pe degetul ei.

– Adevărat? Poate că e altul.

– Poate.

Cynthia s-a uitat la mine, dar nu a zis nimic.

Am trecut de Beaumont House, apoi de Şcoala de Psi-Op, am înconjurat Bethany Hill şi am intrat pe Rifle Range Road.

Era amiaza, iar soarele era atât de fierbinte, încât vedeam valurile de căldură care ieşeau din asfalt. I-am spus colonelului Hellmann:

– DIC este eliberat oficial de acest caz, începând de acum.

– Mai aveţi o oră, ca rezultat al prezenţei mele aici, şi pot să mai capăt încă una.

Ce noroc pe noi!

– Bine, am răspuns eu, fără pic de entuziasm.

Am urmat şirul lung de maşini care mergeau pe Jordan Field Road, am trecut de gheretele poliţiştilor, unde doi nefericiţi de caporali stăteau în soare, salutând fiecare maşină care trecea.

Alţi poliţişti îndreptau maşinile spre spaţiile largi de parcare, pe asfaltul din jurul hangarelor. Am condus până când am văzut maşina lui Kent parcată lângă hangarul trei. Am oprit lângă ea şi am ieşit cu toţii din maşină, urmând mulţimea spre un anumit loc. De obicei, cadavrul este îngropat acolo, bineînţeles, dar în cazul de faţă sicriul urma să fie dus cu avionul în Michigan pentru a fi îngropat, iar Aviaţia Militară furnizase cu generozitate mijlocul de transport, un C-130 mare, oliv, care era în apropiere, pe pista de beton.

Aşa cum bănuisem, cei care nu fuseseră la capelă, veniseră la Jordan Field, inclusiv cam o sută de inşi din personalul angajat, în uniformă, câţiva curioşi din Midland şi din împrejurimi, plus grupul de veterani din oraş şi restul de patru sute de ofiţeri cu soţiile lor, din Fortul Hadley.

Toată lumea era adunată, inclusiv fanfara, garda cu drapele, escorta de onoare şi compania de onoare. Toboşarul a început să bată un marş încet, înăbuşit, şi cei şase purtători ai sicriului au apărut dintre două hangare, conducând afetul spre un loc aproape de cala deschisă a avionului. Cei în uniformă au salutat, iar civilii şi-au pus mâinile pe inimă. Afetul a fost aşezat în umbra cozii avionului. Toba a încetat şi şi-au lăsat cu toţii mâinile în jos.

Nu numai că era foarte cald, dar nu bătea niciun pic de vânt, iar steagurile nu s-au desfăşurat nicio dată decât dacă vreunul dintre oamenii din gardă le-au mişcat. Scurta ceremonie a început.

Escorta a luat marginile steagului, care era pus peste sicriu, şi l-a ţinut la înălţimea pieptului, peste acesta, în vreme ce

capelanul Eames ne-a spus, „Să ne rugăm”. La sfârşitul slujbei de înmormântare, capelanul a cântat: „Dă-i odihna veşnică, Doamne, şi coboară lumina ta asupra ei. Amin”.

Cei şapte membri ai companiei de onoare şi-au ridicat puştile şi au tras de trei ori în aer şi, pe când ultima împuşcătură se pierdea în aer, gornistul, aflat lângă sicriu, a sunat stingerea, în liniştea care se lăsase. Îmi place chemarea gornistului şi cred că e foarte potrivit că această ultimă chemare, pe care o aude un soldat noaptea, a fost aleasă să fie cântată lângă mormântul unui soldat, pentru a marca începutul ultimului şi veşnicului somn, şi pentru a aminti celor adunaţi că, aşa cum ziua urmează nopţii, tot aşa semnalul de stingere, cel de pe urmă, va fi urmat de semnalul marii treziri care va veni.

Escorta de onoare a împăturit steagul şi i l-a dat capelanului Eames, acesta l-a prezentat doamnei Campbell care arăta foarte demnă. Au schimbat câteva vorbe în timp ce toţi ceilalţi stăteau nemişcaţi.

Probabil că soarele era de vină, ca şi salvele trase în aer, gornistul, asocierea cu Fortul Hadley şi cu Jordan Field – dar, orice ar fi fost, mintea mea s-a întors la vara lui 1971, tocmai la motelul Camelia Albă, la locul acela de pe autostrada spre Midland, şi mi-am amintit de o petrecere la piscină, unde nu am avut nevoie de costume de baie. Dumnezeule, m-am gândit, ce tineri eram şi cum am întors oraşul ăsta pe dos – mii de tineri, plini de hormoni şi de alcool. Dar nu eram tinerii tipici, lipsiţi de griji, nesimţitori, care nu se gândesc la viitor. Dimpotrivă – viitorul era prezent în fiecare gând, fiecare cuvânt, în orice întâlnire frenetică de dragoste. Mănâncă, bea şi fii vesel, ne spuneam, pentru că la Jordan Field se îngrămădesc cadavrele aduse în saci de plastic.

Mi-am amintit de cei doi colegi de la Şcoala de Infanterie, care fuseseră desemnaţi să descarce morţii veniţi în saci, la Jordan Field, timp de o lună. Într-o zi, au primit ordine de trimitere – nu în Vietnam, ci în Germania – şi au tot citit ordinele şi le-au arătat tuturor celor din cazarmă, ca şi cum ar fi primit o scrisoare de la avocat, care le spunea că moşteniseră pe cineva sau că primiseră un titlu de noblеţe.

Ni s-a părut, atunci, că exista o relaţie cauză-efect între descărcarea cadavrelor venite din Vietnam şi evitarea acestui lucru, şi aşa, deodată, sute de infanterişti se ofereau voluntari pentru această muncă, sperând să primească astfel bilet pentru

Germania sau vreun alt loc bun. Am descărcat şi eu cadavre la Jordan Field, dar presupunerea că armata era sensibilă la sentimentele mânuitorilor de cadavre s-a dovedit a fi neadevărată. Am primit ordinul care glăsuia: „Prezentaţi-vă la baza armatei din Oakland pentru plecare ulterioară în Asia de Sud-Est”. Chiar şi armata ocolea numele acela care începe cu „V”.

Am revenit în prezent, care nu era mai puţin apăsător decât trecutul. I-am văzut pe general şi pe doamna Campbell vorbind cu câţiva oameni care înaintaseră spre ei, inclusiv familia, soţii Fowler şi adjutantul generalului, căpitanul Bollinger. Sicriul dispăruse şi fusese încărcat în avion în timpul absenţei mele mintale.

Deodată, cele patru turboreactoare au pornit cu un zgomot asurzitor. Generalul i-a salutat pe cei din jurul lui, a luat-o pe doamna Campbell de un braţ, John Campbell a luat-o de celălalt, şi au intrat în avion prin deschiderea de la coadă. O clipă, m-am gândit că intrau în avion pentru un ultim rămas-bun, dar, apoi, mi-a trecut prin cap că aleseseră acest moment pentru a pleca de tot din Fortul Hadley şi pentru a părăsi armata pentru totdeauna. Uşa s-a ridicat şi s-a închis. Un controlor de trafic a semnalat pilotului şi avionul s-a îndreptat spre pistă. Majoritatea era surprinsă, cred, de brusca plecare a familiei Campbell cu acelaşi avion care purta cadavrul fiicei lor, în Michigan. Dar, gândindu-mă bine – şi se părea că toţi avuseseră acelaşi gând, în acelaşi timp – era lucrul cel mai bun pentru ei, pentru fort, pentru armată.

Am urmărit cu toţii avionul rulând pe pistă, prinzând viteză, apoi, cam la vreo trei sute de metri de noi, s-a desprins de pe pământ, profilându-se, întâi, pe pinii verzi, apoi pe cerul albastru. Ca şi cum acesta ar fi fost semnalul aşteptat de toţi, mulţimea a început să se împrăştie, iar garda cu drapele, compania de onoare, escorta de onoare şi ceilalţi s-au îndreptat, în formaţie, spre autobuzele care aşteptau.

Vehiculele au început să plece. M-am întors şi am pornit spre ele. Cynthia şi Karl mă încadrau. Cynthia îşi ştergea ochii cu batista.

– Mă simt cam rău, mi-a spus.

I-am dat cheile de la maşină.

– Stai puţin în aerul condiţionat. Ne întâlnim în hangar, când îţi revii.

– Nu, o să-mi revin imediat.

M-a luat de braţ.

Pe când ne îndreptam toţi trei spre maşină, Karl a spus:

– Paul, acum te rog să termini ancheta. Nu mai avem timp şi nici nu avem de ales.

– E adevărat că nu mai avem timp, dar eu pot să aleg altceva.

– Trebuie, cumva, să-ţi ordon?

– Nu poţi să-mi ordoni să fac ceva ce eu cred că este incorect din punct de vedere tactic şi care poate să îngreuneze ancheta pentru cei de la FBI.

– Nu, nu pot. Crezi că este incorect să stai de vorbă cu Kent?

– Nu.

– Atunci?

– Stau *eu* de vorbă cu el, i-a spus Cynthia lui Karl. S-a uitat la mine. În hangar, bine?

Nu am răspuns.

Karl i-a spus:

– Bine. Domnul Brenner şi cu mine te vom aştepta în maşină.

Deoarece făcusem destule nazuri, am mormăit:

– Bine, o să o fac eu. Oricum, sunt în rahat până în gât.

Cynthia mi-a arătat cu mâna înainte şi l-am văzut pe Kent, împreună cu doi ofiţeri tineri, îndreptându-se spre maşină.

– Aşteaptă zece minute, apoi vino şi tu, i-am spus Cynthiei.

M-am dus în spatele lui Kent şi l-am bătut pe umăr. El s-a întors şi am rămas o secundă uitându-ne unul la celălalt. În cele din urmă, i-am spus:

– Domnule colonel, putem să stăm de vorbă singuri?

A ezitat, apoi a răspuns:

– Bineînţeles.

Şi-a concediat subordonaţii şi am rămas amândoi pe betonul fierbinte, în faţa hangarului, în timp ce maşinile din jurul nostru plecau.

– E cald la soare, i-am spus. Veniţi în hangar.

Am pornit alături, ca doi colegi poliţişti, care au aceeaşi misiune, şi presupun că, după ce s-a făcut şi s-a spus totul, asta şi eram.

36

În hangarul trei, era ceva mai răcoare decât afară şi mult mai linişte. Kent şi cu mine am trecut de BMW-ul lui Ann Campbell şi ne-am îndreptat spre locul unde erau aşezate lucrurile din casa ei. I-am arătat un scaun tapiţat din biroul ei, şi Kent a luat loc.

Cal Seiver, îmbrăcat în uniforma lui tip A, tocmai venise şi el, după toate aparenţele, de la ceremonie. M-am despărţit de Kent şi l-am luat pe Seiver deoparte.

– Cal, te rog, trimite-i pe toţi afară, cu excepţia lui Grace. Spune-i că vreau să-mi imprime toate însemnările relevante din jurnalul căpitanului Campbell. După aceea poate să plece şi ea. Să lase aici discheta.

– Bine.

– Ai primit vreo veste de la tipul cu urmele, din Oakland?

– Da. Numai că acum nu poate să spună nimic sigur. Dar, dacă ar fi la o adică, ar *spune* că urma colonelului Kent a fost făcută *înaintea* urmei lui St John.

– Bine. Şi urmele de vopsea de pe pinul jupuit?

– Am trimis bucata de lemn, cu elicopterul, la Gillem, acum câteva ore. Mi-au spus că vopseaua este neagră şi că se potriveşte sortimentului folosit de Chrysler pentru acest model. Fiindcă veni vorba, unde este jeepul?

– Probabil că se află în garajul colonelului Kent. Locuieşte în Bethany Hill. Ce-ar fi să trimiţi pe cineva acolo, să fotografieze zgârietura de pe jeep şi să ia puţină vopsea pentru comparaţie?

– Pot să fac asta?

– De ce nu?

– Am nevoie de ceva scris de la comandantul lui pentru asta.

– Comandantul lui şi-a dat demisia şi, adineauri, a plecat cu avionul în Michigan. Dar mi-a spus că pot să fac ceea ce trebuie făcut. Nu face pe civilul cu mine, Cal. Suntem în armată.

– Aşa e.

– Poţi să ne faci, colonelului Kent şi mie, o demonstraţie cu urmele de paşi, pe monitorul calculatorului?

– Sigur că da.

– Bun. Urma lui Kent a fost sigur făcută prima.

– Am înţeles.

S-a uitat la Kent, care stătea în biroul lui Ann Campbell, apoi

mi-a spus:

– Gata? Îl arestezi?

– Poate.

– Dacă tu crezi că el este, dă-i drumul.

– Da. Dacă îmi pune el *mie* cătuşele şi mă duc la pârnaie, ai să mă vizitezi?

– Nu. Trebuie să mă duc înapoi la Gillem. Dar o să-ţi scriu.

– Mulţumesc. Spune-i poliţistului de afară să nu dea drumul celor de la FBI cât sunt eu aici.

– S-a făcut. Noroc!

M-a bătut pe umăr şi a plecat.

M-am dus înapoi la Kent şi m-am aşezat pe canapea.

– Încercăm să ne încheiem treburile pe aici înainte de a veni FBI-ul, i-am spus.

A dat din cap, apoi a zis:

– Am auzit că martorul tău în afacerea cu vânzarea de arme a şters-o.

– Uneori, câştigi, alteori, pierzi.

– Şi cazul ăsta?

– Sunt aproape gata. Se apropie termenul, FBI se adună, am un singur suspect.

– Cine e?

M-am ridicat şi mi-am scos haina, arătându-mi tocul pistolului, cu un Glock de 9 mm în ea. Kent a făcut la fel, arătându-mi şi el pe-al lui, în care avea un 38 Police Special, un fel de joc „de-a arată-mi, ca să-ţi arăt şi eu”. După ce am terminat cu asta, ne-am aşezat, am lărgit cravatele.

– Cine este suspectul? a întrebat el din nou.

– Despre asta vreau să stăm de vorbă. O aşteptăm pe Cynthia.

– Bine.

M-am uitat prin hangar. Ultimii oameni din echipa de la laborator plecau şi am văzut-o pe Grace, la calculator, imprimând.

M-am uitat la celălalt capăt al hangarului, spre uşa personalului, dar nu am văzut-o pe Cynthia. În ciuda dispoziţiei mele actuale în ceea ce o privea, merita să fie de faţă la încheierea cazului, oricare ar fi fost să fie acesta. Ştiam despre Karl că va păstra distanţa, nu dintr-un instinct normal de a avea o acoperire, pentru cazul când lucrurile mergeau rău, ci din respect pentru mine şi munca mea. Karl nu s-a încurcat niciodată

cu învârteli mărunte şi niciodată nu şi-a însuşit munca anchetatorilor. Pe de altă parte, nu prea se descurca în caz de nereuşită, mai ales dacă era eşecul altcuiva.

– Mă bucur că s-a terminat, a spus Kent.

– Toţi ne bucurăm.

– De ce ai ţinut să fac cunoştinţă cu John Campbell? m-a întrebat.

– Credeam că ţi-ar face plăcere să-i spui ceva care să-l mângâie.

Kent nu mi-a răspuns.

Am observat că frigiderul din bucătăria lui Ann Campbell fusese pus în priză la un prelungitor, aşa că am trecut prin zidul invizibil, am deschis frigiderul şi am văzut că era plin cu bere şi băuturi răcoritoare. Am luat trei cutii de Coors şi le-am dus în birou, dându-i una lui Kent. Le-am deschis şi am băut.

– Ţi s-a luat cazul din clipa asta, nu-i aşa?

– Mi s-au mai dat câteva ore.

– Norocul tău. La DIC se plătesc orele suplimentare?

– Da. Dublu, după primele douăzeci şi patru de ore ale fiecărei zile, şi triplu, duminicile.

A zâmbit, apoi m-a informat:

– Am o grămadă de lucru la birou.

– Nu o să dureze mult.

A ridicat din umeri şi şi-a terminat berea. I-am mai dat una şi a deschis-o.

– Nu ştiam că soţii Campbell urmau să plece cu avionul.

– Şi pe mine m-au luat prin surprindere. Dar a fost o mişcare inteligentă.

– El e terminat. Ar fi putut să fie vicepreşedinte, poate chiar preşedinte, într-o zi. Eram gata pentru încă un general.

– Nu ştiu prea multe despre politica civilă.

Am văzut-o pe Grace punând hârtiile imprimate şi discheta pe masa de lângă ea. S-a ridicat, mi-a făcut semn cu mâna, apoi a plecat. Cal s-a dus la calculator, a pus programul lui de grafică şi a început să lucreze la el.

– Ce fac? a întrebat Kent.

– Încearcă să afle cine a făcut-o.

– Unde este FBI?

– Probabil că agenţii s-au adunat la uşă, aşteptând să mi se sfârşească timpul.

– Nu-mi place gândul că voi lucra cu FBI, a spus Kent. Ei nu

ne înţeleg.

– Nu. Dar niciunul dintre ei nu s-a culcat cu decedata.

Uşa s-a deschis şi a apărut Cynthia. A venit în birou şi a schimbat saluturi cu Kent. I-am oferit o cutie de cola din frigider şi i-am dat încă o bere lui Kent. Am luat loc toţi trei. Kent începuse să nu se mai simtă în largul lui.

– A fost foarte trist. Era atât de tânără… Mi-a părut groaznic de rău pentru părinţii şi fratele ei, a zis Cynthia.

Kent nu a răspuns.

– Bill, i-am spus, Cynthia şi cu mine am dat de nişte lucruri care ne supără şi am vrea unele explicaţii.

A mai luat o gură de bere.

– Mai întâi, e scrisoarea asta, a spus Cynthia.

A scos scrisoarea din geantă şi i-a dat-o lui Kent.

El a citit-o sau, de fapt, nu a citit-o, din moment ce probabil că o ştia pe dinafară, şi i-a înapoiat-o Cynthiei.

– Mi-am dat seama cât de mult v-a tulburat scrisoarea. Era o femeie indiscretă, care făcea necazuri persoanei care ţinea cel mai mult la ea, a continuat Cynthia.

A părut mai incomodat şi a luat o înghiţitură lungă din bere.

– Ce te face să crezi că ţineam la ea? a întrebat, în cele din urmă.

Cynthia a răspuns:

– Doar intuiţia. Cred că ţineaţi la ea, dar era prea preocupată de ea însăşi şi prea dezechilibrată, ca să răspundă grijii şi sentimentelor cinstite pe care le aveaţi faţă de ea.

Un poliţist, care anchetează un caz de omucidere şi care vorbeşte victima de rău, în faţa suspectului. Ucigaşul nu vrea să audă că a ucis un model de virtute, un copil al Domnului, aşa cum o descrisese colonelul Fowler pe Ann Campbell. Problema morală a binelui şi a răului nu poate fi complet îndepărtată, aşa cum a sugerat Karl; se poate pune doar într-o altă lumină şi se poate sugera suspectului că tot ce a făcut este de înţeles.

Bill Kent nu era idiot şi şi-a dat seama încotro se îndreptau lucrurile, dar nu a spus nimic.

– Avem şi însemnările din jurnalul ei cu privire la fiecare întâlnire pe care a avut-o cu dumneavoastră, a continuat Cynthia.

– Sunt acolo, lângă computer, am adăugat.

Cynthia s-a dus la computer şi s-a întors cu imprimările. S-a aşezat în faţa lui Kent, la măsuţa pentru cafea, şi a început să

citească. Descrierile erau, bineînţeles, explicite, dar deloc erotice. Erau genul de lucruri pe care le citeşti în studiile clinice; nu se pomenea deloc de dragoste sau emoţie, aşa cum te-ai fi aşteptat într-un jurnal, era doar o catalogare a actelor sexuale. Sigur că aceasta îl jena pe Bill Kent, dar era şi o confirmare a faptului că Ann Campbell nu se gândea la el mai mult decât la vibratorul ei. Am văzut mânia apărând pe faţa lui, mânia fiind una dintre cel mai puţin controlabile emoţii umane, cea care duce, în mod invariabil, la autodistrugere.

Kent s-a ridicat în picioare şi a spus:

– Nu vreau să ascult asta.

M-am ridicat şi eu.

– Cred că trebuie. Te rog să stai jos. Avem nevoie de tine aici.

A părut să cântărească dacă să rămână sau să plece, dar se prefăcea. Lucrul cel mai important din viaţa lui avea loc aici şi acum, şi, dacă pleca, urma să se întâmple fără el.

Cu o reţinere prefăcută, s-a aşezat la loc şi m-am aşezat şi eu.

Cynthia a continuat să citească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A găsit o însemnare deosebit de perversă şi a citit: „Bill s-a obişnuit, în sfârşit, cu asfixia sexuală, după ce a rezistat atât de mult. Figura lui favorită este să-şi pună un laţ în jurul gâtului şi să-l atârne de un piron din zid în timp ce eu îi fac *fellatio*. Dar îi place şi să mă lege de pat, aşa cum a făcut astă-seară, şi să-mi pună vibratorul în timp ce mă strânge cu frânghia de gât. Acum e foarte exersat şi am orgasme intense şi numeroase”. Cynthia s-a uitat o clipă la Kent, apoi a frunzărit paginile.

Kent nu mai părea furios, nici jenat, nici măcar incomodat. De fapt, părea detaşat, ca şi cum ar fi depănat amintiri despre zile mai bune sau ca şi cum ar fi privit în faţă un viitor nefericit.

Cynthia a citit ultima însemnare, cea pe care Grace ne-o citise la telefon.

„Bill devine iar posesiv. Crezusem că am rezolvat această problemă. A venit aseară, când Ted Bowes era aici. Ted şi cu mine nu coborâserăm încă la subsol, iar Bill a băut cu el un pahar, în camera de zi, şi Bill a fost nesuferit şi a făcut uz de gradul lui. În cele din urmă, Ted a plecat, iar Bill şi cu mine ne-am certat. El a spus că e gata să-şi părăsească soţia şi să-şi dea demisia, dacă îi promit că trăiesc cu el sau ne căsătorim. Ştie de ce fac ceea ce fac cu el şi cu ceilalţi bărbaţi, dar începe să creadă că între noi e ceva mai mult. Face presiuni asupra mea,

iar eu i-am spus să înceteze. Aseară, nici nu a vrut să facem dragoste. A vrut doar să stăm de vorbă. L-am lăsat să vorbească, dar nu-mi plăcea ce spunea. De ce cred unii bărbaţi că trebuie să facă pe cavalerii în armuri strălucitoare? Nu am nevoie de niciun cavaler. Sunt propriul meu cavaler, tot eu sunt balaurul şi trăiesc în castelul meu. Toţi ceilalţi sunt figuranţi şi actori secundari. Bill nu e foarte cognitiv. Nu înţelege, deci nu încerc să-i explic. I-am spus că am să mă gândesc la oferta lui, dar că, până atunci, să vină la mine numai dacă am fixat o întâlnire. Asta l-a înfuriat şi m-a pălmuit, apoi mi-a smuls hainele de pe mine şi m-a violat pe covorul din camera de zi. După ce a terminat, părea să se simtă mai bine, apoi a plecat prost dispus. Îmi dau seama că poate să fie periculos, dar nu-mi pasă şi, de fapt, dintre toţi, el e singurul, cu excepţia lui Wes, care m-a ameninţat şi m-a lovit. Acesta e singurul lucru care-l face pe Bill Kent interesant”.

Cynthia a pus jos hârtiile.

– Ai violat-o acolo, pe covorul din camera de zi? Am arătat spre camera de alături cu capul.

Kent nu mi-a răspuns la întrebare. Dar a spus:

– Dacă urmăreşti să mă umileşti, faci o treabă minunată.

– Domnule colonel, i-am răspuns, scopul meu este să aflu cine a omorât-o pe Ann Campbell şi, nu în ultimul rând, să aflu de ce.

– Crezi că eu… că eu ştiu ceva şi nu vă spun?

– Da, noi aşa credem.

Am luat telecomanda şi am deschis televizorul şi aparatul video. Chipul lui Ann Campbell a apărut pe ecran, în timpul unui curs.

– Te superi? i-am spus lui Kent. Femeia asta mă fascinează, după cum sunt sigur că îi fascinează şi pe ceilalţi, şi pe tine. Simt nevoia să o văd din când în când. Mă ajută.

Căpitanul Ann Campbell vorbea: „Problema morală decurge din folosirea psihologiei, care este, de obicei, o ştiinţă a vindecării, ca o armă de război”. Ann Campbell a luat microfonul de pe pupitru şi s-a îndreptat spre cameră. S-a aşezat pe podium, cu picioarele atârnate pe marginea acestuia, şi a spus: „Acum vă văd mai bine, băieţi!”

M-am uitat la Kent, care urmărea atent imaginea, şi, dacă aş fi putut să-mi dau seama de simţămintele lui, judecând după ale mele, cred că ar fi vrut ca ea să fie în viață, chiar în camera aceea, ca să-i poată vorbi şi ca să o poată atinge.

Ann Campbell a continuat să vorbească despre moralitatea operaţiunilor psihologice şi despre dorinţele, nevoile şi spaimele fiinţei umane, în general. A spus: „Psihologia este o armă uşoară – nu este ca o piesă de artilerie de 155 mm, dar poţi să dobori mai multe batalioane inamice cu foi volante şi cu emisiuni radio decât cu explozibili puternici. Nu trebuie să ucizi oameni, dacă poţi să-i faci să se predea. Este mult mai satisfăcător să-l vezi pe un soldat inamic alergând spre tine, cu mâinile sus şi căzând în genunchi la picioarele tale, decât să-l omori”.

Mi-am luat ochii de la televizor şi am spus:

– Era remarcabilă, nu-i aşa, Bill? Una dintre acele persoane care îţi atrag atenţia vizual, verbal şi mintal. Păcat că nu am cunoscut-o!

– Nu, să nu regreţi, a răspuns Kent.

– De ce nu?

A respirat adânc şi a răspuns:

– Era… răul în persoană.

– Răul?

– Da… era… una dintre acele femei… nu sunt multe ca ea… o femeie pe care o îndrăgesc toţi, o femeie care pare curată, bună şi dulce… dar care îi înşală pe toţi. Nu-i păsa cu adevărat de nimeni şi de nimic. Vreau să spun că, deşi părea o fată obişnuită, genul de fată pe care o doresc toţi bărbaţii, mintea ei era complet bolnavă.

I-am răspuns:

– Începem să ne dăm şi noi seama. Poţi să ne informezi?

A făcut-o în următoarele zece minute, comunicându-ne impresii despre Ann Campbell, care, uneori, se apropiau de realitate, dar, deseori, nu. Cynthia i-a adus încă o bere.

În esenţă, Bill Kent ne-a ţinut un rechizitoriu moral, în genul celor pe care-l făceau vânătorii de vrăjitoare acum trei sute de ani. Era rea, punea stăpânire pe minţile bărbaţilor, pe trupurile şi sufletele lor, făcea farmece, se prefăcea că îl adoră pe Dumnezeu, ziua îşi vedea de treburi, dar noaptea complota cu forţele întunericului.

– Vedeţi din casetele astea, a spus, cât de fermecătoare şi drăguţă putea să fie în preajma bărbaţilor, dar citiţi-i jurnalul şi veţi vedea cum era în realitate. V-am spus că era adepta lui Nietzsche – Om şi Supraom, Antichrist şi toate blestemăţiile alea. A respirat adânc şi a continuat: Era în stare să meargă în birourile bărbaţilor, noaptea, şi să se culce cu ei, apoi, a doua zi,

nici măcar nu o interesa dacă mai sunt în viață.

A continuat tot aşa.

Cynthia şi cu mine ascultam şi dădeam din cap. Când un suspect de crimă vorbeşte rău despre victimă, fie nu este el ucigaşul, fie este, şi atunci spune de ce a comis crima. Kent şi-a dat seama că a mers cam departe şi a lăsat-o mai moale. Dar cred că, stând acolo, între lucrurile lui Ann Campbell, el vorbea atât pentru ea, cât şi pentru noi. De asemenea, cred că imaginea ei, întărită de caseta video, stăruia în mintea lui. Cynthia şi cu mine îi întreţineam această stare şi, într-o oarecare măsură, era clar că el ştia asta. Cele patru cutii cu bere aveau şi ele contribuţia lor, lucru care ilustrează şi părerea mea în legătură cu interzicerea mărturiilor sub influenţa alcoolului. Întotdeauna este eficace.

M-am ridicat şi am spus:

– Vino să vezi ceva.

Ne-am îndreptat toţi trei spre celălalt capăt al hangarului, unde Cal Seiver stătea în faţa computerului.

– Colonelul Kent ar vrea să vadă diagrama, i-am spus lui Cal.

– Bine.

Cal a afişat o schemă destul de bună a locului crimei, incluzând drumul, poligonul, tribunele şi ţinta, dar fără trupul, cu mâinile şi picioarele întinse.

– Bun, a zis el, este cam 01.30 şi jeepul victimei opreşte… Vehiculul, văzut de sus, a intrat în ecran, de la stânga la dreapta. Se opreşte, victima coboară.

În locul unei siluete sau a unei femei văzute de sus, pe ecran au apărut numai două urme, lângă jeep.

– Bun, acum vine colonelul Moore, dinspre toaletă…

Pe ecran au apărut urme galbene de picioare, mergând, din partea de sus, spre jeep, unde s-au oprit.

– Stau de vorbă, ea îşi scoate hainele, inclusiv încălţămintea şi ciorapii – asta nu vedem, bineînţeles, dar acum vedem cum ies de pe drum şi încep să meargă spre poligon… Ea e cu roşu, el este tot cu galben… alături… Am găsit urmele piciorului ei gol, aici şi aici, şi, prin extrapolare, am obţinut restul care este indicat cu lumini întrerupte. La fel şi cu el. Bine?

– Bine? l-am întrebat pe Kent, care se uita în continuare la ecran.

Seiver a continuat.

– Bun, se opresc lângă ţintă, ea se întinde…

Schiţa, în roşu, a unei siluete, cu picioarele şi mâinile îndepărtate, a apărut pe ecran, lângă ţintă.

– Nu mai vedem urmele ei, bineînţeles, dar, după ce Moore o leagă, pleacă, şi vedem cum s-a întors şi s-a îndreptat spre drum. Domnule colonel, câinii dumneavoastră i-au simţit urma în iarba dintre drum şi toalete.

– Ăsta e genul de demonstraţie care impresionează orice Curte Marţială, am comentat eu.

Kent nu a spus nimic. Seiver a continuat:

– Bun, cam la 02.17, apare generalul Campbell, în maşina soţiei lui.

M-am uitat la Kent care nu a părut mai surprins de această revelaţie decât de faptul că colonelul Moore se întâlnise cu Ann Campbell, o legase şi o părăsise.

Seiver a continuat:

– E greu să ceri unui general să-ţi dea bocancii sau pantofii pe care i-a purtat la locul unei crime, dar bănuiesc că nu a făcut mai mult de câţiva metri de la drum şi nu s-a apropiat de ea. Bun, stau de vorbă, apoi el pleacă în maşina cu care a venit.

– Ai fost atent? l-am întrebat pe Kent. El m-a privit, dar iarăşi nu a spus nimic.

– Domnule colonel, i-a spus Cynthia, nici colonelul Moore, nici generalul Campbell nu au ucis-o pe Ann. A fost un plan bine gândit, cu precizie militară, un fel de capcană psihologică pentru general. Nu era acolo pentru o întâlnire cu un iubit, aşa cum au bănuit unii dintre noi, şi nici nu a fost violată de vreun dement. Se răzbuna pe tatăl ei.

Kent nu a cerut nicio explicaţie, s-a uitat doar la ecran.

Cynthia i-a explicat:

– Atunci când a fost cadet la West Point, a fost violată de un grup de bărbaţi, iar tatăl ei a obligat-o să păstreze tăcerea şi a colaborat cu alţi ofiţeri de grad foarte înalt, ca să îngroape totul. Ştiaţi ceva despre asta?

Kent s-a uitat la Cynthia, dar nu a dat semne că ar fi înţeles ceva din ceea ce-i spusese.

– Ea a refăcut ceea ce i se întâmplase la West Point, pentru a-l şoca şi a-l umili pe tatăl ei, a spus Cynthia.

Nu cred că voiam ca el să ştie toate astea, dar, în starea de spirit în care era Kent, poate că era bine să afle.

– Crezi că era acolo în căutarea unei fantezii sexuale? l-am întrebat.

Nu a răspuns.

– Ceva în genul unei serii de bărbaţi care să o violeze pe rând?

În cele din urmă, a răspuns:

– Mulţi oameni dintre cei care o cunoşteau au crezut aşa.

– Da. Şi noi ne-am gândit la asta după ce am găsit camera aceea din subsol. Cred că şi tu ai crezut la fel atunci când ai văzut-o prima dată acolo, pe pământ. Ţi s-a părut că ai de-a face cu un scenariu semnat de Ann Campbell, şi aşa era. Dar tu nu l-ai descifrat cum trebuie.

Niciun răspuns.

– Continuă, i-am spus lui Cal.

– Da. Deci, generalul pleacă, apoi apar aceste urme… Sunt ale dumneavoastră, domnule colonel… cu albastru…

– Nu, a spus Kent, eu am venit mai târziu. După St John şi Casey.

– Nu, domnule, a răspuns Cal, dumneavoastră aţi venit *înaintea* lui St John. Vedeţi, aici avem urma dumneavoastră şi a lui St John, suprapuse… Mulajul a arătat că St John a păşit peste urma dumneavoastră. Deci, dumneavoastră aţi fost acolo înaintea lui. Nicio îndoială în privinţa asta.

Am adăugat:

– De fapt, Bill, când ai fost acolo, după plecarea generalului, Ann era în viaţă. Generalul a plecat după colonelul şi doamna Fowler şi, când ei au venit acolo, Ann Campbell era moartă.

Kent a rămas absolut nemişcat.

I-am spus:

– Jeepul Cherokee al soţiei tale, condus de tine, a fost văzut de unul dintre poliţiştii tăi pe la ora 03.00, parcat în faţa bibliotecii care e peste drum de statul-major. Ai mai fost văzut, am minţit eu, conducând înspre Rifle Range Road. Am găsit locul unde ai cotit spre Jordan Field şi unde ai ascuns maşina, între pini. Ai lăsat urme de cauciucuri şi ai lovit un pom. Am comparat vopseaua de pe copac cu cea de pe maşina soţiei tale şi am găsit zgârietura de pe ea. Am găsit, de asemenea, urmele tale, am minţit, din nou, în şanţul de scurgere, care e de-a lungul drumului spre poligon, îndreptându-se spre sud, spre scena crimei. Vrei să-ţi reconstitui toate mişcările?

A clătinat din cap.

– Date fiind probele – inclusiv dovezile că ai avut motiv, care sunt jurnalul ei, scrisoarea către soţia ta şi alte probe ce

dovedesc legătura sexuală şi obsesia ta în legătură cu decedata, date fiind toate acestea, plus probele de laborator şi alte probe, trebuie să-ţi cer să faci un test la detectorul de minciuni care este gata pregătit. De fapt, nu era, dar, acum sau mai târziu, nu conta. I-am spus: Dacă refuzi să faci testul acum, nu am încotro şi trebuie să te arestez, iar cineva de la Pentagon va ordona să-l faci.

Kent s-a întors şi a început să meargă spre locul unde erau lucrurile din casa lui Ann Campbell. Am schimbat câteva priviri cu Cynthia şi Cal, apoi eu şi Cynthia ne-am dus după el.

Kent s-a aşezat pe braţul unui fotoliu din camera de zi şi s-a uitat în jos, la covor, un timp, cred că la locul unde o violase.

Am rămas în picioare în faţa lui şi am spus:

– Ştii ce drepturi ai ca acuzat, bineînţeles, şi nu am să te insult, citindu-ţi-le. Dar mă tem că trebuie să-ţi iau arma şi să-ţi pun cătuşele.

Mi-a aruncat o privire şi nu mi-a răspuns.

– Nu am să te duc în sediul poliției, pentru că ar însemna să te umilesc în mod gratuit. Dar te voi conduce la unul dintre posturile de gardă pentru procedură. Îmi dai, te rog, arma?

Bineînţeles că ştia că se terminase, dar, ca orice animal încolţit, trebuia să atace pentru ultima dată. Ne-a spus:

– Nu veţi dovedi niciodată nimic din toate astea. După ce voi fi achitat de o comisie a Curţii Marţiale, formată din ofiţeri egali în grad cu mine, voi avea grijă ca amândoi să fiţi acuzaţi de proastă conduită.

– Da, domnule, i-am răspuns. E dreptul tău. Să fii judecat de cei egali cu tine. Dacă nu eşti găsit vinovat, poţi foarte bine să hotărăşti să ne acuzi. Dar probele de perversiune sexuală sunt concludente. Poţi să scapi de acuzaţia de crimă, dar fă-ți socoteala că o să stai cel puţin cincisprezece ani la Leavenworth pentru mari neglijențe, purtare proastă, tăinuire de crimă, sodomie, viol şi alte încălcări ale articolelor conţinute în Codul militar.

Kent a părut să se gândească la toate astea, apoi a spus:

– Nu joci prea cinstit, nu-i aşa?

– Cum aşa?

– Eu ţi-am spus de bunăvoie despre relaţia mea cu ea, pentru a te ajuta să găseşti ucigaşul, iar acum mă acuzi de purtare nepotrivită şi delicte sexuale, mai şi deformezi probele, încercând să demonstrezi că eu am ucis-o. Eşti cu cuţitul la os.

– Bill, lasă prostiile.

– Nu, *tu* lasă prostiile. Pentru informaţia ta, am fost acolo înaintea lui St John şi, când am ajuns, ea era deja moartă. Dacă vrei să ştii ce cred, este că Fowler şi generalul au ucis-o.

– Bill, nu e bine ce faci. Nu e bine deloc. I-am pus mâna pe umăr şi i-am spus: Fii bărbat, fii ofiţer şi gentleman – fii poliţist, pentru Dumnezeu! Nici nu ar trebui să-ţi cer să faci un test la detectorul de minciuni. Ar trebui doar să te rog să-mi spui adevărul, fără să mai folosesc detectorul, fără să mai fie necesar să-ţi arăt probe, fără să mai petrec zile întregi în camera de interogatorii cu tine. Nu face ca lucrurile să fie jenante pentru amândoi.

S-a uitat la mine şi am văzut că era gata să plângă. S-a uitat la Cynthia, ca să vadă dacă ea băgase de seamă, ceea ce era important pentru el, cred.

Am continuat:

– Bill, noi ştim că tu ai ucis-o, tu ştii că ai ucis-o, şi ştim cu toţii de ce. Simt o mulţime de circumstanţe atenuante, noi ştim asta. Fir-ar să fie, nici nu pot să mă uit în ochii tăi şi să-ţi spun: „Nu a meritat aşa ceva!” De fapt, aş putea să-ţi spun, pentru că nu a meritat-o, dar, aşa cum îi dai unui condamnat la moarte ultima mâncare pe care o doreşte, tot aşa îi spui şi orice doreşte să audă.

Kent şi-a înghiţit lacrimile şi a încercat să pară furios. A strigat:

– A *meritat-o!* A fost o târfă, o curvă, mi-a distrus viaţa şi căsătoria…

– Ştiu. Dar, acum, trebuie să faci ceea ce trebuie. Fă ceea ce e drept pentru armată, pentru familia ta, pentru familia Campbell, pentru tine.

Lacrimile îi curgeau pe obraji şi ştiam că ar fi preferat să moară decât să plângă în faţa mea, a Cynthiei şi a lui Cal Seiver, care urmăreau scena din cealaltă parte a hangarului. Kent a mai reuşit să spună câteva cuvinte:

– Nu pot să fac ceea ce trebuie. Nu mai pot să fac ce trebuie.

– Ba da, poţi. Ştii că poţi. Ştii cum să faci. Nu te mai împotrivi. Nu te face de ruşine pe tine şi pe toţi ceilalţi. E în puterea ta să faci asta. Fă-ţi datoria. Fă ceea ce ar face un ofiţer şi un gentleman.

Kent s-a ridicat încet, şi-a şters ochii şi nasul cu mâna.

– Dă-mi arma, te rog, i-am spus.

S-a uitat în ochii mei.

– Nu-mi pune cătuşele, Paul.

– Îmi pare rău. Trebuie. Regulamentul.

– Sunt ofiţer, pentru Dumnezeu! Vrei să mă port ca un ofiţer, tratează-mă ca atare!

– Întâi, să te porţi ca un ofiţer! Adu-mi o pereche de cătuşe! am strigat spre Cal.

Kent a scos un 38 Police Special din tocul de la umăr şi a strigat:

– Bine! Bine! Uite aici!

A pus revolverul la tâmpla dreaptă şi a apăsat pe trăgaci.

37

Ochiul uman poate să distingă cincisprezece sau şaisprezece nuanţe de gri. Procesorul de imagini al unui computer care analizează o amprentă poate să distingă două sute cincizeci şi şase de nuanţe de gri, ceea ce este impresionant. Totuşi, mai impresionante sunt inima omului, mintea şi sufletul lui, care pot să deosebească un număr infinit de nuanţe emoţionale, psihologice şi morale, de la negrul cel mai negru, până la albul cel mai alb. Nu am văzut niciodată capetele acestui spectru de culori, dar am văzut multe nuanţe între ele.

De fapt, oamenii nu sunt mai constanţi sau mai desăvârşiţi în privinţa personalităţii lor decât este un cameleon, când e vorba de culori.

Oamenii de aici, de la Fortul Hadley, nu sunt nici ei altfel, nici mai buni, nici mai răi decât oamenii pe care i-am văzut într-o sută de alte garnizoane sau baze, din toată lumea. Dar Ann Campbell era, în mod sigur, altfel, şi încerc să-mi închipui cum aş fi stat de vorbă cu ea, dacă aş fi întâlnit-o când era în viață, în cazul în care, de exemplu, aş fi fost trimis să anchetez ce se întâmpla aici, la Fortul Hadley. Cred că aş fi recunoscut faptul că nu mă aflam în prezenţa unei simple femei seducătoare, ci în prezenţa unei personalităţi unice, puternice şi energice. Cred, de asemenea, că aş fi putut să-i arăt că răul pe care-l face celorlalţi oameni nu poate să o facă pe ea mai puternică, ci numai să

crească gradul de nefericire al tuturor.

Nu cred că aş fi păţit ca Bill Kent, dar nici nu exclud posibilitatea şi, de aceea, nu îl judec pe Kent. El s-a judecat singur, s-a uitat la ceea ce devenise, a fost speriat să descopere că o altă personalitate stătea ascunsă în mintea lui ordonată şi şi-a zburat creierii.

Acum, hangarul era plin de poliţişti militari şi agenţi FBI, personal medical, plus oamenii de la laborator, care încă nu plecaseră de la Fortul Hadley şi crezuseră că aproape-şi terminaseră treaba în acest loc.

I-am spus lui Cal Seiver:

– După ce termini cu cadavrul, trimite covorul şi mobila la curăţat şi ai grijă ca toate lucrurile din casă să fie împachetate şi trimise familiei Campbell, în Michigan. Probabil că vor dori să aibă lucrurile fiicei lor.

– Da. A adăugat: Nu-mi place să spun asta, dar v-a scăpat pe toţi, afară de mine, de o mulţime de neplăceri.

– A fost un soldat bun.

M-am întors şi am străbătut hangarul, am evitat un individ de la FBI, care încerca să-mi atragă atenţia, şi am ieşit pe uşă, în soarele fierbinte.

Karl şi Cynthia stăteau de vorbă lângă o ambulanţă. Am trecut şi de ei, îndreptându-mă spre maşina mea. Karl a venit la mine şi a zis:

– Nu pot să spun că sunt satisfăcut de acest rezultat.

Nu am răspuns.

– Cynthia pare să creadă că tu ştiai că asta o să facă, a spus Karl.

– Karl, nu eu sunt vinovat de tot ce nu merge cum trebuie.

– Nu-ţi face nimeni nicio vină.

– Mie aşa mi s-a părut.

– Cred că ai fi putut să anticipezi gestul lui şi să-i iei arma…

– Domnule colonel, ca să fiu foarte cinstit, nu numai că l-am anticipat, dar l-am şi încurajat. Am apăsat în toate punctele slabe. Ea ştie asta şi tu ştii asta!

Nu a încuviinţat, pentru că nu asta voia să audă sau să ştie. Nu era în manual, dar, de fapt, era o tradiţie militară, aflată la mare cinste în multe armate din lume, să dai unui ofiţer dezonorat ocazia şi să-l încurajezi să se sinucidă, dar această tradiţie nu a prins în armata noastră şi a decăzut, nemaifiind ţinută nicăieri. Totuşi, ideea, posibilitatea au pătruns în

subconştientul fiecărui corp de ofiţeri, care sunt legaţi, prin atitudini comune şi prin sentimente demodate, de onoare. Dacă ar fi să aleg între un proces la Curtea Marţială pentru viol, crimă, perversiuni sexuale, de care aş şti că nu scap, şi o rezolvare uşoară a lucrurilor, cu ajutorul unui revolver calibrul 38, s-ar putea să aleg calea cea mai uşoară. Dar nici nu mă puteam închipui în situaţia lui Bill Kent. Dar nici Bill Kent nu s-ar fi putut închipui în situaţia asta acum câteva luni.

Karl zicea ceva, dar nu-l ascultam. În cele din urmă, l-am auzit spunând:

– Cynthia e foarte afectată. Încă mai tremură.

– Aşa e în meseria asta.

De fapt, nu vezi, în fiecare zi pe cineva zburându-şi creierii în faţa ta. Kent ar fi putut să-şi ceară scuze şi să se ducă la toaleta bărbaţilor ca s-o facă. În loc de asta, şi-a răspândit creierii, sângele peste tot, iar Cynthia a fost puţin stropită pe faţă. I-am spus lui Karl:

– Şi eu am fost stropit cu creieri în Vietnam. De fapt, fusesem lovit o dată în cap de un cap. Am adăugat, plin de solicitudine: Iese cu săpun.

Karl s-a înfuriat. S-a stropşit la mine:

– Domnule Brenner, nu eşti deloc amuzant!

– Pot să plec?

– Te rog.

M-am întors şi am deschis portiera, apoi m-am adresat lui Karl:

– Spune-i, te rog, doamnei Sunhill, că soţul ei a căutat-o la telefon azi-dimineaţă şi că o roagă să-l sune.

Am urcat în Blazer, l-am pornit şi am plecat.

Într-un sfert de oră, am fost la locuinţele pentru ofiţerii aflaţi în vizită. Mi-am scos uniforma şi am observat o pată de sânge închegat pe cămaşă. M-am dezbrăcat, m-am spălat pe faţă şi pe mâini, mi-am pus o haină sport şi pantaloni largi, apoi mi-am adunat lucrurile, pe care Cynthia le aranjase. M-am uitat încă o dată prin cameră şi mi-am dus jos bagajele.

Am plătit o sumă modestă pentru cameristă şi pentru lenjerie, dar a trebuit să semnez o recunoaştere de daune din cauza peretelui pe care desenasem. Mi se va trimite factura mai târziu. Tare iubesc armata! Soldatul de planton m-a ajutat să-mi duc bagajele la maşină. M-a întrebat:

– Aţi găsit ucigaşul?

– Da.

– Cine este?

– Toată lumea.

Am aruncat ultimul bagaj în spate, am închis portbagajul şi m-am aşezat la volan. Plantonul m-a întrebat:

– Pleacă şi doamna Sunhill?

– Nu ştiu.

– Vreţi să lăsaţi o adresă, unde să vă trimitem poşta?

– Nu. Nu ştie nimeni că sunt aici. Am venit doar în vizită.

Am băgat maşina în viteză şi am mers prin garnizoană, îndreptându-mă spre poarta de nord, apoi am ieşit pe Victory Drive.

Am trecut de complexul de imobile, unde era locuinţa lui Ann Campbell, am ajuns la şoseaua interstatală şi am luat-o spre graniţa de nord. Am pus o casetă, cu Willie Nelson, în casetofon, m-am relaxat şi am condus în continuare. Urma să ajung în Virginia înaintea zorilor şi puteam să prind un avion militar spre baza aeriană Andrews. Nu avea importanță încotro se ducea, totul era să nu fie în Statele Unite continentale.

Puneam capăt timpului petrecut în armată şi era foarte bine. Ştiam asta înainte de a fi venit la Fortul Hadley. Nu aveam regrete, nici ezitări, nici amărăciune. Ne facem datoria cât putem de bine şi, dacă devenim incapabili să ne-o mai îndeplinim sau ajungem de prisos, atunci plecăm sau, dacă nu ne dăm seama, ni se cere să plecăm. Fără resentimente. Misiunea este pe primul loc şi oricine, şi orice se subordonează acestei misiuni. Aşa scrie în manual.

Cred că ar fi trebuit să-i spun ceva Cynthiei înainte de a pleca, dar nu ar fi câştigat nimeni nimic. Viaţa în armată este trecătoare, oamenii vin şi pleacă, iar relaţiile, de orice fel, oricât de apropiate şi intense, sunt temporare. În loc de: „la revedere”, oamenii preferă să spună: „Te prind din urmă pe drum” sau „Ne mai vedem noi mai încolo”.

De data aceasta, totuşi, plecam de-a binelea. Într-un fel, simţeam că era bine să plec acum, să-mi pun deoparte sabia şi armura care ruginiseră puţin, ca să nu mai spun ce grele erau. Intrasem în armată în toiul războiului rece, într-o vreme în care armata începuse războiul din Asia. Îmi făcusem datoria şi depăşisem cei doi ani de serviciu obligatoriu, apoi petrecusem douăzeci de ani tumultuoşi. Naţiunea se schimbase, lumea se schimbase. Armata făcea acum reduceri, ceea ce însemna:

„Mulţumesc pentru toate, aţi făcut treabă bună, am câştigat, acum plecaţi, vă rog, acolo de unde aţi venit!”

Minunat. Oricum, asta era. Doar nu era să fie un război fără sfârşit, deşi uneori aşa părea. Nu era să dea de lucru bărbaţilor şi femeilor, care aveau puţine perspective de carieră în altă parte, deşi o făcuse.

Steagul american fusese coborât în multe baze militare din toată lumea şi din toată ţara. Se desfiinţau unităţi combatante, iar steagurile lor de luptă şi flamurile erau puse la păstrare. Poate că, într-o zi, se va închide şi Cartierul General al NATO de la Bruxelles. Începea, cu adevărat, o eră nouă şi, cu adevărat, eram fericit să o văd şi mult mai fericit că nu trebuia să am de a face cu ea.

Cred că generaţia mea a fost croită şi modelată după evenimente care sunt depăşite acum şi poate că şi valorile şi părerile noastre sunt, de asemenea, depăşite. De aceea, chiar dacă mai avem mult chef de luptă, am devenit, aşa cum mi-a sugerat Cynthia, anacronici, ca şi vechea cavalerie. „Aţi făcut treabă bună, mulţumesc, luaţi jumătate de soldă şi noroc!”

Dar, în douăzeci de ani, înveţi multe şi te distrezi. Dacă mă gândesc bine, nu aş fi schimbat cu nimic altceva. A fost chiar interesant.

Willie cânta *Georgia e în gândul meu,* şi am schimbat caseta cu Buddy Holly.

Îmi place să conduc, mai ales când plec de undeva, deşi cred că, dacă pleci dintr-un loc, trebuie să te duci în altul. Dar nu văd lucrurile aşa niciodată. Numai plecarea contează.

În oglinda retrovizoare a apărut o maşină de poliție şi mi-am verificat viteza, dar aveam numai optsprezece kilometri pe oră peste limita de viteză, ceea ce în Georgia înseamnă că împiedici circulaţia.

Ticălosul şi-a pus semnalizatorul roşu şi mi-a făcut semn să opresc. Am tras pe dreapta şi l-am aşteptat.

Ofiţerul a ieşit din maşină şi a venit la mine. Am coborât geamul. Am văzut că era un poliţist din Midland şi i-am spus:

– Sunteţi cam departe de casă, nu-i aşa?

– Permisul şi talonul, vă rog.

I le-am arătat pe amândouă, apoi a zis:

– Domnule, vom ieşi din şosea, vom întoarce şi mă veţi urma înapoi la Midland.

– De ce?

– Nu ştiu. Am primit ordin prin radio.
– De la şeriful Yardley?
– Da, domnule.
– Şi dacă refuz?
– Atunci, trebuie să vă pun cătuşele. Alegeţi.
– Nu există a treia soluţie?
– Nu, domnule.
– Bine.

Am pornit. Maşina poliţistului a rămas în spate, am întors în intersecţia în formă de buclă şi m-am trezit mergând spre sud, înapoi la Midland.

Am ieşit din autostradă aproape de marginea de vest a oraşului şi l-am urmat pe poliţist spre centrul de reciclare al oraşului, numit groapa de gunoi.

Maşina s-a oprit lângă crematoriu, am oprit şi eu şi am coborât.

Burt Yardley stătea lângă un transportor uriaş, supraveghind descărcarea unui camion pe banda transportoare.

Am urmărit cum dormitorul din subsolul lui Ann Campbell dispărea în flăcări.

Yardley se uita la nişte poze polaroid şi abia mi-a aruncat o privire, dar a spus:

– Ia uită-te la asta, fiule. Vezi fundul ăsta gras? Ăsta sunt eu. Acum, uită-te la cârnăciorul ăsta. Al cui crezi că o fi? A aruncat o mână de fotografii pe bandă, apoi a luat o grămadă de videocasete cu care a procedat la fel. Credeam că am fixat o întâlnire. Ai de gând să mă laşi să fac singur toată treaba? Pune mâna la treabă, fiule.

L-am ajutat să arunce mobila, toate obiectele legate de sex, lenjeria şi toate celelalte, pe banda transportoare.

– Eu îmi ţin cuvântul, băiete. Nu ai avut încredere în mine, nu-i aşa?

– Cum să nu? Doar eşti poliţist.

– Aşa-i. Ce săptămâna dracului! Ştii ceva? Am plâns tot timpul funeraliilor.

– N-am observat.

– Am plâns pe dinăuntru. Mulţi băieţi plângeau pe dinăuntru. Ai scăpat de chestiile alea din computer?

– Am ars discheta cu mâna mea.

– Da? Nu a mai rămas nimic din porcăriile alea?

– Nu. Acum sunt toţi curaţi.

– Până data viitoare. A râs şi a luat o mască de piele neagră de pe bandă. Dumnezeu să ne ierte, acum toţi o să dormim mai bine. Inclusiv ea.

Nu am răspuns.

– Îmi pare rău pentru Bill, a spus.

– Şi mie.

– Poate că, acum, ei doi stau de vorbă acolo sus, la porţile raiului.

S-a uitat în crematoriu. Sau în altă parte.

– Asta e tot?

S-a uitat în jur.

– Cam asta.

A luat o fotografie din buzunar şi s-a uitat la ea, apoi mi-a dat-o.

– Amintire.

Era un nud din faţă al lui Ann Campbell, în picioare, de fapt, sărind, pe patul din camera de la subsol, cu părul fluturând, cu picioarele depărtate, mâinile întinse şi cu faţa numai zâmbet.

Yardley a spus:

– Grozavă femeie a fost. Dar nu am înţeles nicio iotă din ceea ce se întâmpla în capul ei. Dar tu?

– Nici eu. Dar cred că ea ne-a spus mai mult despre noi înşine decât doream să ştim.

Am aruncat fotografia pe banda transportorului şi m-am îndreptat spre maşina mea.

Yardley mi-a strigat:

– Acum, ai grijă!

– Şi tu, şerifule. Salutări familiei!

Am deschis portiera, şi Yardley mi-a strigat iar:

– Era să uit. Prietena ta mi-a spus că a luat-o spre nord, pe şoseaua interstatală. M-am uitat la el peste capota maşinii. M-a rugat să-ţi spun la revedere. Zicea că o să vă întâlniţi pe drum.

– Mulţumesc.

Am intrat în Blazer şi am plecat de acolo. Am luat-o la dreapta şi am refăcut drumul până la interstatală, pe drumul mărginit de depozite şi fabrici de industrie uşoară, o zonă cu adevărat sordidă şi potrivită cu dispoziţia mea.

Pe drum, un Mustang roşu a apărut în spatele meu. Am intrat împreună pe şoseaua interstatală, iar Cynthia a rămas în urma mea, trecând de drumul care ar fi dus-o spre vest, la Fortul Benning.

Am tras pe dreapta şi ea a făcut la fel. Am ieşit amândoi din maşină şi am rămas lângă ele, cam la trei metri unul de altul. Ea era îmbrăcată în blugi, tricou şi adidaşi; atunci, m-am gândit că nu eram din aceeaşi generaţie.

– Ai trecut de drumul pe care trebuia s-o iei, i-am spus.

– Mai bine decât să pierd o şansă.

– M-ai minţit.

– Ei bine… da. Dar ce ai fi zis dacă ţi-aş fi spus că încă trăiesc cu el, deşi mă gândesc serios să termin cu asta?

– Ţi-aş fi spus să mă cauţi atunci când ai terminat cu el.

– Vezi? Eşti prea pasiv.

– Nu iau soţiile altora.

Un trailer mare a trecut pe lângă noi şi nu i-am auzit replica.

– Ce?

– Ai făcut la fel ca la Bruxelles!

– N-am auzit de locul ăsta.

– Capitala Belgiei.

– Ce-i cu Panama?

– I-am spus lui Kiefer să-ţi spună asta, ca să te determin să *faci* ceva.

– Iar ai minţit.

– Da. De ce-mi bat eu capul?

Un poliţist a tras maşina lângă noi şi a coborât. A salutat-o pe Cynthia şi a întrebat-o:

– Totul este în regulă, doamnă?

– Nu. Omul ăsta e idiot!

S-a uitat la mine.

– Care-i problema, prietene?

– Ea mă urmăreşte.

S-a uitat din nou la Cynthia, care i-a spus:

– Ce părere aveţi despre un bărbat care petrece trei zile cu o femeie şi nici măcar nu-i spune la revedere?

– Păi… e destul de urât.

– Nici nu am atins-o. Am avut doar o baie în comun.

– Ei, păi atunci…

– M-a invitat la casa lui din Virginia pentru weekend şi nici nu şi-a dat osteneala să-mi dea numărul de telefon sau adresa.

Poliţistul s-a uitat la mine.

– Adevărat?

– Tocmai am aflat că e încă măritată, i-am spus.

Poliţistul a dat din cap.

– Nu aveţi nevoie de încurcături din astea.

Cynthia l-a întrebat:

– Nu credeţi că un bărbat trebuie să lupte pentru ceea ce doreşte?

– Ba da.

– Tot aşa crede şi soţul ei. A vrut să mă omoare.

– Trebuie să fiţi atent.

– *Eu* nu mă tem de el, a spus Cynthia. Mă duc la Benning ca să-i spun că s-a terminat.

Poliţistul i-a spus:

– Să aveţi grijă!

– Spuneţi-i să-mi dea numărul de telefon.

– Ei... eu nu... S-a întors spre mine: De ce nu-i daţi numărul de telefon, ca să plecăm odată din soarele ăsta?

– Bine. Aveţi un creion?

A scos din buzunar un carnet şi un pix, şi i-am dictat numărul meu de telefon şi adresa. A rupt foaia din carnet şi i-a dat-o Cynthiei.

– Poftiţi, doamnă. Acum, urcaţi-vă amândoi în maşini şi duceţi-vă acolo unde trebuia să mergeţi. Bine?

M-am dus spre Blazer, iar Cynthia spre Mustangul ei. Mi-a strigat:

– Sâmbătă!

I-am făcut semn cu mâna, am intrat în maşină şi am luat-o spre nord. Am urmărit, în oglinda retrovizoare, cum face o întoarcere ilegală peste linia de centru a şoselei şi cum o ia spre drumul care trebuia s-o ducă la Fortul Benning.

Pasiv? Paul Brenner, tigrul de la Falls Church, pasiv? Am ieşit mult pe dreapta, am tras de volan mult stânga şi am trecut peste linia din centrul şoselei, marcată de un şir de tufişuri, apoi am îndreptat Blazerul spre sud.

– Vedem noi cine e pasiv!

Am prins-o din urmă, pe şoseaua spre Fortul Benning, şi am rămas lângă ea tot drumul.